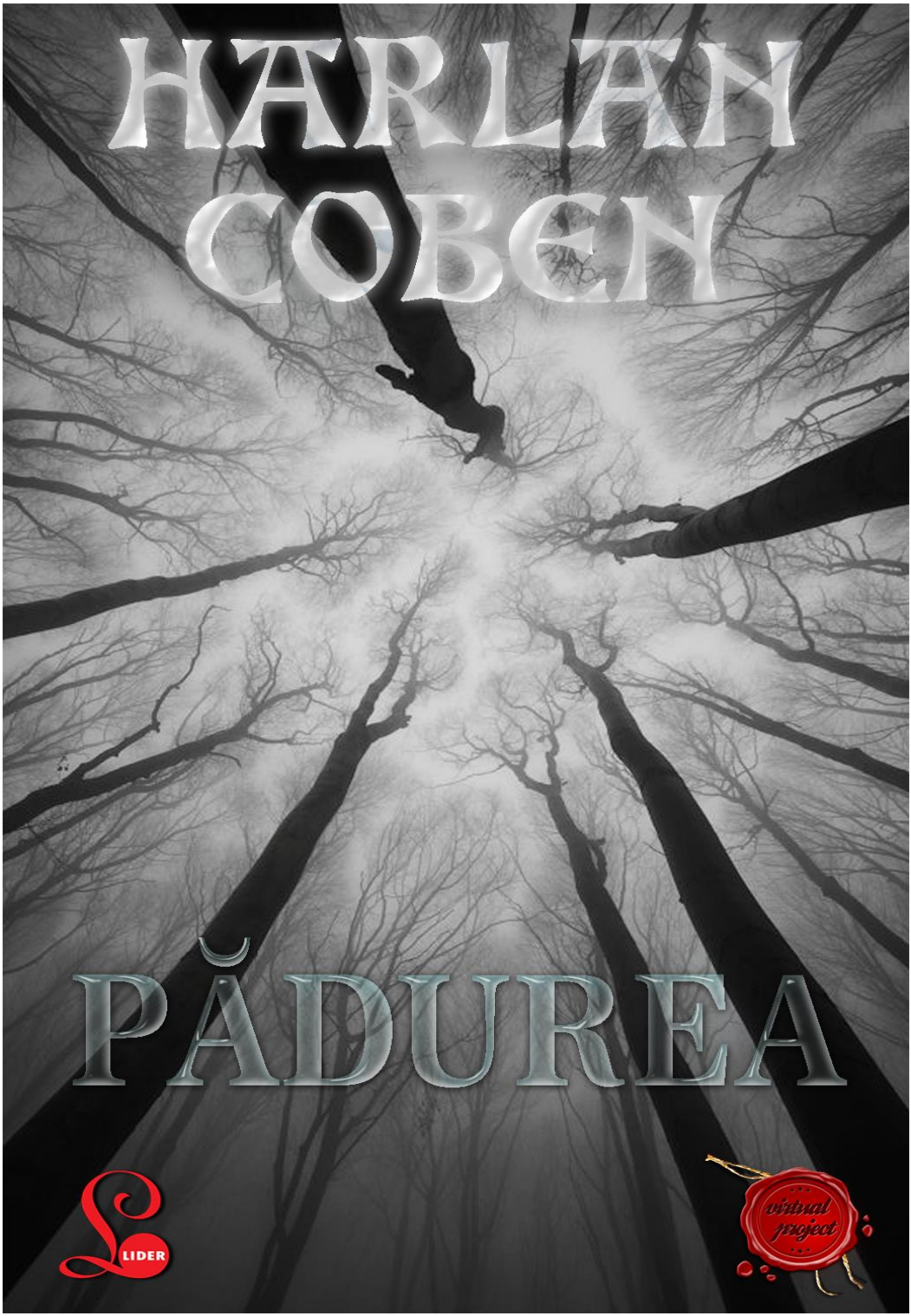
HARLAN COBEN
PĂDUREA
LIDER
virtual project

HARLAN COBEN

PĂDUREA

Original: *The Woods* (2007)

Traducere:
CĂTĂLIN CROITORU

virtual-project.eu

2009

PROLOG

Îl văd pe tatăl meu cu lopata aceea.

Pe față îi curg lacrimi. Un suspin oribil, gutural, își croiește drum din adâncul plămânilor lui și-i iese printre buze. Ridică lopata și o înfige în pământ. Lama cazmalei intră în pământul reavăn ca într-o bucată udă de carne.

Am optsprezece ani și asta este cea mai vie amintire despre tatăl meu – el, în pădure, cu lopata aceea. El nu știe că-l urmăresc. Stau ascuns în spatele unui copac, în timp ce el sapă. O face cu furie, de parcă pământul l-ar fi înfuriat, l-ar fi supărat, și acum ar vrea să se răzbune.

Nu l-am mai văzut pe tatăl meu plângând până acum – nici atunci când a murit tatăl lui, nici când mama a fugit de-acasă și ne-a părăsit, nici când a auzit prima oară despre ce i s-a întâmplat surorii mele, Camille. Dar acum plânge. Plânge fără nicio rușine. Lacrimile i se rostogolesc pe față, curg liber. Suspinele se lovesc de copacii din jur.

E prima oară când îl spionez în felul ăsta. În majoritatea sâmbetelor spune că merge la pescuit, dar eu nu l-am crezut niciodată. Cred c-am știut dintotdeauna că locul ăsta, locul ăsta oribil este destinația lui secretă.

Pentru că uneori și eu veneam aici.

Stau în spatele copacului și-l urmăresc. Aveam să mai fac asta de încă opt ori. Niciodată nu l-am întrerupt. Nu m-am arătat niciodată. Cred că el nu știe că sunt acolo. Și apoi, într-o zi, în timp ce se îndrepta spre mașină, tatăl meu s-a uitat la mine cu ochii uscați și mi-a spus:

— Astăzi, nu, Paul. Astăzi, mă duc singur.

L-am petrecut cu privirea în timp ce mașina se îndepărta. S-a dus în pădurea aceea pentru ultima dată.

Aproape douăzeci de ani mai târziu, pe patul de moarte, tatăl meu m-a luat de mână. Era sub influența medicamentelor. Mâinile lui erau aspre și bătătorite. Le-a folosit toată viața – chiar și în anii aceia îndepărtați, în țara aceea care nu mai există. Are genul acela de piele ce pare arsă de soare și bătută de vânturi, dură, aspră, ca o carapace de broască țestoasă. A avut dureri foarte mari, dar n-a vărsat nicio lacrimă.

A închis ochii și le-a suportat.

Tatăl meu m-a făcut întotdeauna să mă simt în siguranță, chiar și acum, chiar dacă acum sunt adult și am și eu la rândul meu un copil. În urmă cu trei luni, pe vremea când era încă în putere, am fost împreună într-un bar. Acolo a început o bătaie. Tatăl meu s-a așezat în fața mea. Gata să pocnească pe oricine s-ar fi apropiat prea mult de mine. Încă. Așa stăteau lucrurile.

Mă uitam la el, cum zăcea în pat. Mă gândeam la zilele acelea petrecute în pădure. Mă gândeam cum săpa, cum într-un final s-a oprit, cum cred c-a renunțat după ce mama ne-a părăsit.

— Paul?

Tatăl meu deveni brusc agitat.

Aș fi vrut să-l implor să nu moară, dar n-ar fi fost corect din partea mea. Am mai fost aici. Nu se mai făcea bine, pentru nimeni.

— E în regulă, tată, i-am spus. Totul o să fie bine.

Nu s-a liniștit. A încercat să se ridice în capul oaselor. Am vrut să-l ajut, dar m-a dat la o parte. S-a uitat adânc în ochii mei, și am văzut claritatea, sau poate că ăsta este unul dintre lucrurile pe care ne place să le credem când se apropie sfârșitul. O liniște finală, falsă.

O lacrimă i-a scăpat de sub pleoape. Am urmărit-o prelingându-se ușor, în jos, pe obraz.

— Paul, mi-a spus tatăl meu, cu un puternic accent rusesc. Trebuie s-o găsim.

— O s-o găsim, tată.

S-a uitat din nou la fața mea. Am dat din cap, asigurându-l. Dar nu cred că voia să se asigure. Cred că, pentru prima oară, căuta o urmă de vinovăție.

— Știai? m-a întrebat el, cu o voce aproape stinsă.

Am simțit că tot trupul îmi este străbătut de un fior, dar n-am clipit, nu mi-am ferit privirea. M-am întrebat ce vede, ce crede. Dar n-aveam să știu niciodată.

Pentru că atunci, chiar atunci, tatăl meu a închis ochii și a murit.

1.

Trei luni mai târziu

Stăteam în sala de sport a unei școli primare, privind-o pe fiica mea de șase ani, Cara, cum parcurgea agitată o bârnă situată la mai puțin de zece centimetri deasupra podelei, dar în mai puțin de o oră aveam să mă uit la fața unui om care fusese omorât cu bestialitate.

Asta n-ar trebui să șocheze pe nimeni.

Am învățat de-a lungul anilor – în cele mai oribile moduri posibile – că granița dintre viață și moarte, între frumusețea splendidă și urâțenia feroce, între scena cea mai pură și mai inocentă și o baie de sânge este foarte fragilă. Traversarea ei nu ia decât o secundă. Într-un moment viața pare idilică. Te afli într-un loc nevinovat, ca, de exemplu, în sala de sport a unei școli primare. Fetița ta face piruete. Vocea îi e veselă. Ochii închiși. Recunoști figura mamei ei, felul în care mama ei închidea ochii și zâmbea, și-ți aduci aminte cât de fragilă și îngustă e granița aceea.

— Cope?

Asta-i cumnata mea, Greta. Mă întorc spre ea. Greta se uită la mine, cu îngrijorarea ei obișnuită. Îi zâmbesc înapoi.

— La ce te gândești? îmi șopti ea.

Își dăduse seama. Dar am mințit, oricum.

— La camerele video de mână.

— La ce?

Scaunele pliante fuseseră ocupate deja de ceilalți părinți. Eu stăteam în spate, cu brațele încrucișate. Deasupra ușii erau afișate câteva reguli, iar din loc în loc se vedeau planșe pe care erau scrise aforisme drăguțe, de genul: „Nu-mi spune că limita e cerul, când pe lună sunt urme de pași”. Mesele pe care se luase masa de prânz erau strânse. Mă rezemasem și eu de una, simțeam răceala oțelului și a metalului. Sălile de sport din școlile primare nu se schimbă pe măsură ce îmbătrânim. Doar că mai târziu par mai mici.

Am făcut un gest spre ceilalți părinți.

— Sunt mai multe camere video aici decât copii.

Greta dădu din cap.

— Și părinții filmează tot. Chiar tot, vreau să spun. Ce-or să facă cu toate filmele astea? Se mai uită cineva la un astfel de film de la cap la coadă?

— Tu nu te-ai uita?

— Mai degrabă aș naște.

Zâmbi la auzul acestor cuvinte.

— Nu, spuse ea, n-ai face așa ceva.

— Bine, na, poate că nu, dar n-am crescut toți ca parte a generației MTV? Secvențe scurte, tăiate. Filmări din mai multe unghiuri. Dar să filmezi chestia asta așa, de-a dreptul, să-și supună un membru nevinovat al familiei la așa ceva…

Ușa sălii de sport se deschise. Încă din primul moment, în care cei doi bărbați pătrunseră în sală, mi-am dat seama că sunt polițiști. Chiar și dacă nu aș fi avut o experiență prea mare – sunt procurorul districtului Essex, unde se află și orașul Newark, un loc destul de violent – tot mi-aș fi dat seama. Televiziunile mai nimeresc din când în când stereotipurile de genul ăsta. De exemplu, modul în care se îmbracă polițiștii – tații din suburbiile astea înfloritoare nu se îmbracă așa. Nu ne înțolim cu costume când venim să ne privim copiii la gimnastică. Ne punem pantaloni din velur sau jeanși, o cămașă și eventual un pulover cu un decolteu în V. Tipii ăștia purtau niște costume prost croite, de un maroniu ce-mi amintea de niște așchii de lemn după o furtună.

Nu zâmbeau deloc. Măturară cu privirea întreaga sală. Îi cunoșteam pe majoritatea polițiștilor din zonă, dar pe tipii ăștia doi nu-i știam. Și asta mă neliniștea. Ceva nu era în regulă. Știam că nu făcusem nimic, bineînțeles, dar simțeam totuși în stomac fiorul acela de genul „sunt nevinovat, dar mă simt cumva vinovat”.

Cumnata mea, Greta, și soțul ei, Bob, aveau trei copii. Fiica lor cea mai mică, Madison, avea șase ani și era în aceeași clasă cu fetița mea, Cara. Greta și Bob mă ajutaseră enorm. După ce soția mea, Jane – sora Gretei – murise, se mutaseră în Ridgewood. Greta susținea că plănuiseră asta de mai mult timp și că ar fi făcut-o oricum. Mă îndoiesc. Dar le sunt atât de recunoscător, încât nu mai avea niciun rost să le pun la îndoială spusele. Nici nu-mi pot imagina cum m-aș fi descurcat fără ei.

De obicei, ceilalți tați stăteau în spate, cu mine, dar cum de data asta era vorba de un eveniment, care avea loc în timpul zilei, foarte puțini tați erau prezenți. Mamele – în afară de cea care mă privea acum pe deasupra camerei video, pentru că auzise comentariile mele cu privire la mulțimea unor astfel de aparate – mă adorau. Nu datorită personalității mele, bineînțeles, ci datorită poveștii mele. Soția mea a murit în urmă cu cinci ani, iar eu îmi cresc fiica singur. Mai sunt și alți părinți singuri în oraș, majoritatea mame divorțate, dar mie mi se permit foarte multe. Dacă uit să scriu un bilet, dacă întârzii când vin s-o iau pe fiică-mea de la școală sau dacă îi uit pachețelul cu mâncarea pentru prânz pe masă, celelalte mame sau femeile de la școală îmi sar întotdeauna în ajutor. Ele cred că stângăcia mea tipic masculină e simpatică. Dacă o mamă singură ar face fie și numai unul dintre acele lucruri, ar fi considerată o mamă neglijentă și ar fi disprețuită la maximum de celelalte mame.

Copiii continuau să facă tumbe și să se împiedice – depinde de punctul de vedere al fiecăruia. Eu mă uitam la Cara. Se concentra destul de bine și reușea să se descurce, dar suspectam că moștenise deficiența în coordonare de la tatăl ei. Copiii erau ajutați de fete din echipa de gimnastică a liceului. Fetele erau în ultimul an, aveau, probabil, șaptesprezece sau optsprezece ani. Cea care o ajutase pe Cara în încercarea ei de săritură îmi amintea de sora mea, Camille, care murise când avea cam vârsta acestei adolescente, iar mass-media nu mă lăsa să uit chestia asta. Dar poate că ăsta era un lucru bun.

Sora mea ar fi avut aproape patruzeci de ani acum, ar fi fost cel puțin la fel de în vârstă ca majoritatea mamelor din sală. E ciudat să te gândești în felul ăsta la ea. Eu am s-o văd întotdeauna pe Camille ca pe o adolescentă. E greu să-mi imaginez cum ar fi ea acum, cum *ar fi trebuit* să fie ea acum, stând într-unul din scaunele acelea, cu un zâmbet tâmp-fericit pe față, de genul „sunt în primul rând mamă", filmându-și vlăstarul din toate unghiurile și pozițiile. Mă întreb cum ar arăta ea astăzi, dar în minte îmi apare tot adolescenta care a murit cândva.

S-ar putea să pară că sunt cumva obsedat de moarte, dar e o diferență imensă între uciderea surorii mele și moartea prematură a soției mele. Din cauza primei, a surorii mele, am ajuns să lucrez ce și unde lucrez acum, de aceea am avut această traiectorie profesională. Acum, mă pot lupta împotriva nedreptăților de felul ăsta în sala de judecată. Și asta și fac. Încerc să fac ceva, ca lumea să fie un loc mai sigur, încerc să-i bag la închisoare pe cei care le fac rău celorlalți, încerc să le ofer altor familii lucrul de care familia mea nu a avut niciodată parte – un sfârșit, o rezolvare.

În ceea ce privește cea de-a doua moarte – cea a soției mele – n-am prea avut ce să fac, am dat-o în bară și indiferent ce-aș face, nu voi putea niciodată să-mi răscumpăr greșelile.

Directoarea școlii își agață un zâmbet preocupat de buzele date cu prea mult ruj și se îndreptă spre cei doi polițiști. Începu să discute cu ei, dar niciunul dintre ei nu se uită la ea. Le-am urmărit ochii. Când cel mai înalt, și cu siguranță mai mare în grad, dădu cu ochii de mine, se opri. Pentru un moment am rămas amândoi nemișcați. Apoi el a clătinat foarte ușor din cap, făcându-mi semn să ies afară, să părăsesc acest mic templu al râsului și al tumbelor. Am clătinat și eu din cap, la fel de ușor.

— Unde te duci? mă întrebă Greta.

Nu vreau să par răutăcios, dar Greta era sora cea urâtă. Semănau, ea și scumpa mea soție moartă. Puteai să-ți dai seama că aveau aceiași părinți. Dar trăsăturile atât de frumoase ale dragei mele Jane, la Greta parcă arătau altfel. Soția mea avea un nas proeminent, care o făcea să arate într-un fel mai sexy. Greta are un nas proeminent care arată… mă rog, numai foarte mare. Ochii soției mele, depărtați unul de celălalt, îi dădeau un aer exotic. Gretei această distanță între ochi îi dă parcă un aer reptilian.

— Nu sunt sigur.

— Probleme?

— S-ar putea.

Se uită spre cei doi „probabil-polițiști”, apoi din nou la mine.

— Plănuisem s-o duc pe Madison la Friendly pentru masa de prânz. Vrei s-o iau și pe Cara?

— Sigur, ar fi grozav.

— Pot s-o și iau de la școală.

Am dat din cap.

— Mi-ar fi de mare ajutor.

Greta m-a sărutat ușor pe obraz – o chestie pe care n-o face foarte des. M-am îndreptat spre ieșire. Ecourile râsetelor de copii m-au însoțit până la ușă. Am deschis-o și-am ieșit în hol. Cei doi polițiști au venit după mine. Nici coridoarele școlilor nu se schimbă prea mult de-a lungul anilor. Au un ecou de casă bântuită, un fel de semiliniște și un iz slab, dar distinct, care liniștește și agită în același timp.

— Sunteți Paul Copeland?

— Da.

Se uită la partenerul lui mai scund. Tipul mai scund era solid, aproape fără gât. Capul îi semăna cu un bloc de ciment. Pielea îi era cenușie, întărind astfel iluzia. De după colț, apăru un grup de copii, probabil de clasa a patra. Erau toți roșii la față, de efort. Probabil că se întorceau de la joacă. Trecură de noi, urmați îndeaproape de profesoara lor chinuită. Ne aruncă un zâmbet obosit.

— Poate c-ar trebui să stăm de vorbă afară, spuse cel mai înalt.

Am ridicat din umeri. Habar n-aveam despre ce-ar fi putut fi vorba. Aveam naivitatea inocentului, dar și experiența necesară pentru a ști că atunci când vine vorba de polițiști aparențele pot fi înșelătoare. Nu era vorba despre cazul la care lucram și care făcuse multă vâlvă în presă. Dacă ar fi fost vorba de asta m-ar fi sunat la birou. Aș fi primit un mesaj pe telefonul mobil sau pe BlackBerry.

Nu, veniseră aici pentru altceva, pentru ceva mai personal.

Oricum, repet, nu făcusem nimic rău. Dar am văzut, la viața mea, o grămadă de suspecți și o grămadă de reacții ale oamenilor. S-ar putea să vă surprindă. De exemplu, atunci când polițiștii rețin un suspect important îl lasă adesea să aștepte ore în șir în sala de interogatorii. Ați crede că cei vinovați încep să se urce pe pereți, dar, de cele mai multe ori, lucrurile stau exact invers. Cei nevinovați sunt cei mai agitați și mai nervoși. Habar n-au de ce sunt acolo, ce cred polițiștii c-au făcut. Cei vinovați adesea adorm.

Am ieșit afară. Soarele ardea. Cel înalt se strâmbă și-și puse mâna streașină la ochi. Cap-de-ciment nu s-ar fi înjosit așa în ruptul capului.

— Sunt detectivul Tucker York, spuse cel mai înalt. Își scoase legitimația, apoi făcu un semn spre Cap-de-ciment. Dumnealui este detectivul Don Dillon.

Dillon își scoase și el legitimația. Mi le băgară sub nas. Nu știu de ce-au făcut asta. Cât de greu era să falsifici chestiile alea?

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Vreți să ne spuneți și nouă unde ați fost aseară? întrebă York.

Ar fi trebuit să mi se declanșeze sirenele de alarmă la auzul unei astfel de întrebări. Ar fi trebuit să le reamintesc chiar atunci, în momentul acela, cine eram și să le spun că nu voi mai răspunde niciunei alte întrebări decât în prezența unui avocat. Dar și eu sunt avocat. Și încă unul al dracului de bun. Și asta, bineînțeles, mă face să fiu cu atât mai prost atunci când vine vorba de mine. Sunt în același timp și om. Când ești luat la întrebări de către poliție, chiar și dacă ești o persoană cu experiență, așa, ca mine, încerci să le faci pe plac. Nu poți să scapi de reflexul ăsta.

— Am fost acasă.

— Poate confirma cineva acest lucru?

— Fiica mea.

York și Dillon se uitară înapoi, spre școală.

— Fata care făcea tumbe?

— Da.

— Altcineva?

— Nu cred. Despre ce e vorba?

York conducea discuția. Îmi ignoră întrebarea.

— Cunoașteți un bărbat pe nume Manolo Santiago?

— Nu.

— Sunteți sigur?

— Destul de sigur.

— De ce doar destul de sigur?

— Știți cine sunt eu?

— Da, spuse York. Tuși în pumn. Ați vrea, poate, să ne lăsăm într-un genunchi și să vă sărutăm inelul sau ceva de genul ăsta?

— Nu asta am vrut să spun.

— Bine, înseamnă că suntem pe aceeași lungime de undă. Nu-mi plăcea atitudinea lui, dar am lăsat de la mine. Deci, de ce spuneți că sunteți doar „destul de sigur" că nu-l cunoașteți pe Manolo Santiago?

— Am vrut să spun că numele nu-mi sună cunoscut. Nu cred că-l cunosc. Dar poate e cineva pe care l-am anchetat, sau vreun martor într-unul dintre cazurile mele, sau, la naiba, poate l-am întâlnit în urmă cu zece ani, la o acțiune de binefacere.

York dădu din cap, încurajându-mă să dau din gură mai departe. N-am făcut-o.

— V-ar deranja să veniți cu noi?

— Unde?

— N-o să dureze mult.

— „N-o să dureze mult”, repetai eu. Nu prea sună a loc.

Cei doi polițiști se uitară unul la celălalt. Am încercat să par decis să îmi apăr poziția.

— Un bărbat pe nume Manolo Santiago a fost ucis noaptea trecută.

— Unde?

— Trupul i-a fost găsit în Manhattan, în zona Washington Heights.

— Și ce legătură are asta cu mine?

— Credem că dumneavoastră ne-ați putea ajuta.

— Cum să vă ajut? V-am spus deja. Nu-l cunosc.

— Ați spus… York se uită în agenda lui, dar o făcea doar pentru efecte speciale, nu scrisese nimic acolo în timp ce discutase cu mine. Ați spus că sunteți „destul de sigur” că nu-l cunoașteți.

— Atunci sunt sigur. Bine? Sunt sigur.

Închise agenda brusc, cu un gest teatral.

— Domnul Santiago vă cunoștea.

— De unde știți asta?

— Am prefera să vă arătăm.

— Și eu aș prefera să-mi spuneți.

— Domnul Santiago – York ezită, de parcă îi venea greu să-și aleagă cuvintele – avea anumite obiecte asupra lui.

— Obiecte?

— Da.

— Ați putea fi mai clar?

— Obiecte, spuse el, ce duc la dumneavoastră.

— Duc la mine ca și ce?

— Hei, domnule procuror-șef!

Dillon – Cap-de-ciment – deschisese în sfârșit gura.

— Sunt procuror districtual.

— Mă rog. Își trosni gâtul și arătă spre pieptul meu. Începi să mă iriți ca o mâncărime în fund.

— Poftim?

Dillon se apropie de mine.

— Ți se pare c-am venit până aici pentru o lecție de semantică?

Am crezut că întrebarea e retorică, dar l-am văzut că aștepta. După un timp, i-am răspuns:

— Nu.

— Atunci ascultă aici. Avem un cadavru. Tipul are legătură cu tine, într-un mare fel. Vrei să vii să ne ajuți să clarificăm problema asta sau vrei să continui să te joci cu vorbele, chestie care, apropo, te face să pari al dracului de suspect?

— Cu cine crezi tu, mai exact, că vorbești, detective?

— Cu un tip care candidează pentru o funcție publică, și care n-ar vrea să ne ducem cu chestia asta direct la presă.

— Mă amenințI?

York interveni.

— Nimeni nu amenință pe nimeni, cu nimic.

Dar Dillon mă lovise acolo unde mă durea mai tare. Adevărul era că numirea mea era doar temporară. Prietenul meu, actualul guvernator al Garden State[1] mă numise procuror districtual. Se vorbea foarte serios de o eventuală candidatură a mea pentru Congres, poate chiar pentru postul vacant de senator. Aș minți dac-aș susține că sunt lipsit de ambiții politice. Un scandal, ba chiar și numai ipoteza – falsă – a unui scandal, nu mi-ar fi picat foarte bine.

— Nu văd cum v-aș putea fi de ajutor.

— Poate că poți, poate că nu. Dillon își roti blocul de ciment. Dar ai vrea să ne ajuți, dacă ai putea, nu-i așa?

— Bineînțeles. Adică nu vreau, chiar nu vreau ca fundul să te mănânce mai mult decât trebuie.

Aproape că zâmbi la auzul acestei replici.

— Atunci urcă în mașină.

— Am o întâlnire importantă în după-amiaza asta.

— O să te aducem înapoi până atunci.

Mă așteptam să fi venit cu un Chevy Caprice vechi și ponosit, dar mașina se dovedi a fi un Ford nou și curat. M-am așezat în spate. Noii mei prieteni ocupară locurile din față. N-am vorbit pe drum. Traficul era cam aglomerat pe podul George Washington, dar au dat drumul la sirenă și-am trecut ca prin brânză. Când am ajuns în Manhattan, York a început să vorbească:

— Credem că Manolo Santiago este, de fapt, un nume fals.

— A-ha, făcui eu, pentru că nu știam ce altceva aș fi putut spune.

— Vedeți dumneavoastră, n-am identificat încă victima. L-am găsit aseară. Pe permisul lui de conducere scrie Manolo Santiago. L-am verificat. Se pare că acesta nu este numele lui adevărat. I-am verificat amprentele, dar nu le-am găsit în baza noastră de date. Deci, de fapt, nu știm cine este.

— Și credeți că eu aș putea ști?

Nu se obosiră să-mi răspundă.

Vocea lui York era relaxată ca o zi de primăvară.

— Sunteți văduv, domnule Copeland, nu-i așa?

— Exact.

— Cred că e greu să crești singur un copil.

N-am răspuns nimic.

[1] Statul Grădină – poreclă a statului New Jersey.

— Soția dumneavoastră avea cancer, din câte am înțeles noi. Sunteți foarte implicat în activitatea unei organizații care vrea să contribuie la descoperirea unui tratament.

— A-ha.

— Admirabil.

Dac-ar ști ei…

— Cred că e destul de ciudat pentru dumneavoastră, spuse York.

— Ce anume?

— Să fiți de partea cealaltă. De obicei, dumneavoastră puneți întrebările, nu răspundeți la ele. Cred că vă simțiți un pic ciudat.

Îmi zâmbi în oglinda retrovizoare.

— Hei, York?

— Ce-i?

— Ai cumva un pliant sau un program?

— Un ce?

— Un pliant. Ca să văd și eu ce alte roluri ai mai jucat până acum, înainte să te scufunzi în preadoritul rol al „polițistului bun”.

York izbucni în râs.

— Nu am vrut să spun decât că mi se pare foarte ciudat, atâta tot. Adică, ați mai fost până acum luat la întrebări de către poliție?

Era o întrebare-capcană. Știau, cu siguranță că știau. Când aveam optsprezece ani am lucrat ca asistent/ghid la o tabără de vară. Patru tineri din tabăra aceea – Gil Perez și prietena lui, Margot Green, Dough Billingham și prietena lui, Camille Copeland (adică soră-mea) s-au strecurat în pădure într-o noapte.

Și după aceea n-au mai fost văzuți.

Doar două dintre cadavre fuseseră găsite. Margot Green, șaptesprezece ani, a fost găsită cu gâtul tăiat, la o distanță de aproximativ o sută de metri de tabără. Dough Billingham, de asemenea, de șaptesprezece ani, a fost găsit la aproape opt sute de metri depărtare. Trupurile celorlalți doi – Gil Perez și sora mea, Camille – nu au fost găsite niciodată.

Cazul a făcut multă vâlvă în presă, a apărut pe prima pagină a ziarelor. Wayne Steubens, un puști bogat, asistent și el în tabăra respectivă, a fost prins trei ani mai târziu – după o a treia vară a terorii dar nu înainte să apuce să mai ucidă cel puțin încă patru adolescenți. A fost poreclit Asasinul de Vară – o etichetă mult prea bătătoare la ochi și lipsită de subtilitate. Următoarele două victime ale lui Wayne fuseseră găsite lângă o tabără a cercetașilor din Muncie, Indiana. O altă victimă se afla într-una din taberele din zona Vienna, în Virginia. Ultima victimă fusese dintr-o tabără de sport din Poconos. Majoritatea se aleseseră cu gâtul tăiat. Toate fuseseră îngropate în păduri, unele chiar înainte să moară. Da, îngropate de vii. Durase destul de mult până ce trupurile lor fuseseră găsite. De exemplu, în

cazul puștiului din Poconos fusese nevoie de șase luni. Majoritatea experților erau de părere că mai erau și alții, încă îngropați în pădure.

Ca sora mea.

Wayne nu mărturisise niciodată, și în ciuda faptului că în ultimii optsprezece ani se aflase într-o închisoare de maximă siguranță, insista că nu avea nimic de-a face cu primele patru crime cu care începuse povestea.

Eu nu l-am crezut. Faptul că două trupuri – cel puțin două – nu fuseseră găsite era de natură a da naștere la speculații și a adânci misterul. Astfel, Wayne avea parte de mai multă atenție. Cred că lui îi place la nebunie chestia asta. Dar necunoscuta asta – urma asta de speranță – durea ca dracu'.

Îmi iubeam sora. Cu toții o iubeam. Cei mai mulți oameni sunt de părere că moartea este cel mai crud lucru. Nu e chiar așa. După o perioadă, speranța este cu mult mai chinuitoare. Când ajungi să trăiești cu ea atât cât am ajuns eu, cu gâtul mereu pe butuc, cu toporul suspendat deasupra zile în șir, apoi luni, apoi ani, îți dorești ca acesta să cadă odată și să-ți reteze capul. Majoritatea oamenilor au crezut că mama a plecat de acasă pentru că sora mea a fost ucisă. Dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Mama a plecat de-acasă pentru că n-am știut niciodată cu siguranță că sora mea a murit.

Îmi doream ca Wayne Steubens să ne povestească, să ne spună ce-a făcut cu ea. Nu neapărat pentru a-i aranja o înmormântare propriu-zisă sau ceva de genul ăsta. Ar fi frumos, dar nu despre asta era vorba. Moartea este pură, absolut distructivă. Te lovește, ești la pământ, apoi începi să reclădești. Dar faptul că nu știi – îndoiala, speranța, face ca ideea morții să te roadă ca termitele sau ca un soi de virus neobosit. Te roade din interior. Nu poți să oprești putreziciunea. Nu te poți apuca de reclădit pentru că îndoiala va continua să roadă, fără oprire.

Și încă mai roade, cred.

Partea aceea din viața mea, oricât de mult mi-aș fi dorit să o țin ascunsă, era întotdeauna scoasă la suprafață de presă. Chiar și cea mai rapidă căutare pe Google a numelui meu stabilea o legătură cu misterul Turiștilor Dispăruți, așa cum fuseseră imediat porecliți de către presă. La naiba, povestea mai era încă prezentată la emisiunile de tipul „investigații reale" de pe Discovery sau de pe Court TV. Numele meu îl puteai găsi foarte ușor. Poliția m-a luat la întrebări. Am fost interogat. Ba chiar am făcut parte din cercul suspecților.

Așa că știau, cu siguranță.

Am ales să nu răspund. York și Dillon n-au insistat.

Când am ajuns la morgă, m-au condus pe un coridor lung. Niciunul dintre noi nu a vorbit. Nu eram foarte sigur ce-ar trebui să fi înțeles din asta. Pricepeam acum mai bine ce-mi spusese York. Eram de partea cealaltă. Văzusem o mulțime de martori făcând ceea ce făceam eu acum. De obicei, cei care vin să identifice o victimă parcurg cu stoicism drumul. Nu știu de ce. Oare se pregătesc pentru ce e mai rău? Sau mai au o urmă de speranță (iar cuvântul ăsta)? Nu sunt sigur.

Oricum, speranța se evaporă repede. Nu greșim niciodată în ceea ce privește identitatea victimei. Dacă noi credem că este vorba de cineva care ne este drag, așa și este. Morga nu e locul potrivit pentru miracole de ultim moment. Așa ceva nu se întâmplă niciodată.

Știam că mă urmăresc, că-mi studiază reacțiile. Am început să fiu mai atent la modul cum pășeam, la poziția corpului, la expresia feței. Am încercat să am o atitudine neutră, apoi m-am întrebat de ce m-aș obosi să fac asta.

Mă aduseră în fața unei ferestre. Nu se intră în cameră. Se stă în spatele unui geam. Încăperea era pavată cu gresie, pentru a putea fi curățată mai ușor cu furtunul – n-are niciun rost să optezi pentru ceva pretențios sau greu de curățat, e vorba totuși de sala unei morgi. Toate tărgile, în afară de una, erau goale. Trupul era acoperit cu un cearșaf. Puteam vedea eticheta de la picior. Chiar foloseau astfel de etichete. Mă uitam la degetul mare – laba piciorului ieșea de sub cearșaf – mi se părea absolut necunoscut. Asta am gândit. Că nu recunosc degetul acela mare.

Mintea e capabilă de chestii ciudate în momentele de stres.

O femeie cu figura acoperită de o mască împinse targa mai aproape de fereastră. Mintea mi-a zburat înapoi, oprindu-se – ciudat – asupra zilei în care se născuse fetița mea. Îmi aminteam sala de la maternitate. Geamul era cam la fel cu acesta, folia subțire aplicată pe el forma parcă diamante. Asistenta, o femeie cam de aceeași statură cu cea de aici, de la morgă, împinsese căruciorul în care se afla fiica mea mai aproape de geam. Ca și acum. În mod normal, presupun c-ar fi trebuit să mă gândesc că toată chestia asta avea și un înțeles mai profund – începutul vieții, sfârșitul ei – dar astăzi nu putea fi vorba de așa ceva.

Femeia dădu la o parte capătul cearșafului. M-am uitat la fața cadavrului. Toți ochii erau pe mine. Știam asta. Mortul era cam de vârsta mea, aproape patruzeci de ani. Avea barbă. Capul părea ras. Avea o cască de duș pe cap. M-am gândit că arăta destul de caraghios casca aceea de duș, dar știam de ce era acolo.

— Împușcat în cap? am întrebat eu.

— Da.

— De câte ori?

— De două ori.

— Calibrul?

York își drese vocea, de parcă ar fi încercat să-mi aducă aminte că acesta nu era cazul meu.

— Îl cunoașteți?

M-am mai uitat o dată.

— Nu, am spus eu.

— Sunteți sigur?

Aproape că începusem să dau din cap. Dar ceva m-a oprit.

— Ce-i? spuse York.

— De ce mă aflu aici?

— Am vrut să vedem dacă îl cunoașteți pe…

— Bine, bine, dar de ce v-ați gândit că l-aș cunoaște?

Am tras cu coada ochiului și i-am văzut pe York și pe Dillon schimbând o privire rapidă. Dillon ridică din umeri, așa că York reluă:

— Avea adresa dumneavoastră în buzunar, spuse el. Și mai avea și o grămadă de tăieturi din ziare despre dumneavoastră.

— Sunt o persoană publică.

— Da, știm.

Se opri. M-am întors spre el.

— Și altceva?

— Tăieturile nu erau despre dumneavoastră. Nu chiar.

— Despre ce erau?

— Despre sora dumneavoastră, spuse el. Și despre ce s-a întâmplat în pădurea aceea.

Temperatura din încăpere păru să scadă cu zece grade, dar, hei, până la urmă ne aflam într-o morgă. Am încercat să par nonșalant.

— Poate că e un tip pasionat de crime. Sunt o grămadă de astfel de oameni.

Ezită. L-am văzut uitându-se din nou la partenerul lui.

— Ce altceva?

— La ce vă referiți?

— Ce altceva mai avea la el?

York se întoarse spre un subordonat, pe care nici nu-l observasem până acum.

— Am putea să-i arătăm domnului Copeland, aici de față, efectele personale ale victimei?

Am continuat să privesc fața mortului. Am văzut cicatrice și riduri. Am încercat să le îndepărtez mental. Nu-l cunoșteam. Manolo Santiago era un străin pentru mine.

Cineva a scos o pungă roșie, pentru probe. Au golit-o pe o masă. De la distanță am putut vedea o pereche de jeanși și o bluză de flanel. Mai erau acolo un portofel și un telefon mobil.

— Ați verificat telefonul mobil? i-am întrebat eu.

— Da. E cu cartelă preplătită. Lista de apeluri este goală.

Mi-am dezlipit cu greu privirea de pe fața mortului și m-am apropiat de masă. Picioarele mi-au trosnit.

Erau câteva bucăți de hârtie, împăturite. Am desfăcut una, cu grijă. Articolul din *Newsweek*. Erau acolo fotografiile celor patru adolescenți – primele patru victime ale Asasinului de Vară. Toți începeau prezentarea cu Margot Green, pentru că trupul ei fusese găsit imediat. Doar după încă o zi, fusese găsit și Doug Billingham. Dar interesul presei se îndrepta către ceilalți doi. S-au găsit câteva

haine sfâșiate și sânge aparținând atât lui Gil Perez, cât și surorii mele, dar trupurile lor nu erau nicăieri.

De ce nu?

Simplu. Pădurea era imensă. Wayne Steubens le ascunsese bine. Dar unii oameni, cei cărora le plăceau conspirațiile, nu credeau o iotă din toate astea. De ce doar aceia doi nu fuseseră găsiți? Cum ar fi putut Steubens să care și să îngroape trupurile lor atât de repede? A avut un complice? Cum de reușise? Și ce căutau cei patru în pădure în noaptea aceea?

Chiar și în ziua de astăzi, la optsprezece ani după arestarea lui Wayne, oamenii vorbeau încă despre „stafiile" din pădurea aceea – sau poate că acolo exista o sectă ascunsă, care se adăpostea într-o cabană abandonată, poate că era vorba de niște nebuni evadați de la ospiciu, sau de oameni cu cârlige în loc de brațe, sau de victime ale unor experimente medicale nereușite. Vorbeau despre bau-bau, despre omul-negru, despre rămășițele unor focuri de tabără în jurul cărora puteau fi găsite oasele copiilor pe care îi mâncase. Povesteau cum noaptea îi puteau auzi încă pe Gil Perez și pe sora mea, Camille, urlând după răzbunare.

Mi-am petrecut o grămadă de nopți acolo, singur în pădurea aceea. N-am auzit niciodată pe nimeni urlând. Am trecut repede cu privirea peste fotografia lui Margot Green și peste cea a lui Doug Billingham. Următoarea era cea a surorii mele. Am văzut poza asta de un milion de ori. Presei îi plăcea poza asta, pentru că în ea apărea o fată minunat de obișnuită. Era vecina tipică, dădaca preferată a oricărei familii, adolescenta dulcică din casa de alături. Camille nu era deloc așa. Era răutăcioasă, cu ochii vii și cu un zâmbet arogant care-i făcea pe băieți să se dea un pas înapoi. Nu era deloc așa cum apărea în fotografia asta. Era mult mai mult decât atât. Și poate că asta o costase viața. Eram gata să trec la următoarea fotografie, cea a lui Gil Perez, dar ceva m-a făcut să-mi ridic privirea.

Am simțit că mi se oprește inima.

Știu că sună dramatic, dar asta e ceea ce am simțit. M-am uitat la grămada de monede scoase din buzunarele lui Manolo Santiago și l-am văzut, și am simțit de parcă o mână mi-ar fi pătruns în piept și mi-ar fi strâns inima, oprindu-i bătăile.

Am făcut un pas înapoi.

— Domnule Copeland?

Mâna mi s-a ridicat, de parcă ar fi fost condusă de o voință proprie. Mi-am privit degetele înșfăcându-l și ridicându-l la nivelul ochilor.

Era un inel. Un inel de fată.

M-am uitat la fotografia lui Gil Perez, băiatul care fusese ucis împreună cu sora mea în pădure. Mintea mi-a zburat douăzeci de ani înapoi. Și mi-am amintit cicatricea.

— Domnule Copeland?

— Arătați-mi brațul.

— Poftim?

— Brațul lui. M-am întors din nou spre geam și am arătat spre cadavru. Arătați-mi dracului brațul acela!

York îi făcu semn lui Dillon. Dillon apăsă pe butonul interfonului.

— Vrea să vadă brațul tipului.

— Care dintre ele?

Se uitară la mine.

— Nu știu. Amândouă, zic.

Părură uimiți, dar femeia mi-a dat ascultare. A dat din nou cearșaful la o parte.

Pieptul era acum plin de păr. Era mai mare, avea cu cel puțin cincisprezece kilograme mai mult decât pe vremea aceea, dar asta nu era o surpriză. Se schimbase. Cu toții ne-am schimbat între timp. Dar nu la asta voiam să mă uit. Voiam să văd brațul, voiam să caut cicatricea aceea neregulată.

Era acolo.

Pe brațul stâng. N-am tresărit, nimic de genul ăsta. Mă simțeam de parcă se rupsese ceva din mine și eram prea amorțit pentru a reacționa, pentru a riposta, pentru a mă împotrivi. Pur și simplu, stăteam.

— Domnule Copeland?

— Îl cunosc.

— Cine e?

Am arătat spre fotografia din revistă.

— Numele lui e Gil Perez.

2.

Fusese o vreme când doamna profesor Lucy Gold, doctor atât în engleză, cât și în psihologie, iubea orele pe care și le petrecea la birou.

Avea șansa să stea de vorbă între patru ochi cu studenții ei și să îi cunoască cu adevărat. Îi plăcea când cei tăcuți, care stăteau în băncile din spate, cu capul plecat, luându-și notițe de parcă ar fi scris după dictare, cei care-și purtau părul pieptănat peste față, de parcă voiau să se ascundă după o cortină protectoare, ajungeau la ușa ei și-și ridicau ochii spre ea, spunându-i ce aveau pe suflet.

Dar în cea mai mare parte a timpului, ca și acum, studenții care veneau la ușa ei erau cei mai băgăreți, cei care considerau că nota lor ar trebui să depindă numai de entuziasmul pe care-l arătau, că nota avea să fie mai mare dacă erau văzuți mai mult și mai des, de parcă cei extravertiți nu erau deja favorizați peste tot în societatea asta.

— Doamnă profesor Gold, spuse fata, pe care o chema Sylvia Potter. Lucy și-o imagină cu câțiva ani mai tânără, pe vremea când era la gimnaziu. Probabil că era fetița aceea enervantă care venea în dimineața testului plângându-se că avea să-l pice și, de fapt, termina prima, înmâna cu îngâmfare lucrarea perfectă profesorului înainte de terminarea orei, iar restul timpului și-l ocupa luând suplimentar notițe.

— Da, Sylvia?

— Când ați citit astăzi la oră pasajul acela din Yeats, vreau să vă spun că am fost foarte impresionată. De cuvintele acelea, dar mai ales de modul în care vă puteți folosi vocea, așa, știți, ca o actriță profesionistă…

Lucy Gold era tentată să-i spună: „Fă-mi un serviciu, mai bine fă-mi o prăjitură”, dar se mulțumi să-și păstreze zâmbetul. Nu era deloc ușor. Se uită la ceas, apoi se simți foarte prost că făcuse asta. Sylvia era o studentă care-și dădea toată silința. Atâta tot. Cu toții căutăm și găsim modalități de a ne descurca, de a ne adapta, de a supraviețui. Calea Sylviei era, probabil, mai bună și mai puțin distructivă decât majoritatea celorlalte.

— Mi-a plăcut la nebunie și că a trebuit să scriem fragmentul acela de jurnal, spuse ea.

— Mă bucur.

— Eu am scris despre… ei bine, despre prima oară, dacă înțelegeți ce vreau să spun…

Lucy dădu din cap.

— Toate lucrările sunt confidențiale și anonime, îți amintești?

— Oh, da, aveți dreptate. Se uită în jos. Lucy se întrebă de ce oare Sylvia nu-și pleca niciodată privirea.

— Poate, după ce le voi citi pe toate, spuse Lucy, dacă vrei, putem vorbi despre a ta. Între patru ochi.

Capul îi rămase plecat.

— Sylvia?

Vocea fetei era foarte slabă.

— Bine.

Programul se terminase. Lucy voia să meargă acasă. Încercă să nu pară prea distantă când o întrebă:

— Vrei să vorbim acum despre asta?

— Nu.

Sylvia stătea în continuare cu capul plecat.

— Bine, atunci, spuse Lucy, uitându-se ostentativ la ceas. Am o ședință care începe în zece minute.

Sylvia se ridică în picioare.

— Mulțumesc pentru că m-ați primit.

— A fost plăcerea mea, Sylvia.

Sylvia păru că vrea să mai adauge ceva. Dar rămase tăcută. Cinci minute mai târziu, Lucy stătea în fața ferestrei și se uita la curtea rectangulară de jos. Sylvia ieși pe ușă, se șterse pe față, își ridică capul și se forță să zâmbească. Începu să traverseze campusul cu pași vioi, elastici. Lucy o văzu făcându-le cu mâna unor colegi, alăturându-se unui grup și apoi amestecându-se cu ceilalți, până când deveni o parte din mulțime.

Lucy se întoarse. Își văzu chipul în oglindă. Nu-i plăcu deloc ce vedea. Oare fata aceea voia să strige după ajutor?

Probabil, Luce, și tu nu i-ai răspuns. Bravo, vedeto!

Se așeză la biroul ei și deschise sertarul de jos. Acolo era sticla de votcă. Votca era bună. Mirosul de votcă nu se simțea.

Ușa biroului ei se deschise. Tipul care intră avea părul lung și negru, dat pe după urechi, în care avea mai mulți cercei. Era nebărbierit, chestie care-i dădea o neglijență studiată, o anumită frumusețe de adolescent bătrân. Avea o bucată de argint trecută prin bărbie, o privire care parcă se ferea mereu, o pereche de pantaloni cu talie joasă, care abia se țineau într-o curea cu ținte și un tatuaj pe gât care spunea „Mă împerechez des”.

— Tu, spuse tipul, aruncându-i cel mai bun zâmbet al lui, arăți foarte apetisantă.

— Mulțumesc, Lonnie.

— Eh, chiar am vorbit serios. Foarte apetisantă.

Lonnie Berger era asistentul ei, deși erau de aceeași vârstă. Era mereu inclus în procesul de învățământ, permanent învăța să-și ia o diplomă, își petrecea

timpul prin campus, numai ridurile din jurul ochilor îi dădeau de gol vârsta. Lonnie se săturase de oferta sexuală din campus, așa că se străduia să treacă de această limită și se dădea la toate femeile care-i ieșeau în cale.

— Ar trebui să porți ceva cu un decolteu mai mare, poate și un sutien din acelea push-up, adăugă Lonnie. Poate astfel îi vei face pe băieți să fie mai atenți în timpul orelor.

— Da, să știi că asta îmi doresc.

— Serios, șefa, de cât timp nu te-ai mai culcat cu cineva?

— Au trecut opt luni, șase zile și cam… Lucy se uită la ceas. Patru ore.

El râse.

— Am scos la imprimantă fragmentele de jurnal, spuse el.

Jurnalele confidențiale și anonime.

Cursul pe care-l preda era intitulat de către facultate: Raționament Creativ, o combinație de psihologie traumatică, creativitate în scris și filosofie. Lui Lucy îi plăcea la nebunie. Ultima temă pe care o dăduse studenților săi – fiecare dintre ei trebuia să prezinte, în scris, un eveniment traumatic din viața lor, ceva ce în mod normal n-ar fi împărtășit nimănui. Nu trebuiau să folosească nume. Nu aveau să primească note. Dacă studentul anonim îi dădea permisiunea în scris, la sfârșitul lucrării, Lucy putea să citească în fața clasei lucrarea sau fragmente din ea, pentru a putea fi supusă discuției și comentată de ceilalți studenți – bineînțeles, autorul rămânea anonim.

— Ai început să le citești? întrebă ea.

Lonnie dădu din cap și se așeză în scaunul pe care stătuse Sylvia cu câteva minute înainte. Își puse și picioarele pe birou.

— Chestiile obișnuite, spuse el.

— Povestiri erotice proaste?

— Aș zice mai degrabă ceva pornografie ușoară.

— Care-i diferența?

— Să fiu al dracului dacă știu. Ți-am povestit de noua mea tipă?

— Nu.

— Delicioasă.

— A-ha.

— Serios. E chelneriță. Are cel mai apetisant fund dintre toate femeile cu care m-am întâlnit până acum.

— Și îmi spui mie asta pentru că…?

— Geloasă?

— Da, spuse Lucy. Cred că de asta. Dă-mi jurnalele acelea.

Lonnie îi întinse câteva. Începură să citească împreună. Cinci minute mai târziu, Lonnie clătină din cap.

— Ce-i? întrebă Lucy.

— Câți ani au cei mai mulți dintre puștanii ăștia? întrebă Lonnie. Maximum douăzeci, nu?

— Cam așa ceva.

— Și escapadele lor sexuale durează, toate, în jur de două ore?

Lucy zâmbi.

— Au o imaginație bogată.

— În tinerețea ta tipii rezistau atât de mult?

— Nu rezistă atâta nici acum, spuse ea.

Lonnie ridică o sprânceană.

— Asta pentru că ești atât de sexy. Nu se pot controla. E vina ta, să știi.

— Hmmm. Se bătu ușor cu capătul cu gumă al creionului peste buza de jos. Nu e prima oară când folosești replica asta, nu-i așa?

— Crezi c-aș avea nevoie de una nouă? Ce zici de asta: „Nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum așa ceva, jur!”

Lucy imită țârâitul unei sonerii.

— Îmi pare rău, mai încearcă.

— La naiba!

Se apucară din nou de citit. Lonnie fluieră și clătină din cap.

— Poate c-am crescut noi într-o epocă greșită.

— Cu siguranță.

— Luce? Se uită peste foaia de hârtie pe care o citea. Chiar ar trebui să te mai culci și tu cu cineva.

— A-ha.

— Să știi că eu sunt gata să te ajut. Fără nicio obligație.

— Și cu doamna chelneriță sexy cum rămâne?

— Nu avem o relație exclusivă.

— Înțeleg.

— Deci ceea ce sugerez eu e doar o chestie fizică. O simplă întreținere reciprocă, ne curățăm și noi țevăria, dacă înțelegi ce vreau să spus.

— Șșșșttt. Citesc.

El înțelese aluzia. O jumătate de oră mai târziu, Lonnie se ridică din scaun și se uită la ea.

— Ce-i?

— Citește-o pe asta, spuse el.

— De ce?

— Citește-o, bine?

Ea ridică din umeri, puse jos jurnalul pe care îl citea – încă o poveste a unei fete care se îmbătase împreună cu noul ei prieten și ajunsese să facă amor în trei. Lucy citise o grămadă de povești care se terminau cu partide de amor în trei. Și se părea că toate se întâmplau pe fondul consumului de alcool.

Dar un minut mai târziu uitase de toate astea. Uitase că locuia singură, că nu mai avea pe nimeni din familie, că era profesoară la colegiu și că era în biroul ei care dădea spre curte, iar Lonnie stătea în fața ei. Lucy Gold dispăruse. În locul ei era acum o femeie mai tânără, aproape o fetiță, cu un alt nume, o adolescentă în pragul maturității, dar încă o fetiță:

S-a întâmplat pe când aveam șaptesprezece ani. Eram în tabără. Lucram acolo, în tabără, ca și AP. Adică Asistent în Pregătire. Mi-a fost destul de ușor să obțin postul ăsta, tatăl meu era proprietarul taberei…

Lucy se opri. Se uită la prima pagină. Bineînțeles, acolo nu era niciun nume. Studenții trimiseseră prin e-mail lucrările. Lonnie le printase. Se presupunea că nu exista nicio modalitate prin care să se poată identifica persoana care trimisese respectiva lucrare. Aceasta era modalitatea care asigura confortul emoțional al studenților. Nici măcar nu riscai să-ți lași amprentele pe lucrare. Pur și simplu, apăsai, anonim, butonul „Trimite” din căsuța de e-mail.

A fost cea mai frumoasă vară din viața mea. Cel puțin până în acea noapte, ultima noapte. Chiar și acum îmi dau seama că n-o să mai am parte de nicio perioadă așa de frumoasă. Ciudat, nu-i așa? Dar știu. Știu că niciodată, dar niciodată n-o să mai fiu așa de fericită ca atunci. Nicicând. Acum zâmbetul meu e schimbat. E mai trist, parcă s-a stricat cumva și nu-l pot repara.

În vara aceea, iubeam un băiat. O să-l numesc P în povestea asta. Era cu un an mai mare decât mine, el era deja asistent junior. Toată familia lui era în tabără. Sora lui lucra și ea acolo, tatăl lui era doctorul taberei. Dar pe ei nu i-am observat prea bine, pentru că în momentul în care l-am întâlnit pe P am simțit că mi se strânge stomacul ghem.

Știu la ce vă gândiți. Că era o idilă naivă de-o vară. Dar nu era așa. Și acum încă mă tem că nu voi mai iubi pe nimeni niciodată așa cum l-am iubit pe el. Asta sună cam aiurea. Asta și crede toată lumea. Poate că au dreptate. Nu știu. Eu sunt încă tânără. Dar mie nu mi se pare o aiureală. Simt că am avut o șansă la fericire și am ratat-o.

În inima lui Lucy se deschise o gaură, începu să se facă din ce în ce mai mare.

Într-o noapte, ne-am dus în pădure. N-aveam voie să mergem acolo. Erau reguli stricte care ne interziceau chestia asta. Nimeni nu știa regulile acelea mai bine decât mine. Îmi petrecusem acolo, în tabără, toate verile, încă de când aveam nouă ani. Atunci mă adusese tatăl meu pentru prima dată în tabără. Dar P era de „serviciu” în noaptea aceea. Și pentru că tatăl meu era proprietarul taberei, eu aveam acces peste tot. O chestie deșteaptă, nu-i așa? Doi puștani

îndrăgostiți, care trebuiau să-i păzească pe ceilalți copii din tabără? Să fim serioși!

El nu voia să meargă în pădure, ar fi trebuit să stea de pază, dar, hei, știam cum să-l manipulez. Acum regret asta, bineînțeles. Dar am făcut-o. Așa că ne-am dus în pădure, doar noi doi. Singuri. Pădurea aceea e imensă. Dacă greșești drumul te poți pierde, pentru totdeauna. Auzisem povești despre copii care merseseră în pădure și nu se mai întorseseră niciodată. Unii încă mai rătăceau prin pădure, trăiau ca animalele. Alții muriseră sau mai rău. Mă rog, știți cum sunt poveștile acelea de groază, spuse în jurul focului de tabără.

Eu râdeam de toate poveștile astea. Nu-mi era frică de ele. Acum mă cutremur numai când mă gândesc.

Am continuat să mergem. Știam drumul. P mă ținea de mână. În pădure era foarte întuneric. Nu se vedea la mai mult de trei metri în față. Am auzit un trosnet și ne-am dat seama că mai era cineva în pădure. Am înghețat, dar îmi amintesc că P a zâmbit în întuneric și a clătinat din cap, într-un mod ciudat, înțelegeți, singurul motiv pentru care cei din tabără se întâlneau în pădure era… Mă rog, în tabăra respectivă erau și băieți și fete. Exista o zonă a băieților și una a fetelor, și cele două zone erau despărțite de această fâșie de pădure. Înțelegeți ce vreau să spun.

P a oftat. „Ar trebui să ne întoarcem", a spus el. Sau ceva asemănător. Nu-mi aduc aminte exact care au fost cuvintele lui.

Dar eu nu voiam să mă întorc. Voiam să fiu singură cu el.

Bateriile de la lanterna mea se terminaseră. Încă îmi mai amintesc cât de repede îmi bătea inima când am intrat între copaci. Eram acolo, în beznă, ținându-mă de mână cu tipul pe care-l iubeam. El avea să mă atingă, și eu aveam să mă topesc pur și simplu. Știți senzația aceea? Când nu rezișți să fii departe de un tip nici măcar cinci minute. Când legi totul de el. Faci ceva, orice, și te întrebi „Oare el ce părere ar avea despre asta?". E un sentiment ciudat. E minunat, dar în același timp doare. Ești vulnerabilă și expusă, și asta te sperie.

„Șșș, mi-a șoptit el. Oprește-te."

Și asta am și făcut. Ne-am oprit.

P m-a tras în spatele unui copac. Mi-a prins fața în ambele palme. Avea mâini mari și-mi plăcea la nebunie senzația. Mi-a ridicat ușor fața spre el și m-a sărutat. Am simțit sărutul acela peste tot, un fior care a început din centrul inimii și s-a răspândit apoi în tot trupul. Și-a luat o mână de pe față. Mi-a pus-o pe coaste, chiar lângă sân. Am început să anticipez senzațiile. Am gemut tare, puternic.

A continuat să mă sărute. Era atât de pasional. Voiam să ne apropiem mai mult și mai mult unul de celălalt. Mă simțeam de parcă fiecare părticică din mine luase foc. Și-a mișcat mâna sub tricoul meu. N-am să povestesc mai multe despre asta. Uitasem de zgomotele pe care le auzisem mai devreme. Dar acum

știu. Ar fi trebuit să chemăm pe cineva. Ar fi trebuit să-i oprim, să nu-i lăsăm să intre mai adânc în pădure. Dar n-am făcut-o. În loc să facem asta, am făcut dragoste.

Eram atât de pierdută, în ceea ce făceam, încât, la început, nici n-am auzit țipetele. Și cred că nici el nu le-a auzit.

Dar țipetele au continuat. Știți cum descriu unii oameni o experiență apropiată de moarte? La fel ne simțeam și noi, doar că într-un fel invers. Parcă ne îndreptam amândoi spre o lumină minunată, iar țipetele erau ca o funie care încerca parcă să ne tragă înapoi, chiar dacă noi nu voiam să ne întoarcem.

S-a oprit din sărut. Și urmează chestia groaznică.

Nu m-a mai sărutat niciodată.

Lucy întoarse pagina, dar acesta era tot textul. Ridică brusc capul.

— Unde-i restul?

— Asta-i tot. Nu le-ai spus tu să-ți trimită fragmente? Ăsta-i tot fragmentul.

Se uită din nou la paginile acelea.

— Ești bine, Luce?

— Tu te pricepi bine la computere, nu-i așa, Lonnie?

El ridică din nou o sprânceană.

— Mă pricep mai bine la femei.

— Ți se pare că am dispoziția necesară pentru astfel de glume?

— Bine, bine, da, mă pricep la computere. De ce?

— Vreau să afli cine a scris asta.

— Dar…

— Trebuie, repetă ea, să aflu cine a scris asta.

Lonnie îi întâlni privirea. Îi studie figura timp de câteva secunde. Ea știa ce voia să-i spună. Chestia asta era contra tuturor principiilor lor. Citiseră o grămadă de povestiri oribile în biroul acesta, anul acesta citiseră chiar o povestire despre un incest, întâmplat între o fiică și tatăl său, dar niciodată nu încercaseră să dea de urma celui sau celei care le scrisese.

— Vrei să-mi spui și mie despre ce e vorba? întrebă Lonnie.

— Nu.

— Dar vrei să încalc toate regulile referitoare la confidențialitate și discreție pe care tot noi le-am stabilit?

— Da.

— Atât de grav e?

Ea se mulțumi să se uite la el.

— Oh, la naiba! spuse Lonnie. O să văd ce pot face.

3.

Vă mai spun eu încă o dată. Este Gil Perez.

— Tipul care a murit împreună cu sora ta în urmă cu douăzeci de ani?

— După cum se pare, n-a murit atunci.

Nu cred că m-au crezut.

— Poate că e fratele lui, a încercat York.

— Cu inelul surorii mele?

— Inelul acela nu e neobișnuit, interveni Dillon. Acum douăzeci de ani era o adevărată modă cu inele de-astea. Cred că și sora mea a avut unul exact la fel. L-a primit la aniversarea de șaisprezece ani, cred. Cel al surorii tale era gravat?

— Nu.

— Deci nu putem ști sigur.

Am mai vorbit o vreme, dar nu aveam prea multe de adăugat la cele spuse până atunci. Chiar nu știam nimic altceva. Mi-au spus că o să ținem legătura. Că o să ia legătura cu familia lui Gil Perez, să vadă dacă aceștia pot să-l identifice. Nu știam ce să fac. Mă simțeam pierdut, amorțit, confuz.

Telefonul și BlackBerry-ul au început să-mi sune, de parcă înnebuniseră. Întârziasem la o întâlnire cu avocații apărării din cel mai important caz din cariera mea. Doi studenți la colegiu, bogați, membri ai echipei de tenis, din suburbia de lux Short Hills, erau acuzați de violarea unei tinere de șaisprezece ani, o negresă din Irvington, pe nume Chamique Johnson – și da, numele nu mă ajuta deloc. Procesul începuse deja, fusese amânat și acum speram să închei o înțelegere cu avocații apărării, înainte ca judecata să se reia, o înțelegere care să implice și o pedeapsă cu închisoarea pentru cei doi.

Polițiștii m-au dus cu mașina până la biroul meu din Newark. Știam că avocații părții adverse aveau să creadă că întârzierea mea era, de fapt, o tactică de negociere, dar nu puteam să fac prea multe în sensul ăsta. Când am intrat în birou, cei doi avocați ai apărării mă așteptau, așezați în fotolii.

Unul dintre ei, Mort Pubin, se ridică și începu să mugească:

— Ticălosule! Știi cât e ceasul? Știi?

— Mort, ai mai slăbit, cumva?

— Nu mă lua cu rahaturi de astea.

— Stai. Nu, nu e asta. Ești mai înalt, nu-i așa? Ai crescut. Acum ești băiat mare.

— Să ți-o trag, Cope! Stăm aici de aproape o oră.

Celălalt avocat, Flair Hickory, rămase stând pe scaun, cu picioarele încrucișate. Părea că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ce se petrecea în jurul

lui. La Flair mă uitam eu cu atenție. Mort era gălăgios și enervant și îi plăcea să se dea în spectacol. De Flair mă temeam mai mult ca de orice alt avocat al apărării. Nu era ceea ce s-ar fi așteptat lumea să fie. În primul rând, Flair – el se jurase că ăsta era numele lui adevărat, dar eu aveam unele îndoieli în privința asta – era homosexual. Mă rog, asta nu era o problemă. Sunt o grămadă de avocați homosexuali, dar Flair era *homosexual* sadea, total, parc-ar fi fost copilul iubirii dintre Liberace și Liza Minnelli[2], crescut doar cu melodii de Streisand și cu musicaluri.

Flair nu-și ascundea această latură în sala de judecată, ba din contră, o sublinia, intenționat.

Îl lăsă pe Mort să mai dea din gură un minut sau două. Flair își îndoi degetele, studiindu-și manichiura. Păru mulțumit de ceea ce vedea. Apoi ridică mâna și-l reduse la tăcere pe Mort cu un simplu gest.

— Destul, spuse Flair.

Purta un costum mov. Sau poate era culoarea pătlăgelei vinete, sau lila, sau nu-știu-ce altă nuanță. Nu mă pricep prea bine la culori. Cămașa era de aceeași culoare ca și cea a costumului. La fel și cravata groasă. La fel și batista din buzunarul de la piept. La fel și – Doamne, Dumnezeule! – pantofii. Flair observă că îi cercetam cu privirea hainele.

— Îți place? mă întrebă Flair.

— O combinație între Barney[3] și Village People[4], am spus eu.

Flair se încruntă la mine.

— Ce?

— Barney, Village People, replică, strângându-și buzele. Ai fi putut să găsești niște personaje din cultura pop mai uzate, mai vechi decât astea?

— Primul meu impuls a fost să-l nominalizez pe acel Teletubby[5] mov, dar nu îmi mai amintesc cum îl cheamă.

— Tinky Winky. Dar și acela e destul de vechi. Își încrucișă brațele și oftă. Acum că ne-am adunat cu toții în acest birou – care în mod clar a fost decorat de un heterosexual –, putem să ajungem la o înțelegere, să îi eliberezi pe clienții noștri și să terminăm astfel toată tărășenia?

L-am privit drept în ochi.

— Sunt vinovați, Flair.

Nici nu s-a obosit să mă contrazică.

---

[2] Personaje din industria spectacolului, considerate de referință în comunitatea gay.

[3] Barney, dinozaurul mov, personajul principal al unei emisiuni de televiziune.

[4] Trupă americană de pop, simbol pentru comunitatea gay.

[5] Nume generic dat unui grup de patru personaje, după numele emisiunii pentru copii în care au apărut.

— Chiar vrei s-o aduci pe ameţita aceea de stripteuză, devenită prostituată, în boxa martorilor?

Aş fi vrut să-i iau apărarea, dar ştia deja despre ce era vorba.

— Da, vreau.

Flair încercă să nu zâmbească.

— O s-o distrug, spuse el.

Eu n-am spus nimic.

Avea s-o distrugă. Ştiam asta. Şi asta era chestia la el. Putea să facă martorul harcea-parcea, şi tot se făcea plăcut. Îl mai văzusem făcând asta şi înainte. Ai crede că măcar câţiva dintre juraţi ar putea fi homofobi, care s-ar teme de el sau l-ar urî. Dar cu Flair lucrurile nu stăteau aşa. Femeile din juriu ar fi vrut să se ducă la cumpărături cu el şi să-i povestească despre stângăciile soţilor lor. Bărbaţii îl găseau atât de inofensiv, încât credeau că nu avea cum să-i păcălească.

Şi astfel avea o apărare mortală.

— Ce urmăreşti să obţii? îl întrebai eu.

Flair rânji.

— Eşti nervos, nu-i aşa?

— Doar sper să o scutesc pe victima unui viol de atacurile tale.

— *Moi*? Îşi lipi o palmă de piept. Mă simt insultat.

M-am mulţumit să mă uit la el. Chiar atunci s-a deschis uşa biroului. Era Loren Muse, şeful echipei mele de investigatori. Muse era de vârsta mea, treizeci şi ceva de ani, şi fusese investigator în cazurile de crimă şi pe timpul mandatului predecesorului meu, Ed Steinberg.

Muse se aşeză, fără să scoată niciun cuvânt, fără să salute nici măcar cu un gest.

M-am întors la Flair.

— Ce vrei? îl întrebai eu din nou.

— Pentru început, spuse Flair, vreau ca domnişoara Chamique Johnson să-şi ceară scuze pentru că a distrus reputaţia a doi tineri cinstiţi.

Am continuat să mă uit la el.

— Dar o să ne mulţumim şi cu o retragere imediată a acuzaţiilor ce ni se aduc.

— Continuă să visezi.

— Cope, Cope, Cope. Flair clătină din cap şi ţâţâi mărunt din buze.

— Am spus nu.

— Eşti adorabil atunci când faci pe masculul feroce, dar cred că ştii deja chestia asta, nu-i aşa? Flair se uită la Loren Muse. Pe faţă îi apăru o expresie chinuită. Doamne, Dumnezeule, cu ce eşti îmbrăcată?

Muse se ridică în scaun.

— Ce?

— Hainele tale. Parc-aş asista la un nou reality-show de pe canalul Fox: „*Când poliţiştii se îmbracă singuri*". Doamne, Dumnezeule! Şi pantofii aceia…

— Sunt comozi, spuse Muse.

— Draga mea, regula numărul unu în modă: Cuvintele *pantofi* și *comozi* n-ar trebui folosite niciodată în aceeași propoziție. Fără să clipească, Flair se întoarse spre mine. Clienții noștri s-ar mulțumi și cu o încadrare mai ușoară a faptei și o condamnare cu suspendare.

— Nu.

— Pot să-ți spun două cuvinte?

— Cuvintele respective n-or să fie *pantofi* și *confortabili,* nu-i așa?

— Nu, mă tem că e vorba de ceva mai supărător pentru tine. Cal și Jim.

Făcu o pauză. M-am uitat la Muse. S-a foit puțin în scaun.

— Aceste două nume micuțe, continuă Flair pe o voce ușor cântată. Cal și Jim. Parcă-mi mângâie auzul. Știi despre ce vorbesc, Cope?

N-am mușcat momeala.

— În declarația așa-zisei tale victime… ai citit declarația, nu?… în declarația ei spune foarte clar că pe violatorii ei îi chema Cal și Jim.

— Asta nu înseamnă nimic, am spus eu.

— Ei bine, vezi tu, drăguță – și încearcă să fii atent la mine, pentru că după părerea mea chestia asta ar putea fi foarte importantă pentru cazul tău –, pe clienții noștri îi cheamă Barry Marantz și Edward Jenrette. Nu Cal și Jim. Barry și Edward. Haide, spune-le și tu cu voce tare, împreună cu mine. Haide, știu că poți s-o faci. Barry și Edward. Ți se pare că numele astea două seamănă vreun pic cu Cal și Jim?

Mort Pubin răspunse la întrebarea asta. Rânji și spuse:

— Nu, nu seamănă, Flair.

Am rămas tăcut.

— Și, vezi tu, e declarația victimei *tale,* continuă Flair. Chiar e minunat, nu crezi? Stai așa, stai să găsesc pasajul acela. Îmi place la nebunie să-l citesc. Mort, ai declarația? Stai, am găsit-o. Flair avea o pereche de ochelari cu lentile în formă de semicerc. Își drese glasul și citi cu o voce schimbată: „Cei doi băieți care mi-au făcut asta. Numele lor sunt Cal și Jim."

Lăsă în jos foaia de hârtie și se uită spre noi, așteptând parcă aplauze.

— Sperma lui Barry Marantz a fost găsită în ea, spusei eu.

— Ah, da, dar tânărul Barry – un băiat tare chipeș, apropo, și amândoi știm că asta contează – a admis că a întreținut raporturi sexuale consimțite cu tânăra dumneavoastră domnișoară Johnson, în seara aceea, înainte de producerea incidentului. Știm cu toții că Chamique era la casa confreriei lor – nu pune nimeni la îndoială lucrul ăsta, nu?

Nu-mi plăcea, dar am spus:

— Nu, nu contestăm lucrul ăsta.

— De fapt, amândoi suntem de acord că Chamique Johnson mai lucrase acolo, cu o săptămână în urmă, ca stripteuză.

— Dansatoare exotică, îl corectai eu.

Se uită lung la mine.

— Și deci s-a întors. Fără ca de data asta să primească bani. Putem să cădem de acord și asupra acestui aspect, nu-i așa? Nu se obosi să-mi aștepte răspunsul. Și pot să aduc ca martori cinci, poate chiar șase băieți care să depună mărturie că domnișoara era foarte prietenoasă cu Barry. Haide, Cope. Nici tu nu te-ai născut alaltăieri. E stripteuză. E minoră. S-a strecurat la o petrecere a unei confrerii studențești. Și puștiul frumos și bogat i-a tras-o. Și după aceea, ce? A ignorat-o sau n-a sunat-o a doua zi? Și ea s-a supărat.

— Și s-a ales și cu o grămadă de vânătăi.

Mort lovi în masă cu un pumn care arăta ca un animal mic călcat de o mașină.

— Voia bani, spuse el.

— Nu acum, Mort, spuse Flair.

— La naiba cu asta! Știm cu toții cum stă treaba. Le-a făcut plângere pentru că sunt foarte bogați. Mort îmi aruncă cea mai dură privire de care era în stare. Știi că această curvă are cazier, nu? Chamique – lungi numele în bătaie de joc, ca să mă enerveze – și-a luat deja un avocat. Vrea să-i scuture pe băieții noștri de ceva mălai. Pentru vaca aia toată chestia se reduce la bani. Atâta tot. La niște nenorociți de bani.

— Mort? întrebai eu.

— Ce-i?

— Șșșt, lasă-i pe oamenii mari să vorbească. Mort se strâmbă.

— Nici tu nu ești mai bun ca ea, Cope.

Am așteptat.

— Singurul motiv pentru care-i urmărești penal este faptul că sunt bogați. Și tu știi asta. Joci piesa asta ieftină de teatru – bogați contra săraci – și pentru presă. Și nu spune că n-o faci. Știi ce-i nasol în toată chestia asta? Știi ce mă face pe mine să am arsuri la fund?

Astăzi de dimineață îi provocam cuiva mâncărimi, acum am evoluat la arsuri. O zi mare pentru mine.

— Spune-mi, Mort.

— E o chestie acceptată de societatea noastră, spuse el.

— Ce anume?

— Ura față de bogați. Mort își ridică mâinile în aer, înfuriat. O auzi tot timpul. „Îl urăsc, e atât de bogat!" Uite-te la Enron[6] și la toate celelalte scandaluri. Acum oamenii sunt încurajați să-i urască pe cei bogați. Dacă eu aș spune vreodată „Hei, eu îi urăsc pe săraci", aș fi linșat. Dar dacă mă apuc să-i ponegresc pe bogați? Ei bine, pot să fac ce vreau. Toți au voie să-i urască pe bogați.

---

[6] Numele dat unui mare scandal financiar din SUA, după compania cu ale cărei acțiuni s-au derulat înșelătoriile.

M-am uitat la el.

— Poate c-ar trebui să se organizeze într-o asociație.

— Să ți-o trag, Cope!

— Nu, chiar vorbesc serios. Trump, cei de la Halliburton[7]. Vorbesc serios, lumea chiar nu a fost corectă cu ei. O asociație. Asta ar trebui să-și facă. Poate chiar să organizeze un teledon sau ceva de genul ăsta.

Flair Hickory se ridică în picioare. Teatral, bineînțeles. Mă așteptasem să se poarte așa.

— Cred c-am terminat aici. Ne vedem mâine, frumosule. Și în ceea ce te privește – se uită la Loren Muse, deschise gura, o închise și se scutură.

— Flair?

Se uită la mine.

— Chestia aceea cu Cal și Jim. Dovedește că ea spune adevărul.

Flair zâmbi.

— Cum vine asta, mai exact?

— Băieții tăi au fost deștepți. Și-au spus Cal și Jim, pentru ca ea să creadă că așa îi chema.

Ridică o sprânceană.

— Crezi că raționamentul ăsta o să reziste în instanță?

— Altfel de ce-ar spune asta, Flair?

— Pardon?

— Vreau să spun, dacă Chamique le-ar fi înscenat ceva clienților tăi, nu crezi că le-ar fi folosit numele corecte? De ce să se fi obosit să inventeze toate acele dialoguri cu Cal și Jim? Ai citit și tu declarația. „Întoarce-o așa, Cal", „Pune-o capră, Jim", „Oau, Cal, îi place de moare!" De ce-ar fi inventat toate astea?

Mort se repezi să răspundă.

— Pentru că e o curvă avidă de bani și proastă de bubuie?

Dar observasem că îl atinsesem cumva pe Flair.

— Nu are sens, spusei eu.

Flair se aplecă spre mine.

— Uite ce e, Cope. Nici nu trebuie să aibă sens. Știi și tu chestia asta. Poate că ai dreptate. Poate că nu are sens. Dar vezi tu, asta duce la confuzie. Și confuzia e îndrăgostită lulea de tipul meu preferat, domnul „Dincolo de orice urmă de îndoială". Zâmbi. Poate că ai niște probe fizice. Dar, ei bine, dacă o pui pe fata aceea în boxa martorilor n-o să mă abțin deloc. O să fie game, set și meci. Știm amândoi chestia asta.

Se îndreptară spre ușă.

— Pe curând, prietene. Ne vedem la tribunal.

---

[7] Companie petrolieră americană, fondată în 1919.

4.

Muse și cu mine am tăcut pentru câteva momente.

Cal și Jim. Numele acelea ne dezumflaseră.

Postul de investigator-șef era aproape întotdeauna ocupat de câte un tip în vârstă, un tip dur, hârșit, trecut prin multe, înăcrit de câte văzuse la viața lui, cu o burtă mare și o privire dură și îmbrăcat cu un pardesiu uzat. Și un astfel de bărbat s-ar fi ocupat de călăuzirea tânărului și naivului procuror districtual, numit politic, ca mine, prin meandrele întortocheatului sistem legal al districtului Essex.

Loren Muse avea cam un metru șaizeci și cântărea cam cât un copil obișnuit de clasa a patra. Faptul că am ales-o pe ea i-a făcut pe mulți veterani să mârâie, dar uitați cum pun eu problema: prefer să angajez o femeie singură de o anumită vârstă. Astfel de femei muncesc mai mult și sunt mai loiale. Știu, știu că pot fi acuzat de prejudecăți, dar este adevărat în aproape toate cazurile. Dacă găsiți o femeie trecută de vârsta de, să zicem, treizeci și trei de ani, care trăiește pentru carieră, puteți fi siguri că veți avea parte de devotamentul și dăruirea de care femeile măritate și care au copii n-ar fi niciodată capabile.

Și ca să fiu sincer, Muse era și un anchetator extraordinar. Îmi plăcea să discut cu ea despre cazuri. Aș fi vrut să spun că le pritoceam[8] împreună, dar știu c-ați fi râs. În momentul acesta, avea privirea ațintită în podea.

— La ce te gândești?

— Chiar așa de urâți sunt pantofii ăștia?

M-am uitat la ea, fără să spun nimic, așteptând.

— Ca să mă exprim foarte simplu, dacă nu găsim o cale prin care să explicăm ce-i cu Cal și cu Jim, suntem terminați.

Mi-am ridicat ochii spre tavan.

— Ce-i? spuse Muse.

— Numele astea două.

— Ce-i cu ele?

— De ce? întrebai eu pentru a nu știu câta oară. De ce Cal și Jim?

— Nu știu.

— Ai mai întrebat-o pe Chamique?

---

[8] *Muse,* în limba engleză înseamnă și a te gândi la ceva, a răsuci pe toate părțile, mental, un lucru, a pritoci (metaforic vorbind). Autorul a vrut să facă un joc de cuvinte, ținând seama de asemănarea dintre numele investigatorului și verbul respectiv.

— Da. Declarația ei nu s-a schimbat deloc. Cei doi au folosit numele astea. Cred că ai dreptate. Au făcut-o, pur și simplu, ca să se acopere. Pentru ca povestea ei să pară o idioțenie.

— Dar de ce au folosit aceste două nume?

— Le-au ales, probabil, la întâmplare.

M-am încruntat.

— Ne scapă ceva, Muse.

Dădu din cap.

— Știu.

M-am priceput dintotdeauna să-mi împart viața pe compartimente. Cu toții facem asta, dar eu mă pricep teribil de bine. Pot să creez universuri separate în lumea mea. Pot să mă ocup de un anumit aspect al vieții mele, fără ca acesta să interfereze cu altul, în niciun fel. Unii oameni se uită la un film cu mafioți și se întreabă cum de tipii aceia răi pot fi atât de violenți pe stradă și atât de iubitori acasă. Eu înțeleg chestia asta. Pot și eu să fac așa.

Nu sunt mândru de asta. Nu e neapărat un atribut pozitiv. Mă protejează, da, dar am văzut eu ce acțiuni poate justifica.

Deci în ultima jumătate de oră am tot dat la o parte întrebările evidente: Dacă Gil Perez fusese în viață în toată această perioadă, unde trăise? Ce se întâmplase în seara aceea, în pădure? Și, bineînțeles, cea mai grea întrebare: Dacă Gil Perez supraviețuise acelei nopți groaznice…

Oare și sora mea supraviețuise?

— Cope?

Era Muse.

— Ce s-a întâmplat?

Voiam să-i spun. Dar acum nu era momentul. Trebuia să îmi limpezesc eu lucrurile în cap mai întâi. Să-mi dau seama care era locul fiecăruia. Să mă asigur că trupul acela chiar aparținea lui Gil Perez. M-am ridicat și m-am apropiat de ea.

— Cal și Jim. Trebuie să descoperim despre ce dracului e vorba aici, și asta încă repede.

•

Sora soției mele, Greta, și soțul ei, Bob, locuiau într-o casă arătoasă, nouă[9], situată într-un *cul-de-sac*[10] nou care arăta aproape la fel ca toate acele *cul-de-sac*

[9] Autorul a folosit expresia McMansion, care ar putea fi tradusă ca și McConac, un eufemism folosit pentru a descrie case noi, construite pe bandă rulantă și destinate publicului larg, specifice cumva societății „fast-food” (de la McDonalds).

[10] Fundătură, în traducere literală. Este vorba de acele străzi închise la un capăt, unde formează și o buclă în formă de fund de sac, de unde și numele.

din America de Nord. Loturile de pământ sunt prea mici pentru edificiile enorme din cărămidă care se ridică pe ele. Chiar dacă aceste case sunt construite într-o mulțime de forme și de culori, arată parcă toate exact la fel. Totul e un pic prea lustruit, încercând să pară vechi și reușind doar să arate prea fals.

Pe Greta am cunoscut-o înainte s-o întâlnesc pe soția mea. Mama a fugit de-acasă înainte ca eu să împlinesc douăzeci de ani, dar îmi amintesc ceva ce mi-a spus puțin înainte de noaptea în care Camille a dispărut în pădurea aceea. Eram cei mai săraci din orășelul nostru care avea o populație destul de amestecată. Eram imigranți, venisem aici din Uniunea Sovietică pe vremea când eu aveam doar patru ani. La început, ne fusese bine – când ajunsesem în Statele Unite eram considerați eroi –, dar lucrurile au luat foarte repede o întorsătură urâtă.

Locuiam la ultimul etaj al unei case construite pentru trei familii, în Newark, deși mergeam la școală la liceul Columbia din Maplewood. Tatăl meu, Vladimir Copinsky (și-a schimbat numele în Copeland), care fusese doctor la Leningrad, n-a putut primi permisiunea să practice medicina în țara asta. A ajuns, până la urmă, să lucreze ca zugrav. Mama mea, o frumusețe fragilă pe nume Natașa, care fusese cândva fiica mândră și educată a unei familii aristocrate, formată din profesori universitari, lucra aici ca femeie de serviciu la familiile mai bogate din Short Hills și din Livingston, dar nu reușea să-și păstreze un serviciu prea multă vreme.

În acea zi sora mea, Camille, venise acasă de la școală și anunțase pe un glas prefăcut că fata cea mai bogată din oraș era îndrăgostită de mine. Mama era foarte încântată de vestea asta.

— Ar trebui s-o inviți în oraș, îmi spusese mama.

Mă strâmbasem.

— Ai văzut-o?

— Da.

— Atunci știi, spusesem eu, vorbind așa cum numai un puști de șaptesprezece ani putea s-o facă. E o bestie.

— E un vechi proverb rusesc, îmi replicase atunci mama, ridicând un deget pentru a da mai multă greutate vorbelor. O fată bogată este frumoasă când stă pe banii ei.

Ăsta fusese primul gând care-mi apăruse în minte când o întâlnisem pe Greta. Părinții ei – foștii mei socri, bunicii Carei – sunt bogați. Soția mea venea dintr-o familie cu mulți bani. Acum toți acei bani sunt într-un cont special, pe numele Carei. Eu sunt executorul acelui fond. Jane și cu mine am discutat intens și foarte serios cu privire la vârsta la care Cara ar trebui să preia grosul averii sale. Pe de-o parte, nu e bine ca un tânăr să se trezească brusc moștenitorul unei sume atât de mari de bani, dar, pe de alta, până la urmă, sunt totuși banii ei.

Jane a mea a fost foarte practică după momentul în care doctorii i-au anunțat condamnarea la moarte. Eu n-am putut să ascult. Afli o grămadă de lucruri atunci

când o persoană iubită dispare din viața ta. Am aflat că soția mea era foarte puternică și avea mult curaj, trăsături pe care nu mi le-aș fi imaginat despre ea înainte să se îmbolnăvească. Și am mai aflat că eu nu sunt nici puternic și nici curajos.

Cara și Madison, nepoata mea, se jucau pe aleea din fața casei. Zilele începuseră să se mărească. Madison stătea pe asfalt și desena cu niște bucăți de cretă care semănau cu țigările de foi. Fiica mea mergea cu o minimașină motorizată, din acelea care merg foarte încet și care sunt foarte la modă printre copiii sub șase ani. Copiii care aveau așa ceva nu se jucau niciodată cu ele. Doar cei care îi vizitau pe acești copii. În așa-zisele vizite de joacă – Doamne, cât urăsc termenul ăsta!

Am coborât din mașină și am strigat:

— Hei, copii!

Mă așteptam ca fetițele să se oprească din ce făceau, să vină în fugă spre mine și să-mi sară în brațe. Da, sigur! Madison s-a uitat spre mine, dar cred că privirea respectivă n-ar fi putut fi mai puțin interesată nici dacă ar fi avut creierul deconectat chirurgical de restul trupului. Fiică-mea s-a prefăcut că nu mă aude. Cara mergea cu Jeepul acela tip Barbie în cerc. Bateria se consuma rapid, vehiculul ajungând să meargă mai încet decât întindea unchiul meu Morris mâna după carnetul de cecuri.

Greta deschise ușa din plasă.

— Salut.

— Salut. Cum a fost restul spectacolului de gimnastică?

— Stai liniștit, spuse Greta ducându-și mâna streașină la ochi, într-un fel de pseudo-salut. Am filmat totul.

— Foarte drăguț.

— Și ia spune, cum a fost cu polițiștii aceia doi?

Am ridicat din umeri.

— Muncă.

Nu mă credea, dar nu insistă.

— Rucsacul Carei e înăuntru.

Ușa se închise în urma ei. De după casă apărură câțiva muncitori. Bob și Greta își amenajaseră o piscină și în consecință modificau și curtea. Voiau să facă asta de câțiva ani buni, dar așteptaseră până când Madison și Cara se făcuseră destul de mari pentru a putea fi în siguranță.

— Haide, îi spusei fiicei mele, trebuie să mergem.

Cara m-a ignorat din nou, pretinzând că Jeepul acela roz, tip Barbie, o împiedica să audă sau să vadă ceva. M-am încruntat și m-am îndreptat spre ea. Cara era foarte încăpățânată. Aș zice „ca mama ei”, dar draga mea Jane era cea mai răbdătoare și mai înțelegătoare femeie din lume. Era uimitor. Vezi atât

calitățile, cât și defectele copilului tău. În cazul Carei, se părea că toate defectele le moștenise de la tatăl ei.

Madison lăsă jos creta.

— Haide, Cara.

Cara o ignoră și pe ea. Madison ridică din umeri și oftă așa cum numai un copil poate să o facă.

— Salut, unchiule Cope.

— Bună, scumpete. V-ați jucat frumos?

— Nu, spuse Madison cu mâinile în șolduri. Cara nu se joacă niciodată cu mine. Doar cu jucăriile mele.

Am încercat să par înțelegător.

Greta ieși cu rucsacul Carei.

— Am făcut deja temele, spuse ea.

— Mulțumesc.

Făcu un gest cu mâna, semn că nu era nevoie să-i mulțumesc.

— Cara, iubito? A venit tăticul tău.

Cara o ignoră și pe ea. Știam că trebuia să mă aștept la o astfel de criză. Și asta, presupun, e o moștenire de la tatăl său. În lumea noastră, inspirată din filmele Disney, relația dintre tatăl văduv și fiică este prezentată ca fiind una magică. Mărturie stă oricare dintre filmele astea de copii – *Mica Sirenă, Frumoasa și Bestia, Mica Prințesă, Aladin* – înțelegeți ce vreau să spun. În filme, să nu ai mamă pare o chestie destul de drăguță, lucru care, dacă stai să te gândești, e destul de pervers. În viața reală, să nu ai mamă era cam cel mai rău lucru care i se putea întâmpla unei fetițe.

Am spus pe o voce mai fermă:

— Cara, trebuie să mergem.

Fața îi era împietrită – m-am pregătit pentru o confruntare – dar, din fericire, au intervenit zeii. Bateriile de la mașinuță au murit definitiv. Jeepul roz s-a oprit. Cara a încercat să-l mai împingă un metru sau doi, dar jucăria nu s-a mai mișcat. Cara a oftat, s-a dat jos de pe Jeep și s-a îndreptat spre mașină.

— Ia-ți la revedere de la mătușa Greta și de la verișoara ta.

A făcut ce i-am spus, cu o voce îmbufnată care l-ar fi făcut gelos și pe cel mai răsfățat adolescent.

Când am ajuns acasă, Cara a deschis televizorul fără să-mi ceară permisiunea și s-a apucat să se uite la un episod din SpongeBob[11]. Am impresia că serialul ăsta cu SpongeBob e difuzat tot timpul. Mi se pare, de asemenea, că nu sunt mai mult de trei episoade diferite în tot serialul. Asta însă nu-i împiedică deloc pe copii să-l urmărească.

[11] Personaj celebru de desene animate.

Îmi venea să-i zic ceva, dar am lăsat-o moartă. În momentul ăsta, chiar îmi doream să fie ocupată cu ceva. Încă încercam să pun cap la cap lucrurile atât în cazul violului lui Chamique Johnson, cât și al apariției neașteptate și al uciderii lui Gil Perez. Mărturisesc că marele meu caz, cel mai mare caz din cariera mea, căzuse cumva pe locul doi.

Am început să pregătesc cina. În majoritatea serilor mâncam în oraș sau comandam de mâncare. Aveam și o dădacă-femeie în casă, dar astăzi era ziua ei liberă.

— Fierbem niște crenvurști?

— Mi-e indiferent.

Sună telefonul. Am răspuns.

— Domnule Copeland? Sunt detectivul Tucker York.

— Da, detective, ce pot să fac pentru dumneata?

— I-am găsit pe părinții lui Gil Perez.

Am simțit cum mi se încleștează mâna pe receptor.

— Au identificat cadavrul?

— Nu încă.

— Ce le-ați spus?

— Uitați, fără niciun fel de supărare, domnule Copeland, dar asta nu e o chestie pe care s-o spui la telefon, știți? „Fiul dumneavoastră mort ar fi putut fi în viață în tot acest timp – și, ah, da, tocmai a fost ucis”?

— Înțeleg.

— Așa că am fost destul de vagi. O să-i aducem aici și o să vedem dacă putem obține o identificare. Dar mai e ceva. Cât de sigur sunteți că este Gil Perez?

— Destul de sigur.

— Înțelegeți că asta nu este îndeajuns.

— Da.

— Și, oricum, e târziu. Partenerul meu și cu mine am terminat serviciul pe ziua de azi. Așa că o să trimitem pe cineva să-i aducă pe soții Perez aici, mâine-dimineață.

— Deci ăsta e un telefon de curtoazie?

— Cam așa ceva. Vă înțeleg interesul pentru cazul ăsta. Și poate că ar trebui să fiți și dumneavoastră mâine-dimineață aici, știți, în caz că apare vreo întrebare incomodă.

— Unde?

— Tot la morgă. Aveți nevoie de mașină?

— Nu, știu să ajung.

5.

Câteva ore mai târziu mi-am băgat fiica în pat.

Cara nu mi-a dat niciodată bătăi de cap în ceea ce privește ora de culcare. Avem niște tabieturi minunate. Îi citesc. Nu o fac pentru că așa scrie în toate revistele acelea pentru părinți. O fac pentru că ei îi place. Nu adoarme niciodată în timp ce îi citesc. Asta fac în fiecare seară și nici măcar nu a ațipit vreodată. Eu, în schimb, da. Unele dintre cărțile acelea sunt groaznice. Am ațipit în patul ei. M-a lăsat să dorm.

Nu puteam să țin pasul cu foamea ei de cărți pe care trebuia să i le citesc, așa că am început să-i cumpăr cărți pe casete. Mai întâi, îi citesc eu o vreme, apoi o las să asculte o casetă – de obicei, de patruzeci și cinci de minute – înainte să adoarmă. Cara înțelege și acceptă cu plăcere regula asta.

Acum îi citesc ceva de Roald Dahl. Are ochi mari. Anul trecut, când am fost cu ea la un spectacol de teatru unde se juca *Regele Leu,* i-am luat o păpușă Timon, foarte scumpă. O strânge și acum sub brațul drept. Și Timon este un ascultător avid.

Am terminat de citit și am sărutat-o pe Cara pe obraz. Mirosea a șampon de bebeluși.

— Noapte bună, tati, mi-a spus ea.

— Noapte bună, Dovlecel.

Copiii. Acum sunt asemenea Medeei într-o zi proastă, iar în momentul imediat următor sunt îngerași sărutați de Dumnezeu.

Am pornit casetofonul și am închis lumina. M-am dus în biroul meu de acasă și am deschis calculatorul. Trebuia să mă concentrez asupra dosarelor de la serviciu. L-am deschis pe cel al violului lui Chamique Johnson și am început să studiez.

Cal și Jim.

Victima mea nu era exact genul de persoană care să atragă simpatia juriului. Chamique avea șaisprezece ani și avea deja un copil din flori. Fusese arestată de două ori pentru prostituție și o dată pentru posesie de marijuana. Lucra la petreceri, ca stripteuză. Oamenii s-ar putea întreba ce căuta ea la petrecerea aceea. Chestiile astea nu mă descurajau. Mă făceau să lupt și mai tare. Nu pentru că îmi păsa prea mult de corectitudinea politică, ci pentru că mie-mi place – chiar foarte mult – dreptatea, justiția. Dacă Chamique ar fi fost o studentă blondă, vicepreședintă a consiliului studenților din facultate, venită din simandicosul Livingston și băieții ar fi fost negri… ce să mai vorbim.

Chamique era o persoană, o ființă umană. Nu meritase ce-i făcuseră Barry Marantz și Edward Jenrette.

Și eu aveam să-i nimicesc pe tipii ăștia.

M-am întors la începutul dosarului și-am început să-l răsfoiesc din nou. Casa confreriei era o clădire elegantă, cu coloane de marmură și litere grecești pe frontispiciu, zugrăvită proaspăt și cu podelele acoperite de covoare. Am verificat înregistrările convorbirilor telefonice. Erau o grămadă de apeluri, fiecare dintre copiii aceia avea linia lui telefonică separată, ca să nu mai vorbim de telefoanele mobile și de BlackBerry-uri. Unul dintre anchetatorii din echipa lui Muse verificase fiecare număr de telefon care fusese apelat în noaptea aceea. Erau peste o sută, dar nu găsise nimic. Restul facturilor erau obișnuite – electricitate, apă, contul de la magazinul local de băuturi alcoolice, servicii de curățenie, cablu TV, servicii de internet, Netflix, pizza comandată pe Internet…

Stai așa.

M-am gândit la toate astea. M-am gândit la declarația victimei mele – nu era nevoie s-o citesc din nou. Era dezgustătoare și destul de amănunțită. Cei doi băieți o puseseră pe Chamique să facă o mulțime de lucruri, o așezaseră în diferite poziții, vorbiseră tot timpul. Dar ceva din toate astea, felul în care o mutaseră de colo-colo, în care o așezaseră…

Telefonul a început să sune. Era Loren Muse.

— Vești bune? întrebai eu.

— Doar dacă expresia „Nicio veste nouă e o veste bună” este adevărată în totalitate. Și nu e.

— La naiba!

— Tu ai găsit ceva? mă întrebă ea.

Cal și Jim. Ce dracului îmi scăpa? Era acolo, doar că nu puteam să pun degetul pe el. Cunoașteți senzația aceea, când simțiți că ceea ce căutați e chiar sub nasul vostru – ca, de exemplu, cum îl chema pe câinele din *Petticoat Junction* – sau cum îl chema pe boxerul jucat de Mr. T în *Rocky III*? Cam așa mă simțeam. Parcă-mi scăpa ceva printre degete.

Cal și Jim.

Răspunsul era undeva pe-aici, ascunzându-se, înghesuit într-un ungher al minții. Și să fiu al dracului dacă nu aveam să-l fugăresc pe nenorocitul ăsta de răspuns și o să-l bat în cuie când o să pun mâna pe el.

— Încă nu. Dar hai să continuăm să lucrăm în sensul ăsta.

•

A doua zi de dimineață, detectivul York era așezat la o masă, iar de partea cealaltă stăteau domnul și doamna Perez.

— Vă mulțumesc c-ați venit, spuse el.

Acum douăzeci de ani, doamna Perez lucra la spălătoria din tabără, dar nu o mai văzusem decât o singură dată de la tragedie. Fusese o întâlnire a familiilor –

bogata familie Green, și mai bogata familie Billingham, săraca familie Copeland, și mai săraca familie Perez – într-un birou de avocatură, mare și luxos, situat nu departe de unde stăteam acum. Cazul se transformase într-un proces intentat de cele patru familii proprietarului taberei. Cei doi membri ai familiei Perez n-au prea vorbit mult în ziua aceea. Se mulțumiseră să stea și să asculte în timp ce ceilalți vorbiseră, pe rând. Îmi amintesc că doamna Perez își ținuse poșeta în poală, strângând-o în mâini. Acum stătea la masă, dar mâinile îi erau tot încleștate pe poșetă.

Stăteau în sala de interogatorii. La sugestia detectivului York, îi urmăream printr-un geam care pe partea cealaltă era oglindă. York nu voia să dau ochii cu ei, încă. Mi se părea logic.

— De ce suntem aici? întrebă domnul Perez.

Perez era solid, iar burta proeminentă îi supunea la tensiuni inimaginabile nasturii cămășii cu un număr prea mică.

— Nu e ușor să vă spun ce am de spus. Detectivul York aruncă o privire spre oglindă, și, deși greșise un pic direcția, știam că pe mine mă căuta din ochi. Așa că o să vă spun pe șleau.

Ochii domnului Perez se îngustară. Doamna Perez strânse și mai tare poșeta în mâini. Mă întrebam absent dacă era cumva aceeași poșetă de acum douăzeci de ani. E ciudat pe unde-ți poate umbla mintea în astfel de momente.

— Ieri a avut loc o crimă în Washington Heights, în Manhattan, spuse York. Am găsit cadavrul pe o alee din apropierea Străzii 157.

Nu mi-am luat ochii de la fețele lor. Dar pe figurile familiei Perez nu se putea citi nimic.

— Victima e un bărbat, cu vârsta cuprinsă între treizeci și cinci și patruzeci de ani. Are un metru șaptezeci și cinci înălțime și aproape optzeci și cinci de kilograme. Glasul detectivului York căpătase o cadență profesională. Bărbatul folosea un nume fals, astfel că avem ceva probleme cu identificarea lui efectivă.

York se opri. Tehnică clasică. Vezi dacă vreunul dintre ei spune ceva. Și domnul Perez o făcu.

— Nu înțeleg ce legătură au toate astea cu noi.

Ochii doamnei Perez se îndreptară către soțul ei, dar restul trupului ei rămase nemișcat.

— Ajung și acolo.

Aproape că puteam să văd rotițele din mintea lui York învârtindu-se. Se întreba ce strategie să aplice, să le spună despre tăieturile din ziare pe care le găsiseră în buzunarele mortului, despre inel, despre altceva? Aproape că mi-l puteam imagina repetând cuvintele în minte și realizând cât de prostește sunau. Tăieturi din ziare, inele – nu dovedeau, de fapt, nimic. Brusc, am început și eu să am dubii. Iată-ne ajunși aici, în momentul în care lumea familiei Perez avea să

fie întoarsă pe dos, ca un animal în abator. Îmi părea bine că mă aflam în spatele geamului.

— Am adus un martor care să identifice cadavrul, continuă York. Acest martor crede că victima ar putea fi fiul dumneavoastră, Gil.

Doamna Perez închise ochii. Domnul Perez înmărmuri. Pentru câteva momente niciunul dintre ei nu scoase niciun cuvânt, nimeni nu se mișcă. Perez nu se uită la soția lui. Ea nu se uită la el. Rămaseră, pur și simplu, nemișcați, așezați la masa aceea, cu cuvintele plutind parcă între ei.

— Fiul nostru a fost ucis în urmă cu douăzeci de ani, spuse domnul Perez într-un final.

York dădu din cap, neștiind prea bine ce să spună.

— Vreți să spuneți că i-ați găsit, în sfârșit, trupul?

— Nu, nu cred. Fiul dumneavoastră avea optsprezece ani în momentul dispariției, corect?

— Aproape nouăsprezece, spuse domnul Perez.

— Bărbatul acesta – victima – după cum v-am menționat și mai înainte, are între treizeci și cinci și patruzeci de ani.

Tatăl lui Perez se lăsă pe spate în scaun. Mama încă nu se mișcase.

York atacă:

— Trupul fiului dumneavoastră nu a fost găsit, corect?

— Vreți să spuneți că…

Vocea domnului Perez pieri după aceste cuvinte. Nimeni nu sări să vină cu completarea: „Da, exact asta sugerăm – că fiul dumneavoastră, Gil, a fost în viață în tot acest timp, douăzeci de ani, dar nu v-a spus, nici dumneavoastră nici nimănui altcuiva, și, acum, când aveați, în sfârșit, șansa să vă reuniți familia, să vă regăsiți fiul dispărut, a fost ucis. Viața e frumoasă, nu-i așa?”

Domnul Perez spuse:

— E o nebunie!

— Știu că vi se pare…

— De ce credeți că e vorba de fiul nostru?

— Cum v-am mai spus, avem un martor.

— Cine e?

Era prima dată când o auzeam pe doamna Perez vorbind. Aproape că m-am ferit.

York încercă să pară liniștitor.

— Uitați ce e, înțeleg că sunteți tulburați…

— Tulburați?

Vorbise din nou tatăl.

— Știți cum e… Vă puteți imagina…?

Vocea i se pierdu din nou. Soția lui îi puse o mână pe braț. Se mai îndreptă puțin în scaun. Pentru o secundă se uită spre geamul-oglindă și puteam să jur că mă putea vedea prin el. Apoi se uită în ochii lui York și spuse:

— Presupun că aveți un cadavru.

— Da, doamnă.

— Și de aceea ne-ați chemat aici. Vreți să ne uităm la acel cadavru și să vedem dacă e fiul nostru.

— Da.

Doamna Perez se ridică în picioare. Soțul ei se uită la ea, părând mic și neajutorat.

— Bine, spuse ea. Hai să facem asta, atunci.

•

Domnul și doamna Perez o luară pe coridorul acela.

I-am urmat la o distanță discretă. Dillon mă însoțea. York rămăsese cu părinții. Doamna Perez își ținea capul sus. Își ținea poșeta strâns pe lângă ea, de parcă s-ar fi temut de vreun hoț. Mergea cu un pas în fața soțului ei. E misogin să te gândești că ar fi trebuit să fie invers, că mama ar fi trebuit să fie distrusă, iar tatăl cel puternic. Domnul Perez fusese cel puternic în faza de „spectacol". Acum grenada explodase, așa că doamna Perez preluase conducerea, în timp ce soțul ei părea că se face din ce în ce mai mic.

Cu linoleumul acela tocit și cu pereți de ciment zgrunțuros, coridorul acela putea trece drept un simbol al birocrației. Auzeam ecoul pașilor. Doamna Perez purta la mână brățări grele din aur. Le auzeam zornăind în ritmul pașilor ei.

Au făcut dreapta și au ajuns în fața aceluiași geam prin care mă uitasem și eu cu o zi înainte. Dillon întinse mâna și mă opri, cu un gest aproape protector, de parcă aș fi fost un copil aflat pe locul din față al unei mașini care ar fi frânat brusc. Am rămas la aproape zece metri în spate, plasându-ne în așa fel încât să nu intrăm în raza lor vizuală.

Era greu să le văd fețele de acolo, din locul unde stăteam. Domnul și doamna Perez stăteau unul lângă celălalt. Nu se atingeau. L-am văzut pe domnul Perez plecându-și capul. Purta un sacou albastru. Doamna Perez se îmbrăcase cu o bluză închisă la culoare, aproape nuanța sângelui uscat. Purta foarte mult aur. Am văzut cum o altă persoană – de data asta era un bărbat înalt, cu barbă – aduce targa lângă fereastră. Cadavrul era acoperit cu un cearșaf.

Odată targa ajunsă la locul cuvenit, bărbatul cu barbă se uită la York care dădu din cap. Bărbatul respectiv ridică cu grijă cearșaful, de parcă dedesubt ar fi fost ceva fragil. Îmi era teamă să scot vreun sunet, dar tot mi-am aplecat trupul spre stânga. Voiam să văd fața doamnei Perez, măcar o parte din profil.

Mi-am adus aminte că citisem undeva despre victimele torturilor, persoane care vor să controleze ceva, orice, așa că se luptă din răsputeri să nu țipe, să nu-și schimonosească fața, să nu arate nimic, ca să nu le dea niciun fel de satisfacție

torționarilor lor. Ceva de pe fața doamnei Perez îmi aducea aminte de aceste persoane. Se pregătise. Primi șocul cu o mică tresărire, doar atât.

Se uită o vreme la cadavru. Nimeni nu spunea nimic. Mi-am dat seama că-mi țineam răsuflarea. M-am întors spre domnul Perez. Ochii lui erau îndreptați spre podea. Erau umezi. Buzele îi tremurau.

Fără să-și ia privirea de la cadavru, doamna Perez spuse:

— Nu e fiul nostru.

Liniște. Nu mă așteptasem la asta.

— Sunteți sigură, doamnă Perez? spuse York.

Nu-i răspunse.

— Când l-ați văzut ultima dată era doar un adolescent, continuă York. Înțeleg că avea părul lung.

— Așa este.

— Capul acestui bărbat a fost ras. Victima poartă și barbă. Au trecut foarte mulți ani, doamnă Perez. Vă rog, nu vă grăbiți.

Doamna Perez își dezlipi, în sfârșit, privirea de la cadavrul respectiv. Se uită la York. York se opri din vorbit.

— Nu e Gil, spuse ea din nou.

York înghiți în sec și se uită spre tată.

— Domnule Perez?

Acesta reuși să dea din cap, își drese glasul.

— Nici măcar nu seamănă. Avea ochii închiși, iar peste față îi trecu din nou un fior. E doar…

— Are vârsta potrivită, termină doamna Perez propoziția.

— Nu sunt sigur că am înțeles ce vreți să spuneți, zise York.

— Când pierzi un fiu în felul în care am pățit-o noi, nu încetezi niciodată să te întrebi. Pentru noi, el o să rămână un adolescent. Dar, dacă ar fi trăit, ar fi fost, da, cam de aceeași vârstă cu acest bărbat solid. Așa că ne întrebăm cum ar fi fost. S-ar fi căsătorit, oare? Ar fi avut copii? Cum ar fi arătat?

— Și sunteți sigură că acesta nu este fiul dumneavoastră?

Zâmbi, cel mai trist zâmbet pe care-l văzusem în viața mea.

— Da, domnule detectiv, sunt sigură.

Începuseră să se întoarcă, dar atunci am intervenit eu:

— Arătați-le brațul.

Toți se întoarseră spre mine. Privirea ca de laser a doamnei Perez se fixă asupra mea. Parcă observam ceva în ea, un fel de păcăleală, poate o provocare. Domnul Perez vorbi primul:

— Cine ești dumneata? întrebă el.

Mă uitam la doamna Perez. Zâmbetul acela trist îi revenise pe față.

— Ești băiatul familiei Copeland, nu-i așa?

— Da, doamnă.

— Fratele lui Camille Copeland?

— Da.

— Tu ești cel care a identificat cadavrul?

Aș fi vrut să-i explic despre tăieturile din ziare și despre inel, dar simțeam că timpul se scurgea prea repede.

— Brațul, spusei. Gil avea cicatricea aceea groaznică pe braț.

Dădu din cap.

— Unul dintre vecinii noștri creștea lame. Avea un gard cu sârmă ghimpată. Gil a fost dintotdeauna un bun cățărător. A încercat să intre în țarcul animalelor pe când avea vreo opt ani. A alunecat, și sârma aceea i-a intrat adânc în umăr. Se întoarse spre soțul ei. De câte copci a avut atunci nevoie, Jorge?

Jorge Perez zâmbea și el trist.

— Douăzeci și două.

Nu asta era povestea pe care ne-o spusese Gil. El ne îndrugase o istorie despre o bătaie cu cuțitele, o poveste ce părea desprinsă dintr-o punere în scenă nereușită a piesei *Poveste din cartierul de vest.* Nu-l crezusem nici atunci, când eram doar un copil, așadar, minciuna nu mă surprinse nici acum.

— Îmi amintesc de cicatricea asta din tabără, am spus eu. Am făcut semn cu barba spre geam. Uitați-vă la brațul lui.

Domnul Perez clătină din cap.

— Dar am spus deja…

Soția lui ridică o mână, făcându-l să tacă. Nu era nicio îndoială. Ea îl conducea aici. Dădu din cap spre mine înainte să se întoarcă spre geam.

— Arătați-mi-l, spuse ea.

Soțul ei părea confuz, dar i se alătură lângă geam. De data asta, ea îl luă de mână. Tipul cu barbă plecase deja cu targa. York bătu în geam. Tipul cu barbă tresări surprins. York îi făcu semn să aducă targa înapoi. Se conformă.

M-am apropiat și mai mult de doamna Perez. Puteam să-i simt parfumul. Era o mireasmă vag familiară, dar nu-mi aduceam aminte de unde o știam. Am rămas la maximum o jumătate de metru în spatele lor, uitându-mă printre capetele lor.

York apăsă butonul interfonului.

— Arată-le, te rog, brațele.

Tipul cu barbă dădu cearșaful la o parte, cu același gest grijuliu. Cicatricea era acolo, o tăietură urâtă. Pe fața doamnei Perez reapăru un zâmbet, dar nu-mi puteam da seama dacă era unul trist, sau vesel, sau confuz, fals, studiat, spontan.

— Stângul, a spus ea.

— Ce?

Se întoarse spre mine.

— Cicatricea asta este pe brațul stâng, spuse ea. Gil avea o cicatrice pe dreptul. Și a lui Gil nu era atât de adâncă. Doamna Perez se întoarse spre mine și-și puse o mână pe brațul meu. Nu e el, domnule Copeland. Înțeleg de ce vă

doreați atât de mult să fie Gil. Dar nu este. El nu se mai întoarce la noi. Și nici sora dumitale.

6.

Când m-am întors acasă, Loren Muse se plimba nervoasă, ca un leu pe lângă o gazelă rănită. Cara era așezată pe bancheta din spate. Trebuia să ajungă la dans într-o oră. N-aveam s-o duc eu. Dădaca noastră, Estelle, se întorcea astăzi. Avea și permis de conducere. Îi dau prea mulți bani lui Estelle, dar nu-mi pasă. Dacă găsești pe cineva bun, care se pricepe și care mai și conduce mașina, îi dai cât îți cere.

Am parcat pe alee. Casa era împărțită pe două etaje, o casă cu trei dormitoare care avea personalitatea acelui coridor de la morgă. Asta trebuia să fie casa noastră „de început". Jane voia să evoluăm, să ne mutăm într-una dintre acele case noi, arătoase, de genul celei în care stătea cumnata mea, Greta, poate chiar o casă din Franklin Lakes. Mie nu-mi prea păsa unde locuiam. Nu prea sunt pasionat de case sau de mașini, așa că o lăsam pe Jane să se ocupe de chestiile astea.

Îmi e dor de soția mea.

Loren Muse avea un rânjet cât toate zilele pe față. Muse n-ar fi fost o jucătoare bună de pocher.

— Am toate facturile. Și toate datele de pe computere. Tot. Apoi se întoarse spre fetița mea. Bună, Cara.

— Loren! țipă Cara. Sări din mașină. Carei îi plăcea Muse. Ea știa să se poarte cu copiii. Muse nu fusese niciodată măritată, nu avusese copii. În urmă cu câteva săptămâni, îl cunoscusem pe cel mai nou prieten al ei. Tipul nu era de nasul ei, dar asta părea ceva normal pentru femeile trecute de o anumită vârstă.

Odată ajunși la etaj, eu și Muse am întins peste tot hârtiile – declarațiile martorilor, rapoartele poliției, listingurile telefoanelor, toate facturile de la confrerie. Am început cu facturile, și nu erau deloc puține. Fiecare telefon mobil în parte. Fiecare bere comandată. Fiecare obiect sau serviciu achiziționat online.

— Deci, spuse Muse, ce căutăm, mai exact?

— Să fiu al dracului dacă știu.

— Credeam că ai ceva în minte.

— Doar o bănuială.

— Oh, la naiba! Nu-mi spune că mergi pe mâna instinctului.

— N-aș face asta niciodată.

Am continuat să frunzărim hârtiile acelea.

— Deci, spuse ea, practic noi răscolim hârtiile astea în căutarea unui semn care ar putea fi un „indiciu important! Chiar aici!"?

— Căutăm, am spus eu, un catalizator.

— Frumos cuvânt. În ce sens?

— Nu știu, Muse. Dar răspunsul este pe undeva pe-aici. Aproape că-l pot vedea.

— Biiiineeeee, spuse ea, reușind, nu fără efort, să nu-și dea ochii peste cap.

Așa că ne-am apucat de căutat. Comandaseră pizza aproape în fiecare seară, câte opt bucăți de la Pizza-to-Go, plătind direct cu cardurile de credit. Aveau cont la Netflix, așa că puteau închiria regulat DVD-uri cu filme, aduse direct la ei la ușă, câte trei o dată. Aveau, de asemenea, cont la ceva numit HotFlixxx, ceea ce însemna că puteau închiria și filme deocheate. Își comandaseră bluze de golf cu emblema confreriei pe ele. Și, de asemenea, bile de golf cu emblema confreriei, o grămadă de astfel de bile.

Am încercat să aranjăm facturile într-o oarecare ordine. Habar n-am de ce.

Am luat factura de la HotFlixxx și i-am arătat-o lui Muse.

— Cam ieftin, spusei eu.

— Internetul a făcut ca pornografia să fie foarte accesibilă și, astfel, toată lumea își poate permite să aibă acces la ea.

— E bine de știut.

— Dar asta s-ar putea să însemne ceva, spuse Muse.

— Ce anume?

— Băieți tineri, femei frumoase. Sau, în cazul ăsta, o femeie frumoasă.

— Explică-mi.

— Vreau să angajez pe cineva din afara instituției.

— Pe cine?

— Un detectiv particular, de fapt, o femeie pe nume Cingle Shaker. Ai auzit de ea?

Am dat din cap. Auzisem.

— Ai auzit. Dar ai și văzut-o?

— Nu.

— Dar ai auzit cum arată?

— Da. Am auzit.

— Ei bine, vreau să-ți spun că poveștile despre ea nu sunt deloc exagerate. Cingle Shaker are un corp de milioane, poate cauza accidente pe autostradă. Și e foarte bună. Dacă există cineva care poate să-i facă pe băieții ăștia simandicoși, cu avocați angajați, să vorbească, aceasta e Cingle.

— Bine.

Câteva ore mai târziu – nici nu mi-am dat seama cât timp trecuse – Muse s-a hotărât să se ridice.

— Nu găsim nimic aici, Cope.

— Așa se pare, nu-i așa?

— Mâine de dimineață, la prima oră, trebuie să-i iei declarația lui Chamique?

— Da.

Se aplecă peste mine.

— Cred c-ar fi mai bine să-ți folosești timpul rămas pregătind interogarea ei.

I-am făcut semn că „Am înțeles, să trăiți!" Începusem deja să lucrez împreună cu Chamique la declarația ei, dar nu așa de amănunțit cum, probabil, ar fi trebuit. Nu voiam ca mărturia ei să pară că a fost pregătită dinainte. Aveam o altă strategie în cap.

— O să te ajut cum pot, spuse Muse.

A ieșit pe ușă cu cea mai nepăsătoare atitudine de care era în stare.

Estelle ne pregăti cina – spaghete cu chiftele. Estelle nu este o bucătăreasă extraordinară, dar mâncarea era comestibilă. Am scos-o pe Cara la plimbare după masă, am dus-o să mâncăm câte o înghețată Van Dyke. Era mai vorbăreață acum. Am privit-o în oglinda retrovizoare cum își punea centura. Pe vremea când eram eu copil, îmi amintesc că aveam voie să stăm pe scaunul din față. Acum pentru a putea sta în față trebuie să ai vârsta la care ai voie să bei.

Am încercat să ascult ce spunea, dar Cara bălmăjea tot felul de prostii fără sens, așa cum fac adesea copiii. Din câte se părea, Brittany se purtase urât cu Morgan, așa că și Kylie a aruncat cu o gumă de șters, și cum de Kylie, dar nu Kylie G, ci Kylie N – erau două Kylie în clasa ei – cum de Kylie N nu voia să se dea în leagăne în pauză decât dacă și Kiera se dădea în leagăne? Am continuat să mă uit la fața ei animată, care se strâmba în toate chipurile, încercând să imite un adult. Am simțit senzația aceea copleșitoare. M-a cuprins pe nesimțite. Părinților li se întâmplă asta din când în când. Te uiți la copilul tău, e într-o ipostază obișnuită, nu e pe scenă, nu înscrie golul victoriei într-un meci, pur și simplu, stă acolo, și te uiți la el și realizezi că el e viața ta și asta te mișcă și, în același timp, te sperie și te face să-ți dorești să poți opri timpul în loc.

Am pierdut o soră. Am pierdut o nevastă. Și, de curând, mi-am pierdut și tatăl. În toate aceste trei cazuri am reușit să trec mai departe. Dar în timp ce mă uitam la Cara, la modul în care se făcea înțeleasă cu ajutorul mâinilor și cum făcea ochii mari, mi-am dat seama că pierderea ei ar fi reprezentat într-adevăr o lovitură din care nu mi-aș mai fi revenit.

M-am gândit la tatăl meu. În pădure. Cu lopata aceea. Cu inima frântă. Căutându-și fetița. M-am gândit la mama mea. Fugise. Nu știam unde era. Uneori, mă gândesc c-ar fi bine s-o caut. Dar, în ultima vreme, astfel de momente nu mai sunt atât de dese. Ani de zile am urât-o. Poate încă o mai urăsc. Sau poate acum, când am și eu un copil, înțeleg un pic mai bine durerea prin care trebuie să fi trecut.

Când am intrat înapoi în casă a sunat telefonul. Estelle a luat-o pe Cara. Am ridicat receptorul.

— Avem o problemă, Cope.

Era cumnatul meu, Bob, soțul Gretei. Era președintele fundației JaneCare. Greta, Bob și cu mine am înființat această fundație după moartea soției mele.

Datorită ei am avut o imagine foarte bună în presă. Este un fel de omagiu viu adus fermecătoarei, frumoasei și blândei mele soții.

Doamne, ce soț minunat probabil că eram!

— Ce s-a întâmplat?

— Violul tău ne costă foarte scump. Tatăl lui Edward Jenrette i-a convins pe o grămadă de amici de-ai lui să-și retragă donațiile și sprijinul.

Am închis ochii.

— Foarte frumos.

— Mai rău, a început să facă valuri, să spună că ne-am fi folosit de fondurile fundației în interes personal. EJ Jenrette e un ticălos cu o grămadă de relații. Am început deja să primesc telefoane.

— Și? Le punem la dispoziție toate registrele. N-o să găsească nimic în neregulă.

— Nu fi naiv, Cope. Suntem în competiție directă cu alte organizații caritabile, pentru fiecare dolar pe care oamenii sau firmele vor să-l doneze. Dacă suntem amestecați în cel mai mic scandal, suntem terminați.

— Nu prea putem face nimic în privința asta, Bob.

— Știu. Doar că… Facem o grămadă de bine aici, Cope.

— Știu.

— Oricum, ne este foarte greu să obținem fonduri.

— Și ce vrei să-mi sugerezi?

— Nimic. Bob ezită, mi-am dat seama că vrea să-mi mai spună ceva. Așa că am așteptat. Dar, haide, Cope, acuzații tăi încheie tot timpul înțelegeri cu procuratura, nu-i așa?

— Mai facem și înțelegeri.

— Și lăsați o nedreptate mai mică nepedepsită pentru a putea prinde pe cineva mai mare.

— Atunci când trebuie, când nu avem altă șansă.

— Și băieții ăștia doi. Sunt băieți buni din câte am auzit eu.

— N-ai auzit bine.

— Uite ce e, nu spun că n-ar trebui să fie pedepsiți, dar câteodată e bine să cazi la pace. Să urmărești binele mai mare. JaneCare a făcut progrese mari. S-ar putea să reprezinte binele mai mare. Asta-i tot ce vreau să spun.

— Noapte bună, Bob.

— Fără supărare, Cope. Voiam doar să ajut.

— Știu. Noapte bună, Bob.

Am închis telefonul. Îmi tremurau mâinile. Jenrette, ticălosul ăla, se pusese cu greul pe mine. Atacase memoria soției mele. Am început să urc scările. Eram furios. Aveam să canalizez această energie negativă. M-am așezat la birou. Pe el erau doar două fotografii. Una era cu fiica mea, Cara, ultima poză făcută cu clasa. Prinsese cel mai bun loc, chiar în centrul fotografiei.

Cea de-a doua poză era o fotografie veche, încețoșată, cu bunica și bunicul meu din fosta mea țară, Rusia – sau, cum se chema pe vremea când ei muriseră în gulagul acela, Uniunea Sovietică. Muriseră când eu eram foarte mic, pe vremea când locuiam încă la Leningrad, dar îmi mai aduc aminte vag de ei, mai ales de claia de păr alb a bunicului.

Oare de ce, mă întrebam eu adesea, păstrez fotografia asta pe birou?

Fiica lor, mama mea, mă abandonase, nu-i așa? Era o prostie când te gândeai mai bine. Dar, cumva, în ciuda durerii evidente, fotografia aceea mi se părea ciudat de relevantă. Mă uitam la ea, la bunica și la bunicul meu, și mă gândeam la răni și la blesteme de familie, și la locul unde a început totul.

Mai demult țineam pe birou fotografii cu Jane și cu Camille. Îmi plăcea să le am în raza vizuală. Mă liniștea. Dar tocmai pentru că găseam liniște în moarte nu însemna că și în ceea ce-o privea pe fiica mea lucrurile stăteau la fel. E destul de greu să păstrezi un echilibru când vine vorba despre un copil de șase ani. Ai vrea să-i vorbești despre mama ei. Aș fi vrut ca ea să știe de Jane, despre spiritul ei extraordinar și minunat, despre cât de mult ar fi iubit-o ea pe fetița ei. Aș fi vrut în același timp să-i ofer și o oarecare liniște, să o asigur că mama ei e sus în ceruri și o privește de-acolo. Dar eu nu credeam în asta. Aș vrea să cred. Aș vrea să cred că există viață după moarte și că de-acolo, de sus, tatăl meu, sora mea și soția mea ne privesc și ne zâmbesc. Dar nu mă pot face să cred toate astea. Și când îi povestesc fiicei mele despre toate astea mă simt de parcă aș minți-o. Îi povestesc, oricum. Pentru moment e ceva asemănător cu Moș Crăciun sau cu Iepurașul de Paști, ceva temporar și liniștitor, dar până la urmă și ea, asemenea tuturor copiilor, va afla că nu-i vorba decât de o minciună a părinților, foarte puțin justificabilă. Sau poate că eu greșesc și ei chiar ne privesc de acolo, de sus. Și poate că asta va fi concluzia la care Cara va ajunge într-o bună zi.

Pe la miezul nopții i-am permis, în sfârșit, minții mele să zburde acolo unde își dorea – la sora mea, Camille, la Gil Perez, la vara aceea groaznică și magică. Gândurile mi-au zburat la tabăra aceea. M-am gândit la Camille. M-am gândit la noaptea aceea. Și pentru prima oară în mulți ani mi-am permis să mă gândesc la Lucy.

Pe față mi-a răsărit un zâmbet trist. Lucy Silverstein fusese prima mea iubită adevărată. Ne simțisem foarte bine împreună, o poveste de dragoste minunată, de vară, până în seara aceea. N-am avut ocazia să ne despărțim – am fost aruncați unul departe de celălalt de crimele acelea odioase. Am fost despărțiți când încă eram legați unul de celălalt, în momentul în care dragostea noastră – așa, caraghioasă și imatură cum se presupune a fi o idilă adolescentină – creștea, devenea mai profundă.

Lucy făcea parte din trecut. Îmi dădusem un ultimatum și o închisesem acolo, în trecut. Dar inima e imună la astfel de ultimatumuri. De-a lungul anilor, am încercat să aflu ce mai face Lucy, i-am căutat numele pe Google, și alte chestii

de genul ăsta, deși mă îndoiesc c-aș fi avut vreodată curajul s-o contactez. N-am găsit nimic niciodată. Pun pariu că, după toate câte se întâmplaseră, își schimbase numele, o chestie înțeleaptă. Probabil că Lucy era căsătorită acum, cum fusesem și eu. Probabil că era fericită. Speram să fie așa.

Mi-am îndepărtat toate astea din minte. Acum trebuia să-mi concentrez gândurile asupra lui Gil Perez. Am închis ochii și-am încercat să mă scufund în trecut. M-am gândit la el, la cum era pe vremea când eram în tabără, cum ne prosteam împreună, cum îi loveam în glumă brațul și cum el îmi spunea „Pămpălăule! N-am simțit nimic!…”

Puteam să-l văd, parcă aievea, cu pieptul lui osos, slăbănog, cu pantalonii prea largi, înainte ca asta să devină o modă, cu zâmbetul acela larg, care dezvăluia că avea nevoie de un ortodontist, cu…

Am deschis ochii. Ceva nu se potrivea.

M-am dus la subsol. Am găsit imediat cutia aceea de carton. Jane se pricepea foarte bine să organizeze și să eticheteze totul. I-am văzut scrisul foarte îngrijit, de mână, pe o latură a cutiei. Vederea lui m-a făcut să mă opresc pentru câteva momente. Scrisul de mână era ceva atât de personal. Mi-am trecut vârfurile degetelor peste el. Am atins literele și mi-am imaginat-o cu Magic Markerul acela mare în mână, cu capacul strâns între dinți în timp ce scria „Fotografii – familia Copeland”…

Am făcut multe greșeli în viață. Dar Jane… A fost șansa mea cea mare. Bunătatea ei m-a transformat, m-a făcut mai bun și mai puternic din toate punctele de vedere. Da, am iubit-o, am iubit-o cu pasiune, dar mai mult decât atât, avea capacitatea să mă facă să dau tot ce-i mai bun din mine. Eram nevrotic și nesigur, tânărul cu bursă socială într-o școală unde erau foarte puțini astfel de studenți, și iat-o pe ea, creatura aproape perfectă care a văzut ceva în mine. Cum? Cum aș fi putut eu să fiu groaznic și lipsit de orice valoare dacă această minunăție de femeie mă iubea?

Jane era stânca mea. Și apoi s-a îmbolnăvit. Lumea mea s-a prăbușit. Și la fel și eu.

Am găsit fotografiile din vara aceea de demult. Nu era niciuna cu Lucy. Le aruncasem, înțelept, cu ani în urmă. Lucy și cu mine aveam și cântecele noastre – Cat Stevens, James Taylor – chestii atât de siropoase, încât ar fi putut să-ți provoace greața. Nici acum nu le pot asculta. Chiar și acum, după atâția ani, mă asigur că nu sunt nici măcar în apropierea iPod-ului meu. Dacă aud vreunul la radio, schimb postul cu o viteză amețitoare.

Am răsfoit prin teancul de poze din vara aceea. Majoritatea erau cu sora mea. Le-am dat la o parte până am ajuns la una făcută cu trei zile înainte de moartea ei. Doug Billingham era și el în fotografie – era iubitul ei. Un puști bogat. Mama era de acord cu relația, bineînțeles. În tabăra aceea era un amestec ciudat de copii săraci și bogați, era locul unde clasele de sus se amestecau cu cele de jos până

deveneau un amestec omogen. Așa voia hipiotul care conducea tabăra, așa voia Ira, tatăl lui Lucy, adept al mișcării hippie.

Margot Green, alt copil bogat, era chiar în mijlocul fotografiei. Întotdeauna se așeza în mijloc. Era cea mai frumoasă fată din tabără, și ea știa asta. Era blondă, cu sâni mari, și întotdeauna pusă pe treabă. Se întâlnea cu băieți mai mari, cel puțin până la Gil, iar pentru muritorii de rând din jurul ei viața lui Margot era ca un serial TV, o telenovelă pe care noi toți o urmăream fascinați. Mă uitam acum la ea și mi-o închipuiam cu gâtul tăiat. Am închis ochii pentru o secundă.

Și Gil Perez era în fotografia aceea. Pentru asta venisem eu aici.

Am orientat fasciculul de lumină al lămpii spre poză și am studiat-o cu atenție.

Sus, în birou, îmi amintisem ceva. Eu sunt dreptaci, dar când îl loveam în glumă pe Gil în braț îmi foloseam mâna stângă. Făceam asta pentru a nu-i atinge cicatricea aceea îngrozitoare. E-adevărat, era vindecată, dar mie-mi era teamă să mă apropii de ea. Parcă m-aș fi temut că s-ar fi putut deschide brusc și că ar fi început să țâșnească sângele. Așa că îl loveam cu mâna stângă în brațul drept. Am mijit ochii și m-am aplecat și mai aproape.

Am reușit să văd capătul de jos al cicatricei ieșindu-i de sub mâneca tricoului.

Camera a început să se învârtă cu mine.

Doamna Perez spusese că fiul ei avea cicatricea pe brațul drept. Dar în cazul acesta eu l-aș fi lovit cu dreapta în brațul stâng. Dar eu nu făceam așa. Eu îl loveam cu stânga în brațul drept.

Acum aveam și dovada.

Gil Perez avea cicatricea pe brațul stâng.

Doamna Perez mințise.

Și acum trebuia să mă întreb de ce făcuse asta.

7.

A doua zi de dimineață am ajuns devreme la birou. În jumătate de oră aveam s-o aduc pe Chamique Johnson, victima, în fața instanței, să fie interogată. Îmi reciteam notițele. La ora nouă fix, n-am mai putut rezista. Așa că l-am sunat pe detectivul York.

— Doamna Perez a mințit, îi spusei eu.

Apoi mi-a ascultat explicațiile.

— A mințit, repetă York după ce mă ascultase. Nu crezi că-i o exprimare cam dură?

— Dumneata cum te-ai exprima în cazul ăsta?

— Poate a făcut doar o greșeală?

— A greșit brațul pe care fiul ei avea o cicatrice?

— Sigur. De ce nu? Știa deja că nu era el. Normal.

Nu credeam o iotă.

— Aveți vreun element nou în cazul ăsta?

— Credem că Santiago locuia în New Jersey.

— Aveți o adresă?

— Nu. Dar am găsit o iubită. Sau cel puțin așa credem, că era iubita lui. O prietenă, cel puțin.

— Cum ați găsit-o?

— Telefonul mobil, cel cu agenda goală. A sunat pe el, îl căuta.

— Deci cine este, de fapt? Mă refer la Manolo Santiago.

— Nu știm.

— Iubita lui nu v-a spus?

— Iubita lui știa că îl chema Santiago. Oh, și mai e ceva, destul de important.

— Ce?

— Trupul lui a fost mutat. Eram, oricum, siguri de asta de la început, dar acum ni s-a confirmat. Iar legistul nostru spune că după cantitatea de sânge pierdută și după alte parascovenii, pe care eu nu le pricep niciodată, și de care nici nu-mi pasă, Santiago era mort de, probabil, o oră, atunci când a fost lăsat acolo unde l-am găsit noi. Pe cadavru au fost găsite fibre provenind de la un covor și chestii de genul ăsta. Analiza preliminară indică faptul că provin de la un covoraș de mașină.

— Deci Santiago a fost ucis, băgat în portbagajul unei mașini și apoi aruncat în Washington Heights?

— Asta-i teoria cu care lucrăm în momentul de față.

— Ați identificat tipul de mașină?

— Încă nu. Dar omul nostru de la laborator spune că-i vorba de o mașină veche. Asta-i tot ce știm, deocamdată. Dar lucrăm în continuare la problemă.

— Cât de veche?

— Nu știm. Nu acum. Haide, Copeland, ai milă.

— Sunt foarte interesat de cazul ăsta, personal.

— Apropo de chestia asta.

— Ce?

— De ce nu ne dai și dumneata o mână de ajutor?

— Adică?

— Adică noi avem o grămadă de cazuri de rezolvat, îngrozitor de multe. Acum avem și o posibilă legătură cu New Jersey – Santiago locuia acolo. Sau cel puțin iubita lui acolo locuiește. Și doar acolo s-au văzut, în New Jersey.

— În districtul meu?

— Nu, cred că e Hudson acolo. Sau poate Bergen. La naiba! Nu știu. Dar e destul de aproape. Dar dă-mi voie să mai adaug ceva.

— Ascult.

— Sora ta locuia în New Jersey, nu?

— Da.

— Aceea nu e jurisdicția mea. Probabil că dumneata ai putea să revendici competența în acel caz, chiar dacă nu e în districtul dumitale. Nimeni altcineva nu prea dorește redeschiderea unui caz vechi.

M-am gândit la asta. Într-o oarecare măsură eram manipulat. Spera ca eu să fac o parte din munca lui și să-i cedez la sfârșit toată gloria – chestie care mie-mi convenea de minune.

— Iubita asta a lui, adăugai eu. Știți cumva cum o cheamă?

— Raya Singh.

— O adresă?

— Vrei să te duci să stai de vorbă cu ea?

— Te deranjează?

— Câtă vreme nu-mi dai ancheta peste cap, poți să faci ce vrei. Dar pot să-ți dau un sfat prietenesc?

— Sigur.

— Nebunul acela, Asasinul de Vară. Nu mai știu cum îl chema exact.

— Wayne Steubens.

— Îl cunoșteai, nu-i așa?

— N-ai citit dosarul?

— Ba da. Ai fost tratat cam dur, nu-i așa?

Încă îl mai țineam minte pe șeriful Lowell, îmi aminteam figura lui plină de scepticism. O chestie de înțeles, firește.

— Ce vrei să-mi spui?

— Doar atât. Steubens încearcă să scape de condamnare.

— N-a fost niciodată judecat pentru primele patru crime. Anchetatorii nici n-au avut nevoie de ele. Au avut probe mai concludente în celelalte cazuri.

— Știu. Dar totuși. S-a făcut o legătură între ele. Dacă acela este într-adevăr Gil Perez, și Steubens aude de chestia asta, cred că i-ar fi de foarte mare ajutor. Înțelegi ce vreau să spun?

Îmi spunea să păstrez tăcerea în privința celor descoperite până în momentul în care aveam să fiu sigur sută la sută. Am înțeles. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să-l ajut pe Wayne Steubens.

Am închis subiectul amândoi. Loren Muse a băgat capul pe ușă.

— Ai ceva nou pentru mine?

— Nu. Îmi pare rău. Se uită la ceas. Ești gata pentru marea depoziție?

— Da.

— Atunci haide. E ora spectacolului.

•

— Acuzarea o cheamă pe Chamique Johnson.

Chamique era îmbrăcată destul de convențional, dar nu într-atât pentru a cădea în ridicol. Se putea încă vedea dintr-o privire că venea din cartier. Se ghiceau curbele. O pusesem să poarte și pantofi cu toc înalt. Uneori, încerc să obstrucționez vederea juraților. Și alteori, ca acum de exemplu, știu că singura șansă pe care o am e ca ei, jurații, să vadă toată imaginea, cu punctele bune și cu cele slabe.

Chamique își ținea capul sus. Ochii îi fugeau dintr-o parte într-alta, dar nu într-o manieră care să trădeze lipsa de onestitate, ca la Nixon, ci mai degrabă ca la un animal speriat, care nu știa de unde urmează să primească următoarea lovitură. Machiajul era un pic prea strident. Dar și asta era bine. O făcea să aibă aparența unei fete care voia să pară o femeie matură.

Poate că o parte dintre subordonații mei nu erau de acord cu strategia asta. Dar eu sunt de părere că, dacă tot e să pierzi, atunci să pierzi cu o imagine adevărată. Și asta eram gata să fac acum.

Chamique își spuse numele și jură pe Biblie, apoi se așeză. I-am zâmbit și am privit-o în ochi. Chamique a dat ușor din cap, făcându-mi semn să-i dau drumul.

— Lucrați ca stripteuză, nu-i așa?

Deschiderea balului cu o astfel de întrebare – fără alte preliminarii – a surprins asistența. S-au auzit câteva sunete de mirare. Chamique a clipit. Știa cam ce voiam eu să fac, dar nu-i dădusem prea multe detalii, și asta cu bună știință.

— Cu jumătate de normă, spuse ea.

Nu-mi plăcea răspunsul ei. Părea prea precaut.

— Dar vă dezbrăcați pentru bani, nu-i așa?

— Da.

Așa mai mergea. Fără nicio ezitare.

— Faceți striptease în cluburi sau la petreceri private?

— Amândouă.

— În ce club faceți striptease?

— Pink Tail. Este în Newark.

— Câți ani aveți? întrebai eu.

— Șaisprezece.

— N-ar trebui să aveți minimum optsprezece ani pentru a putea face striptease?

— Ba da.

— Și cum reușiți?

Chamique ridică din umeri.

— Am un buletin fals, din care reiese că am douăzeci și unu de ani.

— Deci încălcați legea.

— Bănuiesc.

— Încălcați sau nu legea? Vocea mea căpătase o tentă mai dură. Chamique înțelese. Voiam să fie sinceră. Voiam să – să-mi scuzați jocul de cuvinte, având în vedere că aveam în față o stripteuză – îmi arate adevărul gol-goluț. Tenta aceea oțelită era menită să-i aducă aminte acest lucru.

— Da, încalc legea.

M-am uitat spre masa apărării. Mort Pubin se uita la mine ca la un nebun de legat. Flair Hickory își ținea palmele împreunate, cu degetele arătătoare lipite de buze. Cei doi clienți ai lor, Barry Marantz și Edward Jenrette, purtau sacouri albastre și erau palizi la față. Nu erau nici aroganți, nu păreau nici plini de încredere și nici răi. Păreau cuprinși de remușcări, speriați și foarte tineri. Cinicii ar spune că era vorba de o atitudine studiată – că avocații lor le spuseseră cum să stea și ce expresii să aibă pe față. Dar eu știam că nu era adevărat. Doar că pentru mine nu conta lucrul ăsta.

Am zâmbit martorului meu.

— Nu ești singura, Chamique. Am găsit o grămadă de buletine false în casa confreriei din care fac parte și violatorii tăi – pentru ca toți membrii confreriei să poată merge în baruri, să poată petrece și ei un pic. Cel puțin tu ai încălcat legea pentru a-ți câștiga pâinea.

Mort era deja în picioare.

— Obiectez!

— Se susține.

Dar aruncasem deja momeala. Cuvintele nu pot fi luate înapoi, odată ce au fost rostite.

— Domnișoară Johnson, continuai eu, nu mai ești virgină, nu-i așa?

— Da.

— De fapt, ai un copil din flori.

— Da.

— Câți ani are?

— Un an și trei luni.

— Spune-mi, domnișoară Johnson, faptul că nu mai ești virgină și că ai un copil din flori te face mai puțin umană?

— Obiectez!

— Se susține. Judecătorul, un tip cu sprâncene stufoase, pe nume Arnold Pierce, se încruntă la mine.

— Nu vreau decât să evidențiez câteva chestiuni clare, onorată instanță. Dacă domnișoara Johnson ar fi fost o blondă bogată din Short Hills sau din Livingston…

— Păstrează-ți discursul pentru pledoaria finală, domnule Copeland.

Așa aveam să fac. Și folosisem aceeași comparație și în pledoaria de deschidere. M-am întors spre victima mea.

— Îți place să te dezbraci pentru bani, domnișoară Johnson?

— Obiectez! Mort Pubin era din nou în picioare. Nu este relevant. Ce contează dacă îi place să se dezbrace pentru bani sau nu?

Judecătorul Pierce se uită la mine.

— Ei bine?

— Vă propun ceva, spusei eu, uitându-mă la Pubin. N-o s-o mai întreb nimic despre striptease dacă nici dumneavoastră n-o întrebați.

Pubin înlemni. Flair Hickory încă nu deschisese gura. Lui nu-i plăcea să obiecteze. În general, juraților nu le plac obiecțiile. Cred că li se ascunde ceva. Flair voia să-și păstreze capitalul de simpatie. Așa că îl punea pe Mort să facă toate lucrurile murdare și neplăcute. Era versiunea avocățească a trucului cu polițistul bun și polițistul rău.

M-am reîntors spre Chamique.

— Făceai striptease în seara în care ai fost violată, nu-i așa?

— Obiectez!

— Presupus violată, mă corectai eu.

— Nu, spuse Chamique. Am fost invitată la petrecerea aceea.

— Ai fost invitată la o petrecere care a avut loc în casa unei confrerii, acolo unde locuiesc domnii Marantz și Jenrette?

— Exact.

— Te-a invitat cumva domnul Marantz sau domnul Jenrette?

— Nu.

— Dar cine te-a invitat?

— Un alt băiat care stă acolo.

— Cum îl cheamă?

— Jerry Flynn.

— Înțeleg. Și cum l-ai cunoscut pe domnul Flynn?

— Am lucrat la casa confreriei cu o săptămână înainte.

— Și când spui că ai lucrat, vrei să spui că…

— M-am dezbrăcat pentru ei, încheie Chamique fraza în locul meu. Îmi plăcea asta. Dădea nerv, ritm discuției noastre.

— Și domnul Flynn era acolo?

— Erau cu toții acolo.

— Și când spui „cu toții”…

Arătă spre cei doi inculpați.

— Și ei doi erau acolo. Și încă vreo câțiva tipi.

— Cam câți, în total, așa, estimativ?

— Douăzeci, poate douăzeci și cinci.

— Bine, dar domnul Flynn te-a invitat la petrecerea aceea, o săptămână mai târziu?

— Da.

— Și ai acceptat invitația?

Avea ochii umezi deja, dar își ținea capul sus.

— Da.

— De ce ai ales să te duci?

Chamique se gândi puțin.

— E ca și cum un milionar te-ar invita pe iahtul lui.

— Erai impresionată de ei?

— Da. Bineînțeles.

— Și de banii lor?

— Și de asta, spuse ea.

Îmi plăcea la nebunie răspunsul ei.

— Și, continuă ea, Jerry a fost foarte drăguț cu mine când am făcut striptease.

— Domnul Flynn s-a purtat frumos cu dumneata?

— Da.

Am dat din cap. Intram acum pe un teritoriu destul de dificil, dar asta era.

— Apropo, Chamique, să ne întoarcem puțin la noaptea în care ai fost chemată pentru a face striptease… Am simțit cum respirația îmi devine mai rapidă. Ai mai prestat și altfel de servicii bărbaților din public?

I-am întâlnit privirea. A înghițit în sec, dar și-a păstrat calmul. Vocea îi era ușoară. Dispăruseră toate inflexiunile.

— Da.

— A fost vorba de servicii de natură sexuală?

— Da.

Își lăsă capul în jos.

— Nu te rușina. Aveai nevoie de bani. Am făcut un gest spre masa apărării. Scuza lor care e?

— Obiectez!

— Se susține.

Dar Mort Pubin nu terminase.

— Onorată instanță, remarca aceasta a fost îngrozitoare!

— Da, e îngrozitor, îmi exprimai eu acordul. Ar trebui să vă pedepsiți clienții.

Mort Pubin se înroși. Vocea îi deveni un scâncet.

— Onorată instanță!

— Domnule Copeland.

Mi-am ridicat palmele către judecător, făcându-i semn că avea dreptate și că aveam să tac. Cred foarte mult în ideea că toate aspectele negative ale unei depoziții trebuie scoase la iveală în timp ce martorul e chestionat de mine. Așa las fără muniție partea adversă.

— Ați fost interesată de domnul Flynn ca de un eventual prieten?

Mort Pubin interveni din nou:

— Obiectez! E irelevant!

— Domnule Copeland?

— Bineînțeles că este relevant. Apărarea o să spună că domnișoara Johnson a fabricat aceste acuze pentru a scoate ceva bani de la clienții lor. Eu încerc să stabilesc care era rezoluția mentală a clientei mele, ce avea ea de gând să facă în seara aceea.

— O să permit întrebarea, spuse judecătorul Pierce.

Am repetat întrebarea.

Chamique s-a foit un pic, și asta a făcut-o să-și arate adevărata vârstă.

— Jerry nu era de nasul meu.

— Dar?

— Dar, da, adică nu știu cum să vă explic. N-am întâlnit niciodată pe cineva ca el. Mi-a deschis ușa. S-a purtat foarte drăguț cu mine. Eu nu sunt obișnuită cu așa ceva.

— Și e bogat. Vreau să spun în comparație cu tine.

— Da.

— Asta înseamnă ceva pentru tine, nu? E important?

— Sigur că da.

Îmi plăcea la nebunie sinceritatea.

Ochii lui Chamique se îndreptară spre boxa juraților. Îi revenise expresia trufașă.

— Am și eu visuri.

Am așteptat ca ecourile întrebării să se stingă, apoi am continuat:

— Și care a fost visul tău în seara aceea, Chamique?

Mort era pe punctul să obiecteze din nou, dar Flair Hickory îi puse o mână pe braț.

Chamique ridică din umeri.

— E o prostie.

— Chiar și așa, spune-mi.

— Mă gândeam că poate… O prostie, după cum v-am mai spus. Mă gândeam că poate lui îi place de mine, știți?

— Da, știu, am spus eu. Cum ai ajuns la petrecerea aceea?

— Am luat autobuzul din Irvington, restul drumului l-am făcut pe jos.

— Și când ai ajuns la casa confreriei, domnul Flynn era acolo?

— Da.

— Și de data asta a fost drăguț cu dumneata?

— La început, da. O lacrimă i se prelinse pe obraz. A fost foarte drăguț. A fost…

Se opri.

— A fost ce, Chamique?

— La început – încă o lacrimă își croi drum pe obraz – a fost cea mai frumoasă seară din viața mea.

Am lăsat și aceste cuvinte să răsune, să se stingă. O a treia lacrimă a scăpat de sub pleoape.

— Te simți bine?

Chamique își șterse lacrima.

— Sunt bine.

— Ești sigură?

Vocea îi deveni din nou dură.

— Puneți întrebările, domnule Copeland, spuse ea.

Era minunată. Jurații aveau toți capul sus, ascultând – și crezând, speram eu – fiecare cuvânt.

— A existat un moment de la care comportamentul domnului Flynn față de tine s-a schimbat?

— Da.

— Care a fost acel moment?

— L-am văzut vorbind în șoaptă cu cel de-acolo. Arătă spre Edward Jenrette.

— Cu domnul Jenrette?

— Da. Cu el.

Jenrette încercă să nu se facă mic sub privirea lui Chamique. Nu avu decât în parte succes.

— L-ai văzut pe domnul Jenrette șoptindu-i ceva domnului Flynn?

— Da.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Jerry m-a întrebat dacă nu vreau să fac o plimbare.

— Când spui Jerry te referi la Jerry Flynn?

— Da.

— Bine, povestește-ne ce s-a întâmplat.

— Am ieșit afară. Aveau un butoi de bere. M-a întrebat dacă nu vreau o bere. Era agitat, neliniștit, cam așa ceva.

Mort Pubin se ridicase deja în picioare.

— Obiectez!

Mi-am deschis brațele, încercând să par exasperat.

— Onorată instanță!

— O să-i permit să continue, spuse judecătorul.

— Continuă, zisei eu.

— Jerry și-a turnat o bere din butoi, și se tot uita la ea.

— Se uita la berea lui?

— Da, cel puțin o vreme. Nu voia să se mai uite la mine. Se schimbase ceva, era ceva diferit. L-am întrebat dacă se simte bine. A spus că da, sigur, totul era minunat. Și apoi – vocea nu i se pierdu, dar fu cât pe ce – a spus că am un corp trăsnet și că i-a plăcut să mă privească scoțându-mi hainele.

— Și chestia asta te-a surprins?

— Da. Adică vreau să spun că până atunci nu-mi mai vorbise așa. Avea vocea mai dură, mai groasă acum. Înghiți în sec. Semăna cu a celorlalți.

— Continuă.

— Mi-a spus „Ai vrea să mergem sus, să-ți arăt camera mea?"

— Și tu ce i-ai răspuns?

— Am spus, bine.

— Voiai să mergi în camera lui?

Chamique închise ochii. O altă lacrimă i se scurse pe obraz. Clătină din cap.

— Trebuie să răspunzi cu voce tare.

— Nu, spuse ea.

— Atunci de ce te-ai dus?

— Voiam ca el să mă placă.

— Și te-ai gândit că el te-ar fi plăcut dacă ai fi urcat cu el?

Vocea lui Chamique era slabă.

— Știu că nu m-ar fi plăcut dacă l-aș fi refuzat.

M-am întors și m-am apropiat de masa mea. M-am prefăcut că-mi consult notițele. Voiam doar să las juraților timp să digere ce auziseră. Chamique își ținea spatele drept. Avea bărbia ridicată. Încerca să nu lase să se vadă nimic, dar durerea emana, pur și simplu, din ea.

— Ce s-a întâmplat după ce ai urcat?

— Am intrat printr-o ușă. Se întoarse din nou cu privirea spre Jenrette. Și apoi el m-a apucat.

Am rugat-o să mi-l arate cu mâna pe Edward Jenrette și să-l identifice după nume.

— Mai era și altcineva în camera aceea?

— Da. El.

Arătă spre Barry Marantz. M-am uitat la cele două familii din spatele acuzaților. Părinții purtau parcă niște măști ale morții, parcă aveau pielea întinsă

de la spate: pomeții păreau prea proeminenți, ochii înfundați și goi. Erau niște santinele, aliniate pentru a-și proteja vlăstarele. Erau distruși. Mi-era milă de ei. Dar nu prea milă. Edward Jenrette și Barry Marantz erau protejați de cineva.

Chamique Johnson n-avea pe nimeni.

Și cu toate astea, o parte din mine înțelegea ce se întâmplase, de fapt, acolo. Începi să bei, îți pierzi controlul, uiți de consecințele faptelor tale. Poate că n-aveau să mai facă asta niciodată. Poate că își învățaseră lecția, într-adevăr. Dar, asta era, păcat.

Unii oameni erau răi până-n măduva oaselor. Astfel de oameni aveau întotdeauna să fie cruzi, răi, aveau să rănească pe cei din jur. Alții, majoritatea celor care ajungeau să treacă pe la mine prin birou, sunt doar confuzi. Nu e treaba mea să fac astfel de diferențe. Las asta în seama judecătorului, cel care dă sentința în funcție de toți factorii fiecărui caz în parte.

— Bine. Și după aceea ce s-a întâmplat?

— A închis ușa.

— Care dintre ei?

Arătă spre Marantz.

— Chamique, ca să ușurăm puțin lucrurile, ai putea să le spui domnul Marantz și domnul Jenrette?

Dădu din cap.

— Deci domnul Marantz a închis ușa. Și apoi ce s-a întâmplat?

— Domnul Jenrette mi-a spus să mă așez în genunchi.

— Domnul Flynn unde era în momentul acela?

— Nu știu.

— Nu știi? M-am prefăcut surprins. N-a urcat cu tine scările?

— Ba da.

— Nu stătea lângă tine când domnul Jenrette te-a apucat?

— Ba da.

— Și atunci?

— Nu știu. N-a intrat în cameră. A lăsat ușa să se închidă.

— L-ai mai văzut?

— Doar mai târziu.

Am respirat adânc și am plonjat în problemă. Am întrebat-o pe Chamique ce s-a întâmplat după aceea. Am condus-o prin toată agresiunea. Declarația ei era foarte grafică. Vorbea simplu, direct, foarte detașată. Erau multe de spus – ce-i ziseseră, cum râseseră, ce-i făcuseră. Aveam nevoie de amănunte. Nu credeam că jurații aveau nevoie să audă toate astea. Înțelegeam asta. Dar aveam nevoie ca ea să dea cât mai multe detalii cu putință, să vorbească despre fiecare poziție, despre cine fusese acolo, cine ce făcuse.

A fost epuizant.

Când am terminat întrebările referitor la agresiune, am lăsat să treacă câteva secunde, apoi am atacat problema cea mai dificilă:

— În declarația ta de la poliție ai spus că atacatorii tăi au folosit prenumele de Cal și Jim.

— Obiectez, onorată instanță.

Era Flair Hickory, căreia i se auzea glasul pentru prima dată. Vorbea încet, cu genul acela de glas care face toate urechile atente.

— N-a declarat că atacatorii *au folosit* prenumele de Cal și Jim, spuse Flair. A susținut, atât în declarația sa, cât și în alte declarații anterioare, că cele două persoane chiar *erau* Cal și Jim.

— O să reformulez, am spus eu cu un pic de exasperare în voce, de parcă aș fi vrut să spun juraților „Vă vine să credeți cât de cusurgiu e?" M-am întors spre Chamique. Care dintre ei *era* Cal și care Jim?

Chamique îl identifică pe Barry Marantz ca fiind Cal și pe Edward Jenrette ca Jim.

— S-au prezentat? o întrebai eu.

— Nu.

— Și atunci de unde le știi numele?

— Le-au folosit când își vorbeau.

— Să ne întoarcem la declarația ta. De exemplu, domnul Marantz a spus: „Pune-o capră, Jim!" Ceva de genul ăsta?

— Da, așa.

— Cred că știi că niciunul dintre acuzați nu se numește Cal sau Jim.

— Știu, spuse ea.

— Poți explica acest lucru?

— Nu. Vă spun doar ce-au spus ei.

Fără nicio ezitare, fără nicio încercare de a-și găsi o scuză – era un răspuns bun. Am lăsat-o în pace.

— Ce s-a întâmplat după ce te-au violat?

— M-au pus să mă curăț.

— Cum?

— M-au băgat sub duș. M-au săpunit. Dușul avea un furtun din acelea. M-au obligat să mă curăț.

— Apoi?

— Apoi mi-au luat hainele. Au spus că voiau să le ardă. Mi-au dat un tricou și o pereche de pantaloni.

— Și după aceea ce s-a întâmplat?

— Jerry m-a dus până în stația de autobuz.

— Și pe parcursul acestui drum domnul Flynn ți-a mai spus ceva?

— Nu.

— Nici măcar un singur cuvânt?

— Niciun cuvânt.

— Tu i-ai spus ceva?

— Nu.

Am părut din nou surprins.

— Nu i-ai spus că fuseseși violată?

A zâmbit pentru prima dată.

— Nu credeți că știa deja chestia asta?

Am trecut repede și peste asta. Voiam să schimb din nou viteza.

— Ți-ai angajat un avocat, Chamique?

— Cam așa ceva.

— Cum adică „cam așa ceva”?

— Nu l-am angajat eu. El m-a găsit pe mine.

— Cum îl cheamă?

— Horace Foley. Nu se îmbracă la fel de frumos ca domnul Hickory, de acolo.

Flair zâmbi la auzul acestor cuvinte.

— Și i-ai dat în judecată pe acuzați?

— Da.

— Pentru ce i-ai dat în judecată?

— Ca să-i fac să plătească.

— Nu asta facem aici? Vrem să găsim o cale să-i pedepsim.

— Da. Dar procesul civil e pentru bani.

M-am prefăcut că nu înțeleg despre ce e vorba.

— Dar apărarea va susține că tu ai inventat acuzațiile astea pentru a stoarce niște bani de la ei. Vor susține că procesul civil pe care l-ai intentat este, de fapt, dovada că ești interesată de bani.

— Sunt interesată de bani, spuse Chamique. Am spus eu vreodată că nu sunt interesată de bani?

Am așteptat.

— Dumneavoastră nu sunteți interesat de bani, domnule Copeland?

— Ba da.

— Deci?

— Deci, apărarea va susține că banii sunt un motiv foarte bun pentru a minți.

— Eu nu pot să fac prea multe în privința asta, spuse ea. Vedeți dumneavoastră, dacă aș spune că nu-mi pasă de bani, ar fi o minciună. Se uită la jurați. Dacă aș sta aici și v-aș spune că banii nu contează, nu înseamnă nimic pentru mine, m-ați crede? Bineînțeles că nu. La fel, v-aș minți dacă v-aș spune că nu mă preocupau banii și înainte ca ei să mă violeze. Acum îmi pasă de bani. Nu mint. M-au violat. Pentru asta vreau să se ducă la pușcărie. Și dacă pot să mai și iau niște bani de la ei cu ocazia asta, de ce nu? Mi-ar prinde bine.

M-am dat un pas înapoi. Candoarea – adevărata candoare – are o aromă unică.

— Nu mai am întrebări, spusei.

8.

Procesul se întrerupse pentru prânz.

Prânzul este, de obicei, momentul în care discut strategia cu subordonații mei. Dar acum nu voiam să fac chestia asta. Voiam să fiu singur. Voiam să reiau în minte toată depoziția pe care o luasem, să văd ce scăpasem din vedere, să încerc să ghicesc ce-avea să facă Flair.

Am comandat un cheeseburger și o bere unei chelnerițe care arăta de parc-ar fi vrut să joace în reclame. Mi-a spus „iubire". Îmi place când o chelneriță îmi spune „iubire".

Un proces e, de fapt, lupta a două povești care se întrec pentru captarea atenției. Trebuie să faci ca protagonistul tău să pară cât mai mult o persoană reală. E mult mai important să pară real decât pur. Avocații uită asta. Cred că trebuie să facă în așa fel încât clienții lor să pară dulci și perfecți. Greșesc. Așa că eu nu încerc niciodată să-i prostesc pe jurați. Oamenii se pricep foarte bine când vine vorba să judece caracterul cuiva. Ai mai multe șanse să fii credibil în ochii lor dacă îți arăți punctele slabe. Cel puțin în ceea ce mă privește pe mine, care reprezint acuzarea. Dacă ești de partea cealaltă, a apărării, faci tot posibilul să tulburi apele cât mai mult. Așa cum îmi spusese foarte clar și Flair Hickory, vrei să scoți la înaintare pe acel amant frumos de pică, pe nume „Dincolo de orice îndoială". Eu voiam opusul. Eu voiam ca lucrurile să fie foarte clare.

Chelnerița reapăru și spuse:

— Uite, iubire, în timp ce-mi punea burgerul în față. M-am uitat la el. Părea atât de gras, încât îmi venea să comand și o angiogramă ca garnitură. Dar adevărul era că mizeria asta era exact ceea ce îmi doream să mănânc. L-am prins cu ambele mâini și-am simțit că mi se afundă degetele în chiflă.

— Domnule Copeland?

Nu l-am recunoscut pe tânărul care se aplecase deasupra mea.

— Îmi dai voie? spusei eu. Încerc să mănânc.

— Asta este pentru dumneavoastră.

Lăsă o hârtie pe masă și plecă. Era o foaie galbenă ruptă dintr-o agendă juridică, împăturită într-un dreptunghi mic. Am despăturit-o.

Vino te rog în separeul din spate, în dreapta ta.
EJ Jenrette.

Era tatăl lui Edward. M-am uitat la iubitul meu burger. El s-a uitat la mine. Nu-mi plăcea să-mi las mâncarea să se răcească, și nici s-o reîncălzesc. Așa că

m-am apucat de mâncat. Îmi era foarte foame. Am încercat să-l mănânc încet. Berea avea un gust al dracului de bun.

După ce-am terminat, m-am ridicat și m-am îndreptat spre separeul din spate, din dreapta mea. EJ Jenrette era acolo. În fața lui, pe masă, stătea un pahar plin cu un lichid ce părea a fi scotch. Înconjurase paharul cu ambele mâini, de parcă încerca să-l protejeze. Ochii lui priveau, transfigurați, lichidul din pahar.

Nu-și ridică privirea nici măcar atunci când am intrat în separeu. Dacă era deranjat de întârzierea mea – sau, la naiba, dacă măcar observase că întârziasem – EJ Jenrette se prefăcea foarte bine.

— Ați vrut să mă vedeți?

EJ dădu din cap. Era un tip solid, genul de fost atlet, cu o cămașă scumpă, al cărei guler părea să-l strângă de gât. Am așteptat.

— Ai și dumneata un copil, spuse el.

Am continuat să aștept.

— Dumneata ce-ai face pentru a o proteja?

— În primul rând, n-aș lăsa-o niciodată să meargă la o petrecere într-o casă a vreunei confrerii.

Își ridică privirea.

— Asta n-a fost amuzant.

— Ați terminat ce aveați de spus?

Luă o sorbitură lungă din pahar.

— O să-i dau fetei aceleia o sută de mii de dolari, spuse Jenrette. O să depun în contul fundației soției tale încă o sută de mii.

— Minunat. Vreți să scrieți cecurile acum?

— O să renunți la acuzații?

— Nu.

Mă privi în ochi.

— E fiul meu. Chiar vrei ca el să-și petreacă următorii zece ani în închisoare?

— Da. Dar judecătorul e cel ce va pronunța sentința.

— E doar un copil. În cel mai rău caz s-a lăsat purtat de val.

— Aveți și dumneavoastră o fiică, nu-i așa, domnule Jenrette?

Jenrette continuă să se uite la paharul lui.

— Dacă doi puștani negri din Irvington ar pune mâna pe ea, ar târî-o într-o cameră și i-ar face lucrurile acelea, ați vrea ca totul să fie mușamalizat?

— Fiica mea nu este stripteuză.

— Nu, domnule, nu este. Are tot ce-i trebuie, toate privilegiile. Se bucură de toate avantajele. De ce s-ar dezbrăca pentru bani?

— Fă-mi o favoare, spuse el. Nu-mi turna gogoșile alea socio-economice. Vrei să spui că din cauza faptului că a fost dezavantajată a trebuit să aleagă calea preacurviei? Te rog! E o adevărată insultă la adresa tuturor acelor persoane

dezavantajate din punct de vedere socio-economic care au reușit să iasă din ghetouri prin muncă.

Am ridicat din sprâncene:

— Din ghetouri?

Nu spuse nimic.

— Locuiți în Short Hills, nu-i așa, domnule Jenrette?

— Și?

— Spuneți-mi, câți dintre vecinii dumneavoastră se dezbracă pentru bani sau, ca să folosesc cuvintele dumneavoastră, aleg calea preacurviei?

— Nu știu.

— Ce face sau nu face Chamique Johnson este total irelevant în cazul violului ei. Nu prea putem face astfel de alegeri. Fiul dumneavoastră nu poate decide cine merită să fie violat și cine nu. Dar, oricum, Chamique Johnson a ajuns să facă striptease pentru că opțiunile ei au fost limitate. Fiica dumneavoastră nu are astfel de limitări. Am clătinat din cap. Chiar nu înțelegeți.

— Ce să înțeleg?

— Faptul că ea e forțată să se dezbrace sau să-și vândă corpul nu-l face pe Edward mai puțin vinovat. Ba din contră, îl face și mai vinovat.

— Fiul meu nu a violat-o.

— Tocmai de aceea avem procese. Acum am terminat?

Își ridică într-un final capul.

— Pot să-ți fac viața foarte grea.

— Din câte se pare deja încercați chestia asta.

— Oprirea fondurilor pentru fundație? Ridică din umeri. Asta n-a fost nimic. Doar o flexare a mușchilor.

Îmi găsi ochii și mi-i fixă cu privirea. Chestia asta durase deja prea mult.

— La revedere, domnule Jenrette.

Se întinse și mă apucă de braț.

— O să scape de acuzații.

— Mai vedem noi.

— Astăzi ai marcat câteva puncte, dar târfa aceea mai trebuie interogată și de avocații apărării. Nu poți explica faptul că a reținut greșit numele. Asta o să constituie punctul slab al acuzării. Știi foarte bine chestia asta. Așa că ascultă ce sugerez eu.

Am așteptat.

— Fiul meu și băiatul familiei Marantz vor pleda vinovați la orice acuzație atâta vreme cât pedeapsa nu implică închisoarea. O să facă muncă în folosul comunității. Pot să fie eliberați sub control foarte strict pentru orice perioadă vrei dumneata. Mi se pare corect așa. În plus, o s-o ajut pe această femeie lovită de soartă și o să mă asigur că JaneCare are parte de fonduri substanțiale. Este o variantă câștigătoare pentru toată lumea.

— Nu, spusei eu.

— Chiar crezi că băieții ăștia o să mai facă ceva de genul ăsta vreodată?

— Sincer? Probabil că nu.

— Eu credeam că pedeapsa cu închisoarea se aplică pentru reeducare.

— Da, dar eu nu prea sunt adeptul reabilitării și al reeducării. Sunt mai degrabă adeptul dreptății.

— Și crezi că, dacă fiul meu va merge la pușcărie, se va face dreptate?

— Da. Dar, oricum, pentru asta avem jurați și judecători.

— Ai făcut vreodată o greșeală, domnule Copeland?

N-am spus nimic.

— Pentru că o să mă apuc de săpat. Și o să sap până când o să găsesc toate greșelile pe care le-ai făcut vreodată. Și o să folosesc aceste greșeli. Ai și dumneata schelete în debara, domnule Copeland, lucruri din trecut pe care vrei să le ascunzi. Amândoi știm lucrul ăsta. Dacă vei continua această vânătoare de vrăjitoare, o să le scot la lumină, pentru ca toată lumea să le poată vedea. Părea din ce în ce mai încrezător acum. Nu-mi plăcea chestia asta. În cel mai rău caz, fiul meu a făcut o greșeală mare. Încercăm să găsim o modalitate prin care să-și răscumpere această greșeală, fără să-i distrugem și viața, în același timp. Poți să înțelegi chestia asta?

— Nu mai am nimic să vă spun.

A continuat să mă țină de braț.

— Ultimul avertisment, domnule Copeland. Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a-mi apăra copilul.

M-am uitat la EJ Jenrette și apoi am făcut un lucru care l-a surprins. Am zâmbit.

— Ce? spuse el.

— E frumos.

— Ce e frumos?

— Faptul că fiul dumneavoastră are atât de mulți oameni care să se lupte pentru el. Și în sala de judecată, Edward are atâția oameni de partea lui.

— Este iubit.

— Frumos, spusei eu din nou, trăgându-mi brațul. Dar când mă uit la toți oamenii aceia care stau în spatele fiului dumneavoastră, știți ce altceva mai observ?

— Ce?

— Că Chamique Johnson n-are pe nimeni care să stea în spatele ei.

•

— Aș vrea să împărtășesc clasei un fragment dintr-un jurnal, spuse Lucy Gold.

Lui Lucy îi plăcea ca studenții să fie așezați în cerc cu băncile. Ea stătea în centru. Sigur, nu era ceva original – ea plimbându-se printr-un așa-numit „ring al

învățăturii" asemenea unui luptător de wrestling, dar văzuse că treaba mergea mai bine așa. Când îi așezi pe studenți în cerc, indiferent cât de larg ar fi acel cerc, cu toții stau în primul rând. N-au unde să se ascundă.

Lonnie se afla și el în încăpere. Lucy se gândise inițial să-l lase pe el să citească fragmentul de jurnal, pentru ca ea să poată studia fețele lor, dar povestitorul era o femeie. N-ar fi sunat bine. În afară de asta, persoana care scrisese respectivul fragment *știa* că Lucy avea să urmărească fețele tuturor în așteptarea unei reacții. Trebuia să știe asta. Sigur se juca cu mintea ei. Așa că se decise să citească ea, în timp ce Lonnie avea să urmărească eventualele reacții. Și, bineînțeles, Lucy avea să-și ridice des ochii de pe text, făcând pauze dese în timpul lecturii, sperând că avea să prindă ceva.

Sylvia Potter, băgăcioasa, era chiar în fața ei. Avea mâinile împreunate și ochii mari. Lucy îi prinse privirea și-i zâmbi ușor. Sylvia se lumină la față. Lângă ea stătea Alvin Renfro, un leneș și jumătate. El stătea așa cum ședeau cei mai mulți dintre studenți, de parcă nu aveau oase și s-ar fi putut prelinge de pe scaune pe podea.

— „S-a întâmplat pe când aveam șaptesprezece ani", citi Lucy. „Eram în tabăra de vară. Lucram acolo ca AS. Adică Asistent Stagiar…"

Continuă să citească despre incidentul din pădure, despre povestitoare și despre prietenul ei „P", despre săruturile cu spatele lipit de copac, despre țipetele din pădure, mișcându-se într-un cerc strâns. Citise deja bucata de vreo zece ori, dar acum, când o citea cu voce tare, când o citea altora, își simți gâtul din ce în ce mai strâns. Picioarele i se înmuiară. Aruncă o privire scurtă spre Lonnie. Sesizase și el ceva în vocea ei, se uita la ea. Îl privi încercând să-i sugereze: „Parcă trebuia să te uiți la ei, nu la mine", iar el își luă repede ochii de la ea.

După ce termină, Lucy vru să audă comentariile. Solicitarea asta urma, de obicei, aceeași rutină. Studenții știau că autorul fragmentului respectiv era chiar acolo, printre ei, în aceeași încăpere cu ei, dar, pentru că singurul mod în care poți să te înalți este să-i demolezi pe ceilalți, se repezeau cu furie să critice. Ridicau mâna și începeau de fiecare dată cu o frază de genul „Oare doar mie mi s-a părut?" sau „Poate că mă înșel, dar…", menită să-i disculpe cumva, și după aceea atacau:

— Stilul e cam plat…

— Chiar nu simt pasiunea ei pentru acest „P", voi o simțiți?…

— I-a băgat mâna sub tricou? Te rog, scutește-mă…

— Zău așa, mie mi s-a părut o mizerie.

— Povestitoarea spune: „A continuat să mă sărute. Era atât de pasional." Nu-mi *spune* că era pasional. *Arată-mi*…

Lucy modera discuția. Aceasta era cea mai importantă parte a orei. Era greu să predai studenților. Adesea se gândea la educația ei, la orele nesfârșite de lectură, și realiza că nu-și mai amintea nimic din cele citite atunci. Lucrurile pe

care și le amintea, cele pe care le reținuse și le asimilase, iar acum le folosea, erau comentariile scurte, rapide, făcute de profesori în timpul discuțiilor din oră. Învățătura, predarea era o chestie calitativă, mai degrabă decât una cantitativă. Dacă vorbești prea mult, riști să cazi în derizoriu, asemenea muzicii deseori enervante care se aude pe fundal în supermarketuri. Dacă spui puține, ai putea avea o șansă să faci diferența.

Profesorilor le place, de asemenea, atenția. Și asta poate fi un lucru periculos. Unul dintre profesorii ei din tinerețe îi dăduse un sfat foarte simplu și direct în această privință: nu trebuie să te gândești doar la tine. Și păstra tot timpul în minte acest lucru. De cealaltă parte, studenților nu le plăcea deloc să te vadă prea detașat. Astfel, din când în când, atunci când relata câte o anecdotă, încerca să povestească o întâmplare despre ea, eventual una în care ea făcuse o greșeală – și nu erau puține astfel de întâmplări – dar în care, până la urmă, reușise să se descurce.

O altă problemă o reprezenta faptul că studenții nu spuneau ceea ce credeau cu adevărat, cel puțin nu atât cât ar fi vrut ei să lase impresia. Bineînțeles, același lucru era valabil și la întâlnirile profesorilor – prioritatea nu era adevărul, ci imaginea.

Însă, în momentul acesta, Lucy era mai pornită decât de obicei. Voia reacții. Voia ca autorul – sau autoarea – să se demaște. Așa că insistă:

— Fragmentul ăsta trebuie să fie dintr-un jurnal, spuse ea. Dar chiar poate crede cineva că aceste lucruri s-au întâmplat?

Tăcerea se lăsă peste încăpere. Erau reguli nescrise aici. Lucy se adresase autorului, mai mult sau mai puțin. Îl făcuse mincinos. Dădu puțin înapoi:

— Ce am vrut să spun este că textul mi se pare a fi mai degrabă o ficțiune. De obicei, acesta este un lucru bun, dar oare în cazul ăsta nu face ca lucrurile să fie mai dificil de apreciat? Nu vă îndeamnă să puneți la îndoială veridicitatea celor scrise?

Discuția deveni foarte animată. Mâinile se tot ridicau. Studenții se contraziceau unul pe celălalt, dezbăteau, întorceau problema pe toate părțile. Asta era partea frumoasă a profesiei ei. Adevărul era că nu prea avea cine știe ce viață personală. Dar pe copiii ăștia îi iubea. În fiecare semestru, se îndrăgostea din nou. Erau familia ei, fie din septembrie până în decembrie, fie din ianuarie până în mai. Apoi o părăseau. Unii se mai întorceau. Foarte puțini. Și ea se bucura de fiecare dată să-i vadă. Dar nu redeveneau niciodată familia ei. Doar studenții cărora le preda își câștigaseră acest statut. Era ciudat.

La un moment dat, Lonnie ieșise din sală. Lucy se întrebase unde oare se dusese, dar era prea prinsă în discuții pentru a putea face ceva. În unele zile, timpul se scurgea parcă prea repede. Și asta era o astfel de zi. Când ora se termină și studenții începură să-și pună lucrurile înapoi în genți, realiză că nu

reușise să afle nimic despre cel sau cea care îi trimisese fragmentul acela de jurnal.

— Nu uitați, spuse Lucy. Vreau încă două pagini de jurnal. Aș vrea să mi le trimiteți până mâine. Apoi, adăugă: Ăăă, puteți să trimiteți mai mult de două pagini, dacă vreți. Oricât.

Zece minute mai târziu ajunse în biroul ei. Lonnie era deja acolo.

— Ai reușit să deslușești ceva pe fețele lor? întrebă ea.

— Nu, spuse el.

Lucy începu să-și strângă lucrurile, îndesând hârtiile în geanta laptopului.

— Unde te duci? întrebă Lonnie.

— Am o întâlnire.

Tonul pe care rostise aceste cuvinte îl făcu să nu mai adauge nimic. Lucy mergea la această „întâlnire" o dată pe săptămână, dar nu avea suficientă încredere în nimeni pentru a dezvălui unde sau cu cine se întâlnea. Nici măcar în Lonnie.

— Oh, spuse Lonnie. Privea în pământ. Lucy se opri.

— Ce e, Lonnie?

— Ești sigură că vrei să afli cine a trimis textul acela? Vreau să spun, nu știu. Toate chestia asta îmi miroase a trădare.

— Trebuie să aflu.

— De ce?

— Nu pot să-ți spun.

El dădu din cap.

— Bine, atunci.

— Bine, ce?

— Când te întorci?

— Peste o oră, poate două.

Lonnie se uită la ceas.

— Până atunci, spuse el, cred c-o să aflu cine l-a trimis.

9.

Procesul se amână până a doua zi.

Poate că există voci care să susțină că acest lucru ar fi fost în măsură să influențeze întrucâtva lucrurile – jurații ar fi avut noaptea întreagă la dispoziție pentru a digera depoziția administrată de mine și ar fi putut să-și formeze o opinie, bla, bla, bla. Dar strategiile de genul acesta erau doar niște prostii. Era vorba, pur și simplu, de ciclul de viață al unui proces. Dacă într-adevăr amânarea asta ar fi putut fi considerată un punct pozitiv pentru mine, în același timp, ar fi putut reprezenta și un dezavantaj, pentru că acum Flair Hickory avea mai mult timp la dispoziție să-și pregătească propriul set de întrebări, și modul în care avea să le administreze. Așa sunt procesele. Chiar dacă astfel de amănunte te scot din minți, până la urmă, lucrurile de genul ăsta au tendința de a se nivela, de a se egaliza.

Am sunat-o pe Loren Muse de pe mobil.

— Ai găsit ceva?

— Încă mai lucrez la asta.

Am închis și-am observat că aveam un mesaj de la detectivul York. Nu știam ce să fac în privința faptului că doamna Perez mințise în legătură cu cicatricea de pe brațul lui Gil. Dacă aș fi confruntat-o cu fotografia ar fi spus probabil că s-a încurcat. N-a făcut nimic rău, n-are nicio vină.

Dar de ce oare spusese că cicatricea era pe celălalt braț?

Oare spusese ceea ce credea ea că e adevărat – că trupul respectiv nu aparținea fiului său? Oare domnul și doamna Perez făceau această grosolană (dar de înțeles) greșeală pentru că le era foarte greu să înțeleagă, să creadă că Gil al lor fusese în viață în tot acest timp, și astfel nu puteau accepta ceea ce vedeau cu ochii lor?

Sau mințeau?

Și, dacă mințeau, ei bine, de ce mințeau?

Înainte să-i confrunt cu adevărul aveam nevoie de mai multe fapte, de mai multe dovezi, de mai multe certitudini. Trebuia să produc cumva o dovadă incontestabilă că acel cadavru de la morgă, aparținând unui om care se dăduse drept Manolo Santiago, era, de fapt, al lui Gil Perez, tânărul care dispăruse în pădure împreună cu sora mea, cu Margot Green și cu Doug Billingham cu aproape douăzeci de ani în urmă.

Mesajul lui York suna așa: „Îmi pare rău că a durat atât de mult să aflu asta. Ai întrebat de Raya Singh, prietena victimei. Nu aveam decât un număr de mobil al ei, dacă-ți vine să crezi. Oricum, am sunat la numărul acela. Lucrează la un

restaurant cu specific indian pe Route Three, lângă Tunelul Lincoln.” Îmi dădea numele și adresa. „În mod normal ar trebui să fie acolo toată ziua. Hei, dacă afli ceva despre adevăratul nume al lui Santiago, spune-mi și mie. Din câte știm noi, are pseudonimul ăsta de ceva vreme. Am găsit câteva lucruri despre el în afara zonei Los Angelesului, niște chestii de acum șase ani. Nimic grav. Vorbim mai târziu.”

M-am întrebat ce să înțeleg din chestia asta. Nu prea multe. M-am îndreptat spre mașină și imediat ce m-am urcat în ea mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.

Pe scaunul șoferului se afla un plic cafeniu.

Știam că nu e al meu. Știam că nu-l lăsasem acolo. Și știam foarte bine că-mi încuiasem mașina.

Cineva îmi spărsese mașina.

M-am oprit și-am luat plicul. Nicio adresă, nicio ștampilă a poștei. Partea din față era complet goală. Părea foarte subțire. M-am așezat pe scaunul șoferului și am închis portiera. Plicul era sigilat. L-am desfăcut cu degetul arătător. Am băgat mâna înăuntru și am smuls ce era acolo.

Am simțit să-mi înghețe sângele în vene în momentul când am văzut despre ce era vorba – o fotografie a tatălui meu.

M-am încruntat. Ce mama dra…

În partea de jos, tipărit cu grijă pe banda albă, era numele lui. „Vladimir Copeland.” Atât.

Nu înțelegeam.

Am rămas nemișcat pentru câteva clipe. Mă uitam la fotografia preaiubitului meu tată. Mi-am amintit cum a fost el un tânăr doctor la Leningrad, cât de mult suferise, cum viața lui se dovedise a fi un șir nesfârșit de tragedii și de dezamăgiri. Mi-am amintit cum se certa cu mama, amândoi răniți, amândoi vărsându-și amarul unul pe celălalt. Mi-am amintit-o pe mama plângând singură. Mi-am amintit cum în unele dintre nopțile acelea stăteam cu Camille. Ea și cu mine nu ne-am certat niciodată – lucru ciudat pentru doi frați –, dar poate că văzusem prea multe certuri. Uneori, mă lua de mână și-mi spunea că mergem să ne plimbăm puțin. Dar de cele mai multe ori mergeam în camera ei și Camille îmi punea cântecele ei pop favorite și-mi explica totul despre ele, de ce-i plăceau, de parcă acele idioțenii ar fi ascuns cine știe ce secrete sau înțelesuri, apoi îmi povestea despre cine știe ce băiat de la școală care-i plăcea. Și eu stăteam acolo și o ascultam și simțeam o ciudată mulțumire.

Nu înțelegeam. De ce era fotografia aceea…

Mai era ceva în plic.

L-am întors cu susul în jos. Nimic. Am scormonit cu degetele până la fond. Părea a fi o carte de vizită. Am scos bucata respectivă de hârtie la lumină. Da, era o carte de vizită. Albă, cu linii roșii. Acea parte – partea liniată – era goală.

Dar pe cealaltă parte – pe cea rămasă complet albă – cineva dactilografiase două cuvinte, cu litere mari:

PRIMUL SCHELET

•

— Ai aflat cine a trimis jurnalul? întrebă Lucy.

— Nu încă, spuse Lonnie. Dar o să aflu.

— Cum?

Lonnie își lăsă capul în jos. Acum nu mai era golanul plin de încredere. Lui Lucy îi părea rău. Lui Lonnie nu-i plăcea deloc ce-l pusese ea să facă. Nici ei nu-i plăcea. Dar nu avea de ales. Se străduise din greu să-și ascundă trecutul. Își schimbase numele. Nu-l lăsase pe Paul să o găsească. Se descotorosise de părul ei blond natural – Doamne, câte femei de vârsta ei se puteau lăuda cu păr blond natural? – și îl înlocuise cu mizeria asta castanie.

— Bine, spuse ea. O să fii aici când mă întorc?

El dădu din cap. Lucy coborî scările spre mașină.

La televizor pare simplu să-ți faci o identitate nouă. Poate că era într-adevăr simplu, însă lui Lucy nu i se părea deloc așa. Era un proces lent. Începuse cu schimbarea numelui de familie din Silverstein în Gold. Isteț, nu-i așa? Ei nu i se părea așa, dar îi plăcea cumva numele ăsta, îi oferea parcă o legătură cu tatăl său, pe care-l iubise atât de mult.

Se tot mutase de colo-colo în țară. Tabăra dispăruse de mult. La fel și averea tatălui său. La fel, până la urmă, și mare parte din tatăl său.

Ceea ce mai rămăsese din Ira Silverstein, tatăl ei, stătea acum într-un fel de cămin, aflat la șaisprezece kilometri de campusul Universității Reston. Merse cu mașina până acolo, bucurându-se de timpul pe care-l petrecea singură. Îl asculta pe Tom Waits cântând despre cum spera el să nu se îndrăgostească, dar cum, bineînțeles, se îndrăgostea. Opri mașina în parcare. Căminul respectiv, un fost conac situat pe o bucată mare de pământ, era mai frumos decât majoritatea stabilimentelor de acest gen. Aproape tot salariul lui Lucy ajungea aici.

Parcă lângă mașina veche a tatălui său, un Volkswagen Broscuță, galben, și plin de rugină. Broscuța era întotdeauna în același loc. Se îndoia că mașina fusese mutată în ultimul an. Tatăl său avea libertate aici. Putea pleca și veni oricând. Dar trist era că nu ieșea aproape niciodată din cameră. Abțibildurile cu sloganuri stângiste cu care-și decorase mașina erau acum șterse, tocite. Lucy avea o cheie de rezervă a Broscuței și din când în când o mai pornea, ca să-i mențină bateria în stare de funcționare. Când făcea asta, chiar dacă numai stătea în mașină, cu motorul pornit, amintirile o năpădeau, îl revedea pe Ira conducând-o, cu geamul deschis, cu barba mare în vânt, zâmbind, claxonând și făcând cu mâna tuturor celor pe lângă care trecea.

Nu o lăsase niciodată inima să facă o tură cu ea.

Lucy semnă în registrul de la intrare. Sanatoriul era destul de specializat, ocupându-se de pacienți care aveau fie probleme de-o viață cu drogurile, fie mentale. Pacienții făceau parte din toate categoriile sociale și erau în toate stadiile de boală, de la unii care păreau absolut „normali” și până la tipi care ar fi putut juca fără probleme în piesa *Zbor deasupra unui cuib de cuci.*

Ira făcea parte câte un pic din amândouă aceste categorii.

Se opri la ușa camerei lui. Ira stătea cu spatele la ea și purta obișnuitul poncho din cânepă. Părul cărunt îi stătea în toate direcțiile. Din boxele sistemului pe care tatăl ei încă îl mai numea „hi-fi” bubuia melodia „Let’s Live for Today” a celor de la Grass Roots, un cântec clasic al anului 1967. Lucy se opri în momentul în care Warren Entner scandă „1,2,3,4”, înainte ca grupul să reia în forță refrenul „Șa-la-la-la-la, let’s live for today!” Închise ochii și repetă pe mutește cuvintele cântecului.

O melodie super, super tare.

În cameră erau șiraguri de mărgele, și textile vopsite manual și un poster cu „Unde au dispărut toate florile?” Lucy zâmbi, dar zâmbetul ei era lipsit de bucurie. Nostalgia era una, iar o minte care se deteriora rapid, alta.

Demența își făcuse loc încet – poate încă din anii în care abuzase de droguri, nimeni nu putea spune – și acum se instalase definitiv. Ira fusese dintotdeauna aiurit, trăia, într-un fel, în trecut, astfel că era greu de spus cât de lentă fusese transformarea. Asta spuneau doctorii. Dar Lucy știa că șocul inițial, începutul pantei descendente avusese loc în vara aceea. Ira luase asupra lui mare parte din vină pentru ceea ce se întâmplase în pădurea aceea. Era tabăra lui. Ar fi trebuit să se preocupe mai mult de protejarea celor din tabără.

Presa se năpustise asupra lui cu aceeași ferocitate ca și familiile victimelor. Ira era un om prea drăguț pentru a le putea ține piept. Cedase. Fusese înfrânt.

Abia dacă îi mai rămăsese și camera în care stătea acum. Mintea îi rătăcea în diferite perioade, dar aceasta – anii șaizeci – era singura decadă în care se simțea bine. În jumătate din timp chiar credea că era încă în anul 1968. Alteori, știa adevărul – asta se putea vedea în expresia lui – dar, pur și simplu, nu voia să se confrunte cu realitatea înconjurătoare. Astfel că doctorii îi lăsau camera să arate ca una din 1968. Permisiunea aceasta era, de fapt, parte a „terapiei de validare”, folosită în tratamentul lui.

Doctorul îi explicase că acest soi de demență nu se ameliora odată cu trecerea timpului, astfel că pacientul trebuia să fie pe cât posibil ferit de stres și să se simtă cât mai fericit cu putință, chiar dacă acest lucru însemna, de fapt, că era lăsat să trăiască practic într-o minciună continuă. Pe scurt, Ira își dorea să trăiască în anul 1968. Atunci fusese el cel mai fericit. Și, până la urmă, de ce să i te împotrivești?

— Hei, Ira!

Ira – nu dorise niciodată ca ea să-i spună „tată” – se întoarse încet, cu o mișcare specifică celor aflați sub influența calmantelor, atunci când îi auzi vocea. Ridică o mână, încet, de parcă s-ar fi aflat sub apă, și o flutură.

— Salut, Luce.

Ea clipi, încercând să-și alunge lacrimile. Întotdeauna o recunoștea, știa cine era. Și, dacă între faptul că trăia în 1968 și își recunoștea fata, care în perioada aceea nu era nici măcar născută, exista o contradicție evidentă, asta era. Dar iluzia lui Ira nu era afectată niciun pic.

Îi zâmbi. Ira fusese dintotdeauna prea mărinimos, prea generos, prea copilăros și naiv pentru o lume atât de crudă. L-ar fi putut descrie ca pe un „fost hippy”, dar asta ar fi presupus existența unui anume moment în care el să fi renunțat să mai fie hippy. Multă vreme, după ce toți ceilalți renunțaseră la hainele din in, imprimate, la flower-power și la mărgele, după ce toți ceilalți se tunseseră și-și răseseră bărbile, Ira rămăsese fidel cauzei.

În timpul minunatei copilării a lui Lucy, Ira nu ridicase niciodată vocea la ea. Aproape că nu-i impusese niciun filtru, nicio limită, dorindu-și ca fiica lui să vadă și să experimenteze totul, chiar și ceea ce probabil că nu s-ar fi cuvenit. În mod surprinzător, lipsa cenzurii o făcuse pe Lucy Silverstein, singurul lui copil, să devină o persoană destul de pudică și de reținută, luând în considerare standardele zilei de astăzi.

— Îmi pare atât de bine că ești aici…, spuse Ira, aproape împleticindu-se spre ea.

Ea făcu un pas în față și-l îmbrățișă. Tatăl ei mirosea a om bătrân și a transpirație. Hainele din cânepă trebuiau neapărat spălate.

— Cum te simți, Ira?

— Minunat. Mai bine ca niciodată.

Deschise un flacon și înghiți o vitamină. Ira lua o grămadă de vitamine. În ciuda orientărilor lui non-capitaliste, tatăl ei făcuse o mică avere de pe urma vitaminelor pe la începutul anilor șaptezeci. Vânduse totul și cumpărase bucata aceea de pământ de la granița dintre Pennsylvania și New Jersey. O vreme, acolo se instalase o comunitate de hippy. Dar n-a durat prea mult. Așa că o transformase într-o tabără de vară.

— Și cum mai ești? întrebă ea.

— Niciodată n-am fost mai bine, Luce.

Și apoi începu să plângă. Lucy stătu cu el, îl ținu de mână. Plânse, apoi râse, apoi plânse din nou. Îi spunea întruna cât de mult o iubea.

— Ești lumea mea, Luce, spuse el. Când mă uit la tine… văd tot ce-ar fi trebuit să fie. Înțelegi ce vreau să spun?

— Și eu te iubesc, Ira.

— Vezi? Exact asta am vrut să spun. Sunt cel mai bogat om din lume.

Apoi începu din nou să plângă.

Nu putea rămâne foarte mult. Trebuia să se întoarcă la birou și să vadă ce reușise Lonnie să afle. Ira stătea cu capul pe umărul ei. Mătreața și mirosul lui începeau să o deranjeze. Când o asistentă intră în cameră, Lucy se folosi de această întrerupere pentru a pleca de lângă el. Se urî pentru asta.

— Mă întorc săptămâna viitoare, bine?

Ira dădu din cap. Zâmbea când ea plecă.

Pe hol, asistenta – Lucy uitase cum o chema – o aștepta.

— Cum s-a mai simțit? o întrebă Lucy.

De obicei, era o întrebare retorică. Pacienții aceștia erau cu toții într-o stare destul de proastă, dar familiile nu voiau să audă asta. Așa că în mod normal asistenta ar fi spus „Oh, e foarte bine", dar de data asta spuse altceva:

— Tatăl dumneavoastră a fost cam agitat în ultima vreme.

— Cum așa?

— Ira este în mod normal foarte dulce, cel mai amabil bărbat din univers. Dar are schimbări de dispoziție…

— Întotdeauna a avut schimbări de dispoziție.

— Nu ca acum.

— S-a purtat urât?

— Nu, nu e vorba de asta…

— Atunci la ce vă referiți?

Asistenta ridică din umeri.

— A tot vorbit despre trecut.

— Întotdeauna vorbește despre anii șaizeci.

— Nu, nu de o perioadă atât de îndepărtată.

— Atunci despre care perioadă?

— Tot vorbește despre o tabără de vară.

Lucy simți brusc o greutate în piept.

— Și ce spune?

— Spune c-a avut o tabără de vară. Și că apoi a pierdut-o. După care începe să bolborosească pomenind despre sânge și despre păduri scufundate în întuneric, chestii de genul ăsta. Apoi tace. E ciudat, înspăimântător. Și înainte de săptămâna trecută nu l-am auzit niciodată vorbind despre vreo tabără, cu atât mai puțin să povestească că a avut una. Asta dacă nu-și imaginează cumva că a avut o astfel de tabără. Mintea îi tot umblă aiurea.

Remarcile astea sunau aproape ca o întrebare, dar Lucy nu răspunse. O altă asistentă de pe hol strigă:

— Rebecca?

Asistenta, pe care își dădu acum seama că o chema Rebecca, spuse:

— Trebuie să fug.

După ce rămase singură pe coridor, Lucy se întoarse și intră în cameră. Tatăl ei stătea cu spatele spre ea. Se uita la perete. Se întrebă oare ce-i trecea prin cap. Oare ce nu-i spunea?

Ce știa el, de fapt, despre ce se petrecuse în noaptea aceea?

Se dezlipi cu greu și se îndreptă spre ieșire. Ajunse la recepție, unde i se ceru să semneze de ieșire. Fiecare pacient avea pagina lui în registru. Recepționerul deschise la pagina lui Ira și întoarse registrul spre Lucy. Avea pixul în mână și se pregătea să facă aceeași mâzgălitură absentă ca și atunci când intrase, dar se opri brusc.

Pe pagină mai apărea un nume.

Săptămâna trecută Ira avusese un vizitator. Primul și singurul lui vizitator în afară de ea. Dintotdeauna. Se încruntă și citi numele. Nu-i era deloc familiar.

Cine mama naibii era Manolo Santiago?

10.

PRIMUL SCHELET

Aveam încă în mână fotografia tatălui meu.

Acum trebuia să fac un ocol să-i fac o vizită lui Raya Singh. M-am uitat la cartea de vizită găsită în plic. Primul Schelet. Implicație: vor mai urma și altele.

Dar hai să începem cu ăsta – tatăl meu.

Nu exista decât o singură persoană care să mă poată ajuta atunci când venea vorba de tatăl meu și de eventualele lui secrete compromițătoare. Mi-am scos telefonul mobil și am apăsat tasta șase. Sunam foarte rar la numărul acela, dar chiar și așa era în meniul de apelare rapidă. Și cred că așa avea să rămână, pentru totdeauna.

Îmi răspunse încă de la primul apel, cu o voce răgușită, joasă.

— Paul.

Chiar și acest singur cuvânt era rostit cu un accent puternic.

— Salut, unchiule Sosh.

Sosh nu era, de fapt, unchiul meu. Era un prieten apropiat de familie, din țara din care plecasem. Nu-l văzusem de mai bine de trei luni, de la înmormântarea tatălui meu, dar, imediat ce i-am auzit vocea, l-am revăzut în minte pe muntele acela de om, mare cât un urs. Tata spunea că unchiul Sosh fusese cel mai puternic și mai temut om din Pulkovo, orășelul de lângă Leningrad, unde crescuseră amândoi.

— A trecut prea mult timp, spuse el.

— Știu. Îmi pare rău.

— Acch, spuse el, dezgustat parcă de scuzele mele. Dar mă gândeam eu c-ai să suni astăzi.

Asta mă surprinse.

— De ce?

— Pentru că, tinere nepot, trebuie să vorbim.

— Despre ce?

— Despre ce nu vorbesc eu niciodată la telefon.

Afacerile lui Sosh erau, dacă nu ilegale, cel puțin suspecte.

— Sunt la mine, în oraș. Sosh avea un apartament scump, tip penthouse, pe Thirty-sixth Street, în Manhattan. Când poți să ajungi aici?

— Într-o jumătate de oră, dacă traficul nu e prea aglomerat.

— Splendid. Ne vedem atunci.

— Unchiule Sosh?

Aşteptă. M-am uitat la fotografia tatălui meu, care acum se afla pe scaunul din dreapta.

— Poţi să-mi spui şi mie cam despre ce-ar fi vorba?

— E vorba de trecutul tău, Pavel, spuse el cu un accent puternic, folosind numele meu rusesc. Este vorba despre ceva ce-ar trebui să rămână acolo, îngropat în trecut.

— Ce mama dracului înseamnă asta?

— O să stăm de vorbă, spuse el din nou. Şi apoi termină convorbirea.

•

Traficul nu era aglomerat, aşa că am ajuns al unchiul Sosh în cam douăzeci şi cinci de minute. Portarul purta o uniformă dintr-acelea ridicole, plină cu fireturi. Felul în care arăta uniforma aceea m-a dus cu gândul la garderoba pe care-ar fi îmbrăcat-o Brejnev la o paradă de Întâi Mai – o chestie interesantă, mai ales că în clădirea asta locuia Sosh. Portarul mă ştia din vedere şi i se spusese că urma să vin. Dacă portarului nu i se spunea dinainte, nu răspundea la uşă. Pur şi simplu, nu puteai intra.

Prietenul vechi al lui Sosh, Alexei, stătea lângă uşa ascensorului. Alexei Kokorov era garda de corp a lui Sosh, de când îl ştiam eu. Se apropia, probabil, de şaptezeci de ani, era cu câţiva ani mai tânăr decât Sosh, şi era cel mai urât om din lume pe care l-am văzut eu. Avea nasul borcănat, asemenea unei cepe, şi mai era şi roşu. Faţa îi era brăzdată de o reţea de vinişoare, chestie datorată, am presupus eu, consumului susţinut de alcool. Sacoul nu se potrivea cu pantalonii, dar nu era el omul care să se dea în vânt după haine elegante.

Alexei nu păru prea bucuros că mă vede, dar el nu avea o fire prea veselă, oricum. Mi-a ţinut uşa liftului. Am intrat în ascensor fără să scot niciun cuvânt. A dat scurt din cap spre mine şi a lăsat uşa să se închidă. Am rămas singur.

Liftul s-a oprit direct în dreptul apartamentului de la ultimul etaj.

Unchiul Sosh stătea la o distanţă de câţiva metri de uşă. Încăperea era imensă. Mobilată în stil cubist. Fereastra, care semăna cu o pictură, dezvăluia o privelişte incredibilă, iar pereţii erau acoperiţi cu un tapet gros, de o culoare care, probabil, avea un nume pretenţios, de genul „Merlot”, dar care mie mi se părea că seamănă foarte mult cu sângele.

Sosh se lumină la faţă când mă văzu. Desfăcu larg braţele. Una dintre cele mai vii amintiri din copilăria mea o reprezenta mărimea acelor mâini. Arătau încă imense. Încărunţise odată cu trecerea anilor, dar chiar şi acum, când după calculele mele trecuse de şaptezeci de ani, simţeam încă puterea, mărimea lui, mă impresionau teribil.

Am ieşit din lift şi m-am oprit.

— Ce-i, îmi spuse el, te simţi prea bătrân pentru o îmbrăţişare?

Ne-am apropiat amândoi unul de celălalt. Îmbrăţişarea fu, aşa cum era şi normal, având în vedere originea lui rusească, o adevărată strânsoare de urs.

Emana putere, forță. Brațele lui erau încă asemenea unor cercuri de fier. M-a tras și mai mult spre el. Am simțit c-ar fi putut să-mi rupă foarte ușor coloana, dacă m-ar mai fi strâns un pic.

După câteva secunde, Sosh m-a prins de partea superioară a brațelor și m-a ținut așa, la o lungime de braț, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Tatăl tău, spuse el, rostind cuvintele cu un accent și mai pronunțat de data asta. Arăți exact ca taică-tău.

Sosh venise din Uniunea Sovietică la puțină vreme după noi. Lucrase pentru InTourist, o companie turistică sovietică, pentru biroul lor din Manhattan. Treaba lui era să ajute la cazarea și îndrumarea turiștilor americani care voiau pe vremea aceea să viziteze Moscova și orașul care pe atunci se numea Leningrad.

Asta se întâmpla cu mulți ani în urmă. După căderea guvernului sovietic se apucase de afaceri dubioase, genul acela numit de oamenii de afaceri „import-export". N-am știut niciodată cu ce se ocupă mai exact, dar din banii câștigați așa își cumpărase acest penthouse.

Sosh mă mai privi câteva secunde. Purta o cămașă albă, descheiată la gât suficient de mult pentru a lăsa să i se vadă maioul de dedesubt. Un smoc mare de păr gri îi ieșea prin deschizătura acestuia. Am așteptat. N-avea să dureze prea mult. Unchiului Sosh nu-i prea plăceau discuțiile purtate pe ton oficial.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Sosh mă privi drept în ochi și spuse:

— Am primit niște telefoane.

— De la cine?

— De la niște prieteni vechi.

Am așteptat.

— Din fosta țară, spuse el.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— Unii oameni au început să pună întrebări.

— Sosh?

— Da.

— La telefon ți-era teamă să fii ascultat. Ți-e teamă și aici de același lucru?

— Nu. Aici ne aflăm complet în siguranță. În fiecare săptămână verific camera în amănunțime.

— Minunat. Atunci ce-ai zice să renunți la exprimarea asta enigmatică și să-mi spui despre ce e vorba?

Zâmbi. Îi plăcea asta.

— Există niște oameni. Americani. Acum sunt la Moscova și aruncă cu bani în toate părțile și pun tot felul de întrebări.

Am dat din cap ca pentru mine.

— Întrebări despre ce?

— Despre tatăl tău.

— Ce fel de întrebări?

— Mai ții minte zvonurile acelea de demult?

— Glumești?

Totuși nu glumea. Și într-un fel ciudat, lucrurile se legau. Primul Schelet. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Îmi aminteam zvonurile acelea, bineînțeles. Zvonurile acelea îmi distruseseră familia.

Sora mea și cu mine ne născuserăm în ceea ce, pe atunci, se numea Uniunea Sovietică, într-o perioadă care se numea războiul rece. Tatăl meu fusese medic, dar își pierduse dreptul de practică după ce-i fusese înscenat un proces de malpraxis. Înscenarea aceasta i se făcuse pentru că era evreu. Așa stăteau lucrurile pe vremea aceea.

În același timp, o sinagogă reformată din Statele Unite – din Skokie, Illinois, ca să fim mai exacți – se străduia din răsputeri să ajute comunitatea evreiască din Uniunea Sovietică. În timpul anilor șaptezeci, comunitatea iudaică din Uniunea Sovietică reprezenta un subiect foarte dezbătut în templele din America – trebuia găsită o cale prin care să poată fi scoși evreii din Uniunea Sovietică.

Noi am avut noroc. Au reușit să ne scoată.

Multă vreme, în noua noastră țară, am fost considerați niște eroi. Tata povestea cu pasiune la slujbele de vinerea seara despre condiția evreului sovietic. Copiii purtau insigne de susținere. Se donau bani. Dar după cam un an de la venirea noastră, tata s-a certat cu rabinul comunității și brusc au început să circule șoapte și zvonuri precum că tata reușise să fugă din Uniunea Sovietică pentru că, de fapt, făcea parte din KGB, că nu era nici măcar evreu, că totul era numai o înșelătorie. Acuzațiile erau patetice, contradictorii și false, mai ales, și se întâmplaseră cu mai bine de douăzeci și cinci de ani în urmă.

Am clătinat din cap.

— Deci încearcă să dovedească cum că tata era KGB-ist?

— Da.

Nenorocitul de Jenrette. Am înțeles, m-am gândit eu. Acum eram socotit o figură publică. Astfel de acuzații, chiar și dacă până la urmă se dovedeau nefondate, mi-ar fi făcut mult rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Acum douăzeci și cinci de ani, familia mea pierduse aproape tot din cauza unor astfel de acuzații. Am plecat din Skokie, ne-am mutat în est, în Newark. Familia noastră n-a mai fost niciodată la fel.

Am ridicat privirea.

— La telefon mi-ai spus că știai c-o să sun.

— Dacă nu m-ai fi sunat tu, te-aș fi sunat eu, astăzi.

— Ca să mă previi?

— Da.

— Deci, înseamnă că au ceva.

Bărbatul solid din fața mea nu-mi răspunse. M-am uitat la fața lui. Și-am simțit că tot universul meu, toate lucrurile în care am crezut în copilăria și adolescența mea începeau ușor să se clatine.

— A făcut parte din KGB, Sosh? întrebai eu.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, spuse Sosh.

— Asta înseamnă da?

Sosh zâmbi ușor.

— Nu poți să înțelegi cum stăteau lucrurile atunci.

— Te întreb încă o dată: asta înseamnă că da?

— Nu, Pavel. Dar tatăl tău… poate c-ar fi trebuit să colaboreze.

— Ce vrei să spui?

— Știi cum am ajuns eu în țara asta?

— Lucrai pentru o companie de turism.

— Era Uniunea Sovietică, Pavel. Acolo nu existau companii. InTourist era o societate de stat. Totul aparținea atunci statului. Înțelegi?

— Presupun că da.

— Așa că atunci când cei din guvernul sovietic au avut șansa să trimită pe cineva să locuiască la New York, chiar crezi că trimiteau persoana cea mai pricepută la organizări de vacanțe? Sau crezi c-au trimis pe cineva care să-i poată ajuta și în alte treburi?

M-am gândit atunci la dimensiunile palmelor sale. M-am gândit la puterea lui.

— Deci tu ai făcut parte din KGB?

— Am fost colonel în armată. Nu-i spuneam KGB. Dar da, presupun că mi-ai fi putut spune – făcu semnul de ghilimele cu degetele – „spion". Trebuia să mă întâlnesc cu unii oficiali americani. Trebuia să încerc să-i mituiesc. Oamenii cred întotdeauna că aflăm chestii importante, care pot influența balanța puterilor. Prostii! N-am aflat nimic relevant. Niciodată. Și spionii americani? Nici ei n-au aflat nimic despre noi. Ne-am transmis idioțenii unii altora. A fost doar un joc stupid.

— Și tatăl meu?

— Guvernul sovietic l-a lăsat să plece. Prietenii voștri evrei credeau că în urma presiunilor făcute de ei. Dar, te rog! O mână de evrei dintr-o sinagogă cum să poată pună presiune pe un guvern care nu răspundea în fața nimănui? Aproape că mă face să râd chestia asta.

— Deci spui că…

— Îți spun doar cum au stat lucrurile. Vrei să știi dacă tatăl tău a promis c-o să ajute regimul sovietic? Bineînțeles. Dar a făcut-o doar ca să poată să plece. Este complicat, Pavel. Nici nu-ți poți imagina cum a fost pentru el. Tatăl tău a fost un doctor bun și un om și mai bun. Guvernul i-a înscenat un caz și l-au acuzat de malpraxis. I-au ridicat licența de practică. Apoi bunica și cu bunicul

tău… Dumnezeule, părinții minunați ai Natașei… ești prea tânăr ca să-ți aduci aminte.

— Îmi aduc aminte.

— Chiar îți amintești?

M-am întrebat și eu dacă într-adevăr îmi aminteam. Țineam minte imaginea bunicului meu, papi al meu, claia de păr alb și poate și râsul lui răsunător, mi-o aminteam pe bunica, nana a mea, cicălindu-l cu blândețe. Dar aveam doar trei ani atunci când au fost arestați. Chiar mi-i aminteam sau îmi imaginam doar adesea cum fotografia aceea veche prinde viață? Oare chiar erau amintiri reale sau doar ceva ce creasem în imaginația mea din povestirile mamei mele?

— Bunicii tăi au fost intelectuali – profesori universitari. Bunicul tău era șeful catedrei de istorie. Bunica era un matematician strălucit. Știi toate astea, nu?

Am dat din cap.

— Mama mea spunea că a învățat mai multe din discuțiile pe care le aveau în timpul cinei decât de la școală.

Sosh zâmbi.

— Probabil că e adevărat. Personalitățile cele mai importante ale intelectualității căutau sfatul bunicilor tăi. Dar, bineînțeles, asta a atras atenția guvernului. Au fost etichetați ca fiind radicali. Erau considerați periculoși. Mai ții minte când au fost arestați?

— Îmi amintesc, dar ce s-a întâmplat după aceea?

Închise ochii pentru un moment mai lung.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta?

— Da.

— Natașa n-a mai fost niciodată aceeași. Înțelegi asta?

— Da.

— Și în situația asta se afla tatăl tău. Pierduse atât de multe – cariera, reputația, licența de liberă practică și apoi pe părinții mamei tale. Și dintr-odată, când era la pământ, guvernul i-a dat tatălui tău permisiunea să plece. Șansa unui nou început.

— O viață în SUA.

— Da.

— Și tot ce trebuia el să facă era să spioneze?

Sosh făcu un semn de lehamite spre mine.

— Nu înțelegi? Totul era un mare joc. Ce-ar fi putut afla un om ca tatăl tău? Chiar dac-ar fi încercat – și n-a încercat. Ce le-ar fi putut spune?

— Și mama mea?

— Pentru ei Natașa nu era decât o femeie. Guvernului nu-i păsa prea mult de femei. Pentru o vreme ea a constituit o problemă. După cum ți-am spus, părinții ei, bunicii tăi, erau considerați de către ei radicali. Spui că-ți aduci aminte când au fost arestați.

— Cred că da.

— Bunicii tăi puseseră bazele unui grup care să dezvăluie publicului abuzurile prin care se încălcau drepturile omului. Făceau progrese însemnate când un trădător i-a pârât autorităților. Agenții au venit noaptea.

Se opri.

— Ce-i?

— Nu-mi vine prea ușor să vorbesc de chestia asta acum. Despre ce s-a întâmplat cu ei.

Am ridicat din umeri.

— Acum nu le mai pot face niciun rău.

Nu mi-a răspuns.

— Ce s-a întâmplat, Sosh?

— Au fost trimiși în gulag – un lagăr de muncă. Condițiile erau groaznice. Bunicii tăi nu mai erau de mult tineri. Știi cum s-a terminat totul?

— Au murit.

Atunci Sosh se întoarse. Se duse spre fereastră. Avea o vedere superbă asupra Hudsonului. În port erau două nave foarte mari. Dacă te întorceai spre stânga puteai vedea și Statuia Libertății. Manhattanul e atât de mic – are doar doisprezece kilometri și jumătate de la un capăt la celălalt, dar, ca și în cazul lui Sosh, îi poți simți întotdeauna puterea.

— Sosh?

Când începu din nou să vorbească, o făcu cu o voce joasă.

— Știi cum au murit?

— Cum mi-ai mai spus și înainte. Condițiile de acolo erau groaznice. Bunicul meu avea probleme cu inima.

Încă nu se întorsese spre mine.

— Autoritățile n-au vrut să-l trateze. Nu i-au dat nici măcar medicamente. A murit în mai puțin de trei luni.

Am așteptat.

— Deci ce vrei să-mi spui, Sosh?

— Știi ce i s-a întâmplat bunicii tale?

— Știu ce mi-a povestit mama că s-a întâmplat.

— Spune-mi și mie, zise el.

— Nana s-a îmbolnăvit și ea. Cum soțul ei murise, nici inima ei nu a mai rezistat. Auzi o grămadă de chestii de genul ăsta, când vine vorba de cupluri care sunt împreună de foarte multă vreme. Unul moare. Celălalt renunță și el să mai trăiască.

Nu spuse nimic.

— Sosh?

— Într-un fel, spuse el, cred că e adevărat.

— Într-un fel?

Sosh rămase cu privirea pironită prin fereastră.

— Bunica ta s-a sinucis.

Am înțepenit. Am început să clatin din cap.

— S-a spânzurat cu un cearșaf.

Am rămas nemișcat. M-am gândit la fotografia bunicii mele, m-am gândit la zâmbetul ei atotștiutor. M-am gândit la poveștile pe care mi le spusese mama despre ea, despre mintea ei ascuțită, despre limba ei, și mai ascuțită. Sinucidere.

— Mama mea a aflat?

— Da.

— Nu mi-a spus niciodată.

— Poate că nici eu n-ar fi trebuit să-ți spun.

— Și de ce mi-ai spus?

— Voiam ca tu să știi cum s-au întâmplat lucrurile. Mama ta a fost o femeie foarte frumoasă. Atât de drăguță și de delicată. Tatăl tău o adora. Dar după ce părinții ei au fost arestați și apoi… mă rog, de fapt, condamnați la moarte, n-a mai fost niciodată la fel. Ai simțit și tu asta, nu? Un fel de melancolie? Încă dinainte ca sora ta să dispară.

N-am spus nimic, dar într-adevăr simțisem ceva.

— Presupun că e bine ca tu să știi cum au stat lucrurile, spuse el. De dragul mamei tale. Poate așa înțelegi mai bine cum s-au petrecut toate.

— Sosh?

Aștepta. Încă nu se întorsese de la fereastră.

— Știi unde e mama?

Bărbatul acela uriaș rămase tăcut.

— Sosh?

— Știam, spuse el, atunci când a fugit.

Am înghițit greu.

— Unde s-a dus?

— Natașa s-a dus acasă.

— Nu înțeleg.

— S-a întors în Rusia.

— De ce?

— Nu poți s-o învinovățești, Pavel.

— N-o învinovățesc. Vreau doar să știu de ce.

— Poți să fugi de-acasă așa cum au făcut ei. Poți încerca să te schimbi. Urăști guvernul, dar niciodată nu-ți urăști compatrioții. Țara ta rămâne țara ta. Întotdeauna.

Se întoarse spre mine. Privirile noastre se întâlniră.

— Ăsta a fost raționamentul ei? spusei eu, aproape strigând. Am simțit cum îmi fierbe sângele în vene. A fugit pentru că țara ei a rămas pentru totdeauna țara ei?

— Nu mă asculți.

— Ba nu, Sosh, te ascult. Țara ta rămâne pe veci a ta. Astea-s niște rahaturi. Ce zici de expresia „familia ta e familia ta” sau de „soțul tău e soțul tău”, sau – mai la obiect – „fiul tău e fiul tău”?

Nu-mi răspunse.

— Cum rămâne cu noi, Sosh? Cum rămâne cu tata și cu mine?

— N-am niciun răspuns la asta, Pavel.

— Știi unde e ea acum?

— Nu.

— Spui adevărul?

— Da.

— Dar ai putea s-o găsești, nu-i așa?

Nu clătină din cap afirmativ, dar nici nu scutură din cap, în semn de negație.

— Ai și tu un copil, îmi spuse Sosh. Ai o carieră foarte bună.

— Și?

— Și asta s-a întâmplat demult. Trecutul e al morților, Pavel. Și nu vrei să aduci morții înapoi. Morții se îngroapă, restul lumii merge înainte.

— Mama mea nu e moartă, nu-i așa?

— Nu știu.

— Atunci de ce vorbești despre morți? Și, Sosh? Dacă tot veni vorba de morți, uite încă un lucru la care să te gândești. Nu m-am putut abține, și i-am spus. Nici de soră-mea nu mai sunt așa de sigur că ar fi murit.

Mă așteptam să văd pe fața lui o expresie de șoc. Dar n-am avut parte de așa ceva. Abia dacă a părut surprins.

— Pentru tine, spuse el.

— Pentru mine, ce?

— Pentru tine, spuse el, ar trebui să fie moarte amândouă.

11.

M-am scuturat de cuvintele unchiului Sosh și m-am îndreptat înapoi spre Tunelul Lincoln. Voiam să mă concentrez asupra a doar două lucruri: primul țel era să obțin condamnarea celor doi ticăloși care o violaseră pe Chamique Johnson. Iar cel de-al doilea – să aflu unde stătuse Gil Perez în ultimii douăzeci de ani.

M-am uitat peste adresa pe care mi-o dăduse detectivul York, cea a prietenei lui Gil. Raya Singh lucra la un restaurant cu specific indian numit Curry Up and Wait[12]. Urăsc numele astea gen parafrază. Sau le iubesc? Hai să zicem că-mi plac.

Era în drumul meu.

Fotografia tatălui meu era încă pe scaunul din dreapta. Nu-mi făceam prea multe griji în privința acuzațiilor de apartenență la KGB. Aproape că le așteptam după conversația pe care o avusesem cu Sosh. Dar acum m-am uitat din nou pe cartea de vizită:

PRIMUL SCHELET

Primul. Asta însemna că aveau să urmeze și altele. Cu siguranță. *Monsieur* Jenrette, probabil, cu ceva ajutor bănesc de la Marantz, era pregătit să plătească oricât. Dacă aflaseră de aceste acuzații vechi la adresa tatălui meu – de cel puțin douăzeci și cinci de ani – era clar că erau disperați și flămânzi.

Ce-ar fi putut să descopere?

Nu eram un tip rău sau dubios. Dar nici perfect nu eram. Nimeni nu era perfect. Aveau să găsească ceva. Aveau să exagereze acel ceva, după ce aveau să-l găsească. Puteau cu ușurință să facă greutăți fundației JaneCare, să arunce o umbră asupra reputației mele, să mai tempereze ambițiile mele politice – dar și Chamique trebuie că avea secretele ei murdare. Eu o convinsesem să le scoată la iveală și să le arate întregii lumi.

Oare puteam să cer mai puțin de la mine?

Când am ajuns în fața restaurantului indian, am scos din viteză și am oprit motorul. Asta nu era jurisdicția mea, dar n-aveam de ce să cred că acest lucru ar fi contat prea mult. M-am uitat pe geamul mașinii, gândindu-mă la acel „schelet”, apoi am sunat-o pe Loren Muse.

---

[12] Parafrază de la expresia *Curl up and wait* – Ghemuiește-te și așteaptă, curry fiind un condiment specific indian.

— S-ar putea să am o mică problemă.
— Ce anume? mă întrebă Muse.
— Tatăl lui Jenrette vrea să mă termine.
— Cum?
— Îmi răscolește trecutul.
— Poate să găsească ceva?
— Dacă răscolești trecutul unei persoane, indiferent despre cine ar fi vorba, până la urmă sigur găsești ceva.
— Nu și în cazul meu.
— Zău? Ce zici de morții aceia din Reno?
— Am fost achitată de toate acuzațiile.
— Minunat, extraordinar.
— Glumeam, Cope. Încercam să fac lucrurile să pară mai amuzante.
— Ești foarte nostimă, Muse. Și ai găsit și cel mai potrivit moment. E foarte încurajator.
— Bine, bine, atunci să trecem la lucruri mai serioase. Ce vrei de la mine?
— Ești prietenă cu tot felul de detectivi particulari, nu-i așa?
— Da.
— Dă și tu niște telefoane. Vezi dacă poți afla cine e pe urmele mele.
— Bine, o să mă ocup de asta.
— Muse?
— Ce-i?
— Nu e o prioritate. Dacă n-ai destui oameni, nu-ți face prea multe griji pentru problema mea.
— Am destui oameni, Cope. După cum ți-am spus, o să mă ocup de asta.
— Cum crezi că ne-am descurcat astăzi, la tribunal?
— A fost o zi bună pentru cei buni, spuse ea.
— Da.
— Dar, probabil, nu îndeajuns de bună.
— Cal și Jim?
— În momentul de față parcă i-aș împușca pe toți bărbații pe care îi cheamă așa.
— Păi, apucă-te de treabă, îi spusei eu și am închis.

Dacă judecăm după decorațiunile interioare, restaurantele cu specific indian se împart în două categorii: foarte întunecoase și foarte luminoase. Acesta era luminat strălucitor și colorat, într-un stil care imita un templu hindus – unul foarte vesel. Erau mozaicuri false și statui luminate ale lui Ganesh și ale altor zeități pe care eu nu le știam. Chelnerițele aveau niște costume de un albastru-verde-marin, cu buricul la vedere. Îmi aminteau într-o oarecare măsură de costumul purtat de sora cea vitregă în filmul *I Dream of Jeannie.*

Cu toții suntem fixați pe anumite stereotipuri, dar întreaga scenă arăta de parcă era pe cale să înceapă un număr muzical de la Bollywood. Deși încerc din răsputeri să apreciez culturile străine, n-am reușit niciodată să nu urăsc muzica din restaurantele cu specific indian. Ceea ce se auzea acum semăna cu sunetele scoase de o pisică torturată de un sitar.

Chelnerița se încruntă la mine.

— Câte persoane? mă întrebă ea.

— N-am venit să mănânc.

Nu spuse nimic, aștepta.

— Raya Singh e aici?

— Cine?

Am repetat numele.

— Nu șt… oh, stai așa, e fata cea nouă. Își încrucișă brațele peste piept și tăcu.

— E aici?

— Cine întreabă?

Am ridicat dintr-o sprânceană. Nu prea mă pricepeam la chestia asta. Voiam să par șmecher, dar nu reușeam decât să par constipat.

— Președintele Statelor Unite.

— Ha?

I-am întins o carte de vizită. A citit-o și spre surprinderea mea a început să strige:

— Raya! Raya Singh!

Raya Singh a făcut un pas în față, eu unul în spate. Era mai tânără decât mă așteptam, douăzeci și ceva de ani, și absolut răpitoare. Primul lucru pe care-l observai – și n-aveai cum să nu-l observi, mai ales în costumul acela albastru-verzui – era faptul că Raya Singh avea mai multe curbe decât era anatomic posibil. Stătea nemișcată, dar părea că se mișcă. Părul îi era ciufulit și negru și parcă ruga să fie atins. Pielea îi era mai degrabă aurie decât arămie. Avea niște ochi migdalați în adâncul cărora un bărbat se putea pierde cu ușurință.

— Raya Singh? spusei eu.

— Da.

— Numele meu este Paul Copeland. Sunt procuror în districtul Essex. Am putea sta de vorbă un moment?

— Este vorba despre o crimă?

— Da.

— Atunci da, sigur.

Vocea avea un ușor accent de cămin din New England, care-i dădea o notă de rafinament. Încercam să nu mă holbez la ea. A observat asta și a zâmbit ușor. Nu vreau să par pervers, pentru că nu a fost genul acela de holbare. Frumusețea feminină mă impresionează, mă atinge, ca atunci când admir un Rembrandt sau

un Michelangelo. Mă impresionează ca panorama nocturnă a Parisului sau ca un răsărit de soare văzut la Marele Canion, sau ca un apus pe cerul Arizonei. Gândurile mele nu erau obscene, ci, am raționat eu, mai degrabă artistice.

Mă conduse afară, în stradă, unde era mai multă liniște. Își încrucișă brațele peste piept, îmbrățișându-se de parcă i-ar fi fost frig. Această mișcare, ca, de fapt, toate mișcările pe care le făcea, părea să aibă un dublu înțeles. Probabil că nu se putea scăpa de această impresie. Toată înfățișarea ei te făcea să te gândești la nopți cu lună plină și la paturi cu baldachin – și, astfel, bănuiesc, nu mai pot să afirm că gândurile mele erau doar artistice. Eram tentat să-i ofer haina mea sau ceva care să-i țină de cald, deși nu era deloc frig. Ah, da, și eu nici nu purtam haină.

— Cunoști un bărbat pe nume Manolo Santiago? o întrebai eu.

— A fost ucis, spuse ea.

Avea un ton ciudat în voce, de parcă citea un rol.

— Dar l-ai cunoscut?

— Da, l-am cunoscut.

— Ați fost amanți?

— N-am apucat.

— N-ați apucat?

— Relația noastră, spuse ea, a fost platonică.

M-am uitat la asfalt, apoi privirea mi s-a mutat pe cealaltă parte a străzii. Era mai bine așa. Nu-mi păsa prea mult de crima respectivă sau de persoana care o comisese. Voiam doar să aflu mai multe despre Manolo Santiago.

— Știi cumva unde locuia domnul Santiago?

— Nu, îmi pare rău, nu știu.

— Cum v-ați cunoscut?

— El m-a abordat, pe stradă.

— Așa, pur și simplu? A venit la tine pe stradă?

— Da, spuse ea.

— Și după aceea?

— M-a întrebat dacă nu vreau să beau o cafea cu el.

— Și ai acceptat?

— Da.

Am riscat să-i mai arunc o privire. Frumoasă. Albastrul acela în combinație cu pielea măslinie… absolut mortal.

— Întotdeauna procedezi așa?

— Așa cum?

— Te lași abordată de un străin și accepți invitația lui la o cafea?

Întrebarea mea păru să o amuze.

— Trebuie să-mi justific comportamentul în fața dumneavoastră, domnule Copeland?

— Nu.

Rămase tăcută.

— Trebuie să aflăm mai multe despre domnul Santiago, spusei eu.

— Aș putea să întreb de ce?

— Manolo Santiago era, de fapt, un pseudonim. În primul rând, încerc să-i aflu adevăratul nume.

— N-aș avea de unde să știu asta.

— Cu riscul de a sări peste cal, trebuie să-ți spun că nu prea înțeleg.

— Ce să înțelegeți?

— Probabil că ești abordată tot timpul de bărbați pe stradă.

Zâmbetul ei era șmecheresc și atotștiutor.

— E foarte flatant din partea dumneavoastră, domnule Copeland. Mulțumesc.

Am încercat să rămân concentrat pe subiectul inițial.

— Deci, de ce ai ieșit cu el?

— Contează?

— Ar putea reprezenta o informație în plus despre el.

— Asta chiar nu pot să cred. Să presupunem, de exemplu, că v-aș spune că mi s-a părut un tip bine. Asta v-ar ajuta?

— Așa ți s-a părut?

— Dacă mi s-a părut un tip bine? Zâmbi din nou. O șuviță rebelă îi căzu pe ochiul drept. Aproape că păreți gelos.

— Domnișoară Singh?

— Da?

— Investighez o crimă. Așa că poate-ar fi mai bine să terminăm cu jocurile astea.

— Crezi c-am putea? Își aranjă părul pe spate. N-am cedat. Bine, atunci, spuse ea. Mi se pare corect.

— Mă poți ajuta să aflu cine a fost el, de fapt?

Căzu puțin pe gânduri.

— Poate dacă ați folosi înregistrările telefonului lui mobil?

— Am verificat telefonul pe care l-am găsit asupra lui. Singurul număr pe care l-am găsit a fost al tău.

— A mai avut și un alt număr, spuse ea. Înainte de ăsta.

— Ți-l mai aduci aminte?

Dădu din cap și mi-l dictă. Am scos un pix mic și l-am notat pe spatele uneia dintre cărțile mele de vizită.

— Altceva?

— Nu prea.

Am scos o altă carte de vizită și mi-am scris pe ea și numărul de mobil.

— Dacă-ți mai amintești ceva, mă suni?

— Bineînțeles.

I-am dat cartea mea de vizită. S-a uitat la mine și mi-a zâmbit.

— Ce-i?

— Nu porți verighetă, domnule Copeland.

— Nu sunt căsătorit.

— Divorțat sau văduv?

— De unde știi că nu sunt burlac?

Raya Singh nu se obosi să-mi răspundă.

— Văduv.

— Îmi pare rău.

— Mulțumesc.

— Cât timp a trecut?

Eram gata să-i spun că nu era treaba ei, dar nu voiam s-o supăr. Și, Doamne, cât era de frumoasă.

— Aproape șase ani.

— Înțeleg, spuse ea.

Se uită la mine cu ochii aceia.

— Mulțumesc pentru cooperare.

— De ce nu mă inviți la o cafea? mă întrebă ea.

— Poftim?

— Știu că mă găsești frumoasă. Eu sunt singură, tu ești singur. De ce nu mă inviți la o cafea?

— Nu amestec munca cu chestiunile personale.

— Am venit aici din Calcutta. Ai fost acolo?

Schimbarea bruscă de subiect m-a derutat pentru un moment. Nici accentul ei nu se potrivea celui de prin partea locului, dar asta nu mai însemna prea multe în ziua de astăzi. I-am spus că n-am fost niciodată acolo, dar că, evident, auzisem de orașul respectiv.

— E așa cum ai auzit, spuse ea. Ba chiar mai rău.

N-am spus nimic, întrebându-mă unde voia să ajungă.

— Mi-am planificat viața, spuse ea. Prima parte a planului era să ajung aici, în Statele Unite.

— Și a doua parte?

— Oamenii de aici ar face orice să avanseze, să se căpătuiască. Unii joacă la loterie. Alții au vise de mărire. Vor să ajungă atleți profesioniști, chestii de genul ăsta. Unii aleg calea infracționalității, alții se dezbracă pentru bani. Eu știu punctele mele forte. Sunt frumoasă. Sunt, de asemenea, simpatică și am învățat cum să fiu – se opri și-și alese cu grijă cuvintele – bună pentru un bărbat. O să fac un bărbat incredibil de fericit. O să-l ascult. O să-i fiu alături. O să-l îmbărbătez. O să-i fac nopțile foarte speciale. O să mă dăruiesc lui ori de câte ori va vrea și în orice fel va vrea. Și o s-o fac cu bucurie.

Aașșa, am gândit eu.

Eram în mijlocul unei străzi aglomerate, dar jur că era atâta liniște, încât aș fi putut auzi greierii. Îmi simțeam gura foarte uscată.

— Manolo Santiago, spusei eu cu o voce care părea că venea de foarte departe. Crezi că el ar fi putut să fie bărbatul acela?

— Am crezut că poate fi, spuse ea. Dar nu a fost. Tu pari foarte drăguț. Pari că ai știi cum să te porți cu o femeie. E posibil ca Raya Singh să se fi mișcat spre mine. Nu pot fi sigur. Dar brusc parcă era mai aproape de mine. Văd că ești foarte tulburat. Îmi dau seama că nu dormi bine nopțile. Deci, de unde știi, domnule Copeland?

— De unde știu ce?

— Că nu sunt eu aceea. Că nu sunt eu cea care te va face foarte fericit. Că nu vei dormi foarte bine alături de mine.

Oau!

— Nu știu.

Se uită la mine. I-am simțit privirea până în vârful degetelor de la picioare. Oh, eram jucat pe degete. Știam asta. Și totuși, replica aceasta directă, pledoaria ei sinceră, fără prea multe ocolișuri… mi se părea ciudat de încântătoare.

Sau poate că eram din nou orbit de frumusețe.

— Trebuie să plec, spusei eu. Ai numărul meu de telefon.

— Domnule Copeland?

Am așteptat.

— Până la urmă de ce ați venit aici?

— Poftim?

— De ce sunteți interesat de această crimă căreia i-a căzut victimă Manolo?

— Am crezut că ți-am explicat deja asta. Sunt procurorul districtual…

— Nu de asta ai venit aici.

Am așteptat. Ea se uita la mine. La un moment dat, am întrebat-o:

— Ce te face să spui asta?

Am simțit răspunsul ei ca pe-un croșeu de stânga.

— Tu l-ai ucis?

— Cum?

— Am spus…

— Am auzit ce-ai spus. Bineînțeles că nu. De ce mă întrebi?

Raya Singh scutură din cap.

— La revedere, domnule Copeland. Îmi mai aruncă un zâmbet care mă făcu să mă simt ca un pește pe uscat. Sper că vei găsi ceea ce cauți.

12.

Lucy voia să caute pe Google numele „Manolo Santiago” – probabil era vorba de un reporter care scria un articol despre ticălosul acela de Wayne Steubens, Asasinul de Vară –, dar Lonnie o aștepta în birou. Nu-și ridică privirea atunci când ea intră. Se opri deasupra lui, vrând să-l intimideze puțin.

— Ai aflat cine a trimis jurnalele acelea?

— Nu pot fi foarte sigur.

— Dar?

Lonnie respiră adânc, pregătindu-se, spera ea, să facă ultimul salt.

— Știi ceva despre modul cum pot fi urmărite mesajele trimise pe e-mail?

— Nu, spuse Lucy, îndreptându-se spre biroul ei.

— Când primești un e-mail, știi că există anumite căi și ESMTP și identitatea fiecărui mesaj?

— Eu zic că știu.

— Pe scurt, așa se poate verifica modul în care a ajuns mesajul la tine. Unde s-a dus, de unde a venit, ce cale a urmat pe serverele de mail din punctul A în punctul B. Ca un fel de ștampile poștale.

— Așa.

— Bineînțeles, există modalități pentru a trimite mesajele complet anonim. Dar, de obicei, chiar dacă te folosești de aceste modalități, rămân anumite urme.

— Minunat, Lonnie, super. Trăgea de timp. Deci pot să presupun că ai găsit câteva astfel de urme în e-mailul care avea în atașament jurnalul?

— Da, spuse Lonnie. Își ridică privirea și reuși să zâmbească. N-o să te mai întreb dacă vrei să-ți spun numele.

— Bine.

— Pentru că te cunosc, Lucy. Asemenea tuturor tipelor bune, ești o pacoste. Dar, în același timp, ești și foarte etică. Și dacă trebuie să trădezi încrederea pe care ți-o acordă studenții tăi, dacă trebuie să-i trădezi pe ei, pe mine și tot în ceea ce crezi, înseamnă că ai un motiv foarte bun. Un motiv de viață și de moarte, aș putea să pariez.

Lucy nu spuse nimic.

— E de viață și de moarte, nu-i așa?

— Spune-mi și gata, Lonnie.

— E-mailul a fost trimis de la unul dintre computerele de la Biblioteca Frost.

— De la bibliotecă, repetă ea. Acolo sunt cam cincizeci de calculatoare, nu?

— Cam așa ceva.

— Deci n-o să știm niciodată cine l-a trimis.

Lonnie făcu un gest evaziv, gen „da-și-nu”, cu capul într-o parte.

— Știm la ce oră a fost trimis. La șase și patruzeci și două de minute, după-amiaza, alaltăieri.

— Și cum ne poate ajuta chestia asta?

— Putem afla numele studenților care au folosit calculatoarele. Fiecare student trebuie să se înscrie într-o evidență. Nu trebuie să indice și calculatorul pe care-l vor folosi – conducerea a renunțat la prevederea asta acum doi ani dar pentru a folosi un calculator trebuie să-ți rezervi o oră. Așa că m-am dus la bibliotecă și-am verificat evidențele cu înscrierile. Am comparat o listă a studenților tăi cu lista celor care și-au rezervat un computer alaltăieri, în intervalul dintre șase și șapte după-amiaza.

Se opri.

— Și?

— N-am găsit decât un singur student din clasa ta.

— Cine?

Lonnie merse spre fereastră. Se uită în jos, spre curte.

— O să-ți dau un indiciu, spuse el.

— Lonnie, chiar n-am chef de…

— Nasul ei, spuse el, și-l bagă peste tot.

Lucy îngheță.

— Sylvia Potter?

El era încă întors cu spatele la ea.

— Lonnie, vrei să-mi spui că Sylvia Potter a scris fragmentul acela de jurnal?

— Da, spuse el. Exact asta îți spun.

•

Pe drumul de înapoiere spre birou am sunat-o pe Loren Muse.

— Am nevoie de încă o favoare.

— Ia spune.

— Vreau să afli tot ce poți despre un număr de telefon. Cine a avut acel număr de telefon. Cu cine a vorbit tipul respectiv. Tot.

— Care-i numărul?

I-am dat numărul pe care mi-l dictase Raya Singh.

— Dă-mi răgaz zece minute.

— Atât?

— Hei, n-am ajuns șeful investigatorilor pentru că arăt bine.

— Cine zice asta?

Râse.

— Îmi place când ești așa vesel, Cope.

— Nu te obișnui cu asta.

Am închis. Oare replica mea fusese nepotrivită – sau putea fi justificată de remarca ei? E simplu să critici atunci când vine vorba de corectitudine în limbaj.

Extremele pot deveni foarte ușor ținta ironiilor. Dar am văzut și cum poate arăta un loc de muncă în care este permis comportamentul grobian. Atmosfera poate deveni foarte ușor intimidantă și întunecoasă.

E ca și în cazul acelor reguli de siguranță – exagerate – pe care trebuie să le respecți în ziua de azi dacă ai copii. Copilul trebuie să poarte cască de biciclist indiferent de modelul de bicicletă sau de locul pe unde merge cu ea. În locurile de joacă trebuie folosit un anume nisip și nu mai ai voie să pui niciun fel de bare de fier, copiii ar putea să se cațere prea sus și, oh, da, copilul tău n-ar trebui să meargă mai departe de trei străzi neînsoțit și, stai puțin, unde ți-e apărătoarea pentru gură și pentru ochi? Și e atât de ușor să iei în balon toate chestiile astea și să râzi de ele, și se mai găsește și câte un deștept care să trimită tuturor un e-mail în care spune: „Hei, noi cu toții am făcut așa când eram copii, și-am supraviețuit”. Dar adevărul e că o grămadă de copii n-au reușit să supraviețuiască.

Copiii aveau o tonă de libertate pe vremea aceea. Nu știau de răul care-i pândea din întuneric. Unii dintre ei mergeau în tabere, dormeau acolo, pe vremea când securitatea lor nu era atât de respectată și copiii puteau să se comporte copilărește. Unii dintre ei se furișau noaptea în pădure și, uneori, dispăreau pentru totdeauna.

•

Lucy Gold sună în camera Sylviei Potter. Nu răspunse nimeni. Nu era de mirare. Verifică cartea de telefon a școlii, dar acolo nu apăreau numerele de mobil. Lucy își aminti că o văzuse pe Sylvia folosind un BlackBerry, așa că îi trimise un e-mail scurt, rugând-o pe Sylvia s-o sune cât mai repede cu putință.

Reacția veni în mai puțin de zece minute.

— Doreați să vă sun, doamnă profesoară Gold?

— Da, Sylvia, mulțumesc. Crezi c-ai putea să treci pe la mine, pe la birou?

— Când?

— Acum, dacă poți.

Urmară mai multe secunde de tăcere.

— Sylvia?

— Trebuie să-mi înceapă cursul de engleză, spuse ea. Astăzi, îmi prezint proiectul de final. Aș putea trece după ce termin?

— Ar fi foarte bine, spuse Lucy.

— Cred că ajung la dumneavoastră în două ore.

— Minunat. O să fiu aici.

Urmară mai multe clipe de liniște.

— Mi-ați putea spune despre ce este vorba, doamnă profesoară Gold?

— Treaba poate să mai aștepte, Sylvia. Nu-ți face griji în privința asta. Ne vedem după cursuri.

•

— Salut.

Era Loren Muse. Eu mă aflam deja la tribunal, a doua zi de dimineață. Flair Hickory avea să înceapă audierea victimei în câteva minute.

— Salut, spusei și eu.

— Arăți ca dracu'!

— Oau, chiar ai calități de detectiv.

— Ești îngrijorat de cum va decurge audierea?

— Bineînțeles.

— Chamique o să se descurce. Ai făcut o treabă a dracului de bună.

Am dat din cap, încercând să-mi adun gândurile și să mă concentrez la proces. Muse mergea alături de mine.

— Oh, spuse ea. Numărul acela de telefon pe care mi l-ai dat… Am vești proaste.

Am așteptat să continue.

— Este o cartelă de unică folosință.

Adică o cartelă cumpărată cu bani gheață, cu un număr prestabilit de minute de convorbire pe ea, ceea ce însemna că nu era înregistrată pe un nume.

— Nu vreau să știu cine a cumpărat-o, spusei eu. Vreau doar să aflu ce telefoane s-au dat și s-au primit pe numărul acela.

— E cam greu de aflat, spuse ea. Și aproape imposibil prin intermediul surselor obișnuite. Persoana a cumpărat-o de pe Internet, de la un anonim care se dădea drept alt anonim. O să-mi ia ceva vreme să îi găsesc pe toți și să forțez nota acolo unde trebuie pentru a face rost de înregistrările convorbirilor.

Am clătinat din cap. Am intrat împreună în sala de judecată.

— Și încă o chestie, spuse ea. Ai auzit de MVD?

— „Most Valuable Detection".

— Exact, cea mai mare firmă de detectivi particulari din tot statul. Cingle Shaker, femeia pe care am pus-o să se ocupe de băieții din confrerie, a lucrat acolo. Circulă vorba că au declanșat o investigație de o ferocitate extraordinară împotriva ta, având la dispoziție un buget nelimitat.

Am ajuns în partea din față a sălii de tribunal.

— Superb. I-am întins acea fotografie veche a lui Gil Perez.

Se uită la ea.

— Ce-i cu asta?

— Îl mai avem pe Farrell Lynch la calculatoare?

— Da.

— Roagă-l să facă o simulare a procesului de îmbătrânire a tipului din fotografie. Să-l facă mai bătrân cu douăzeci de ani. Spune-i să-l și radă în cap.

Loren Muse era gata să plece, dar ceva din figura mea o făcu să se oprească. Apoi ridică din umeri și se cără. M-am așezat. Judecătorul Pierce a intrat în sală.

Ne-am ridicat în picioare cu toții. Și după aceea, Chamique Johnson s-a întors în boxa martorilor.

Flair Hickory se ridică și-și încheie pedant sacoul. M-am încruntat. Ultima oară când văzusem un costum cu nuanța asta de albastru era într-o fotografie de la balul de absolvire, în 1978. Îi zâmbi lui Chamique.

— Bună dimineața, domnișoară Johnson.

Chamique arăta îngrozită.

— 'Neața, reuși ea să îngaime.

Flair se prezentă, de parcă tocmai atunci se întâlniseră din întâmplare, la o petrecere. Atacă problema cazierului lui Chamique. Era blând, dar ferm. Fusese arestată pentru prostituție, corect? Fusese arestată pentru posesie de droguri, corect? Fusese acuzată că-și făcuse o țigară cu marijuana și că luase optzeci și patru de dolari, corect?

N-am obiectat deloc.

Făcea parte din strategia mea „fără-secrete". Ridicasem deja majoritatea problemelor în cursul audierii de ieri, dar audierea lui Flair era foarte eficientă. Încă nu-i ceruse să-și explice declarația dată. Se încălzea deocamdată, rezumându-se doar la fapte și la evidențele poliției.

După douăzeci de minute, Flair începu adevărata audiere.

— Ați fumat marijuana, nu-i așa?

— Da, spuse Chamique.

— Ați fumat marijuana și în noaptea în care a avut loc presupusul atac?

— Nu.

— Nu? Flair își puse o palmă pe piept, de parcă răspunsul l-ar fi șocat la maximum. Hmmm. Ați ingurgitat alcool?

— Ingu-ce?

— Ați consumat băuturi alcoolice? Bere sau poate vin?

— Nu.

— Nimic?

— Nimic.

— Hmmm. Dar vreo băutură răcoritoare? Poate un suc?

Eram gata să obiectez, dar strategia mea era s-o las să ducă cât putea, să nu intervin decât în caz de urgență.

— Am băut niște punch, spuse Chamique.

— Punch. Înțeleg. Și era fără alcool?

— Așa mi-au spus.

— Cine?

— Băieții.

— Care băieți?

Chamique ezită.

— Jerry.

— Jerry Flynn?

— Da.

— Și cine altcineva?

— Ha?

— Ai spus băieții. La plural. Adică mai mulți, nu unul. Jerry Flynn este unul singur. Deci cine ți-a mai spus că punch-ul pe care l-ai consumat – apropo, câte pahare ai băut?

— Nu știu.

— Mai mult de un pahar?

— Bănuiesc că da.

— Te rog, fără presupuneri, domnișoară Johnson. Spuneți că mai mult de un pahar?

— Probabil, da.

— Mai mult de două?

— Nu știu.

— Dar e posibil?

— Da, poate.

— Deci mai mult de două. Mai mult de trei?

— Nu cred.

— Dar nu poți fi sigură.

Chamique ridică din umeri.

— Va trebui să răspunzi cu voce tare.

— Nu cred c-am băut trei. Probabil că două. Poate nici măcar atât.

— Și singura persoană care ți-a spus că acel punch era fără alcool a fost Jerry Flynn. Corect?

— Cred că da.

— Înainte ai spus că „băieții" ți-au zis, adică mai mulți. Dar acum spui că doar o singură persoană ți-a spus. Îți schimbi cumva declarația?

M-am ridicat în picioare.

— Obiectez.

Flair flutură din mână spre mine.

— Are dreptate, e un detaliu nesemnificativ. Să mergem mai departe. Își drese vocea și-și puse o mână în șold. Ai luat droguri în seara aceea?

— Nu.

— N-ai tras nici măcar un fum din, să zicem, o țigară cu marijuana?

Chamique scuturã din cap și apoi, amintindu-și că trebuia să vorbească, se aplecă spre microfon și spuse:

— Nu, n-am fumat.

— Hmmm, bine. Deci când ai luat ultima dată vreun drog, de orice fel?

M-am ridicat din nou.

— Obiectez. Cuvântul *drog* poate fi interpretat și ca medicament. Ar putea însemna inclusiv o aspirină…

Flair părea amuzat.

— Nu credeți că toată lumea știe despre ce vorbim aici?

— Aș prefera să clarificăm.

— Domnișoară Johnson, mă refer la substanțe interzise, la droguri. Ca, de exemplu, marijuana. Sau cocaina. Sau LSD, sau heroina. Ceva de genul ăsta. Înțelegi?

— Da, cred că înțeleg.

— Deci când ai luat ultima dată un astfel de drog ilegal?

— Nu-mi aduc aminte.

— Ai spus că nu ai luat așa ceva în seara în care a avut loc petrecerea.

— Exact.

— Dar în seara de dinaintea petrecerii?

— Nu.

— Și în seara de dinainte de asta?

Chamique se strâmbă puțin.

— Nu, spuse ea, și nici eu nu eram foarte sigur c-o credeam.

— Hai să vedem dacă putem stabili exact succesiunea evenimentelor. Fiul tău are cincisprezece luni, corect?

— Da.

— Ai luat droguri ilegale de când l-ai născut?

Vocea îi era foarte înceată.

— Da.

— Ne poți spune ce fel de droguri?

M-am ridicat din nou.

— Obiectez. Înțelegem unde bate domnul avocat. Domnișoara Johnson a luat droguri în trecut. Nimeni nu neagă lucrul acesta. Asta nu îi face pe clienții domnului Hickory să pară mai puțin oribili. Și atunci de ce să mai insistăm pe subiectul ăsta?

Judecătorul se uită la Flair.

— Domnule Hickory?

— Credem că domnișoara Johnson este un consumator obișnuit de droguri. Credem că în seara respectivă era sub influența substanțelor halucinogene, iar jurații trebuie să aibă acest lucru în vedere în momentul în care vor evalua declarațiile ei.

— Domnișoara Johnson a declarat deja că nu luase niciun fel de drog în seara respectivă și nici nu ingurgitase – de data asta am subliniat cuvântul cu o nuanță de sarcasm – niciun pic de alcool.

— Iar eu, spuse Flair, am dreptul să pun la îndoială amintirile ei. Punch-ul respectiv era într-adevăr preparat cu alcool. Îl voi chema ca martor pe domnul

Flynn, care va declara că victima știa acest lucru când a băut din el. Vreau, de asemenea, să demonstrez că dumneaei este o femeie care n-a ezitat să ia droguri chiar și în perioada în care alăpta un nou-născut…

— Onorată instanță! țipai eu.

— Bine, destul. Judecătorul lovi cu ciocănelul în masă. Ați putea merge mai departe, domnule Hickory?

— Sigur, onorată instanță.

M-am așezat la loc. Obiecția mea fusese prostească. Lăsase impresia că vreau să ascund ceva și, mai rău, îi dăduse ocazia lui Flair să spună mai multe. Strategia mea se bazase pe tăcere. Îmi pierdusem disciplina, și asta ne costase.

— Domnișoară Johnson, îi acuzi pe acești doi băieți de viol, corect?

Eram din nou în picioare.

— Obiectez. Domnișoara Johnson nu este avocat și nici nu este familiarizată cu termenii și definițiile juridice. V-a spus ce i-au făcut. Este treaba Curții să găsească terminologia corectă.

Flair părea din nou amuzat.

— Nu i-am cerut o definiție juridică. Eram doar curios, voiam să văd ce vocabular folosește.

— De ce? Aveți de gând să-i dați un test de gramatică?

— Onorată instanță, spuse Flair, îmi dați voie, vă rog, să pun întrebări martorului?

— Ce-ar fi să ne explici și nouă ce urmărești, domnule Hickory?

— Bine, voi reformula. Domnișoară Johnson, când vorbiți cu prietenii dumneavoastră, le spuneți că ați fost violată?

Chamique ezită puțin.

— Da.

— A-ha. Și, spuneți-mi, domnișoară Johnson, mai cunoașteți pe cineva care a susținut c-a fost violată?

Eram din nou în picioare.

— Obiectez. Relevanța?

— O să permit întrebarea.

Flair stătea lângă Chamique.

— Poți să răspunzi, spuse el, de parcă voia să o ajute.

— Da.

— Despre cine e vorba?

— Vreo două fete cu care lucrez.

— Câte mai exact?

Ea se uită în sus, de parcă ar fi încercat să își amintească.

— Cred că două.

— Dansatoare sau prostituate?

— Și una, și alta.

— Adică una e dansatoare și una…

— Nu, amândouă sunt și dansatoare, și prostituate.

— Înțeleg. Și aceste violuri au avut loc în timpul programului sau în timpul lor liber?

M-am ridicat din nou.

— Onorată instanță, cred că ajunge. Care este relevanța?

— Distinsul meu coleg are dreptate, spuse Flair, gesticulând cu brațele spre mine. Când are dreptate, are dreptate, n-am ce să fac. Îmi voi retrage întrebarea.

Îmi zâmbi. M-am așezat încet, urând fiecare secundă.

— Domnișoară Johnson, cunoașteți vreun violator?

Eu din nou:

— Vreți să spuneți în afară de clienții dumneavoastră?

Flair îmi aruncă doar o privire, apoi se întoarse spre jurați, de parcă ar fi vrut să spună *Doamne, nu vi s-a părut o lovitură josnică*? Adevărul era că lucrurile cam așa stăteau.

La rândul ei, Chamique spuse:

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Nu contează, draga mea, spuse Flair, de parcă răspunsul ei l-ar fi plictisit. O să revenim la problema asta mai târziu.

Uram când Flair spunea asta.

— În cursul acestui presupus atac, clienții mei, domnul Jenrette și domnul Marantz, au purtat cumva măști?

— Nu.

— S-au deghizat în vreun fel?

— Nu.

— Și-au ascuns fețele?

— Nu.

Flair Hickory clătină din cap de parcă ăsta era cel mai ciudat lucru pe care-l auzise.

— Și, conform declarației dumneavoastră, ați fost bruscată împotriva voinței dumneavoastră, luată cu forța și trasă în cameră. Este corect?

— Da.

— Camera în care erau domnul Marantz și domnul Jenrette?

— Da.

— Nu v-au atacat afară, în întuneric, sau în vreun alt loc unde să nu-i fi putut vedea, vreun loc care să le fi permis să-și ascundă identitatea. Corect?

— Da.

— Ciudat, nu credeți?

Eram pe punctul să obiectez din nou, dar m-am abținut.

— Deci ați declarat că ați fost violată de doi bărbați, că acești doi bărbați nu purtau măști, că nu se deghizaseră în niciun fel, că, de fapt, și-au arătat fețele, că

ți-au făcut toate astea în camera lor, cu cel puțin un martor care a asistat la momentul în care ați fost forțată să intrați în camera lor. Corect?

Mă rugam ca Chamique să nu răspundă timid. N-o făcu.

— Cam așa ceva, da.

— Și totuși, cu toate acestea – Flair arăta, din nou, precum cel mai mirat, cel mai perplex om din lume – au folosit nume de împrumut?

Niciun răspuns. Foarte bine.

Flair Hickory continuă să clatine din cap de parcă cineva i-ar fi spus că doi și cu doi fac cinci.

— Atacatorii dumneavoastră au folosit numele de Cal și Jim în locul numelor lor adevărate. Așa ați declarat, nu-i așa, domnișoară Johnson?

— Ba da.

— Și dumneavoastră găsiți vreo logică în acest lucru?

— Obiectez, spusei eu. Nimic din toată această agresiune brutală nu are logică pentru ea.

— Oh, înțeleg asta, spuse Flair Hickory. Speram doar, având în vedere faptul că dumneaei a fost acolo, că domnișoara Johnson ar putea avea o teorie, o părere despre motivele pentru care cei doi și-au lăsat fețele la vedere, au atacat-o chiar în camera lor – și cu toate acestea au folosit nume false. Zâmbi dulce. Aveți așa ceva, domnișoară Johnson?

— O ce anume?

— O teorie, o explicație a faptului că doi băieți pe nume Edward și Barry și-ar spune Cal și Jim.

— Nu.

Flair Hickory se întoarse la biroul lui.

— Cu puțină vreme în urmă, v-am întrebat dacă știți vreun violator. Vă aduceți aminte?

— Da.

— Bine. Deci, cunoașteți asemenea persoane?

— Nu cred.

Flair dădu din cap, apoi luă o foaie de hârtie.

— Ce ziceți de un bărbat care în momentul acesta este încarcerat la Rahway, fiind acuzat de violențe sexuale, un bărbat pe nume – și-am să vă rog să fiți atentă, domnișoară Johnson – *Jim* Broodway?

Chamique făcu ochii mari.

— Vreți să spuneți James?

— Vreau să spun Jim – sau James, dacă vreți varianta mai oficială a numelui – Broodway, care avea domiciliul pe Central Avenue numărul 1189, orașul Newark, New Jersey. Îl cunoașteți?

— Da. Glasul îi era stins. Îl cunoșteam.

— Știți că acum este în închisoare?

Ea ridică din umeri.

— Știu o grămadă de tipi care sunt în închisoare acum.

— Sunt sigur că știți – pentru prima dată în vocea lui Flair se simțea o nuanță mușcătoare – dar nu asta a fost întrebarea mea. V-am întrebat dacă știați că Jim Broodway este în închisoare.

— Nu e Jim. Îl cheamă James…

— O să vă mai întreb o dată, domnișoară Johnson, după aceea, o să solicit Curții să vă oblige să răspundeți…

Eram deja în picioare.

— Obiectez. Bruschează martorul.

— Se respinge. Răspundeți la întrebare.

— Am auzit ceva despre chestia asta, spuse Chamique, cu un glas foarte slab.

Flair dădu drumul unui oftat dramatic.

— Da sau nu, domnișoară Johnson, știați că Jim Broodway este încarcerat în momentul aceasta într-un penitenciar statal?

— Da.

— Așa, vedeți? A fost greu?

— Onorată instanță…, am spus eu din nou.

— Nu-i nevoie de astfel de dramatisme, domnule Hickory. Mergeți mai departe.

Flair Hickory se îndreptă spre scaunul său.

— Ați făcut vreodată sex cu Jim Broodway?

— Îl cheamă James! spuse Chamique din nou.

— Haideți să-i spunem „domnul Broodway”, ca să putem să discutăm normal, ce ziceți? Ați făcut vreodată sex cu domnul Broodway?

— Obiectez. Viața sexuală a martorului este irelevantă în acest caz. Legea este foarte clară cu privire la acest aspect.

Judecătorul Pierce se uită la Flair.

— Domnule Hickory?

— Nu încerc să mânjesc reputația domnișoarei Johnson și nici să insinuez că dumneaei ar fi o femeie de moravuri ușoare, spuse Flair. Avocatul părții adverse a explicat deja foarte clar că domnișoara Johnson a lucrat ca prostituată și că s-a implicat într-o mulțime de activități cu tentă sexuală, cu o mulțime de bărbați.

Când aveam să mă învăț minte să țin gura închisă?

— Ceea ce vreau eu să clarific este un aspect total diferit, și vă promit că acest aspect nu este deloc de natură să o pună pe reclamantă într-o postură jenantă. A admis deja că a făcut sex cu mai mulți bărbați. Faptul că unul dintre acești bărbați ar putea fi domnul Broodway nu o face mai mult sau mai puțin o femeie ușoară.

— Este de natură să cauzeze anumite prejudicii.

Flair se uită la mine de parcă tocmai aș fi căzut de pe spinarea unui cal.

— Tocmai v-am explicat contrariul. Adevărul este însă că Chamique Johnson a acuzat doi băieți de comiterea unei infracțiuni foarte grave. A declarat că un bărbat pe nume Jim a violat-o. Eu n-am întrebat-o – pur și simplu – decât atât: a întreținut sau nu raporturi sexuale cu domnul Jim Broodway – sau James, dacă așa preferă –, domn care, în prezent, execută o pedeapsă cu închisoarea într-un penitenciar de stat, pentru agresiuni sexuale?

Acum mi-am dat seama unde bătea. Și nu era deloc bine.

— O să permit întrebarea, spuse judecătorul.

M-am așezat la loc.

— Domnișoară Johnson, ați întreținut vreodată relații sexuale cu domnul Broodway?

O lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Da.

— De mai multe ori?

— Da.

Flair părea că ar fi vrut să forțeze nota pentru aflarea mai multor detalii, dar era îndeajuns de inteligent să nu sară calul. Schimbă puțin direcția de atac.

— Ați fost vreodată beată sau sub influența drogurilor în timpul partidelor de sex cu domnul Broodway?

— Este posibil să fi fost.

— Da sau nu?

Vocea îi era ușoară, dar fermă. Acum apăruse și o ușoară tentă reprobabilă.

— Da.

Plângea mai tare.

M-am ridicat.

— Cer o scurtă pauză, onorată instanță.

Flair lovi cu ciocanul înainte ca judecătorul să apuce să se pronunțe.

— A mai fost vreodată și un alt bărbat implicat în relațiile sexuale pe care le-ați întreținut cu Jim Broodway?

Sala de judecată explodă.

— Onorată instanță! țipai eu.

— Liniște! Judecătorul lovi din nou cu ciocănelul. Liniște!

Încăperea se liniști rapid. Judecătorul Pierce se uită în jos spre mine.

— Știu că e greu de ascultat, dar o să permit să se pună această ultimă întrebare. Se întoarse spre Chamique. Vă rog să răspundeți.

Stenografa instanței mai citi o dată întrebarea. Chamique stătea în boxă, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Când stenografa termină de citit, Chamique spuse:

— Nu.

— Domnul Broodway a declarat că…

— I-a lăsat pe niște prieteni de-ai lui să se uite! țipă Chamique. Atât. Nu i-am lăsat niciodată să mă atingă! Mă auziți? Nici măcar o dată!

Sala de judecată era scufundată în tăcere. Am încercat să-mi țin capul sus, am încercat să nu închid ochii.

— Deci, spuse Flair Hickory, ați întreținut raporturi sexuale cu un bărbat pe nume Jim…

— James! Îl cheamă James!

— … și în momentele acelea mai era și un alt bărbat în cameră cu dumneavoastră, și totuși nu știți de unde v-au venit în minte numele de Jim și Cal?

— Nu cunosc niciun Cal. Și pe el îl cheamă James.

Flair Hickory se apropie de ea. Pe față avea acum o expresie înțelegătoare, de parcă ar fi vrut din tot sufletul să o ajute.

— Sunteți sigură că nu v-ați imaginat toate astea, domnișoară Johnson?

Vocea lui semăna teribil de mult cu aceea pe care o au doctorii psihiatri prezenți în emisiunile TV.

Chamique își șterse fața.

— Da, domnule Hickory, sunt sigură. Al dracului de sigură.

Dar Flair nu renunță la atac.

— Nu spun neapărat că mințiți, continuă el, iar eu mi-am mușcat buzele ca să nu obiectez, dar n-ar fi oare posibil ca dumneavoastră să fi băut prea mult punch – fără să fie vina dumneavoastră, bineînțeles; dumneavoastră credeați că este fără alcool –, apoi să fi întreținut raporturi sexuale de bunăvoie, iar în timpul acelor raporturi sexuale să vă fi adus aminte de acele momente întâmplate mai demult? N-ar explica asta insistența cu care declarați că violatorii dumneavoastră se numeau Jim și Cal?

Eram în picioare, gata să spun că nu era vorba de o întrebare, ci de două, dar Flair știa foarte bine ce făcea.

— Îmi retrag întrebarea, spuse Flair Hickory, de parcă toată chestia asta era cel mai trist lucru pentru toate părțile implicate. Nu mai am alte întrebări.

13.

În timp ce o aștepta pe Sylvia Potter, Lucy încercă să caute pe Google numele pe care-l văzuse scris în registrul vizitatorilor lui Ira: Manolo Santiago. Găsi o mulțime de pagini care conțineau acel nume, dar niciuna dintre ele nu se dovedi de un real ajutor. Nu era vorba de un reporter – sau cel puțin în nicio pagină nu găsi o referință care să dovedească lucrul ăsta. Deci cine era? Și de ce îl vizitase pe tatăl ei?

Bineînțeles, l-ar fi putut întreba pe Ira. Dacă acesta și-ar mai fi adus aminte.

Trecură două ore. Apoi trei, apoi patru. Sună în camera Sylviei. Niciun răspuns. Încercă să-i trimită din nou un e-mail pe BlackBerry. Niciun răspuns.

Nu era de bine.

De unde naiba aflase Sylvia Potter despre trecutul ei?

Lucy se uită în registrul studenților. Sylvia Potter locuia în casa Stone, în curtea dedicată studenților. Se hotărî să meargă până acolo, să vadă ce putea afla.

Campusul studențesc avea o magie aparte. Nu există nicio unitate mai protejată, mai apărată, și, deși era foarte ușor să te plângi de asta, era, de fapt, așa cum trebuia să fie. Unele lucruri se dezvoltă mai bine într-un mediu steril. Era un loc în care te puteai simți în siguranță câtă vreme erai tânăr, dar când îmbătrâneai, așa cum era cazul ei și al lui Lonnie, devenea un loc în care te puteai ascunde.

Casa Stone era fosta casă a confreriei Psi U. În urmă cu zece ani, colegiul desființase confreriile, numindu-le „antiintelectuale”. Lucy era de acord că acele confrerii aveau o mulțime de aspecte și conotații negative, dar ideea interzicerii lor i se păruse prea dură și chiar fascistă pentru gustul ei. La un colegiu din apropiere, avusese loc acum un viol în care era implicată și o confrerie. Dar, dacă nu ar fi fost vorba de o confrerie a studenților, ar fi fost implicată echipa de hochei, sau un grup de duri dintr-un club de striptease, sau un grup de rockeri într-un club de noapte. Nu se știe care ar fi fost rezolvarea tuturor acestor probleme, dar știa cu siguranță că nu desființarea tuturor instituțiilor care nu erau pe placul unora ar fi putut fi considerată o formă de rezolvare.

Pedepsește infracțiunea, se gândi ea, nu libertatea.

Exteriorul casei își păstra încă superbul stil georgian, din cărămidă. Interiorul fusese însă dezbrăcat de toată personalitatea. Dispăruseră tapiseriile, lambriurile din lemn de mahon care proveneau din trecutul plin de istorie al clădirii. Albul și bejul înlocuiseră zugrăveala clasică, dând locului un aspect neutru, în cel mai bun caz. Era mare păcat.

Studenții circulau de colo colo. Intrarea ei atrase câteva priviri, dar nu prea multe. Din câteva combine muzicale – sau mai degrabă acele sisteme de boxe cu iPod integrat – se auzea muzică la volum maxim. Ușile erau deschise. Văzu postere cu figura lui Che pe pereții câtorva camere. Poate că semăna mai mult decât își dădea seama cu tatăl ei. Campusurile universitare erau și ele încremenite în perioada anilor șaizeci. Poate că moda și muzica se mai schimbaseră între timp, dar sentimentul acela de frondă era întotdeauna prezent aici.

Urcă pe scara din mijloc, și ea despuiată de originalitatea inițială. Sylvia Potter locuia într-o garsonieră de la etajul al doilea. Lucy îi găsi ușa, pe care era fixată o tablă din acelea pe care se puteau scrie mesaje cu markerul. Tabla era curată lună, nu exista nicio urmă pe ea. Era fixată exact în centrul ușii, și foarte dreaptă. În partea de sus, era scris cu litere perfecte, caligrafice „Sylvia". Lângă nume era o floare roz. Ușa asta, în întregul ei, părea teribil de nelalocul ei, parcă era dintr-o altă epocă.

Lucy bătu la ușă. Niciun răspuns. Încercă clanța. Era încuiată. Se gândi să lase un mesaj – pentru asta era pusă acolo tabla aceea –, dar nu voia să o murdărească. În plus, i se părea un gest prea disperat. O sunase deja. Îi trimisese și un e-mail. Faptul că o căuta atât de insistent putea să pară un pic prea deplasat.

Începu să coboare scările, moment în care ușa principală a casei Stone se deschise. Sylvia Potter intră în casă. O văzu pe Lucy și îngheță. Lucy coborî și restul treptelor și se opri în fața Sylviei. Nu spuse nimic, încercând să se uite în ochii fetei. Sylvia se uita în toate direcțiile, doar la Lucy nu.

— Oh, bună seara, doamnă profesoară Gold.

Lucy rămase tăcută.

— Cursul s-a prelungit până târziu. Îmi pare atât de rău. Și am și proiectul ăsta pe care trebuie să-l predau mâine. Și m-am gândit că se făcuse târziu, că plecaseți deja acasă și că puteam să aștept până mâine.

Se bâlbâia. Lucy o lăsă să se bâlbâie în continuare.

— Vreți să trec pe la dumneavoastră mâine? întrebă Sylvia.

— Ai timp acum?

Sylvia se uită la ceas fără să fie, de fapt, interesată de cât era ora.

— Am foarte mult de lucru la proiectul ăsta, e o adevărată nebunie. N-ar putea aștepta până mâine?

— La cine ai de predat proiectul ăsta?

— Cum?

— Ce profesor ți-a dat să faci proiectul ăsta, Sylvia? Dacă o să-ți răpesc prea mult timp, i-aș putea scrie respectivului profesor un bilet.

Tăcere.

— Putem să mergem în camera ta, spuse Lucy. Să stăm acolo de vorbă.

Sylvia o privi, în sfârșit, în ochi.

— Doamnă profesoară Gold?

Lucy aşteptă.

— Cred că nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

— Este vorba de jurnalul tău.

— Jurnalul meu…? Clătină din cap. Dar vi l-am trimis anonim. De unde aţi reuşit să ştiţi care e al meu?

— Sylvia…

— Aţi spus! Aţi promis! Erau anonime. Aşa aţi spus.

— Ştiu ce-am spus.

— Cum aţi…? Îşi îndreptă spatele. Nu vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Lucy se străduí să îşi păstreze glasul ferm.

— Va trebui să vorbeşti.

Dar Sylvia nu dădea înapoi.

— Nu, nu sunt obligată. Nu mă puteţi forţa. Şi… Doamne, Dumnezeule, cum aţi putut să faceţi asta? Să ne spuneţi că sunt anonime şi confidenţiale, şi apoi…

— E vorba de ceva foarte important.

— Nu, nu este. Nu sunt obligată să vorbesc cu dumneavoastră. Şi dacă veţi spune ceva despre jurnal, voi spune decanului ce aţi făcut. O să fiţi concediată.

Ceilalţi studenţi începuseră să se uite la ele. Lucy pierdea situaţia din mână.

— Te rog, Sylvia, trebuie să ştiu…

— Nimic!

— Sylvia…

— Nu sunt obligată să vă spun nimic! Lăsaţi-mă în pace!

Sylvia Potter se întoarse, deschise uşa şi fugi.

14.

După ce Flair Hickory a terminat cu Chamique, m-am întâlnit cu Loren Muse la mine în birou.

— Oau, spuse Loren. A fost cam nasol.

— Vezi ce poți să afli despre numele acela, spusei eu.

— Care nume?

— Află dacă îi zicea cineva lui Broodway „Jim” sau dacă, după cum susține Chamique, toată lumea îi spunea James.

Muse se încruntă.

— Ce?

— Crezi c-o să ne fie de vreun ajutor chestia asta?

— Rău nu poate să ne facă.

— Încă o mai crezi?

— Haide, Muse, zău așa. Asta nu-i decât o perdea de fum.

— E una bună.

— Prietena ta, Cingle, a aflat ceva?

— Încă nu.

Judecătorul suspendă ședința pentru ziua respectivă, slavă Domnului. Flair mă cam snopise. Știu că un proces ar trebui să se concentreze pe aflarea adevărului și pe dreptate și nu pe faptul că e o competiție sau ceva de genul ăsta, dar să fim serioși.

Cal și Jim se întorseseră și constituiau un argument mai puternic decât niciodată.

Telefonul mobil începu să sune. M-am uitat la număr. Nu-l cunoșteam. Am pus telefonul la ureche și-am spus:

— Alo?

— Raya la telefon.

Raya Singh. Superba chelneriță indiancă. Am simțit că mi se usucă gâtul.

— Ce mai faci?

— Bine.

— Te-ai gândit la ceva?

Muse se uită la mine. Am încercat s-o facă să înțeleagă din priviri că era o discuție privată. Dar, pentru un investigator, Muse nu părea să se prindă prea ușor la o aluzie. Sau poate că nu voia.

— Poate c-ar fi trebuit să îți fi spus ceva mai devreme, zise Raya.

Am așteptat.

— Dar faptul c-ai apărut așa… M-a surprins. Încă nu sunt sigură ce-ar trebui să fac.

— Domnișoară Singh?

— Te rog, spune-mi Raya.

— Raya, habar n-am despre ce vorbești.

— A fost motivul pentru care te-am întrebat de ce ai venit, de fapt, acolo. Îți amintești?

— Da.

— Știi de ce te-am întrebat asta… ce vrei, de fapt?

M-am gândit un pic și am optat pentru varianta sinceră.

— Pentru modul total neprofesionist în care mă holbam la tine?

— Nu, spuse ea.

— Bine, ascult. De ce m-ai întrebat asta? Și dacă tot suntem la capitolul întrebări, de ce m-ai întrebat dacă eu l-am omorât?

Muse ridică o sprânceană. Nu-mi prea păsa.

Raya Singh nu-mi răspunse.

— Domnișoară Singh? Apoi: Raya?

— Pentru că, spuse ea, a menționat numele tău.

M-am gândit că poate n-am auzit eu bine, așa că am pus o întrebare stupidă:

— Cine a menționat numele meu?

În vocea ei se strecură o urmă de nerăbdare.

— Despre cine vorbim?

— Manolo Santiago a menționat numele meu?

— Da, bineînțeles.

— Și nu te-ai gândit să-mi spui și mie asta până acum?

— Nu știam dacă pot avea încredere în tine.

— Și ce te-a făcut să te răzgândești?

— Te-am căutat pe internet. Chiar ești un procuror districtual.

— Și ce-a spus Santiago despre mine?

— A spus că ai mințit în legătură cu ceva.

— În legătură cu ce?

— Nu știu.

Am insistat și mai mult.

— Cui i-a spus chestia asta?

— Unui bărbat. Nu-i știu numele. Și în apartament mai avea și câteva tăieturi din ziare, articole despre tine.

— În apartamentul lui? Parc-ai spus că nu știi unde locuia.

— Asta pe vremea când nu aveam încredere în tine.

— Și acum ai încredere în mine?

Nu-mi răspunse direct la întrebare.

— Poți să treci să mă iei de la restaurant într-o oră, spuse Raya Singh, și-o să-ți arăt unde locuia Manolo.

15.

Când Lucy se întoarse în biroul ei îl găsi acolo pe Lonnie care ținea în mână câteva foi.

— Ce-ai acolo? întrebă ea.

— Fragmentul următor din jurnalul acela.

Se stăpâni din răsputeri să nu-i smulgă foile din mână.

— Ai găsit-o pe Sylvia? întrebă el.

— Da.

— Și?

— Și mi-a făcut o scenă, parcă înnebunise, și n-a vrut să vorbească cu mine.

Lonnie se lăsă pe spate în scaun și-și puse picioarele pe biroul ei.

— Vrei să încerc eu să stau de vorbă cu ea?

— Nu cred că-i o idee foarte bună.

Lonnie îi aruncă cel mai cordial zâmbet al lui.

— Pot fi destul de convingător.

— Ești dispus să te sacrifici pentru mine?

— Dacă trebuie.

— Mi-aș face griji în ceea ce privește reputația ta, să știi. Se așeză, strângând paginile în mână. Le-ai citit deja?

— Da.

Ea se mulțumi doar să dea din cap și începu la rândul ei să citească.

„P s-a desprins din îmbrățișare și-a luat-o la fugă spre direcția din care se auzeau țipetele.

Am strigat după el, dar nu s-a oprit. Două secunde mai târziu, noaptea îl înghițise complet. Am încercat să-l urmez. Dar era prea întuneric. Ar fi trebuit să cunosc pădurea asta mai bine decât P. Ăsta era primul lui an aici.

Țipetele aparținuseră unei fete. Cel puțin asta puteam să-mi dau seama. Am rătăcit prin pădure. Nu mai strigam. Eram prea speriată să mai strig, nu știu de ce. Voiam să-l găsesc pe P, dar nu voiam ca să afle cineva unde eram. Știu că pare să n-aibă niciun sens, dar așa simțeam atunci.

Eram speriată.

Luna lumina. În pădure, lumina lunii schimbă toate culorile. Parcă ar fi genul acela de lumină aruncată de lămpile pe care le avea tatăl meu. Li se spunea lumini negre, deși erau mai degrabă mov. Dar schimbau culorile tuturor lucrurilor din jur. La fel se întâmpla și cu razele lunii.

Astfel că atunci când l-am găsit pe P și am văzut ce culoare avea cămașa lui, n-am recunoscut din primul moment ce avea pe ea. Nu-mi puteam da seama ce nuanță de roșu sau de mov era. Mi se părea că era mai degrabă un albastru lichid. S-a uitat la mine. Avea ochii mari.

— Trebuie să plecăm, a spus el. Și nu putem să spunem nimănui c-am fost vreodată aici…"

Atât era. Lucy mai citi foile încă de două ori. Apoi le puse alături. Lonnie o privea.

— Deci, spuse el, trăgând de cuvinte. Presupun că tu ești povestitorul din această istorioară?

— Ce?

— Am tot încercat să-mi dau seama despre ce e vorba, Lucy, și n-am găsit decât o singură explicație posibilă. Tu ești fata din povestea asta. Cineva scrie despre tine.

— E ridicol, spuse ea.

— Haide, Luce. În tot teancul ăsta avem povești despre incesturi, pentru numele lui Dumnezeu. Nu ne obosim să-i căutăm pe copiii ăștia. Și cu toate astea te aprinzi toată când auzi povestea asta cu țipete în pădure?

— Las-o baltă, Lonnie.

El clătină din cap.

— Îmi pare rău, drăguță, nu e genul meu. N-aș renunța nici dacă n-ai fi atât de superbună și n-aș vrea să te bag în pat.

Nici nu se obosi să-i răspundă la obrăznicia aceasta.

— Aș vrea și eu să te ajut, dacă pot.

— Nu poți.

— Știu mai multe decât crezi.

Lucy își ridică privirea spre el.

— Despre ce vorbești?

— Ăăă… n-o să te superi pe mine?

Ea aștepta.

— Am făcut câteva cercetări referitoare la tine.

Simți că i se întoarce stomacul pe dos. Reuși să-și păstreze figura neutră.

— Lucy Gold nu e numele tău adevărat. L-ai schimbat.

— De unde știi asta?

— Haide, Luce, știi și tu ce ușor e să afli lucruri de genul ăsta cu ajutorul unui computer.

Ea nu spuse nimic.

— În jurnalul ăsta era o chestie care nu-mi dădea pace, continuă el. Ceva despre o tabără. Eram tânăr pe vremea aceea, dar îmi amintesc că am auzit de

Asasinul de Vară. Așa că m-am apucat să fac mai multe cercetări. Încercă să-i arunce un zâmbet înfumurat. Ar trebui să redevii blondă.

— A fost o perioadă foarte grea din viața mea.

— Îmi imaginez.

— De aceea mi-am schimbat numele.

— Oh, am înțeles asta. Familia ta a primit o lovitură puternică. Voiai să scapi de anatema asta.

— Da.

— Și acum, din cine știe ce motiv ciudat, totul se întoarce.

Ea dădu din cap.

— De ce? întrebă Lonnie.

— Nu știu.

— Aș vrea să te pot ajuta.

— După cum ți-am mai spus, nu prea știu cum m-ai putea ajuta.

— Pot să te întreb ceva?

Ea ridică din umeri.

— Am făcut câteva săpături. Știi că postul Discovery a difuzat un documentar special pe tema crimelor acelea acum câțiva ani?

— Știu, spuse ea.

— N-au spus nimic precum că ai fi fost acolo. Vreau să spun în pădure, în noaptea aceea.

Lucy rămase tăcută.

— Deci ce se întâmplă?

— Nu pot vorbi despre asta.

— Cine este P? E Paul Copeland, nu-i așa? Să știi că acum e procuror sau ceva de genul ăsta.

Ea clătină din cap.

— Nu-mi ușurezi deloc munca.

Ea își ținu gura închisă.

— Bine, spuse el, ridicându-se în picioare. O să dau și eu o mână de ajutor, oricum.

— Cum?

— Sylvia Potter.

— Ce-i cu ea?

— O să o fac să vorbească.

— Cum?

Lonnie se îndreptă spre ușă.

— Am eu metodele mele.

•

În drum spre restaurantul indian am făcut un ocol și-am trecut pe la mormântul lui Jane.

Nu eram prea sigur de ce. Nu făceam lucrul ăsta prea des – poate de două-trei ori pe an. Nu prea simt prezența soției mele aici, în locul ăsta. Părinții ei au ales locul mormântului împreună cu Jane. „Înseamnă mult pentru ei", îmi explicase ea pe patul de moarte. Și într-adevăr, chiar așa fusese pentru ei. Îi ajutase pe ei, mai ales pe mama ei, să-și ia gândul de la boala lui Jane și îi făcuse să se simtă utili.

Nu-mi păsase atunci prea mult. Eu, oricum, eram într-o negare continuă a faptului că Jane era pe moarte – chiar și atunci când situația ei s-a înrăutățit, încă credeam că va reuși cumva să răzbată. Și pentru mine moartea e moarte – finalul, sfârșitul, nu mai există nimic după, linia de finiș, capătul. Sicriele elegante și mormintele bine îngrijite – chiar și cele foarte bine îngrijite, precum este cel al lui Jane – nu schimbă cu nimic situația.

Am oprit mașina în parcare și am luat-o pe jos, pe alee. Pe mormântul ei erau flori proaspete. Noi, cei de credință ebraică, nu facem chestia asta. Noi punem o piatră la capătul mormântului. Îmi place chestia asta, deși nu sunt prea sigur de ce îmi place. Florile, ceva atât de viu și de strălucitor, păreau obscene pe griul mormântului. Soția mea, frumoasa mea soție, putrezea la doi metri sub florile de liliac proaspăt tăiate. Mie chestia asta mi se părea scandaloasă.

M-am așezat pe o băncuță din beton. N-am vorbit cu ea. Spre sfârșit, fusese foarte rău. Jane suferea. Eu am stat și m-am uitat. Cel puțin pentru o vreme. Aveam o cameră amenajată – Jane voia să moară acasă – dar pierderea în greutate, mirosul de putreziciune și gemetele… Sunetul pe care mi-l aduc aminte, cel pe care-l mai aud și noaptea în somn câteodată, este tusea aceea groaznică, mai degrabă, sunetul scos de un înecat – Jane nu putea să expectoreze, și o durea atât de tare, și se simțea atât de rău, și asta a durat luni de-a rândul, iar eu am încercat să fiu puternic, dar n-am fost atât de puternic, ca și Jane, și ea știa asta.

A fost o perioadă la începutul relației noastre când ea știa că eu aveam îndoieli. Pierdusem o soră. Mama mea fugise de lângă mine. Și acum, pentru prima oară după o lungă perioadă de timp, lăsam o femeie să intre în viața mea. Îmi aduc aminte cum într-o seară, târziu, nu puteam să adorm și stăteam cu ochii pironiți în tavan. Jane dormea lângă mine. Îmi amintesc că am auzit-o respirând adânc. Pe vremea aceea, răsuflarea ei era atât de dulce și de perfectă, atât de diferită de ce avea să ajungă în ultima perioadă a vieții ei. Respirațiile ei deveniseră din ce în ce mai scurte, se trezise încet. Mă luase în brațe și se lipise și mai mult de mine.

— Eu nu sunt ea, șoptise ea, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile. Eu n-o să te abandonez niciodată.

Dar, până la urmă, mă părăsise și ea.

După moartea ei, mă mai întâlnisem și cu alte femei. Ba chiar avusesem câteva relații intense, emoționale. Sper ca într-o bună zi să găsesc și eu pe cineva

și să mă recăsătoresc. Dar în momentul acesta, când îmi amintesc de noaptea aceea, de momentul acela din pat, îmi dau seama că asta s-ar putea să nu se întâmple.

Eu nu sunt ea, îmi spusese soția mea.

Și, bineînțeles, se referise la mama mea.

M-am uitat la piatra de mormânt. Am citit numele soției mele. *Mamă, fiică și soție iubitoare.* Pe părți erau un fel de aripi de înger, desenul potrivit cu textul. Cumpăraseră și locul de lângă mormântul lui Jane, fără să-mi spună. Dacă nu mă recăsătoream, bănuiesc, avea să fie al meu. Dacă mă recăsătoream, ei bine, habar n-am ce-ar fi făcut socrii mei cu locul acela.

Voiam să-i cer ajutorul lui Jane a mea. Voiam s-o rog s-o caute pe acolo pe unde era ea pe sora mea, să-mi dea de veste dacă mai era în viață sau nu. Am zâmbit prostește. Apoi m-am oprit.

Sunt sigur că telefoanele mobile nu sunt bine văzute în cimitir. Dar nu credeam că pe Jane avea s-o deranjeze. Am scos telefonul din buzunar și am apăsat din nou tasta șase.

Sosh a răspuns aproape imediat.

— Vreau să-ți cer o favoare, spusei eu.

— Ți-am mai spus. Nu la telefon.

— Găsește-o pe mama, Sosh.

Tăcere.

— Poți s-o faci. Te rog s-o faci. În amintirea tatălui meu și a surorii mele. Găsește-o pentru mine.

— Și dacă nu pot?

— Poți.

— Mama ta e plecată de mult timp.

— Știu.

— Te-ai gândit că e posibil ca ea să nu vrea să fie găsită?

— Da.

— Și?

— Și asta e. Nu primim întotdeauna ceea ce dorim. Așa că te rog, găsește-o pentru mine, Sosh. Te rog.

Am închis telefonul. M-am uitat din nou la piatra de mormânt a soției mele.

— Ne e dor de tine, i-am spus eu cu voce tare soției mele moarte. Carei și mie. Ne e foarte, foarte dor de tine.

Apoi m-am ridicat și m-am înapoiat la mașină.

16.

Raya Singh mă aștepta în parcarea restaurantului. Înlocuise uniforma albăstrie a restaurantului cu o pereche de jeanși și o bluză de un albastru-închis. Părul îl purta strâns în coadă. Efectul era la fel de fermecător. Am clătinat din cap. Tocmai fusesem la mormântul soției mele. Și acum admiram – nu foarte nevinovat – frumusețea unei tinere femei.

Trăiam într-o lume interesantă.

Se strecură pe scaunul pasagerului. Mirosea fantastic.

— Unde mergem? întrebai.

— Știi unde este Route Seventeen?

— Da.

— Ia-o spre nord.

Am ieșit din parcare.

— N-ai vrea să începi să-mi spui adevărul?

— Nu te-am mințit niciodată, spuse ea. Am decis doar să nu-ți spun anumite lucruri.

— Încă mai susții că, pur și simplu, l-ai întâlnit pe Santiago pe stradă?

— Da.

N-o credeam.

— Ai auzit vreodată menționându-se numele de Perez?

Nu-mi răspunse.

Am insistat.

— Gil Perez?

— Ieșirea spre Route Seventeen este pe partea dreaptă.

— Știu unde e ieșirea, Raya.

M-am uitat la profilul ei perfect. Se uita pe geam, dureros de frumoasă.

— Spune-mi când l-ai auzit menționându-mi numele.

— Ți-am spus deja.

— Mai spune-mi o dată.

Trase adânc aer în piept, în tăcere. Ochii i se închiseră pentru un moment.

— Manolo a spus că ai mințit.

— Că am mințit în legătură cu ce?

— Că ai mințit în privința unei chestii legate de… – ezită – … de o pădure sau ceva de genul ăsta.

Am simțit inima răsucindu-mi-se în piept.

— A spus el asta? Despre o pădure?

— Da.

— Care au fost exact cuvintele lui?

— Nu-mi aduc aminte.

— Încearcă.

— „Paul Copeland a mințit în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în pădurea aceea.” Apoi își lăsă capul într-o parte. Oh, stai așa.

Am stat.

Apoi pronunță un cuvânt care mai că mă făcu să ies cu mașina de pe drum.

— Lucy.

— Ce?

— Ăsta este celălalt nume. A spus: „Paul Copeland a mințit despre ce s-a întâmplat în pădurea aceea. Și la fel și Lucy.”

Acum venise rândul meu să rămân tăcut.

— Paul, spuse Raya, cine este această Lucy?

•

Restul drumului a decurs în tăcere.

Eu eram pierdut în gânduri despre Lucy. Încercam să-mi amintesc senzația părului ei bălai, mirosul lui minunat și surprinzător. Dar nu puteam. Asta era chestia. Amintirile îmi păreau încețoșate. Nu-mi puteam aminti ce fusese în realitate și ce-mi imaginam. Îmi veneau în minte doar lucrurile minunate. Îmi aminteam dorința. Eram amândoi proaspeți, noi, neexperimentați, neîndemânatici, dar se întâmpla ca într-unul din cântecele lui Bob Seger sau poate ca pe „Bat out of Hell” al lui Meat Loaf. Doamne, dorința aceea! Cum începuse oare? Și când se transformase, pe nesimțite, dorința aceea în ceva ce semăna destul de mult cu dragostea?

Iubirile de-o vară se terminau repede. Asta era parte din înțelegerea inițială, era parte din scenariu. Iubirile de vară sunt asemenea unor plante sau insecte care nu reușesc să supraviețuiască mai mult de un anotimp. Am crezut că eu și cu Luce eram diferiți. Eram, bănuiesc, dar nu așa cum credeam eu. Eu eram sigur că n-o să ne despărțim niciodată.

Tinerii sunt atât de proști.

Apartamentul dintr-o clădire AmeriSuites se afla în Ramsey, New Jersey. Raya avea o cheie. Deschise ușa unei camere de la etajul al treilea. Aș vrea să descriu decorul, dar singurul cuvânt pe care l-aș putea folosi este *indescriptibil*. Decorațiunile și mobila aveau – cum să spun? – exact personalitatea unui apartament dintr-o clădire ieftină, situată pe o stradă numită Route Seventeen, în partea de nord a statului New Jersey.

Când am intrat în cameră, Raya a scos un sunet de surpriză.

— Ce-i? întrebai eu.

Mătură cu privirea toată încăperea.

— Pe masa aceea erau o grămadă de hârtii, spuse ea. Dosare, reviste, pixuri, creioane.

— Acum e goală.

Raya deschise un sertar.

— Nici hainele lui nu mai sunt aici.

Am căutat destul de amănunțit. Totul dispăruse – nu mai exista nicio hârtie, niciun dosar, niciun articol din revistă, nici măcar o periuță de dinți sau un alt obiect personal. Nimic. Raya se așeză pe canapea.

— Cineva s-a întors aici și a făcut curățenie.

— Când ai fost ultima oară aici?

— Acum trei zile.

M-am îndreptat spre ușă.

— Haide.

— Unde te duci?

— Mă duc să vorbesc cu cineva de la recepție.

La recepție lucra un puști. Nu prea ne dădu nicio informație folositoare. Ocupantul apartamentului respectiv semnase ca Manolo Santiago. Plătise cu bani gheață, lăsase și o garanție. Camera era plătită până la sfârșitul lunii. Și nu, puștiul nu-și amintea cum arăta domnul Santiago, nu știa nimic despre el. Asta e problema cu genul acesta de clădiri de apartamente. Nu e obligatoriu să intri prin față, pe la recepție. E foarte ușor să-ți păstrezi anonimatul.

M-am întors împreună cu Raya în camera lui Santiago.

— Ai spus că avea niște hârtii?

— Da.

— Și ce scria în ele?

— N-am tras cu ochiul.

— Raya.

— Ce-i?

— Va trebui să fiu sincer cu tine. Chiar nu cred o iotă din rolul ăsta de neștiutoare pe care-l joci.

Se uită la mine cu blestemații aceia de ochi ai ei.

— Ce?

— Vrei să am încredere în tine?

— Da.

— Și de ce-ar trebui să am încredere?

M-am gândit puțin la asta.

— M-ai mințit când ne-am întâlnit prima oară, spuse ea.

— Cum te-am mințit?

— Mi-ai spus că investigai doar uciderea lui. Ca un detectiv obișnuit sau cam așa ceva. Dar asta nu era adevărul, nu-i așa?

N-am spus nimic.

— Manolo, continuă ea, nu avea încredere în mine. Ai citit şi tu articolele acelea. Ştiu că s-a întâmplat ceva cu voi în pădurea aceea, acum douăzeci de ani. Credea că tu ai mințit în legătură cu acele evenimente.

Am rămas în continuare tăcut.

— Și acum vrei ca eu să-ți spun totul. Tu ce-ai face? Dac-ai fi în situația mea, mi-ai spune tot ce-ai ști?

Am lăsat să treacă o secundă, mi-am adunat gândurile. Avea un pic de dreptate.

— Deci ai văzut articolele acelea?

— Da.

— Atunci știi că am fost în tabăra aceea, în vara aceea.

— Da, știu.

— Și mai știi și că sora mea a dispărut tot în noaptea aceea.

Dădu afirmativ din cap.

M-am întors spre ea.

— De aceea sunt aici.

— Ești aici să o răzbuni pe sora ta?

— Nu, am spus eu. Sunt aici pentru a o găsi.

— Dar am crezut că a murit. Wayne Steubens a ucis-o.

— Și eu tot asta credeam.

Raya se întoarse pentru o clipă. Apoi se uită parcă prin mine.

— Deci, despre ce-ai mințit?

— N-am mințit.

Privirea ei mă străbătu din nou, ca o rază de laser.

— Poți să ai încredere în mine, spuse ea.

— Am.

Aşteptă. Am aşteptat şi eu, la rândul meu.

— Cine-i Lucy?

— Era o fată din tabără.

— Ce altceva? Ce legătură are ea cu toate astea?

— Tatăl ei era proprietarul taberei. Apoi adăugai: Și pe vremea aceea era prietena mea.

— Și de ce ați mințit amândoi?

— N-am mințit.

— Și Manolo despre ce vorbea, atunci?

— Habar n-am. Asta încerc să aflu şi eu.

— Nu înțeleg. De ce ești așa sigur că sora ta e încă în viață?

— Nu sunt sigur. Dar cred că șansele sunt destul de mari.

— De ce?

— Datorită lui Manolo.

— Cum adică?

I-am studiat fața, întrebându-mă dacă nu cumva mă trăgea pe sfoară.

— Ai tăcut brusc atunci când am menționat numele de Gil Perez, spusei eu.

— Numele lui era în toate articolele acelea. A fost și el omorât în noaptea aceea.

— Nu.

— Nu înțeleg.

— Știi de ce Manolo se interesa în legătură cu lucrurile petrecute în noaptea aceea?

— Nu mi-a spus niciodată.

— Și n-ai fost curioasă să afli?

Ridică din umeri.

— Mi-a spus că e vorba de niște afaceri.

— Raya, Manolo Santiago nu era numele lui adevărat.

Am ezitat, așteptând să văd dacă spune și ea ceva, dacă adaugă ceva la cele spuse de mine. Nimic.

— Numele lui adevărat, continuai eu, era Gil Perez.

Dură o secundă până procesă vorbele mele.

— Băiatul din tabără?

— Da.

— Ești sigur?

Bună întrebare. Dar am răspuns fără să ezit:

— Da.

Se gândi puțin la asta.

— Și ce-mi spui tu acum – dacă e adevărat – e că în toată această perioadă el a fost în viață?

Am dat din cap.

— Și dacă el a fost în viață… Raya Singh se opri. Așa că am terminat eu fraza în locul ei.

— Poate că și sora mea este în viață.

— Sau poate, spuse ea, Manolo – Gil, sau cum l-o mai fi chemat – i-a ucis el pe toți.

Ciudat. Nu mă gândisem la asta. Dar teoria asta avea ceva sens. Gil îi ucide pe toți și lasă la locul crimelor dovezi că și el ar fi fost omorât. Dar era Gil îndeajuns de deștept pentru a pune la cale așa ceva? Și cum se mai explică prezența lui Wayne Steubens?

Asta dacă nu cumva Wayne spune adevărul…

— O să aflu dacă lucrurile au stat așa sau nu, spusei eu.

Raya se încruntă.

— Manolo a spus că tu și Lucy ați mințit. Dacă i-ar fi omorât el, de ce-ar fi spus așa ceva? De ce ar fi strâns toate hârtiile astea, de ce-ar fi vrut să cerceteze

cele întâmplate atunci? Dacă i-ar fi omorât el pe toți ar fi avut răspunsuri la toate întrebările astea, nu crezi?

Traversă încăperea și se opri exact în fața mea. Era atât de tânără și de frumoasă. Chiar îmi venea s-o sărut.

— Ce nu-mi spui, ce-mi ascunzi? mă întrebă ea.

Telefonul meu mobil începu să sune. M-am uitat la numărul apelantului. Era Loren Muse. Am apăsat tasta de răspuns și-am spus:

— Ce s-a întâmplat?

— Avem o problemă, spuse Muse.

Am închis ochii și-am așteptat.

— E vorba de Chamique. Vrea să-și retragă plângerile.

•

Biroul meu din centrul Newarkului. Tot se aude că orașul ăsta trece printr-un proces de revitalizare. Eu unul nu-l văd. Orașul ăsta se părăginește de când știu eu. Dar am ajuns să-l cunosc foarte bine. Istoria e încă acolo, sub suprafața scorojită. Oamenii sunt minunați. Noi, ca societate, avem păreri preconcepute despre orașele mici, la fel cum avem și despre anumite etnii sau minorități. Este ușor să le urăști de la distanță. Îmi amintesc de conservatorismul părinților lui Jane și de modul în care urau toate lucrurile care aveau legătură cu homosexualii. Colega de cameră a lui Jane, Helen, era lesbiană, dar ei nu știau acest lucru. Când au întâlnit-o pentru prima oară, atât mama, cât și tatăl lui Jane s-au îndrăgostit, pur și simplu, de ea. După ce au aflat că e lesbiană, au continuat să o iubească. Apoi au plăcut-o și pe partenera ei.

Așa se întâmplă în cele mai multe cazuri. E ușor să-i urăști pe homosexuali, pe negri, pe evrei sau pe arabi. E mult mai greu să urăști niște persoane anume, niște individualități.

Și Newarkul era la fel. Puteai să-l urăști ca pe o entitate, dar atât de multe străduțe, magazine, cetățeni simpli aveau un farmec aparte și o putere pe care nu puteai decât să le apreciezi, să le îmbrățișezi și să încerci să le faci mai bune.

Chamique stătea în biroul meu. Era atât de tânără, dar pe fața ei se vedeau urmele unei durități timpurii. Viața nu fusese ușoară pentru fata asta. Și probabil că nici în continuare nu avea să fie prea ușoară. Avocatul ei, Horace Foley, se dăduse cu prea multă apă de colonie și avea ochii prea depărtați unul de celălalt. Sunt și eu avocat, și, de obicei, nu am idei preconcepute despre cei din aceeași branșă, dar eram destul de sigur că, dacă o ambulanță ar fi trecut pe-acolo, tipul ăsta ar fi sărit de la etajul trei, prin fereastra biroului meu, încercând s-o facă să încetinească[13].

[13] Referire peiorativă la anumiți avocați din sistemul de justiție american, așa-numiții *ambulance chassers* (urmăritori de ambulanțe),

— Am vrea să renunțați la acuzațiile aduse domnilor Jenrette și Marantz, spuse Foley.

— Nu pot să fac asta. M-am uitat la Chamique. Nu lăsase capul în jos, dar nici nu m-ar fi privit în ochi. Ai mințit cumva ieri în boxa martorilor? o întrebai eu.

— Clienta mea n-ar minți niciodată, spuse Foley.

L-am ignorat și am privit-o pe Chamique în ochi.

— N-ați fi reușit, oricum, niciodată să-i condamnați, spuse ea.

— N-ai de unde să știi asta.

— Vorbiți serios?

— Da.

Chamique îmi zâmbi, de parcă ar fi fost cea mai naivă creatură din câte lăsase Dumnezeu pe Pământ.

— Nu înțelegeți, nu-i așa?

— Oh, înțeleg. Ți s-au oferit bani pentru ca tu să-ți retragi declarațiile. În momentul acesta suma a ajuns la un nivel la care avocatul dumitale, aici de față, domnul „Cine-are-nevoie-de-duș-când-există-apă-de-colonie?" consideră că oferta trebuie acceptată.

— Cum mi-ai spus?

M-am uitat la Muse.

— Fii drăguță și deschide o fereastră, te rog.

— Imediat, Cope.

— Hei! Cum mi-ai spus?

— Fereastra e deschisă. Poți să sari oricând dorești. Mi-am îndreptat din nou privirea spre Chamique. Asta înseamnă că atât mărturia ta de ieri, cât și cea de astăzi sunt mincinoase. Asta înseamnă că te faci vinovată de infracțiunea de sperjur, mărturie mincinoasă. Asta înseamnă că biroul acesta, instituția aceasta, a cheltuit milioane de dolari din banii contribuabililor pe o minciună, pe sperjurul dumitale. Aceasta este o infracțiune. O să mergi la închisoare.

— Vorbește cu mine, domnule Copeland, nu cu clienta mea, spuse Foley.

— Să vorbesc cu tine? Nici măcar nu pot respira stând lângă tine.

— N-am să suport toate aceste…

— Șșșșt, spusei eu. Apoi mi-am dus mâna căuș la ureche. Ascultă sunetul ăsta.

— Ce sunet?

— Sunetul pe care-l face tapetul meu când se încrețește sub duhoarea coloniei tale. Dacă asculți cu atenție, îl poți auzi. Șșșșt, ascultă.

Chiar și Chamique zâmbi puțin.

— Nu-ți retrage declarațiile, îi spusei.

---

avocați care vânează cazurile facile, urmărind doar un profit rapid, fără prea multe scrupule.

— Trebuie să o fac.

— Atunci o să te pun pe tine sub acuzare.

Avocatul ei era gata să sară din nou la bătaie, dar Chamique îi puse o mână pe braț.

— Nu veți face asta, domnule Copeland.

— Ba da, o s-o fac.

Dar mă cunoștea prea bine. Jucam la cacealma. Ea era o biată victimă a unui viol, speriată, o biată fată care avea acum șansa să încaseze o sumă de bani, mai mulți bani decât avea să mai vadă în toată viața ei. Cine naiba eram eu să îi țin ei predici despre valorile morale și despre justiție?

Se ridică, împreună cu avocatul ei. Horace Foley spuse:

— Am semnat o înțelegere în dimineața aceasta.

N-am spus nimic. O parte din mine se simțea ușurată, și asta mă făcea să mă simt rușinat. Acum fundația JaneCare avea să supraviețuiască. Amintirea tatălui meu – bine, mă rog, cariera mea politică – nu va primi acele lovituri nedorite. Și cel mai bine era că eu nu puteam fi învinovățit. Nu eu luasem decizia asta. Chamique o făcuse.

Chamique îmi întinse mâna. I-am strâns-o.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Nu face asta, zisei eu, dar nu mai era pic de putere în încercarea mea. Își dădu și ea seama de asta. Zâmbi. Apoi ieșiră din biroul meu. Mai întâi, Chamique, apoi, avocatul ei. Mirosul de colonie rămase în urmă, ca o amintire.

Muse ridică din umeri și spuse:

— Ce poți să faci?

Mă întrebam și eu asta.

•

Am plecat acasă, unde am cinat cu Cara. Primise o „temă”, care consta în identificarea obiectelor roșii din reviste și decuparea lor. Asta ar putea părea o treabă foarte ușoară, dar, bineînțeles, nimic din ceea ce găseam împreună nu-i convenea. Nu-i plăcea nici vagonul roșu, nici rochia roșie a modelului, nici măcar camionul roșu al pompierilor. Problema era, după cum mi-am dat seama nu după multă vreme, că arătam prea mult entuziasm la ceea ce găsea ea. Spuneam „Rochia aceea chiar e roșie, draga mea! Ai dreptate! Cred c-ar fi perfectă!”

După aproximativ douăzeci de minute de astfel de exclamații mi-am dat seama de greșeala mea. Când am ajuns la o fotografie cu o sticlă de ketchup am din umeri și-am spus cu o voce plată: „Nu prea-mi place ketchupul”.

A luat o pereche de foarfeci cu dispozitiv de siguranță și s-a apucat de treabă.

Copiii.

În timp ce decupa, Cara începu să cânte un cântecel. Cântecul era dintr-un desen animat pe nume *Dora Exploratoarea* și practic consta din fredonarea

cuvântului *rucsac* iar și iar, până când capul unui părinte care se afla în apropiere exploda într-un milion de bucăți. Făcusem greșeala să-i cumpăr un rucsac vorbitor *Dora Exploratoarea* (care spunea și el „rucsac, rucsac”) cu o hartă vorbitoare, asortată (care cânta întruna „eu sunt harta, eu sunt harta, eu sunt harta, eu sunt harta”). Când verișoara ei, Madison, venea în vizită pe la ea, se jucau de-a Dora Exploratoarea. Una dintre ele juca rolul Dorei, cealaltă era o maimuță cu un nume foarte interesant, „Bocanci”. Nu auzi foarte des de maimuțe poreclite după articole de încălțăminte.

Mă gândeam la asta, la Bocanci, la modul în care Cara și verișoara ei se certau care să fie Dora și care să fie Bocanci, când m-a lovit ca proverbialul trăsnet.

Am înlemnit. Pur și simplu, m-am oprit din ce făceam și m-am așezat. Până și Cara a băgat de seamă că mă purtam ciudat.

— Tati?

— Un moment, pisicuțo.

Am fugit sus, zguduind toată casa cu pașii mei grei. Unde dracului erau facturile acelea de la casa confreriei? Am început să întorc camera cu susul în jos. Mi-a luat câteva minute să le găsesc – fusesem aproape gata să le arunc după întâlnirea pe care o avusesem de dimineață.

Bang, le-am găsit.

Le-am răsfoit. Am găsit plățile făcute prin intermediul Internetului, cele lunare, apoi am luat telefonul și-am sunat-o pe Muse. Mi-a răspuns aproape imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Când erai la facultate, cât de des făceai nopți albe?

— Cel puțin de două ori pe săptămână.

— Și cum reușeai să stai trează?

— Cu bomboane M&M. Multe. Cele portocalii sunt amfetamine, pot să jur.

— Cumpără oricât de multe ai nevoie. Poți să ți le și decontezi.

— Îmi place tonul vocii tale, Cope.

— Am o idee, dar nu știu dacă avem timpul necesar s-o punem în practică.

— Nu-ți face griji în ceea ce privește timpul. Despre ce e vorba în ideea asta?

— Este, spusei eu, despre vechii noștri prieteni, Cal și Jim.

17.

Am făcut rost de numărul de telefon de acasă a avocatului-colonie Foley și l-am trezit din somn.

— Nu semna actele până după-amiază, îi spusei eu.

— De ce?

— Pentru că, dacă o s-o faci, o să mă asigur că procuratura se va ocupa de clienta dumitale în cel mai dur mod posibil. Ca și de dumneata. O să anunțăm pe toată lumea că nu încheiem înțelegeri cu Horace Foley și că întotdeauna ne asigurăm că distinșii lui clienți primesc pedepse maxime.

— Nu poți să faci una ca asta.

N-am spus nimic.

— Am o obligație față de clienta mea.

— Spune-i că i-am cerut mai mult timp de gândire. Spune-i că e în interesul ei.

— Și părții adverse ce să-i spun?

— Nu știu, Foley, găsește ceva în neregulă cu actele, orice. Trage de timp până după-amiază.

— Și cum ar putea să fie această tragere de timp în interesul clientei mele?

— Dacă am noroc și reușesc să-i rănesc, poți să renegociezi înțelegerea. Mai mult mălai în buzunarele tale.

Făcu o pauză. Apoi:

— Hei, Cope?

— Ce-i?

— E o puștoaică tare ciudată. La Chamique mă refer.

— Cum așa?

— Majoritatea persoanelor aflate în situația ei ar fi luat imediat banii. A trebuit să insist pe lângă ea pentru că, sincer, acceptarea imediată a banilor ar fi fost cea mai bună mișcare pe care ar fi putut-o face. Amândoi știm chestia asta. Dar nici n-a vrut să audă, asta până când au lovit-o cu chestia aceea cu Jim/James de ieri. Vezi tu, înainte de asta, dincolo de ce a declarat ea în instanță, era mai interesată să-i vadă mergând la închisoare decât de un eventual profit. Voia cu tot dinadinsul să se facă dreptate.

— Și asta te surprinde?

— Tu ești nou în slujba asta. Eu fac asta de douăzeci și șapte de ani. Devii cinic odată cu trecerea anilor. Așa că, da, mă surprinde al dracului de tare.

— Și pentru ce-mi spui mie toate astea?

— Există un motiv. În ceea ce mă privește, știi ce vreau. Vreau să-mi iau partea mea, o treime din suma convenită. Dar pentru Chamique situația e diferită. Pentru ea banii ăștia ar putea reprezenta șansa de a-și schimba viața. Așa că orice-ai avea de gând, domnule procuror, nu-i strica această șansă.

•

Lucy bea singură.

Era noapte. Lucy locuia în campus, într-o locuință pusă la dispoziție de către facultate. Cei mai mulți dintre profesori munceau mult și din greu și puneau ban peste ban în speranța că vor putea să se mute dracului din apartamentele puse la dispoziție de facultate. Lucy locuia aici de peste un an. Înainte de ea, apartamentul fusese ocupat de o profesoară de limba engleză pe nume Amanda Simon, care-și petrecuse aici mai bine de trei decenii. Cancerul de plămâni o ucisese la vârsta de cincizeci și opt de ani. În urma ei, rămăsese, ca o amintire, mirosul de fum. În ciuda faptului că se înlocuise toată mocheta și se rezugrăvise tot apartamentul, duhoarea de țigări încă persista. Era de parcă ai fi locuit într-o scrumieră gigantică.

Lucy prefera votca. Se uita pe fereastră. De departe se auzea muzică. Era un campus studențesc. Întotdeauna se auzea muzică de undeva. Se uită la ceas. Miezul nopții.

Își deschise micul sistem audio cu iPod încorporat și selectă lista de melodii pe care o denumise „Moale”. Toate melodiile erau nu doar lente, ci și absolut dureroase. Așa că avea să-și bea votca, stând în apartamentul acela deprimant, mirosind fumul de țigară al unei femei moarte și ascultând cântece de jale, cântece despre dorință și despre despărțiri și despre durere. Era demnă de milă, dar uneori așa reușea să simtă ceva. Nu conta dacă ceea ce simțea era durere sau nu. Îi ajungea să simtă ceva.

În momentul ăsta, Joseph Arthur cânta „Honey and the Moon”[14]. Îi cânta iubitei lui spunându-i că, dacă n-ar fi existat, ar fi inventat-o el. Oau, ce chestie. Lucy încercă să-și imagineze un bărbat, un bărbat adevărat, spunându-i ei aceste cuvinte. Clătină din cap, neîncrezătoare.

Închise ochii și încercă să pună toate piesele cap la cap. Trecutul se ridica din nou. Lucy își petrecuse toată viața de adult încercând să fugă de pădurea aceea, de tabăra tatălui ei. Fugise în cealaltă parte a țării, în California, apoi venise înapoi. Își schimbase numele și culoarea părului. Dar trecutul fugea mereu după ea. Câteodată o lăsa să ia un avans confortabil – o amăgise să creadă că între noaptea aceea și prezent era o distanță îndeajuns de mare – dar groaza, frica, teama, oroarea acopereau repede această distanță.

Și, până la urmă, noaptea aceea groaznică o ajungea întotdeauna din urmă.

[14] Iubita mea și luna.

Dar de data asta… Cum? Fragmentele acelea de jurnal… cum puteau ele să existe? Sylvia Potter abia dacă era născută când Asasinul de Vară lovise Tabăra PLUS (Peace Love Understanding Summer[15]). Ce putea ea să știe despre ce se întâmplase atunci? Bineînțeles, ar fi putut să intre pe Internet și să se documenteze, așa cum făcuse și Lonnie, descoperind astfel că Lucy avusese un trecut ciudat. Sau poate cineva, cineva mai în vârstă și mai înțelept, îi spusese ceva.

Și totuși. De unde putea să știe? Sau, mai degrabă, cum putea cineva, oricine, să cunoască acele amănunte? O singură persoană știa că Lucy mințise despre ceea ce se întâmplase în noaptea aceea.

Și, bineînțeles, Paul n-ar fi spus nimic.

Se uită prin lichidul limpede din pahar. Paul. Paul Copeland. Putea încă să-l vadă, cu brațele și picioarele lui lungi, cu trunchiul zvelt, cu părul lui lung și cu zâmbetul lui răpitor. Interesant era că se cunoscuseră prin intermediul taților lor. Tatăl lui Paul, medic specialist în obstetrică-ginecologie la el în țară, reușise să scape de represiunea din Uniunea Sovietică, dar aflase că și în SUA putea găsi la fel de multă represiune. Ira, tatăl sensibil al lui Lucy, n-ar fi putut niciodată să reziste unei astfel de drame. Așa că Ira îl angajase pe Vladimir Copeland în calitate de doctor al taberei. Îi dăduse familiei lui șansa să scape din Newark în vara aceea.

Lucy încă mai putea să vizualizeze scena – mașina lor – un Oldsmobile Ciera obosit mergând pe drumul de țară, oprindu-se, cele patru portiere deschizându-se aproape în același timp, apoi familia alcătuită din patru persoane ieșind din mașină aproape în același timp. În momentul acela, Lucy îl văzuse pe Paul pentru prima dată. Ochii lor se întâlniseră, iar pământul parcă se cutremurase. Și își dăduse seama că și el simțise același lucru. Sunt acele momente rare în viață, când simți acel fior puternic, ca pe o descărcare electrică, și te simți minunat, și te doare al dracului de tare, dar simți, simți cu adevărat, și dintr-odată culorile par mai vii și sunetele au mai multă claritate, și mâncarea are un gust mai bun și niciodată, nici măcar pentru o secundă, nu te oprești din a te gândi la el și știi, pur și simplu, știi că și el simte exact același lucru, are aceleași sentimente față de tine.

— Așa, pur și simplu, spuse Lucy cu voce tare și mai luă o înghițitură din paharul cu votcă și apă tonică. Ca în cântecele alea patetice pe care le asculta încontinuu. Un sentiment. Un fior de emoție. Unul care să te urce pe culmi sau să te coboare în prăpăstii, nu conta. Dar acum nu mai era la fel. Cum cântase Elton John, pe versurile lui Bernie Taupin despre votca cu apă tonică? Ceva de genul că două pahare de votcă cu apă tonică te pun din nou pe picioare.

[15] Vara Păcii, Dragostei și Înțelegerii.

Dar asta nu se întâmplase și în cazul lui Lucy. Dar de ce să se mai oprească acum din băut?

Vocea aceea mică din capul ei îi tot repeta: *Nu mai bea*!

Dar vocea cea mare, mult mai mare, îi spunea vocii celei mici să tacă, dacă nu vrea s-o ia pe coajă.

Lucy strânse mâna pumn și o agită prin aer.

— Haide Voce Mare!

Râse, și sunetul acela, sunetul râsetului ei singur în camera nemișcată, o înfricoșă. Următoarea melodie de pe lista ei „Moale" era una în care Rob Thomas întreba dac-o poate ține în brațe în timp ce se dezintegra, dac-o poate ține în brațe în timp ce amândoi cădeau. Dădu din cap. Da. Da, putea s-o țină în brațe. Rob îi reaminti că era rece și speriată și distrusă și, la naiba, că voia să asculte melodia asta împreună cu Paul.

Paul.

Ar fi vrut, probabil, și el să știe de existența acestor fragmente de jurnal.

Trecuseră douăzeci de ani de când nu se mai văzuseră, dar, în urmă cu șase ani, Lucy îi căutase numele pe Internet. Nu voise să facă asta. Știa că Paul era o ușă care era mai bine să rămână închisă. Dar se îmbătase – mare surpriză! – și în timp ce unii oameni dădeau telefoane când erau beți, ea se apucase să caute pe Google.

Rezultatele căutărilor ei fuseseră surprinzătoare și nu prea. Paul era căsătorit. Lucra ca avocat. Avea o fetiță. Lucy reușise chiar să găsească o fotografie a superbei sale soții, care provenea dintr-o familie bună. Fotografia fusese făcută la un eveniment caritabil. Jane – așa o chema pe soția lui – era înaltă, zveltă și purta perle. Arăta bine cu colierul de perle la gât. I se potriveau de minune, părea făcută pentru a purta perle.

Încă o înghițitură.

Poate că lucrurile se schimbaseră în șase ani, dar, pe vremea aceea, Paul locuia în Ridgewood, New Jersey, la mai puțin de patruzeci de kilometri de locul unde era acum Lucy. Se uită în cealaltă parte a camerei, unde era computerul.

Ar trebui să-i spună și lui Paul despre jurnal, nu?

Și era foarte simplu să-l mai caute o dată pe Google. Doar să găsească un număr de telefon de-al lui – de acasă, sau, mai bine, de la birou. Să-l poată contacta. Doar pentru a-l avertiza. Nicio problemă. Fără vreun plan ascuns, fără vreo implicație, fără nimic de genul ăsta.

Puse jos paharul de votcă cu apă tonică. Ploaia bătea în fereastră. Computerul era deja deschis. Pe ecran era, da, imaginea simplă și albastră a Windowsului. Nu avea o fotografie de familie. Niciun potpuriu cu fotografiile copiilor, nici măcar fotografia animalului preferat. Doar logoul de Windows care brăzda ecranul de colo colo, de parcă monitorul i-ar fi scos limba.

Mai mult decât patetic.

Deschise motorul de căutare pe Internet și era pe punctul să înceapă să tasteze, când auzi o bătaie în ușă. Se opri, așteptă.

Încă o bătaie. Lucy se uită la ceasul din josul ecranului.

Douăsprezece și șaptesprezece minute, noaptea.

Cam târziu pentru o vizită de curtoazie.

— Cine e?

Niciun răspuns.

— Cine…?

— Sylvia Potter.

În glasul studentei se ghiceau lacrimile. Lucy se ridică în picioare și se împletici spre bucătărie. Aruncă restul de lichid din pahar în chiuvetă și puse sticla la loc în dulap. Mirosul de votcă nu se simțea, cel puțin nu foarte tare, așa că din punctul ăsta de vedere lucrurile stăteau bine. Aruncă o privire în oglindă. Imaginea pe care o văzu era groaznică, dar în privința asta nu putea face prea multe.

— Acum vin.

Deschise ușa și Sylvia aproape că se prăbuși înăuntru, de parcă s-ar fi sprijinit de ea. Fata era udă leoarcă. Aerul condiționat era deschis aproape la maximum. Lucy fu gata să facă un comentariu despre o eventuală răceală, dar i se păru că un astfel de comentariu ar fi sunat prea matern. Închise ușa.

— Îmi pare rău că vă deranjez atât de târziu, spuse Sylvia.

— Nu-ți face griji. Nu dormeam.

Fata se opri în mijlocul camerei.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut mai devreme.

— E în regulă.

— Nu, e… Sylvia se uită împrejur. Se înconjură cu brațele.

— Vrei un prosop sau ceva de genul ăsta?

— Nu.

— Pot să-ți ofer ceva de băut?

— Sunt bine.

Lucy îi făcu semn Sylviei să ia loc. Sylvia se prăbuși pe canapeaua de la Ikea. Lucy ura Ikea și manualele lor de instrucțiuni formate exclusiv din simboluri grafice, concepute din câte se părea de către niște ingineri de la NASA. Lucy se așeză lângă ea și așteptă.

— Cum ați aflat că eu am scris jurnalul acela? întrebă Sylvia.

— Asta nu e important.

— L-am trimis anonim.

— Știu.

— Și ați spus că vor fi confidențiale.

— Știu. Îmi cer scuze pentru asta.

Sylvia își șterse nasul și se uită într-o parte. Din păr încă îi picura apă.

— Chiar v-am mințit, spuse Sylvia.

— Cum adică?

— Despre ce am scris. Când v-am făcut o vizită la birou, alaltăieri. Vă mai aduceți aminte?

— Da.

— Vă aduceți aminte despre ce v-am spus că era lucrarea mea?

Lucy se gândi preț de o secundă.

— Despre cum s-a întâmplat prima dată.

Sylvia zâmbi, dar în spatele zâmbetului ei nu era nimic.

— Într-un fel, bolnav, presupun că era adevărat.

Lucy se gândi și la aceste cuvinte. Apoi spuse:

— Nu sunt foarte sigură că te înțeleg, Sylvia.

Sylvia tăcu o perioadă lungă de timp. Lucy își aduse aminte că Lonnie spusese că o va face el să vorbească. Dar ar fi trebuit să aștepte până a doua zi de dimineață.

— Ți-a făcut cumva Lonnie o vizită în seara asta?

— Lonnie Berger? De la clasă?

— Da.

— Nu. De ce să mă fi vizitat Lonnie?

— Nu e important. Deci ai venit aici de capul tău?

Sylvia înghiți cu greutate și păru un pic nesigură pe ea.

— Am făcut o greșeală?

— Nu, nicidecum. Mă bucur că ești aici.

— Sunt foarte speriată, spuse Sylvia.

Lucy dădu din cap, încercă să pară sigură pe ea, încurajatoare. Dacă forța, risca să iasă urât. Așa că așteptă. Așteptă două minute întregi, apoi nu mai rezistă:

— N-ai de ce să fii speriată, spuse Lucy.

— Ce credeți că ar trebui să fac?

— Spune-mi totul, bine?

— V-am spus. Adică, vreau să spun cea mai mare parte.

Lucy se întrebă ce să facă mai departe.

— Cine este P?

Sylvia se încruntă.

— Ce?

— În jurnalul tău. Vorbești despre un băiat pe care-l numești P. Cine este P?

— Despre ce vorbiți?

Lucy se opri. Apoi mai încercă o dată.

— Spune-mi exact motivul pentru care te afli aici, Sylvia.

Dar acum Sylvia devenise precaută.

— De ce ați venit la mine acasă astăzi?

— Pentru că voiam să stăm de vorbă despre jurnal.

— Atunci de ce mă întrebați despre un băiat pe nume P? N-am numit pe nimeni P. V-am spus exact că a fost vorba de… Cuvintele i se blocară în gât. Închise ochii și șopti:… tatăl meu.

Barajul se frânse. Lacrimile începură să curgă în valuri, șiroaie, ca ploaia.

Lucy închise ochii. Povestea cu incestul. Cea care îi șocase pe ea și pe Lonnie, îi oripilase de-a dreptul. La naiba! Lonnie greșise. Nu Sylvia era cea care scrisese jurnalul despre noaptea aceea din pădure.

— Tatăl tău te-a agresat pe când aveai doisprezece ani, spuse Lucy.

Sylvia stătea cu fața în palme, suspinele rupându-i parcă pieptul. Tot trupul i se cutremura când dădea din cap. Lucy o privi pe biata fată, atât de dornică să placă tuturor, și și-l imagină pe tatăl ei. Întinse o mână și o puse peste cea a Sylviei. Apoi se apropie de ea și o îmbrățișă. Sylvia se lipi de pieptul ei și plânse. Lucy o legănă, o ținu în brațe și încercă să o liniștească.

18.

N-am dormit deloc. Nici Muse. M-am bărbierit rapid, cu aparatul electric. Miroseam atât de urât, încât m-am întrebat dacă n-ar fi fost mai bine să-l rog pe Horace Foley să-mi împrumute apa lui de colonie.

— Fă-mi rost de hârtiile alea, îi spusei lui Muse.

— Imediat ce voi putea.

Când judecătorul a deschis ședința de judecată am chemat un martor-surpriză.

— Acuzarea îl cheamă pe Gerald Flynn.

Flynn era băiatul „bun" care o invitase pe Chamique Johnson la petrecere. Arăta ca un băiat bun, cu pielea lui netedă, cu părul parțial blond și cu ochii mari și albaștri, care păreau a privi totul cu naivitate. Pentru că exista posibilitatea ca eu să închei oricând administrarea probatoriului, apărarea se asigurase că Flynn era pe-aproape. Era, până la urmă, martorul lor cheie, sau cel puțin așa ar fi trebuit să fie.

Flynn confirmă declarațiile fraților lui de confrerie. Dar una era să minți la poliție, chiar și în declarațiile scrise. Altceva era s-o faci în timpul „spectacolului". M-am uitat la Muse. Stătea în ultimul rând, încercând să-și păstreze o mină degajată. Rezultatele erau amestecate. Muse n-ar fi fost prima mea alegere dac-ar fi trebuit să vin cu un partener la o partidă de pocher.

I-am cerut să-și spună numele, pentru conformitate.

— Gerald Flynn.

— Dar ți se spune Jerry, corect?

— Da.

— Bine, atunci să începem cu începutul, bine? Unde ați întâlnit-o prima dată pe partea vătămată, domnișoara Chamique Johnson?

Chamique venise și astăzi în sală. Stătea în zona de mijloc, în antepenultimul rând, împreună cu Horace Foley. Interesant loc își alesese. De parcă n-ar fi vrut să se implice. Auzisem ceva țipete pe coridor de dimineață, un pic mai devreme. Familiile Jenrette și Marantz nu erau deloc mulțumite de evoluția pe care o luaseră evenimentele în ceea ce privește retragerea declarațiilor lui Chamique. Încercaseră să rezolve problema de la prima oră, dar nu le ieșise. Așa că am început ședința ceva mai târziu decât de obicei. Și totuși, cu toate astea, erau pregătiți. Își luaseră din nou figurile potrivite pentru sala de judecată – îngrijorate, serioase, afectate.

Era doar o întârziere temporară, își închipuiau ei. Totul avea să mai dureze doar câteva ore.

— La casa confreriei, când a venit acolo pe doisprezece octombrie, răspunse el.

— Îți amintești exact data?

— Da.

Am făcut o față uimită, de parcă aș fi vrut să spun „Vai, vai, nu-i așa că e interesant?”, deși nu era deloc așa. Sigur că știa exact data. Toată tevatura asta, tot procesul făcea parte și din viața lui acum.

— De ce a venit domnișoara Johnson la casa confreriei voastre?

— A fost angajată ca dansatoare exotică.

— Dumneata ai angajat-o?

— Nu. Mă rog, vreau să spun că, de fapt, toată confreria a angajat-o. Dar n-am fost eu cel care a semnat contractul cu ea, sau ceva de genul ăsta.

— Înțeleg. Deci a venit la casa confreriei voastre și-a prestat niște dansuri exotice?

— Da.

— Și dumneata te-ai uitat la aceste dansuri?

— Da.

— Și cum ți s-au părut?

Mort Pubin era în picioare:

— Obiectez!

Judecătorul se încrunta deja la mine.

— Domnule Copeland?

— Din declarația domnișoarei Johnson reiese că domnul Flynn este cel care a invitat-o la petrecerea unde a avut loc și violul. Încerc să înțeleg de ce a făcut domnul Flynn asta.

— Întrebați-l asta, atunci, spuse Pubin.

— Onorată instanță, aș putea totuși s-o fac așa cum cred eu de cuviință?

— Încercați să reformulați, spuse judecătorul Pierce.

M-am întors la Flynn.

— După părerea dumitale, domnișoara Johnson este o dansatoare exotică bună?

— Presupun că da.

— Da sau nu?

— Nu e grozavă. Dar da, mi s-a părut destul de bună.

— Ai găsit-o atrăgătoare?

— Da, adică, presupun că da.

— Da sau nu?

— Obiectez! strigă Pubin, din nou. Nu este obligat să răspundă la o astfel de întrebare cu da sau nu. Poate că domnișoara i s-a părut oarecum atrăgătoare. Răspunsul nu este întotdeauna da sau nu la o astfel de întrebare.

— Sunt de acord cu tine, Mort, spusei eu, surprinzându-l. Dă-mi voie să reformulez, domnule Flynn – cât de atrăgătoare vi s-a părut?

— Adică, pe o scară de la unu la zece?

— Ar fi minunat, domnule Flynn, dacă mi-ai spune cât de atractivă ți s-a părut pe o scară de la unu la zece.

Se gândi preț de un moment.

— Șapte, poate chiar opt.

— Bine, mulțumesc. Și, la un moment dat, în seara aceea, ai vorbit cu domnișoara Johnson?

— Da.

— Și despre ce-ați vorbit?

— Nu mai știu.

— Încearcă să-ți amintești.

— Am întrebat-o unde locuia. Mi-a spus că în Irvington. Am întrebat-o dacă mergea la școală și dacă avea un prieten. Chestii de genul ăsta. Mi-a povestit că are un copil. M-a întrebat ce studiam. I-am spus că voiam să merg la Medicină.

— Altceva?

— Lucruri de genul ăsta.

— Înțeleg. Cam cât timp ai stat de vorbă cu ea?

— Nu mai știu.

— Atunci să văd, poate te ajut eu. Mai mult de cinci minute?

— Da.

— Mai mult de o oră?

— Nu, nu cred.

— Mai mult de o jumătate de oră?

— Nu sunt sigur.

— Mai mult de zece minute?

— Cred că da.

Judecătorul Pierce mă întrerupse, spunându-mi că lumea înțelesese despre ce era vorba și că ar trebui să trec mai departe.

— Cum a plecat domnișoara Johnson de la acel eveniment, dacă știți?

— A venit o mașină și a luat-o.

— Oh, a fost singura dansatoare exotică prezentă în seara aceea în casa confreriei?

— Nu.

— Câte alte dansatoare au mai fost acolo?

— În total au fost trei.

— Mulțumesc. Celelalte două au plecat împreună cu domnișoara Johnson?

— Da.

— Ai vorbit cu vreuna dintre ele?

— Nu, nu cred. Poate că le-am salutat doar.

— Crezi c-ar fi corect să spunem că singura dansatoare exotică cu care ai purtat o conversație a fost Chamique Johnson?

Pubin arăta de parcă ar fi vrut să obiecteze, dar decise să n-o facă.

— Da, spuse Flynn. Cred c-ar fi corect să spunem așa.

Gata cu preliminariile.

— Chamique Johnson a declarat că a câștigat ceva bani în plus prestând servicii de natură sexuală câtorva tineri prezenți la petrecerea respectivă. Știi cumva dacă e adevărat?

— Nu știu.

— Zău? Deci dumneata nu ai apelat la serviciile ei?

— Nu.

— Și n-ai auzit niciodată pe vreun membru al confreriei tale povestind că domnișoara Johnson le-a prestat servicii de natură sexuală?

Flynn era prins în capcană. Fie avea să mintă, fie avea să recunoască faptul că în casa aceea avuseseră loc ilegalități. Făcu cea mai proastă alegere dintre toate – alese calea de mijloc.

— Este posibil să fi auzit ceva șoapte în sensul ăsta.

Foarte frumos o scăldase, acum arăta ca un mincinos.

Am folosit cel mai neîncrezător ton de care eram în stare:

— Este posibil să fi auzit niște șoapte?

— Da.

— Deci nu ești sigur că ai auzit acele șoapte, spusei eu pe un ton de parcă aceasta era cea mai mare prostie pe care-o auzisem în viața mea, dar este posibil să le fi auzit. Pur și simplu, nu-ți aduci aminte dacă ai auzit acele șoapte sau nu. Asta este declarația ta?

De data asta se ridică Flair în picioare.

— Onorată instanță?

Judecătorul se uită la el.

— Acesta este un caz de viol sau, între timp, domnul Copeland s-a mutat la Brigada de moravuri ușoare? Își deschise brațele. Oare acuzațiile sale de viol sunt atât de slabe, atât de trase de păr încât acum încearcă să-i condamne pe acești băieți pentru solicitarea de servicii de natură sexuală?

— Nu asta încerc să aflu, spusei eu.

Flair îmi zâmbi.

— Atunci, te rog, pune martorului întrebări care să privească această presupusă agresiune. Nu-l pune să-ți înșiruie toate ilegalitățile pe care le-a văzut comise de prietenii lui.

— Haideți să înaintăm puțin, domnule Copeland, spuse judecătorul.

Ticălosul de Flair!

— I-ai cerut domnișoarei Johnson numărul de telefon?

— Da.

— De ce?

— M-am gândit că poate o voi suna.

— Ți-a plăcut de ea?

— M-am simțit atras de ea, da.

— Pentru că era de nota șapte, poate opt? Am dat din mână înainte ca Pubin să poată face vreo mișcare. Retrag întrebarea. Ai ajuns să o suni pe domnișoara Johnson?

— Da.

— Ne poți spune când anume și, pe cât de bine îți amintești, te-aș ruga să-mi relatezi respectiva conversație?

— Zece zile mai târziu, am sunat-o și am întrebat-o dacă vrea să vină la o petrecere organizată de confrerie.

— În scopul de a o angaja din nou ca dansatoare exotică?

— Nu, spuse Flynn. L-am văzut înghițind în sec, iar ochii i se umeziseră puțin. Am chemat-o ca invitată.

Am lăsat ca răspunsul să fie auzit de toți. M-am uitat la Jerry Flynn. I-am lăsat și pe jurați să-l studieze. Se vedea ceva pe figura lui. O plăcuse oare pe Chamique Johnson? Am lăsat momentul să se prelungească. Pentru că eram confuz. Mă gândisem că poate Jerry Flynn participase cumva la complot, că o chemase la petrecere cu un scop anume. Am întors problema pe toate fețele în minte.

— Domnule Copeland, spuse judecătorul.

— Domnișoara Johnson a acceptat invitația dumitale?

— Da.

— Când spui că ai chemat-o ca – am făcut semnul ghilimelelor cu degetele – „invitată”, vrei, de fapt, să spui „parteneră”?

— Da.

Am rememorat cu el întâlnirea și am ajuns la momentul în care a servit-o cu un punch.

— I-ai spus că în punch-ul respectiv era și alcool? am întrebat eu.

— Da.

Era o minciună. Și se vedea clar că e o minciună, dar voiam să subliniez ridicolul respectivei susțineri.

— Ai întrebat-o pe domnișoara Johnson dacă vrea ceva de băut?

— Da.

— Și ea a spus că da?

— Da.

— Și, după aceea, ce ai spus?

— Am întrebat-o dacă vrea să bea niște punch.

— Și ea ce-a zis?

— A spus că da.

— Și, după aceea, ce s-a întâmplat?

Se foi în scaun.

— I-am spus că avea alcool în el.

Mi-am ridicat o sprânceană.

— Așa, pur și simplu?

— Obiectez! Pubin se ridică. Cum adică „așa, pur și simplu”? I-a spus că avea alcool în el. S-a răspuns exact la întrebare.

Avea dreptate. Lasă-i cu minciuna evidentă. Am făcut semn cu mâna judecătorului, că aveam să renunț la întrebare. Am început apoi să rememorez împreună cu martorul ce se întâmplase în seara aceea, pas cu pas. Flynn spunea același lucru ca și în declarațiile date până acum, povesti cum Chamique se îmbătase, cum începuse să flirteze cu Edward Jenrette.

— Cum ai reacționat tu când s-a întâmplat asta?

Ridică din umeri.

— Edward e într-un an mai mare. Eu sunt boboc. Se mai întâmplă.

— Deci crezi că Chamique a fost impresionată de faptul că domnul Jenrette era mai mare?

Pubin decise din nou să nu obiecteze.

— Nu știu, spuse Flynn. Poate.

— Oh, apropo, ai fost în camera domnilor Marantz și Jenrette?

— Sigur.

— De câte ori?

— Nu știu. De multe ori.

— Zău? Cu toate că nu ești decât un boboc.

— Asta nu înseamnă că ei nu sunt prietenii mei.

Am făcut o figură sceptică.

— Ai fost în camera aceea de mai multe ori, nu doar o singură dată?

— Da.

— De mai mult de zece ori?

— Da.

Figura mi-a devenit și mai sceptică.

— Bine, atunci spune-mi: ce fel de combină muzicală au în cameră?

Flynn răspunse imediat:

— Au un sistem Bose iPod.

Știam deja asta. Percheziționasem camera. Aveam și fotografii.

— Dar televizor, au în cameră? Și dacă da, cât de mare este?

Zâmbi, vrând să-mi spună că mirosise capcana mea.

— Nu au televizor.

— Niciun fel de televizor?

— Nu.

— Bine, atunci să ne întoarcem la seara în chestiune…

Flynn continuă să-și depene povestea. Începuse să petreacă alături de prietenii săi. O văzuse pe Chamique luând-o pe scări în sus, de mână cu Jenrette. Nu știa ce se întâmplase după asta, bineînțeles. Apoi mai târziu în aceeași seară se întâlnise din nou cu Chamique și o condusese până în stația de autobuz.

— Părea supărată? întrebai eu.

Flynn spuse că nu, ba chiar din contră. Chamique „zâmbea" și părea „fericită" și la fel de ușoară ca o boare de vânt. Descrierea lui era absolut criminală.

— Deci când Chamique Johnson a povestit că a mers la butoiul de bere împreună cu dumneata, apoi a urcat scările și a ajuns în holul unde a fost apucată cu forța, a mințit?

Flynn era îndeajuns de isteț să nu muște momeala.

— Eu vă spun doar ce am văzut.

— Cunoști pe cineva pe nume Cal sau Jim?

Se gândi puțin.

— Știu vreo doi tipi pe care îi cheamă Jim. Nu cred că știu pe nimeni cu numele de Cal.

— Cunoști faptul că domnișoara Johnson susține că bărbații care au violat-o se numeau – nu voiam ca Flair să obiecteze cu privire la cuvintele folosite de mine, dar mi-am permis să-mi dau puțin ochii peste cap atunci când am spus „se numeau" – Cal și Jim?

Se gândea cum să răspundă la întrebarea asta. Alese varianta adevărului:

— Am auzit.

— La petrecerea aceea a participat cineva pe nume Cal sau Jim?

— Din câte știu eu, nu.

— Înțeleg. Și cunoști vreun motiv pentru care domnul Jenrette și domnul Marantz și-ar fi spus Cal și Jim?

— Nu.

— Ai auzit vreodată aceste două nume împreună? Vreau să spun înainte de presupusul viol?

— Nu-mi amintesc să fi auzit așa ceva.

— Deci nu ne poți edifica deloc asupra motivelor care ar fi făcut-o pe domnișoara Johnson să declare că atacatorii ei se numeau Cal și Jim?

Pubin își strigă obiecția:

— Cum ar putea el să știe motivele pentru care această femeie tulburată și intoxicată cu substanțe euforice ar fi mințit?

Nu mi-am luat ochii de la martor.

— Nu vă vine nimic în minte, domnule Flynn?

— Nimic, spuse el cu fermitate.

M-am uitat în spate, la Loren Muse. Avea capul plecat, meșterea ceva la BlackBerry-ul ei. Ridică privirea, o întâlni pe-a mea și dădu din cap o singură dată.

— Onorată instanță, spusei eu, mai am câteva întrebări pentru martorul acesta, dar cred că ne-am putea opri acum pentru pauza de prânz.

Judecătorul Pierce fu de acord cu mine.

M-am străduit să nu alerg până la Loren Muse.

— Am făcut rost de ea, spuse ea rânjind. Faxul e în biroul tău.

19.

Lucy avea noroc că nu avea ore de dimineață. La cât băuse aseară se mai adăuga și faptul că stătuse până târziu cu Sylvia Potter, așa că nu se ridică din pat până la prânz. După ce se sculă, dădu un telefon unuia dintre consilierii facultății, Katherine Lucas, o doamnă psiholog pe care Lucy o considerase întotdeauna foarte bună. Îi explică situația Sylviei. Lucas avea să știe mai bine cum să procedeze în continuare.

Se gândi la fragmentul acela de jurnal care declanșase toată această tevatură. Pădurea. Țipetele. Sângele. Nu Sylvia Potter îl trimisese. Atunci cine?

Nu avea niciun indiciu.

Aseară se decisese să-l sune pe Paul. Trebuia să știe și el de toate astea, concluzionase ea. Dar oare luase această decizie sub influența alcoolului? Acum, trează, în plină zi, mai părea oare o idee atât de bună?

O oră mai târziu, găsi cu ajutorul calculatorului numărul de telefon al lui Paul, de la serviciu. Era procurorul districtului Essex – și, de asemenea, află că era văduv. Jane murise de cancer. Paul pusese bazele unei fundații, numită după ea. Lucy se întreba cam ce părere ar fi trebuit să aibă ea despre toate astea, dar nici nu se gândea că ar putea ajunge acum la o concluzie.

Formă numărul cu o mână tremurândă. Când ajunse la centralistă ceru să i se facă legătura cu Paul Copeland. O duru când spuse asta. Își dădu seama că nu-i mai rostise numele cu voce tare de douăzeci de ani.

Paul Copeland.

Răspunse o femeie şi spuse:

— Biroul procurorului districtual.

— Aș vrea să vorbesc cu Paul Copeland, vă rog.

— Pot să întreb cine-l caută?

— O prietenă veche, spuse ea.

Nimic.

— Mă numesc Lucy. Spuneți-i că e Lucy. De acum douăzeci de ani.

— Aveți și un nume de familie, Lucy?

— Spuneți-i doar atât, bine?

— Domnul procuror Copeland nu este la birou în momentul acesta. Ați vrea să lăsați un număr de telefon la care să vă contacteze?

Lucy îi dădu numerele de telefon de acasă, de la birou și cel de mobil.

— Ați putea să-mi spuneți și despre ce este vorba?

— Spuneți-i doar că a sunat Lucy. Și că e vorba de ceva important.

•

Muse și cu mine eram amândoi în biroul meu. Ușa era închisă. Comandasem pentru prânz sendvișuri de la restaurant. Eu comandasem unul cu salată de pui, cu pâine integrală, iar Muse înfuleca dintr-un sendviș cu chiftele, de mărimea unei plăci de surf.

Aveam faxul în mână.

— Unde e detectivul tău particular? Cingle și nu mai știu cum?

— Shaker. Cingle Shaker. O să vină și ea.

M-am așezat și am început să mă uit peste notițele mele.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu.

Avea un zâmbet larg pe față.

— Ce-i?

— Nu-mi prea place să spun asta, Cope, mai ales că ești șeful meu și așa mai departe, dar să știi că ești un adevărat geniu.

— Da, cred că sunt.

M-am întors la notițele mele.

— Vrei să plec, să te las singur? întrebă Muse.

— Nu. Poate îmi vine vreo idee și-ți dau ceva de făcut.

Ridică sendvișul spre mine. Era surprinzător cum reușea să facă asta fără ajutorul unei macarale industriale.

— Predecesorul tău, spuse Muse mușcând din sendviș. Câteodată, când avea cazuri din astea mai mari, stătea acolo și privea în gol, spunea că se concentrează. De parcă era Michael Jordan. Faci și tu așa?

— Nu.

— Deci – mai mușcă o bucățică, mai mestecă un pic – crezi că te-ar deranja dacă aș trece la un alt subiect?

— Vrei să spui ceva care nu are legătură cu cazul ăsta?

— Asta vreau să spun

Mi-am ridicat privirea.

— Să-ți spun drept, mi-ar prinde bine o schimbare de decor. Ce-ai pe suflet?

Se uită în dreapta, așteptă un moment sau două. Apoi spuse:

— Am niște prieteni la secția Omucideri din Manhattan.

Îmi închipuiam cam unde voia să bată. Am mușcat delicat din sendvișul meu cu salată de pui.

— Cam seacă.

— Ce anume?

— Salata de pui. E cam seacă. Am pus sendvișul jos și m-am șters pe degete cu un șervețel. Lasă-mă să ghicesc. Unul dintre prietenii tăi de la Omucideri ți-a spus despre uciderea lui Manolo Santiago?

— Da.

— Ți-au spus și care este teoria mea?

— Adică cum, după părerea ta, este unul dintre băieții pe care Asasinul de Vară i-a ucis în tabăra aceea, chiar dacă părinții lui au spus că nu este el?

— Da, despre teoria asta vorbesc.

— Da, mi-au spus.

— Și?

— Și cred că nu ești în toate mințile.

Am zâmbit.

— Dar tu ce crezi?

— M-aș fi gândit și eu la fel, că nu ești în toate mințile. Doar că acum – arătă spre fax – îmi dau seama de ce ești capabil. Deci vreau să spun că vreau să particip și eu.

— La ce?

— Știi foarte bine la ce. O să te apuci să faci săpături, să investighezi, nu-i așa? O să încerci să afli ce s-a întâmplat, de fapt, în pădurile alea?

— Da.

Deschise brațele.

— Aș dori să particip și eu.

— Nu vreau să te știu lucrând pe banii instituției pentru treburile mele particulare.

— În primul rând, spuse Muse, deși toate lumea e sigură că Wayne Steubens i-a omorât pe toți, dosarul de omor este încă deschis, din punct de vedere procedural. De fapt, e vorba de o crimă cvadruplă care, dacă te gândești mai bine, a rămas nerezolvată.

— Crimă care nu a avut loc în jurisdicția noastră.

— N-avem de unde să știm chestia asta. Nu știm decât unde au fost găsite trupurile victimelor. Și una dintre victime, adică sora ta, a locuit chiar în orașul acesta.

— Te cam întinzi cu interpretările procedurale.

— În al doilea rând, eu sunt angajată să lucrez patruzeci de ore pe săptămână. În realitate, lucrez în jur de optzeci. Tu știi foarte bine chestia asta. Tocmai de aceea m-ai și promovat. Ceea ce fac eu în afara celor patruzeci de ore mă privește. Sau, dacă e nevoie, o să lucrez și o sută pe săptămână. Nu-mi pasă. Și înainte să mă întrebi, nu, nu e o favoare pe care o fac șefului meu. Hai să spunem lucrurilor pe nume – sunt un investigator. Dacă reușesc să descâlcesc cazul ăsta, o să am cu ce să mă laud. Deci, ce zici?

Am ridicat din umeri.

— De ce nu?

— Deci particip și eu?

— Participi.

Părea foarte fericită.

— Și care-i primul pas?

M-am gândit la asta. Trebuia să fac ceva. Tot evitasem, amânasem momentul. Acum nu mai puteam amâna.

— Wayne Steubens, spusei.

— Asasinul de Vară.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— L-ai cunoscut, nu-i așa?

Am dat din cap.

— Am fost amândoi consilieri în tabăra aceea.

— Cred c-am citit pe undeva că nu primește vizite.

— Va trebui să-l facem să se răzgândească.

— E într-o închisoare de maximă siguranță, în Virginia, spuse Muse. Pot să dau niște telefoane.

Muse știa deja unde era închis Steubens. Incredibil.

— Fă asta.

Cineva ciocăni la ușă. Secretara mea, Jocelyn Durels, își băgă capul înăuntru.

— Câteva mesaje, spuse ea. Vrei să ți le las pe birou?

I-am făcut semn cu degetele să mi le dea mie.

— Ceva important?

— Nu chiar. Destule mesaje de la presă. Ai zice că știu că ești la tribunal, dar tot sună aici după tine.

Am luat teancul de bilete și am început să răsfoiesc. Mi-am ridicat privirea spre Muse. Se uita împrejur. În biroul ăsta nu prea erau lucruri personale. La început, imediat după ce m-am mutat, am pus o fotografie a Carei pe dulap. Două zile mai târziu, am arestat un violator de copii, care făcuse lucruri de neimaginat unei fetițe de vârsta Carei. Am vorbit despre caz în biroul meu și în tot timpul acela mă uitasem la fotografia fiicei mele. Până la urmă, a trebuit să o întorc cu fața la perete. În seara aceea, am dus-o înapoi acasă.

Locul ăsta nu era pentru Cara. Nici măcar pentru o fotografie de-a ei.

Răsfoiam mesajele, la un moment dat, ceva mi-a atras atenția.

Secretara mea folosește foi de hârtie roz, autocopiante, și păstrează și ea o copie, galbenă, în agendă. Scrie mesajele de mână. Caligrafia ei e impecabilă.

Persoana care mă sunase, conform foii mele roz, era:

Lucy??

Pentru un moment m-am holbat la numele acela. Lucy. Nu se putea.

Era un număr de telefon de la birou, unul de acasă și unul de mobil. Prefixul de la toate trei indica faptul că Lucy Două Semne de Întrebare locuia, muncea și circula prin New Jersey.

Am luat receptorul telefonului și am format numărul de la secretariat.

— Jocelyn?

— Da?

— Mă uit la un mesaj de la cineva pe nume Lucy, am spus eu.

— Da. A sunat cam acum o oră.

— Nu mi-ai scris și numele de familie.

— Nu mi-a dat un astfel de nume. Tocmai de aceea am pus semnele alea de întrebare.

— Nu înțeleg. I-ai cerut numele de familie și ea n-a vrut să ți-l dea?

— Exact.

— Și ce ți-a spus?

— În partea de jos a paginii.

— Ce?

— Ai citit notițele din partea de jos a paginii?

— Nu.

Așteptă, fără să spună nimic. M-am uitat pe foaie și-am citit:

Spune că e o prietenă veche, de douăzeci de ani.

Am citit cuvintele acelea din nou. Și din nou.

— Turnul de control cheamă pe Cope[16].

Era Muse. Nu spusese cuvintele astea, le cântase, folosindu-se de linia melodică a cântecului lui David Bowie. Am tresărit.

— Te pricepi la cântat, cum te pricepi la pantofi.

— Foarte amuzant. Făcu un semn spre hârtia cu mesajul în chestiune și-și arcui o sprânceană. Deci, cine e această Lucy, barosane? O iubită din tinerețe?

Am rămas tăcut.

— Oh, la naiba! Sprânceana arcuită i se lăsă în jos. Glumeam doar. N-am vrut să…

— Nu-ți face griji, Muse.

— Nici tu să nu-ți faci griji, Cope. Cel puțin nu până mai târziu.

Privirea ei se întoarse spre ceasul de lângă mine. M-am uitat și eu la el. Avea dreptate. Prânzul se terminase. Chestia asta trebuia să mai aștepte. Nu știam ce voia Lucy. Sau poate știam. Trecutul se trezea la viață. Tot. Parcă morții își croiau drum afară din morminte.

Dar asta trebuia să mai aștepte. Am luat faxul și m-am ridicat în picioare.

Muse se ridică și ea.

— A venit momentul cel mare.

[16] În original *Ground control to Major Cope*, parafrază după celebra melodie *Ground Control to Major Tom,* aparținând lui David Bowie.

Am dat din cap. Era mai mult decât atât. Aveam să-i distrug pe nenorociții aceia. Și aveam să mă străduiesc al dracului de tare să nu se vadă cât de mult avea să-mi placă.

•

După prânz, în boxa martorului, Jerry Flynn părea destul de calm. Nu-l zdruncinasem prea mult de dimineață. Și n-avea niciun motiv să creadă că după-amiaza avea să fie diferită.

— Domnule Flynn, începui eu, îți place pornografia?

Nici măcar n-am așteptat reacția evidentă. M-am întors spre Mort Pubin și-am făcut un gest sarcastic cu mâna, de parcă l-aș fi poftit pe scenă.

— Obiectez!

Pubin nici nu trebui să-și explice obiecția. Judecătorul îmi aruncă o privire dezaprobatoare. Am ridicat din umeri și-am spus:

— Proba numărul optsprezece. Am ridicat bucata de hârtie. Aceasta este o factură trimisă pe adresa casei confreriei și reprezintă achizițiile făcute pe Internet. O recunoști?

Se uită la ea.

— Nu plătesc eu facturile. Trezorierul se ocupă de chestia asta.

— Da, domnul Rich Devin, care a declarat deja că aceasta este într-adevăr o factură emisă pe numele confreriei.

Judecătorul se uită la Flair și la Mort.

— Aveți vreo obiecție?

— Vom consemna că aceea este o factură a confreriei, spuse Flair.

— Vezi rubrica asta, de aici? Am arătat spre un rând din partea de sus.

— Da.

— Poți citi ce scrie aici?

— Netflix.

— Cu un singur x la final. Am citit pe litere „Netflix”, cu voce tare. Ce este acest Netflix, dacă știi?

— Este un serviciu de închiriere de DVD-uri. Totul are loc prin poștă. Se pot păstra permanent până la trei DVD-uri. Când trimiți unul înapoi, îți trimit și ei altul.

— Bine, mulțumesc. Am dat din cap și am coborât cu degetul câteva rânduri mai jos. Ai putea să-mi citești ce scrie aici?

Ezită.

— Domnule Flynn?

Își drese vocea.

— HotFlixxx, spuse el.

— Cu trei „x” la final, corect? Am citit din nou cu voce tare cuvântul respectiv, pe litere.

— Da.

Arăta de parcă i se făcuse brusc rău.

— Ne poți spune ce este acest HotFlixxx?

— Este un serviciu la fel ca și Netflix, spuse el.

— Deci este un serviciu de închiriere de DVD-uri?

— Da.

— Prin ce se deosebește el de Netflix, dacă știi?

Se înroși.

— Prin el se închiriază, ăăăă, alt gen de filme.

— Ce gen?

— Ăăă, păi, filme pentru adulți.

— Înțeleg. Deci mai devreme, atunci când te-am întrebat dacă îți place pornografia, poate că ar fi fost mai bine să te întreb „Te uiți la filme porno?"

Se foi în scaun.

— Uneori, spuse el.

— Nu-i nimic rău în asta, fiule. Fără să mă uit în spate, știind că se ridicase, am arătat spre scaunul părții adverse. Și pun pariu că domnul Pubin s-a ridicat să ne spună că și dumnealui îi plac filmele porno, mai ales intriga lor.

— Obiectez! spuse Pubin.

— Îmi retrag afirmația, spusei eu. Am revenit la Flynn. Îți place un anume film porno, ai vreo preferință?

Culoarea îi dispăru din obraji. De parcă întrebarea mea rupsese un stăvilar. Capul i se întoarse spre masa apărării. M-am mișcat doar un pic, pentru a-i bloca privirea. Flynn tuși în pumn și spuse:

— Aș putea invoca Amendamentul al Cincilea[17]?

— Pentru ce?

Flair Hickory se ridică în picioare.

— Martorul a solicitat să fie consiliat.

— Onorată instanță, spusei eu, când eram la Facultatea de Drept am învățat că Amendamentul al Cincilea este folosit pentru a preveni auto-incriminarea și – vă rog să mă corectați dacă greșesc – dar, ei bine, există oare vreo lege care să interzică cuiva să aibă un film porno preferat?

— Putem face o pauză de zece minute? spuse Flair.

— Nici gând, onorată instanță.

— Martorul, continuă Flair, a cerut să fie consiliat.

— Nu, n-a făcut acest lucru. A întrebat dacă poate invoca Amendamentul al Cincilea. Și dă-mi voie să-ți spun ceva, domnule Flynn. Îți ofer imunitate totală.

— Imunitate pentru ce? întrebă Flair.

---

[17] Amendament la Constituţia Statelor Unite ale Americii, care statuează dreptul oricărei persoane de a refuza să răspundă la întrebări sub motivaţia că un eventual răspuns l-ar putea incrimina.

— Pentru orice vrea el. Nu vreau ca acest martor să iasă din boxă.

Judecătorul Pierce se uită din nou la Flair Hickory. Nu se grăbi. Dacă Flair reușea să vorbească cu el, avea să-mi facă probleme. Găseau ei ceva. M-am uitat în spate, la Jenrette și la Marantz. Nu se mișcaseră, nu ceruseră lămuriri.

— Fără pauză, spuse judecătorul.

Flair Hickory se așeză în scaunul lui.

M-am întors la Jerry Flynn.

— Ai un film porno preferat?

— Nu, spuse el.

— Ai auzit de un film porno care se numește – m-am prefăcut că citesc numele de pe o bucată de hârtie, dar îl știam pe dinafară – *Romancing His Bone*?

Probabil că se așteptase la întrebarea asta, dar chiar și așa, îl lovise ca un trăsnet.

— Ăăă, ați putea repeta titlul, vă rog?

L-am repetat.

— Ai auzit de filmul ăsta?

— Nu cred.

— Nu crezi. Deci e posibil să fi auzit?

— Nu sunt sigur. Nu prea reține titlurile filmelor.

— Ei bine, să vedem dacă-ți putem reîmprospăta memoria.

Aveam la mine faxul pe care mi-l dăduse Muse. I-am dat o copie și avocatului apărării și-am depus-o ca probă. Apoi am reintrat în joc.

— Din cele comunicate de HotFlixxx un exemplar al DVD-ului cu filmul acesta s-a aflat în posesia confreriei în ultimele șase luni. Și tot din evidențele HotFlixxx am aflat că filmul le-a fost trimis înapoi în ziua *următoare* celei în care domnișoara Johnson a reclamat violul la poliție.

Tăcere.

Pubin arăta de parcă și-a fi înghițit limba. Flair era prea bun pentru a arăta ceva. Citi faxul respectiv de parcă ar fi fost vorba de un articol monden din *Circul Familiei*.

M-am apropiat și mai mult de Flynn.

— Am reușit cu asta să te fac să-ți amintești ceva?

— Nu știu.

— Nu știi? Atunci să încercăm altceva.

M-am uitat spre spatele sălii de judecată. Loren Muse stătea lângă ușă. Rânjea. Am dat din cap. Deschise ușa și o femeie care arăta ca o amazoană superbă dintr-un film de categoria B intră în sală.

Detectivul particular al lui Muse, Cingle Shaker, pășea relaxată, simțindu-se ca peștele-n apă. Parcă toți din încăpere își țineau respirația de uimire la vederea ei.

— Recunoști femeia care tocmai a intrat în sală? îl întrebai eu.

Nu-mi răspunse. Judecătorul spuse:

— Domnule Flynn?

— Da. Flynn își drese vocea pentru a mai câștiga ceva timp. O recunosc.

— De unde o cunoști?

— Am cunoscut-o la bar, seara trecută.

— Înțeleg. Și ați vorbit despre filmul *Romancing His Bone*?

Cingle se dăduse drept o fostă actriță porno. Îi făcuse pe mai mulți membri ai confreriei să spună tot, în foarte scurt timp. După cum spusese și Muse, era și *extrem* de ușor pentru o femeie cu un corp atât de voluptuos, încât ar fi trebuit arestată pentru asta, să-i facă pe niște tineri să spună tot.

— E posibil să fi povestit câte ceva despre el, spuse Flynn.

— El fiind filmul respectiv?

— Da.

— Hmmm, făcui eu, de parcă ar fi fost vorba de o descoperire foarte curioasă. Deci acum, cu domnișoara Shaker pe post de catalizator, îți aduci aminte de filmul *Romancing His Bone.*

Încercă să nu lase capul în jos, dar nu reuși aceeași figură și cu umerii.

— Da, spuse Flynn. Cred că-mi aduc aminte.

— Îmi pare bine că te-am putut ajuta.

Pubin se ridică să obiecteze, dar judecătorul îi făcu semn să se așeze la loc.

— De fapt, continuai eu, i-ați spus domnișoarei Shaker că *Romancing His Bone* este filmul porno preferat al întregii confrerii, nu-i așa?

Ezită.

— E în regulă, Jerry. Trei dintre „frații" tăi mi-au confirmat deja că și ei i-au spus domnișoarei Shaker același lucru.

Mort Pubin:

— Obiectez!

M-am uitat înapoi, la Cingle Shaker. La fel a făcut toată lumea. Cingle a zâmbit și a făcut cu mâna, de parcă era o vedetă față în față cu publicul și tocmai fusese prezentată. Am adus în sală, pe o masă cu rotile, televizorul și un aparat DVD. Discul cu filmul era deja în aparat. Muse îl pregătise, derulase exact la scena relevantă.

— Onorată instanță, aseară unul dintre investigatorii mei a mers la magazinul King David's Smut Palace, din New York. M-am uitat spre juriu și-am zâmbit. Vedeți dumneavoastră, e deschis non-stop, deși de ce-ar vrea cineva să meargă acolo la ora trei dimineața, chiar nu pot să-mi dau seama.

— Domnule Copeland.

Judecătorul mă opri, justificat, cu o privire dezaprobatoare, dar jurații zâmbeau deja. Asta era bine. Voiam ca atmosfera să fie relaxată. Și apoi când avea să apară contrastul, când aveau să vadă ce era pe DVD-ul acela, voiam să-i dau pe spate.

— Mă rog, investigatorii mei au cumpărat toate filmele porno comandate prin HotFlixxx de confrerie în ultimele șase luni, inclusiv *Romancing His Bone.* Aș vrea acum să vă arăt o scenă care cred că este relevantă.

Totul se opri. Toți ochii se întoarseră spre judecător. Arnold Pierce nu se grăbi. Își mângâia bărbia. Mi-am ținut răsuflarea. Nu se auzea niciun zgomot. Toți se aplecară puțin în față. Pierce își mai mângâie puțin bărbia. Așteptam un semn de răspuns de la el.

Apoi dădu simplu din cap și spuse:

— Dați-i drumul. Încuviințez proba.

— Așteptați! Mort Pubin obiectă, făcu tot ce putea face, insistă ca filmul să fie mai degrabă povestit, tot tacâmul. Flair Hickory i se alătură. Dar era o pierdere inutilă de energie. Până la urmă, draperiile sălii fură trase, ca să nu se poată vedea nimic. Și apoi, fără să explic nimic din ceea ce aveau să vadă, am apăsat butonul PLAY.

Decorul era constituit de un dormitor cam ponosit. Părea a fi un pat foarte mare. Trei participanți. Scena începu cu un preludiu foarte scurt. Apoi începu o partidă dură de sex în trei. Doi bărbați. O fată.

Cei doi bărbați erau albi. Fata era negresă.

Bărbații albi o dădeau de la unul la altul, de parcă ar fi fost o jucărie. Chicoteau și râdeau și vorbeau tot timpul unul cu celălalt.

„*Întoarce-o, Cal… Da, Jim, așa… Acum pe partea cealaltă, Cal…*”

M-am uitat la reacția juriului, mai mult decât la ecran. O joacă de copii. Fiica mea și nepoata mea se jucau de-a *Exploratoarea Dora.* Jenrette și Marantz se jucau de-a o scenă dintr-un film porno. Sala de judecată era scufundată într-o liniște de mormânt. Am văzut cum fețele celor din spatele băncii apărării se prăbușesc, chiar și ale celor din spatele lui Jenrette și al lui Marantz, în timp ce negresa din film țipa, iar cei doi bărbați albi se strigau pe nume și râdeau cu cruzime.

„*Apleac-o, Jim… Oau, Cal, târâturii ăsteia îi cam place… Trage-i-o, Jim, da, mai tare…*”

Așa, pur și simplu. Cal și Jim. Iar, și iar. Vocile lor erau crude, îngrozitoare, venite parcă din iad. M-am uitat spre spatele sălii și am văzut-o pe Chamique Johnson. Avea spatele drept. Capul sus.

„*Iu-hu, Jim… Da, acuma-i rândul meu…*”

Chamique se uită la mine și dădu din cap. Am dat și eu din cap, la rândul meu. Pe obrajii ei curgeau lacrimi.

Nu pot fi foarte sigur, dar cred că și pe-ai mei erau ceva lacrimi.

20.

Flair Hickory și Mort Pubin au obținut o pauză de o jumătate de oră. Când judecătorul s-a ridicat pentru a ieși din sală, încăperea a explodat. Mi-am croit drum până la biroul meu, aruncând cu „Nu comentez!” în stânga și în dreapta. Muse a venit după mine. Era foarte mică, dar se purta de parc-ar fi fost agentul meu secret.

După ce-am închis ușa în urma noastră a ridicat palma.

— Bate palma!

M-am uitat la ea. A lăsat mâna în jos.

— S-a terminat, Cope.

— Încă nu.

— Dar peste o jumătate de oră?

Am dat din cap.

— O să se termine. Dar, între timp, mai avem o grămadă de treabă de făcut.

M-am mutat la masa de conferințe. Mesajul de la Lucy era încă acolo. Reușisem să-mi împart creierul în timpul interogării lui Flynn. O lăsasem le Lucy pe dinafară. Dar acum, oricât de mult mi-aș fi dorit să petrec cinci minute lăfăindu-mă în gloria momentului, mesajul mă trăgea înapoi.

Muse mă văzu uitându-mă la bucata de hârtie.

— O prietenă veche de douăzeci de ani, spuse Muse. Asta înseamnă că e de pe vremea incidentului de la Tabăra de vară PLUS.

M-am uitat la ea.

— Au legătură, nu-i așa?

— Nu știu. Dar probabil că da.

— Care e numele ei de familie?

— Silverstein. Lucy Silverstein.

— Bine, spuse Muse, așezându-se, cu brațele încrucișate. Așa mă gândeam și eu.

— La ce te gândeai?

— Haide, Cope. Mă știi doar.

— Știi că ești prea băgăcioasă?

— Ăsta este unul dintre lucrurile care mă fac atât de atrăgătoare.

— De fapt, e vorba de curiozitatea ta și de pantofii pe care ți-i alegi. Deci când ai început să te interesezi despre mine?

— Imediat după ce am auzit că urmează să fii numit procuror districtual.

Nu eram deloc surprins de asta.

— Oh, și-am mai citit dosarul cazului o dată, de curând. Ți-am spus că vreau să mă implic în investigație.

M-am uitat din nou la mesaj.

— A fost prietena ta, spuse Muse.

— O iubire de-o vară. Eram doar niște copii.

— Când ai vorbit ultima oară cu ea?

— A trecut multă vreme de-atunci.

Am rămas tăcuți câteva momente. Se auzea agitația de dincolo de ușă. Am ignorat-o. La fel și Muse. Niciunul dintre noi nu scoase niciun cuvânt. Stăteam, pur și simplu, acolo, cu mesajul acela pe masă.

Într-un final, Muse se ridică în picioare.

— Am niște treabă de făcut.

— Du-te, îi zisei eu.

— Crezi că reușești să ajungi la tribunal la timp, fără mine?

— O să mă descurc eu în vreun fel.

Când ajunse la ușă, Muse se întoarse spre mine.

— Ai de gând să o suni?

— Mai târziu.

— Vrei să-i verific numele? Să văd ce găsesc?

M-am gândit la asta.

— Deocamdată nu.

— De ce?

— Pentru că fata asta a însemnat ceva pentru mine, Muse. N-aș vrea să te știu răscolindu-i viața.

Muse ridică mâinile.

— Bine, bine, Doamne, nu-mi tăia capul acum! Nu mă gândeam să o aduc aici, încătușată. Mă gândeam să fac un control de rutină al trecutului ei.

— N-o face, bine? Cel puțin deocamdată.

— Atunci o să mă apuc să lucrez la pregătirea vizitei pe care vrei să i-o faci lui Wayne Steubens.

— Mulțumesc.

— Chestia asta cu Cal și Jim. N-o să-i lași să scape, nu-i așa?

— Nicio șansă.

•

Singura mea grijă era ca apărarea să nu susțină că și Chamique Johnson văzuse filmul acela înainte și își regizase povestea pe baza lui, sau își închipuise, într-un moment de euforie, că acel film se întâmpla, de fapt, în realitate. Cu toate astea, mă sprijineam pe mai mulți factori. În primul rând, era foarte ușor de stabilit și de demonstrat faptul că respectivul film nu fusese pus pe televizorul cu ecran mare existent în camera comună din casa confreriei. Erau destui martori care puteau să confirme acestea. În al doilea rând, stabilisem deja, cu ajutorul

declarației lui Jerry Flynn și al fotografiilor făcute de poliție, că Marantz și Jenrette nu aveau un televizor în cameră, deci nu l-ar fi putut vedea la televizor.

Și totuși era singura direcție spre care îi vedeam îndreptându-se. Un DVD putea să fie rulat și la un calculator. Într-adevăr, calitatea era mult mai slabă, dar nu voiam să las niciun aspect neacoperit. Flynn era deja un martor „de coridă", cum îmi place mie să spun. Într-o coridă, la început, când taurul iese în arenă, dă peste mai mulți tipi – printre care nu se află și matadorul – care își agită capele. Taurul se repede spre ei, îi atacă până obosește. Apoi, în arenă apar picadorii, călare. Aceștia își înfig lăncile în partea din spate a mușchiului gâtului, unde se află o glandă. Astfel curge mult sânge, iar gâtul taurului se umflă, împiedicându-l pe acesta să întoarcă prea mult capul. Apoi, ies în arenă alți tipi, care aruncă *banderillas* – niște pumnale decorate foarte artistic – în părțile laterale ale taurului, aproape de omoplați. Curge și mai mult sânge. Taurul e deja pe jumătate mort.

După toate astea vine matadorul – cuvânt de origine spaniolă, de la *matar* – a ucide – și termină treaba cu ajutorul unei spade.

Asta trebuia să fac eu acum. Îmi obosisem martorul, îi înfipsesem o lance în gât și-l garnisisem și cu câteva săgeți colorate. Acum venise timpul să scot spada.

Flair Hickory făcu tot ce-i stătea în putință pentru a împiedica acest lucru. Ceru o pauză, argumentând că nu mai văzuse filmul acela până acum și că asta era nedrept și că ar fi trebuit să li se dea și lor o copie în momentul în care se decisese folosirea lui ca probă, bla, bla, bla. Am ripostat cu aceeași putere. Filmul fusese în posesia clienților lui, până la urmă. Și noi nu făcusem rost de o copie decât aseară, târziu. Martorii confirmaseră deja că filmul fusese vizionat în casa confreriei. Dacă domnul Hickory dorea să susțină că niciunul dintre clienții lui nu-l văzuse, putea să-i cheme la bară.

Flair se strădui îndelung. Trase de timp, solicită și chiar primi de mai multe ori permisiunea să vorbească judecătorului între patru – mă rog, șase – ochi, încercă, nu fără oarecare succes, să îi dea lui Jerry Flynn șansa să-și mai tragă răsuflarea, să-și revină puțin.

Dar nu reuși mare lucru.

Mi-am dat seama de asta în momentul în care Flynn s-a așezat în scaunul acela. Fusese prea rănit de săgețile acelea, de lance. Filmul îi dăduse lovitura de grație. Închisese ochii în timpul vizionării, îi ținuse atât de strâns închiși, încât cred că încerca să-și astupe chiar și urechile.

Vă pot spune că Flynn, probabil, nu era un băiat rău. Adevărul era că, după cum și declarase în fața juraților, o plăcea pe Chamique. O invitase chiar și la o întâlnire. Dar, când cei care-i erau superiori în ierarhie aflaseră de chestia asta, l-au batjocorit și i-au forțat mâna, încercând să-l convingă să-i ajute la îndeplinirea

planului lor de „repunere în scenă” a filmului. Și Flynn, bobocul, cedase până la urmă.

— M-am urât pentru asta, spusese el. Dar trebuie să mă înțelegeți.

Nu, nu te înțeleg, aș fi vrut să-i spun. Dar n-am făcut-o. În loc de asta m-am uitat la el până și-a plecat privirea. Apoi m-am uitat la juriu, cu un fel de provocare în priviri. Secundele treceau.

Într-un târziu, m-am întors spre Flair Hickory și-am spus:

— Martorul vă aparține.

•

A durat destul de mult până când am reușit să rămân singur.

După ce mă grozăvisem ridicol de tare în fața lui Muse, m-am hotărât să mă apuc și eu să fac niște investigații de amator. Am căutat pe Google numerele de telefon ale lui Lucy. Despre două dintre ele n-am găsit nimic, dar al treilea – cel de la serviciu – s-a dovedit a fi numărul direct al unui profesor de la Universitatea Reston, pe nume Lucy Gold.

Gold. *Silverstein.* Isteț.

Știam deja că era vorba de Lucy „a mea”, dar aceste informații deja îmi confirmau lucrul ăsta. Întrebarea pe care mi-o puneam era: „Ce să fac eu acum?” Răspunsul era destul de simplu. S-o sun. Să văd ce vrea.

Nu prea credeam în coincidențe. Nu auzisem nimic despre sau de la femeia asta în ultimii douăzeci de ani. Acum, din senin, mă sunase și nu-și dăduse numele de familie. Chestia asta avea în mod sigur legătură cu moartea lui Gil Perez. Sigur avea o legătură cu incidentul din Tabăra PLUS.

Era evident.

Împărțirea vieții. Ar fi trebuit să fie ușor s-o las în trecut, să uit. O idilă de-o vară, chiar dacă fusese una intensă, fusese doar atât – o idilă trecătoare. Aș fi putut s-o iubesc, poate că o iubisem chiar, dar eram doar un copil. Dragostea copiilor nu supraviețuiește sângelui, cadavrelor. Există uși în mintea fiecărui om. Eu am închis-o pe aceea. Lucy a dispărut. Mi-a luat mult timp să accept chestia asta. Dar până la urmă am făcut-o și-am ținut blestemata aceea de ușă închisă.

Acum trebuia să o deschid.

Muse voise să o verifice. Ar fi trebuit să-i dau permisiunea. Am lăsat sentimentele să-mi influențeze decizia. Ar fi trebuit să aștept. Doar vederea numelui ei era un șoc pentru mine. Ar fi trebuit să aștept, să trec peste șoc, apoi să privesc lucrurile într-o lumină mai clară. Dar n-am făcut-o.

Poate că n-ar trebui s-o sun.

Nu, mi-am spus. Gata cu trasul de timp.

Am ridicat receptorul și-am format numărul ei de acasă. După ce-l de-al patrulea țârâit a răspuns cineva. O voce de femeie mi-a spus:

— Nu sunt acasă în momentul acesta, dar vă rog să lăsați un mesaj după semnalul sonor.

Semnalul sonor veni prea repede. Nu eram pregătit pentru el. Așa că am închis.

Foarte matur.

Capul îmi vâjâia. Douăzeci de ani. Trecuseră douăzeci de ani. Lucy ar avea acum treizeci și șapte de ani. Mă întreb dacă mai era la fel de frumoasă. Dacă stau să mă gândesc mai bine, trăsăturile ei promiteau și o frumusețe matură. Unele femei au astfel de trăsături.

Nu te mai gândi la prostii, Cope.

Încercam. Dar faptul că-i auzisem vocea, care-mi părea exact la fel, neschimbată… era aceeași senzație pe care ți-o dă întâlnirea cu un vechi coleg de cameră din timpul facultății. După zece secunde, anii se topesc și te trezești înapoi în cămin, unde nimic nu s-a schimbat. Așa mă simțeam și eu acum. Vocea îi suna la fel. Aveam din nou optsprezece ani.

Am respirat adânc de câteva ori. Se auzi o bătaie în ușă.

— Intră.

Muse își băgă capul prin deschizătura ușii.

— Ai sunat-o?

— Am încercat s-o sun acasă. Nu mi-a răspuns.

— Probabil că nu e acasă acum, spuse Muse. E la cursuri.

— Și de unde știi tu asta, mă rog?

— Știu pentru că sunt investigator-șef. Nu trebuie să ascult tot ce-mi spui tu.

Se așeză și-și puse pe masă picioarele încălțate cu o pereche de pantofi comozi. Îmi studie figura fără să spună vreun cuvânt. Am rămas și eu tăcut, într-un târziu, spuse:

— Vrei să plec?

— Mai întâi, spune-mi ce-ai aflat.

Încercă din răsputeri să nu zâmbească.

— Și-a schimbat numele în urmă cu șaptesprezece ani. Acum o cheamă Lucy Gold.

Am dat din cap.

— Adică imediat după înțelegerea cu care s-a încheiat procesul?

— Ce proces? Ah, da, procesul dintre voi și proprietarul taberei, nu-i așa?

— Familiile victimelor.

— Și tatăl lui Lucy era proprietarul taberei.

— Exact.

— Voi l-ați urât?

— Nu știu. Nu am fost foarte implicat în chestia aceea.

— Dar ați câștigat?

— Sigur. Era o tabără de vară, măsurile de siguranță lipseau aproape cu desăvârșire. M-am strâmbat rostind aceste cuvinte. Familiile au câștigat cel mai valoros bun al lui Silverstein.

— Tabăra în sine.

— Da. Am vândut terenul respectiv unui dezvoltator imobiliar.

— Tot?

— Era o prevedere referitoare la pădurea aceea. Este pe o bucată de pământ care nu prea poate fi folosită, așa că a fost dată cumva în administrarea comunității locale. Nu se poate construi pe ea.

— Tabăra mai e încă acolo?

Am clătinat din cap.

— Dezvoltatorul a dărâmat vechea tabără și a construit un fel de sediu pentru comunitate, dar cu acces limitat.

— Cât ați scos?

— După ce-am scăzut onorariile avocaților, fiecărei familii i-a revenit în jur de opt sute de mii.

Ochii i se măriră.

— Oau!

— Da. Pierderea unui copil îți poate aduce o grămadă de bani.

— N-am vrut să…

I-am făcut semn cu mâna.

— Știu. Făceam doar pe nebunul.

Nu mă contrazise.

— Probabil că unele lucruri s-au schimbat din cauza asta.

Nu i-am răspuns imediat. Banii erau într-un cont comun. Mama mea fugise cu o sută de mii. Restul ni-l lăsase nouă. Foarte generos din partea ei, pot să spun. Eu și cu tata ne-am mutat din Newark, într-un loc mai drăguț, în Montclair. Obținusem deja o bursă școlară la Rutgers, dar, date fiind noile condiții, mi-am îndreptat atenția spre Facultatea de Drept Columbia, din New York. Acolo am întâlnit-o pe Jane.

— Da. Unele lucruri s-au schimbat.

— Vrei să-ți spun mai multe despre fosta ta dragoste?

Am dat din cap.

— S-a dus la UCLA[18]. Specializarea psihologie. Și-a mai luat o diplomă, tot în psihologie, de la USC, alta în limba engleză, la Stanford. Nu am făcut rost încă de lista completă a locurilor ei de muncă, însă pot să-ți spun că, în prezent, lucrează în apropiere, la Universitatea Reston. A început anul trecut. Ăăă, a fost sancționată de două ori pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice pe vremea când locuia în California. Una în 2001, și alta în 2003. A reușit să scape cu fața curată în ambele cazuri. În afară de asta, cazierul ei e curat.

Am picat pe gânduri. Conducere sub influența băuturilor alcoolice. Nu mi se părea ceva demn de Lucy. Tatăl ei, Ira, consilierul-șef din tabără, fusese un

[18] Universitatea California din Los Angeles.

drogat – abuzurile lui o făceau să nu fie tentată de niciun fel de substanță euforică. Acum însă avea două sancțiuni de conducere sub influența alcoolului. Era și greu de crezut. Însă, bineînțeles, fata pe care o cunoscusem eu nu avea vârsta legală pentru a putea bea. Era fericită, un pic naivă, foarte bine adaptată, familia ei avea bani, iar tatăl ei părea un tip libertin care nu făcea rău nimănui.

Și toate astea muriseră în noaptea aceea, în pădure.

— Și încă ceva, spuse Muse. Se foi în scaun, încercând să pară nonșalantă. Lucy Silverstein, cunoscută și sub numele de Gold, nu este căsătorită. Încă n-am finalizat toate cercetările, însă din câte cred eu, nici n-a fost vreodată căsătorită.

Nu știam ce să înțeleg din asta. Cu siguranță, n-avea nimic de-a face cu ce se întâmpla acum. Dar chiar și așa, m-a atins. Era o fată atât de plină de viață, atât de strălucitoare și de energică, era atât de ușor să te îndrăgostești de ea și s-o iubești. Cum a putut să rămână singură atâția ani? Și apoi gândul îmi zbură din nou la acuzațiile de condus sub influența băuturilor alcoolice.

— La ce oră se termină cursurile ei? întrebai eu.

— În douăzeci de minute.

— Bine. O s-o sun atunci. Altceva?

— Wayne Steubens nu primește pe nimeni în vizită, cu excepția familiei și a avocatului. Dar mai lucrez încă la asta. Am băgat câteva lemne pe foc, dar deocamdată nu știu mai mult.

— Nu pierde prea mult timp cu asta.

— Nu pierd.

M-am uitat la ceas. Douăzeci de minute.

— Probabil c-ar trebui să plec, spuse Muse.

— Da.

Se ridică.

— Ah, încă ceva.

— Ce anume?

— Nu vrei să vezi o fotografie a ei?

Am ridicat privirea.

— Universitatea Reston are site pe internet. Acolo găsești fotografiile tuturor profesorilor. Ridică o bucată de hârtie. Am aici adresa.

Nu așteptă răspunsul meu. Puse adresa pe masă și mă lăsă singur.

•

Aveam la dispoziție douăzeci de minute. De ce nu?

Am deschis pagina mea de start. Foloseam o variantă personalizată de Yahoo, pentru că astfel puteam să-mi aleg conținutul dintr-o varietate de categorii. Aveam știri, echipele mele preferate, cele două benzi desenate preferate – *Doonesbury* și *FoxTrot* – chestii de genul ăsta. Am tastat adresa site-ului Universității Reston, cea pe care o aveam de la Muse.

Și am găsit-o.

Nu era cea mai reușită fotografie a lui Lucy. Zâmbetul îi era forțat, expresia destul de întunecată. Pozase, dar se vedea că nu o făcea din toată inima. Părul nu mai era blond. Asta se întâmplă odată cu vârsta, știu, dar simțeam eu într-un fel anume că schimbarea era intenționată. Culoarea aceea nu-i stătea bine. Era mai bătrână – mă rog! – dar o făcea să pară schimbată, așa cum îmi și imaginasem. Fața părea mai îngustă. Pomeții înalți ai obrajilor erau mai pronunțați.

Și – la naiba! – părea cu toate acestea încă foarte frumoasă.

În timp ce mă uitam la fața ei, în adâncul ființei mele ceva adormit de mult s-a trezit și a început să mi se zvârcolească în măruntaie. N-aveam nevoie de asta acum. Viața mea era îndeajuns de complicată. N-aveam nevoie ca aceste sentimente vechi să revină la suprafață. I-am citit biografia scurtă din prezentare, n-am aflat nimic nou. În ziua de astăzi, studenții dădeau note cursurilor și profesorilor lor. Astfel de informații se puteau găsi cu ușurință pe Internet. Le-am găsit, într-adevăr. Lucy era în mod clar foarte iubită de studenții ei. Notele pe care le primise erau incredibile. Am citit câteva comentarii făcute de studenți. Cursurile ținute de ea, spuneau ei, aveau puterea să-ți schimbe viața. Am zâmbit, cuprins de un sentiment ciudat de mândrie.

Cele douăzeci de minute trecuseră.

Am mai lăsat să treacă încă cinci, mi-am imaginat-o luându-și la revedere de la studenți, vorbind cu doi, trei întârziați, strângându-și foile cu lecția respectivă și băgându-le într-o geantă jerpelită din piele ecologică, alături de alte mărunțișuri.

Am ridicat receptorul telefonului de pe birou. Am format numărul lui Jocelyn.

— Da?

— Nu-mi da niciun telefon. Nu vreau să fiu deranjat.

— Bine.

Apoi am format numărul pentru exterior. Am tastat numărul de mobil al lui Lucy. După al treilea apel i-am auzit vocea.

— Alo?

Mi-am simțit inima ridicându-mi-se în gât, dar am reușit să îngaim:

— Eu sunt, Luce.

Și apoi, după câteva secunde, am auzit-o începând să plângă.

21.

— Luce? spusei eu în receptor. Eşti bine?

— Sunt bine. Doar că…

— Da, ştiu.

— Nu pot să cred c-am făcut asta.

— Întotdeauna ai plâns foarte uşor, spusei eu, regretând cuvintele în momentul în care-mi ieşeau din gură. Dar ea pufni în râs.

— Acum nu mai sunt aşa, spuse ea.

Tăcere.

— Unde eşti? o întrebai eu.

— Lucrez la Universitatea Reston. Acum traversez curtea.

— Oh, făcui eu, pentru că nu ştiam ce altceva aş fi putut spune.

— Îmi pare rău c-a trebuit să-ţi las un mesaj atât de criptic. Acum nu mă mai cheamă Silverstein.

Nu voiam să ştie că eu aflasem deja lucrul ăsta. Dar nici nu voiam s-o mint. Aşa că am repetat acelaşi cuvânt neutru.

— Oh.

A urmat şi mai multă tăcere. De data asta a rupt-o ea.

— Doamne, ce ciudat e!

Am zâmbit.

— Da, ştiu.

— Mă simt ca o mare idioată, spuse ea. De parcă am din nou şaisprezece ani şi mi-e teamă să nu-mi iasă vreun coş.

— La fel şi eu.

— Nu ne schimbăm niciodată cu adevărat, nu-i aşa? Vreau să spun în interior, rămânem aceiaşi copii speriaţi, ne întrebăm ce-o să fim când o să ne facem mari.

Încă mai zâmbeam, dar gândul mi-a zburat la faptul că nu fusese căsătorită niciodată şi la acele acuzaţii de conducere sub influenţa alcoolului. Nu ne schimbăm, da, dar drumurile noastre cu siguranţă se schimbă.

— Îmi pare bine să-ţi aud din nou vocea, Luce.

— Şi mie, pe-a ta.

Tăcere.

— Te-am sunat pentru că… Lucy se opri. Apoi continuă: Nici nu ştiu cum aş putea să-ţi spun asta, aşa că dă-mi voie să-ţi pun o întrebare. Ţi s-a întâmplat ceva ciudat în ultima perioadă?

— Cum adică ciudat?

— Adică ceva ciudat, legat de noaptea aceea.

Ar fi trebuit să mă aștept la ceva de genul ăsta – să știu ce avea să urmeze – însă chiar și așa zâmbetul mi-a pierit brusc, de parc-aș fi primit o lovitură puternică.

— Da.

Tăcere.

— Ce mama dracului se întâmplă, Paul?

— Nu știu.

— Cred c-ar trebui să aflăm.

— Sunt de acord.

— Vrei să ne întâlnim?

— Da.

— O să fie ciudat, spuse ea.

— Știu.

— Vreau să spun că eu nu-mi doresc să fie ciudat. Și nu de asta te-am sunat. Să te văd. Dar cred c-ar trebui să ne întâlnim și să discutăm despre chestia asta, nu crezi?

— Ba da.

— Mă bâlbâi, bat câmpii. Așa fac când sunt nervoasă.

— Îmi amintesc. Apoi, din nou, am regretat c-am spus asta, așa c-am adăugat repede: Unde ai vrea să ne întâlnim?

— Știi unde e Universitatea Reston?

— Da.

— Eu mai am un curs, apoi câteva întâlniri cu studenții cam până la șapte și jumătate, spuse Lucy. Vrei să ne vedem la mine la birou? Este în clădirea Armstrong. Să zicem pe la opt?

— O să fiu acolo.

•

Când am ajuns acasă am fost surprins să găsesc presa așteptându-mă acolo. Auzi adesea despre așa ceva – despre lucruri de astea făcute de presă –, dar asta era prima mea experiență de acest gen. Polițiștii locali erau deja în zonă, în mod clar încântați să facă ceva ce părea important. Se așezară de-o parte și de alta a aleii, pentru ca eu să pot intra cu mașina. Presa nu încercă să-i oprească. De fapt, când am intrat cu mașina, presa nici nu părea să fi băgat de seamă.

Greta mă întâmpină ca pe un erou. Era plină de pupici, îmbrățișări și felicitări. Îmi plăcea de Greta. Există unii oameni despre care știi că-s valoroși, oameni care întotdeauna sunt de partea ta. Nu sunt însă prea mulți. Dar câțiva tot sunt. Greta s-ar fi aruncat în fața unui glonț pentru mine. Și asta mă făcea și pe mine să îmi doresc s-o protejez.

Asta îmi amintea de sora ei.

— Unde-i Cara? întrebai eu.

— Bob le-a luat pe Cara și pe Madison și le-a dus la familia Baumgart, la cină.

Estelle era în bucătărie, spăla rufele.

— Trebuie să ies în seara asta, îi spusei.

— Nicio problemă.

— Cara poate să doarmă la noi, spuse Greta.

— Cred c-ar fi mai bine să doarmă acasă în seara asta.

Mă urmări până în birou. Ușa din față se deschise și Bob intră însoțit de cele două fete. Mi-am imaginat-o din nou pe fiica mea sărind în brațele mele țipând „Tati! Ai venit acasă!" Nici de data asta nu s-a întâmplat. Dar îmi zâmbi și veni spre mine. Am luat-o în brațe și am sărutat-o apăsat. Păstră zâmbetul pe față, dar își șterse obrazul. Hei, mă mulțumesc și cu atât.

Bob mă bătu pe spate.

— Felicitări cu procesul, spuse el.

— Încă nu s-a terminat.

— Presa nu spune asta. Oricum s-ar termina, cred c-o să scăpăm de Jenrette.

— Sau s-ar putea să devină și mai disperat.

Fața îi păli puțin. Dacă ai vrea să-l distribui pe Bob într-un film, rolul republicanului rău i s-ar potrivi ca o mănușă. Are o figură aspră, cu fălci puternice, are degete scurte și boante. Și el e un exemplu edificator al faptului că aparențele pot fi înșelătoare. Bob venea dintr-o familie compusă în totalitate din muncitori. Fusese nevoit să muncească din greu pentru tot ce avea.

Cara intră în cameră cu un DVD în mână. Îl ținea în sus, ca pe o ofrandă. Am închis ochii și, amintindu-mi ce zi din săptămână era, am înjurat în gând. Apoi i-am spus fetiței mele:

— Este seara în care ne uităm la film.

Continuă să țină DVD-ul în mână. Avea ochii mari. Zâmbea. Pe copertă erau niște desene, ceva despre mașini care vorbeau, animale de fermă sau de la zoo, un film de la Disney sau de la Pixar, ceva ce văzusem deja de o sută de ori.

— Exact. Faci floricele?

Am pus un genunchi în pământ, ca să ajung la nivelul privirii ei. I-am pus câte o mână pe fiecare umăr.

— Scumpa mea, am spus, tati trebuie să plece undeva în seara asta.

Nicio reacție.

— Îmi pare rău, iubito.

Am așteptat lacrimile.

— Se poate uita Estelle cu mine la film?

— Sigur, draga mea.

— Și poate să-mi facă și floricele?

— Bineînțeles.

— Super.

Speram la puțină dezamăgire. Nici gând.

Cara se îndepărtă, sărind într-un picior. M-am uitat la Bob. El mi-a întors privirea, vrând parcă să spună: *Copiii – ce să le faci*?

— Înăuntru, spusei eu, arătând spre fiica mea. Pe dinăuntru e distrusă.

Bob râse și telefonul meu bâzâi. Pe ecran scria doar *New Jersey,* dar am recunoscut numărul și am simțit o tresărire. Am răspuns:

— Alo?

— Frumoasă treabă ai mai făcut azi, vedeto.

— Domnule guvernator.

— Incorect.

— Pardon?

— „Domnule guvernator.” Președintelui Statelor Unite i te adresezi corect cu „Domnule președinte”, dar guvernatorilor te adresezi fie simplu cu „guvernator”, fie cu „domnule guvernator” și numele de familie, ca de exemplu „Domnule guvernator Armăsar” sau „Domnule guvernator Magnet de Gagici”.

— Sau, ce-ai spune de „Domnule guvernator Constipat”?

— Sau așa.

Am zâmbit. În timpul primului meu an de facultate, la Rutgers, l-am cunoscut la o petrecere pe Dave Markie, ajuns acum guvernator. Mă intimida. Eu eram fiul unui imigrant. Tatăl lui era senator al Statelor Unite. Dar asta era frumusețea facultății. Se legau amiciții foarte ciudate. Am ajuns prieteni foarte buni.

Criticii lui Dave n-au uitat să scoată la lumină această relație de prietenie în momentul în care am fost numit în funcția de procuror al districtului Essex. Guvernatorul s-a mulțumit să ridice din umeri și m-a băgat în față. Imaginea mea în presă era foarte bună deja, și, deși n-ar trebui să mă gândesc la asta, ceea ce se întâmplase astăzi ar trebui să îmi întărească și mai mult poziția pentru o eventuală candidatură la un fotoliu de senator.

— Așa, deci azi e o zi mare? Ești omul zilei. Ura! Haide, Cope! Haide, Cope! E ziua ta!

— Încerci să câștigi voturi cu un nou limbaj de hip-hop?

— Încerc s-o înțeleg pe fiică-mea, care e adolescentă. Oricum, felicitări.

— Mulțumesc.

— Eu o să-mi păstrez aceeași atitudine față de cazul ăsta, „nu comentez”, până la ultima suflare.

— Nu te-am auzit niciodată în viața mea spunând „nu comentez”.

— Ba sigur că m-ai auzit, doar că am făcut-o cu alte cuvinte, mai creativ. Cred în sistemul nostru judiciar, toți cetățenii sunt considerați nevinovați până când justiția se pronunță, roata justiției se va întoarce, nu sunt judecător și nici nu mă substitui juriului, ar trebui să așteptăm să se strângă toate faptele înainte să formulăm o poziție clară.

— Toate sunt niște clișee la fel de mari ca și „nu comentez”.

— Și ca și orice alt comentariu, mă corectă el. Și, cum merge treaba, Cope?

— Bine.

— Cu femeile cum stai?

— Mă descurc.

— Omule, ești singur. Arăți bine. Ai și ceva bani în bancă. Înțelegi unde vreau să ajung cu astea?

— Ești subtil, Dave, dar cred că pot să văd unde bați.

Dave Markie fusese dintotdeauna un bărbat fatal. Arăta destul de bine, dar avea un stil de agățat care ar putea fi numit cu ușurință năucitor. Avea genul acela de charismă, reușea să o facă pe femeia pe care o curta să se simtă cea mai frumoasă și mai fascinantă femeie din lume. De fapt, el juca teatru. Nu voia decât să le-o tragă. Atât. Chiar și așa, nu întâlnisem pe nimeni altcineva mai bun decât el la agățat femei.

Acum Dave era căsătorit, bineînțeles, avea și doi copii minunați, dar mă îndoiam că nu mai călca și pe alături. Unii bărbați nu pot să se abțină. E ceva instinctual, primitiv. Doar gândul că Dave Markie ar putea să nu se dea la o femeie părea de neconceput.

— Am o veste bună, spuse el. Vin la Newark.

— Pentru ce?

— Newark e cel mai mare oraș din statul meu, de aia, și eu îmi respect alegătorii.

— A-ha.

— Și vreau să te văd. A trecut prea multă vreme de când nu ne-am văzut.

— Ce s-a întâmplat, Dave?

— E vorba de chestia de care am vorbit cu ceva vreme în urmă.

Posibila mea candidatură pentru Senat.

— Vești bune?

— Nu.

Tăcere.

— Cred că este o problemă, spuse el.

— Ce problemă?

Vocea lui redeveni jovială.

— Ar putea fi ceva nesemnificativ, Cope. O să vorbim. Hai să ne vedem la tine la birou. Să zicem pe la prânz?

— Bine.

— Ia sendvișuri din acelea. De la restaurantul ăla de pe Brandford.

— Hobby's.

— Exact. Piept de curcan cu sos cu pâine de secară făcută în casă. Ia-ți și tu unul la fel. Ne vedem atunci.

•

Clădirea în care se afla biroul lui Lucy Gold era cea mai urâtă dintre cele din curtea facultății, o structură gen „adunătură”, specifică anilor șaptezeci, care ar fi trebuit să aibă un aspect futurist, dar părea demodată la doar trei ani după finalizare. Restul edificiilor din curte erau arătoase, din cărămidă, mult mai rafinate, parcă. Am dus mașina în parcarea din colțul de sud-vest. Am înclinat oglinda retrovizoare și apoi, ca să-l parafrazez pe Springfield, m-am uitat la mine, dorindu-mi să-mi schimb hainele, părul, înfățișarea.

Am parcat și am traversat curtea. Am trecut de o duzină de studenți. Fetele erau mult mai frumoase decât îmi aminteam eu, dar probabil că acesta era un efect al îmbătrânirii. I-am salutat cu o scurtă mișcare din cap. Nu mi-au răspuns la salut. Pe vremea când eram student, aveam un coleg în vârstă de treizeci și opt de ani. Fusese în armată și nu reușise să-și ia licența la timp. Îmi amintesc cât de tare ieșea în evidență în campus, pentru că părea al dracului de bătrân. Acum și eu aveam aceeași vârstă. Era greu de închipuit așa ceva. Ca eu să am aceeași vârstă cu moșul ăla nenorocit.

Continuam să mă gândesc la astfel de aberații pentru că așa reușeam să ignor ceea ce făceam de fapt. Purtam o cămașă albă, nebăgată în pantaloni, blugi, un sacou albastru, pantofi Ferragamo, fără șosete. Haine obișnuite, ținută șic.

M-am apropiat de clădire, simțind că trupul începe să-mi tremure, de-adevăratelea. M-am înjurat. Eram adult. Fusesem căsătorit. Eram tată și văduv. Pe femeia asta o văzusem ultima oară acum o jumătate de viață.

Când oare creștem îndeajuns de mult pentru a scăpa de un astfel de trac?

M-am uitat la lista cu nume, deși Lucy îmi spusese că biroul ei era la etajul trei, ușa B. Am găsit-o. Profesorul Lucille Gold. Trei B. Am reușit cu greu să apăs butonul corespunzător al liftului. Am ajuns la etajul trei și am luat-o spre stânga, deși pe perete era desenată o săgeată spre dreapta, iar sub săgeată scria „A-E”.

Am găsit până la urmă ușa. Pe ea era lipită o foaie de hârtie cu orarul audiențelor. Cele mai multe locuri erau ocupate. Mai era și un orar al cursurilor și ceva despre data-limită de predare a lucrărilor. Aproape că mi-am suflat în palmă, să mă asigur că nu-mi miroase gura, dar mi-am dat seama în ultimul moment că mestecam deja gumă.

Am ciocănit, două bătăi rapide, cu nodurile degetelor. Stăpân pe mine, m-am gândit eu. Bărbătește.

Doamne, cât de patetic pot fi!

— Intră.

Când i-am auzit vocea mi s-a strâns stomacul. Am deschis ușa și-am pătruns în încăpere. Stătea lângă fereastră. Soarele încă era pe cer, peste ea trecu o umbră. Era încă foarte frumoasă. Am primit lovitura șocului și-am rămas acolo unde eram. Pentru câteva clipe am rămas amândoi așa, la cinci metri unul de celălalt, fără ca niciunul dintre noi să se miște.

— Cum pică lumina? spuse ea.

— Poftim?

— Încercam să mă hotărăsc unde să stau. Știi, când ai bătut la ușă. Oare să-i deschid eu? Eh, ar fi un contact mult prea timpuriu. Să stau la birou, cu un creion în mână? Să mă uit în sus, spre tine, pe deasupra ochelarilor mei semirotunzi? Mă rog, i-am cerut unui prieten să mă ajute să testez toate aceste ipostaze. Și el a fost de părere că asta mi se potrivea cel mai bine – în cealaltă parte a camerei, cu draperiile pe jumătate trase.

Am zâmbit.

— Arăți minunat.

— La fel și tu. De câte ori te-ai îmbrăcat și apoi te-ai schimbat?

— M-am îmbrăcat cu astea din prima. Dar mi s-a spus că arăt foarte bine așa. Tu?

— Am încercat trei bluze.

— Îmi place asta pe care-o porți acum. Întotdeauna ți-a stat bine în verde.

— Pe vremea aceea eram blondă.

— Da, dar încă mai ai ochii verzi. Pot să intru?

Dădu din cap.

— Închide ușa.

— Crezi c-ar trebui – eu știu? – să ne îmbrățișăm sau ceva de genul ăsta?

— Încă nu.

Lucy se așeză pe scaunul de la biroul ei. Eu m-am așezat pe scaunul din fața ei.

— E ciudat, așa-i? spuse ea.

— Da, știu.

— Am un milion de întrebări pe care vreau să ți le pun.

— Și eu la fel.

— Am văzut pe internet ce s-a întâmplat cu soția ta, zise ea. Îmi pare rău.

Am dat din cap.

— Ce mai face tatăl tău?

— Nu foarte bine.

— Îmi pare rău s-aud asta.

— Toată dragostea aceea liberă, drogurile – își iau până la urmă obolul. De asemenea, Ira… n-a reușit niciodată să treacă peste cele întâmplate atunci, înțelegi?

Presupun că înțelegeam.

— Dar părinții tăi? întrebă Lucy.

— Tatăl meu a murit acum câteva luni.

— Îmi pare rău să aud asta. Mi-l amintesc foarte bine din vara aceea.

— Atunci a fost ultima oară când a fost fericit.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu sora ta?

— Din mai multe cauze. Tatăl tău i-a oferit șansa să fie din nou doctor. Lui îi plăcea tare mult asta – să practice medicina. N-a mai apucat s-o facă niciodată.

— Îmi pare rău.

— Tatăl meu n-a vrut niciodată cu adevărat să participe la procesul acela – dar avea nevoie să dea vina pe cineva, și mama l-a forțat. Toate celelalte familii erau, de asemenea, foarte hotărâte.

— Nu-i nevoie să-mi explici chestiile astea.

M-am oprit. Avea dreptate.

— Și mama ta? întrebă ea.

— Mariajul lor n-a supraviețuit.

Răspunsul nu păru să o surprindă prea tare.

— Te superi dacă abordez puțin problema din punct de vedere profesional? întrebă ea.

— Deloc.

— Pierderea unui copil nu poate fi privită ca o povară pentru un mariaj, spuse Lucy. Majoritatea oamenilor cred că doar cele mai puternice căsnicii rezistă unei astfel de lovituri. Nu e deloc adevărat. Am studiat problema. Am văzut căsnicii care puteau fi catalogate drept dezastruoase rezistând la așa ceva, ba chiar devenind mai bune. Am văzut, de asemenea, altele, care păreau să reziste pentru totdeauna, desfăcându-se ca un pepene copt. Voi doi vă înțelegeți bine?

— Eu cu mama?

— Da.

— N-am mai văzut-o de optsprezece ani.

Am rămas tăcuți.

— Ai pierdut o grămadă de oameni, Paul.

— N-o să mă analizezi din punct de vedere psihiatric, nu?

— Nu, nu vreau să fac nimic de genul ăsta. Se lăsă pe spate și privi în depărtare. Imaginea asta mă transportă în trecut. Stăteam împreună, pe fostul teren de baseball al taberei, unde iarba creștea în voie, iar eu o țineam în brațe, iar ea se lăsa pe spate și se uita în depărtare, așa, ca acum. Când eram la facultate, începu Lucy, aveam o prietenă. Avea o soră geamănă. Fraternală, nu identică. Nu cred că e o diferență prea mare, dar la gemenii identici legătura dintre ei pare să fie mai puternică. Mă rog. Când eram în anul întâi, sora ei a murit într-un accident de mașină. Prietena mea a avut o reacție foarte ciudată. Era devastată, bineînțeles, dar o parte din ea era cumva ușurată. Se gândea „Ei bine, asta e, Dumnezeu m-a lovit. A fost rândul meu. De-acum o să fiu bine". Dacă pierzi o soră geamănă, ești cumva în siguranță pentru tot restul vieții. Câte o tragedie pentru fiecare. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da.

— Dar viața nu e așa. Unii scapă fără niciun fel de tragedie pentru toată viața. Alții, ca tine, de exemplu, au parte de mai multe decât trebuie. De mult mai multe. Și partea proastă e că nu devii imun după ce ai parte de mai multe.

— Viața nu e întotdeauna corectă.

— Amin. Apoi îmi zâmbi. E tare ciudat, așa-i?

— Da.

— Știu c-am fost împreună doar – cât a fost, șase săptămâni?

— Ceva de genul ăsta.

— Și a fost doar o idilă de-o vară, dacă stai să te gândești mai bine. Probabil că de-atunci ai mai avut zeci de fete.

— Zeci?

— Ce, mai degrabă sute?

— Cel puțin.

Tăcere. Am simțit ceva care îmi apăsa pieptul.

— Dar tu ai fost specială, Lucy. Ai fost…

M-am oprit.

— Da, știu, spuse ea. La fel ai fost și tu. Tocmai de aceea e atât de ciudat acum. Vreau să-mi spui totul despre tine. Dar nu sunt sigură că acum e cel mai potrivit moment pentru asta.

Parcă era opera unui chirurg, a unui chirurg care se ocupa cu operațiile plastice. Chirurgul ăsta tăiase ultimii douăzeci de ani și îl trăsese în sus pe cel care eram la optsprezece ani, lipindu-l de cel care eram la treizeci și opt de ani, lipitura fiind aproape perfectă.

— Deci, de ce m-ai sunat? întrebai eu.

— Chestia ciudată?

— Da.

— Ai spus că și ție ți s-a întâmplat ceva ciudat.

Am dat din cap.

— N-ai vrea să începi tu primul? întrebă ea. Știi, ca atunci când ne prosteam?

— Au!

— Îmi pare rău. Se opri, își încrucișă brațele peste piept, de parcă i-ar fi fost frig. Vorbește gura fără mine. Nu mă pot abține.

— Nu te-ai schimbat, Luce.

— Ba da, Cope. M-am schimbat. N-o să-ți vină să crezi cât de mult m-am schimbat.

Ochii ni se întâlniră, cu adevărat, pentru prima dată de când intrasem în încăpere. Nu prea mă pricep să deslușesc privirile oamenilor în general. Am văzut la viața mea prea mulți mincinoși foarte buni pentru a mai crede multe din ce vedeam. Dar ochii ei îmi spuneau ceva, o poveste, și povestea asta avea multă durere în ea.

Nu voiam ca între noi să mai existe minciuni.

— Știi cu ce mă ocup acum?

— Ești procuror districtual. Tot cu ajutorul Internetului am aflat și asta.

— Exact. Poziția asta îmi oferă acces la o grămadă de informații. Unul dintre investigatorii mei a făcut o verificare rapidă a trecutului tău.

— Înțeleg. Deci ai aflat despre condusul sub influența băuturilor alcoolice.

N-am spus nimic.

— Beam prea mult, Cope. Încă mai beau. Dar nu mai conduc.

— Nu e treaba mea.

— Nu, nu este. Dar îmi pare bine că mi-ai spus. Se aplecă pe spate, își încrucișă mâinile în poală. Deci, spune-mi ce s-a întâmplat, Cope.

— Acum câteva zile m-au vizitat doi detectivi de la brigada de Omucideri din Manhattan, și m-au rugat să vin să identific cadavrul unui bărbat, am spus. Cred că bărbatul acela – un tip a cărui vârstă ei o estimau a fi între treizeci și cinci și patruzeci de ani – era Gil Perez.

Rămase cu gura căscată.

— Gil al nostru?

— Da.

— Cum mama dracului e posibil așa ceva?

— Nu știu.

— Și în tot timpul ăsta a fost în viață?

— După câte se pare.

Se opri și clătină din cap.

— Stai puțin. Le-ai spus părinților lui?

— Polițiștii i-au adus și pe ei să-l identifice.

— Și ei ce-au spus?

— Au spus că nu era Gil. Că Gil a murit acum douăzeci de ani.

Se prăbuși înapoi în scaun.

— Oau! Am urmărit-o cum se bătea peste buza de jos în timp ce rumega această veste. Un alt gest pe care-l avea încă de pe vremea taberei. Și ce-a făcut Gil în tot acest timp?

— Stai puțin. N-o să mă întrebi dacă sunt sigur că era el?

— Bineînțeles că ești sigur. Nu mi-ai fi povestit dacă nu erai sigur. Deci părinții lui fie mint, fie – cel mai probabil – neagă realitatea, neputând-o accepta.

— Da.

— Care dintre astea două?

— Nu sunt sigur. Dar înclin spre minciună.

— Ar trebui să vorbim cu ei.

— Noi?

— Da. Ce-ai mai aflat despre Gil?

— Nu prea multe. M-am foit în scaun. Dar tu? Ție ce ți s-a întâmplat?

— Studenții mei scriu jurnale anonime. Am primit un astfel de jurnal care descria în amănunt ce ni s-a întâmplat nouă în noaptea aceea. Cu destul de multă acuratețe.

Am crezut că n-aud bine.

— Jurnalul unui student?

— Da. Și a nimerit o grămadă de chestii. Cum am intrat amândoi în pădure. Cum ne-am jucat. Cum am auzit țipătul acela.

Încă nu reușeam să înțeleg în totalitate ce-mi spunea.

— Un jurnal, scris de unul dintre studenții tăi?

— Da.

— Și nu știi cine l-a scris?

— Nu.

M-am gândit puțin.

— Cine-ți știe adevărata identitate?

— Nu știu. Nu mi-am schimbat identitatea, ci doar numele de familie. Nu cred că e foarte greu de descoperit această schimbare.

— Și când ai primit jurnalul ăsta?

— Luni.

— Cam la o zi după ce Gil a fost omorât.

Am rămas amândoi tăcuți, am lăsat problema să se decanteze.

— Ai cumva aici jurnalul acela?

— Ți-am făcut o copie.

Îmi întinse paginile pe deasupra biroului. Le-am citit. Mi-am adus aminte de tot ce se întâmplase. M-a durut în timp ce citeam. M-am întrebat despre chestiile sentimentale, despre cum nu putuse ea să treacă peste acest misterios „P”. Dar după ce le-am pus jos, primul lucru pe care l-am spus a fost:

— Nu așa s-au petrecut lucrurile.

— Știu.

— Dar seamănă destul de mult.

Dădu din cap.

— Am cunoscut o tânără care-l știa pe Gil. Mi-a spus că l-a auzit vorbind despre noi. Spunea că noi am mințit.

Lucy rămase nemișcată pentru un moment. Se suci în scaun, acum îi vedeam doar profilul.

— Așa am și făcut.

— Nu am mințit despre lucrurile importante, despre cele care au contat.

— Făceam dragoste, spuse ea, în timp ce ei erau uciși.

N-am spus nimic. Îmi compartimentasem din nou mintea. Așa reușeam să trăiesc în fiecare zi. Pentru că dacă n-aș fi făcut asta, dacă nu mi-aș fi împărțit mintea pe compartimente, mi-aș fi amintit că, în seara aceea, eu eram consilierul de gardă. Că n-ar fi trebuit să mă furișez în pădure împreună cu prietena mea. Că

ar fi trebuit să-i păzesc mai bine. Că, dacă aș fi fost un puști mai responsabil, dacă aș fi făcut ceea ce trebuia să fac, n-aș fi spus că i-am numărat pe toți elevii, deși n-o făcusem, n-aș fi mințit despre asta în dimineața următoare. Poate că în timp ce eu bifam căsuțele goale de pe diagramele de inspecție afișate pe fiecare ușă de cabană – inspecție pe care, de fapt, n-o făcusem – cineva îi tăia gâtul surorii mele.

— Eram doar niște copii, Cope, spuse Lucy.

Tot nimic.

— S-au furișat afară din tabără. Și s-ar fi furișat chiar dacă noi am fi fost acolo sau nu.

Probabil că nu, m-am gândit eu. Aș fi fost acolo, la post, i-aș fi văzut. Sau aș fi observat paturile goale când mi-aș fi făcut rondul. Dar n-am făcut asta, ci m-am distrat împreună cu prietena mea. Și în dimineața următoare, când ei n-au fost de găsit, mi-am închipuit că și ei merseseră să se distreze. Gil încă se mai vedea cu Margot, deși se despărțiseră. Sora mea era cu Doug Billingham, deși relația lor nu era una serioasă. Fugiseră puțin, se distraseră.

Așa că am mințit. Am spus c-am verificat cabinele și că i-am văzut dormind, în siguranță. Pentru că nu mi-am dat seama de pericol. Am spus că în seara aceea am fost singur – și m-am ținut de minciuna asta foarte multă vreme – pentru că voiam s-o protejez pe Lucy. Nu-i așa că-i ciudat? Nu știam tot ce se întâmplase. Așa că, da, am mințit. După ce a fost găsită Margot Green, am recunoscut că n-am spus tot adevărul și că am fost neglijent în îndeplinirea obligațiilor de serviciu. Dar am ascuns rolul jucat de Lucy în toate astea. Erau deja bănuitori în ceea ce mă privea – încă îmi mai amintesc figura sceptică a șerifului Lowell – și, dacă recunoșteam și asta ulterior, polițiștii s-ar fi întrebat de ce oare le-o ascunsesem până acum. Și, oricum, era o chestie irelevantă.

Ce diferență ar fi fost în cursul evenimentelor dacă în seara aceea eram singur sau împreună cu cineva? Oricum aș fi fost, nu i-am păzit, nu i-am supravegheat așa cum ar fi trebuit s-o fac.

În timpul procesului care a urmat, avocații lui Ira Silverstein au încercat să arunce o parte din vină asupra mea. Dar eu nu eram decât un copil. Erau douăsprezece cabane doar în jumătatea taberei rezervată băieților. Chiar și dacă aș fi fost la post, tot le-ar fi fost foarte ușor să iasă pe ascuns din tabără. Măsurile de siguranță nu erau adecvate. Ăsta era adevărul. Din punct de vedere legal nu era vina mea.

Din punct de vedere legal.

— Tatăl meu obișnuia să se întoarcă în pădurea aceea, spusei eu.

Se întoarse spre mine.

— Săpa.

— După ce?

— După sora mea. Ne spunea că merge la pescuit. Dar eu știam. A făcut asta timp de doi ani.

— Și de ce s-a oprit?

— Ne-a părăsit mama. Cred că și-a dat seama că obsesia lui l-a costat deja prea mult. În loc să mai sape, a angajat detectivi particulari. A sunat niște prieteni vechi. Dar nu cred c-a mai săpat vreodată.

M-am uitat la biroul ei. Era foarte dezordonat. Foile de hârtie erau răspândite peste tot, unele stăteau să cadă, ca o cascadă înghețată. Oriunde te uitai se vedeau cărți deschise, care zăceau în cele mai ciudate poziții, asemenea unor soldați răniți.

— Asta-i problema, atunci când nu se găsește cadavrul, am spus eu. Presupun c-ai studiat toate stadiile durerii.

— Da. Dădu din cap, înțelegând ce voiam să spun. Prima etapă e negarea.

— Exact. Într-un fel, n-am trecut niciodată peste asta.

— Nu există cadavru, deci apare negația. Aveați nevoie de o dovadă pentru a merge mai departe, pentru a trece peste asta.

— Tatăl meu avea nevoie de o astfel de dovadă. Vreau să spun, eu am fost sigur că Wayne a ucis-o. Dar apoi l-am tot văzut pe tata plecând.

— Și asta te-a făcut și pe tine să te îndoiești.

— Să spunem că mi-a insuflat ideea că este posibil să mai trăiască încă.

— Și mama ta?

— A devenit din ce în ce mai distantă. Părinții mei n-au avut o căsnicie foarte liniștită, oricum. Existau deja fisuri în relația lor. Când sora mea a murit – sau, mă rog, ce mama dracului s-a întâmplat – s-a rupt de tot de el.

Am rămas amândoi tăcuți. Ultimele rămășițe ale apusului de soare dispăreau încet. Cerul se transformase într-un vârtej violet. M-am uitat pe fereastra din stânga mea. Se uită și ea. Am rămas așa, mai apropiați decât fuseserăm vreodată în ultimii douăzeci de ani.

Am spus mai devreme că acești douăzeci de ani păreau secționați din viața mea de mâna unui chirurg. Acum, părea că se întorc înapoi. Tristețea revenise. O vedeam pe fața ei. Distrugerea lentă și îndelungată a familiei mele, care începuse în noaptea aceea, era evidentă. Sperasem ca Lucy să poată trece peste ea. Dar nu reușise. Pentru niciunul dintre noi nu existase un moment final, în care lucrurile să se rezolve, să se încheie într-un fel sau altul. Nu știam ce i se întâmplase în ultimii douăzeci de ani. Ar fi fost prea ușor să pun pe seama acelui incident tristețea pe care o vedeam în ochii ei. Dar puteam să văd. Puteam să mă văd plecând de lângă ea în noaptea aceea.

Jurnalul acelui student spunea că ea nu reușise niciodată să mă uite, să treacă peste mine. Nu mă flatez într-atât. Dar, în mod sigur, nu trecuse peste noaptea aceea. Ce-i făcuse noaptea aceea tatălui ei. Ce-i făcuse noaptea aceea copilăriei ei.

— Paul?
Se mai uita încă pe fereastră.
— Da?
— Acum ce facem?
— Aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat în pădurea aceea.

22.

Îmi amintesc că într-o excursie pe care am făcut-o în Italia am văzut o tapiserie care părea să se schimbe în funcție de locul din care o priveai. Dacă te mișcai în dreapta, masa părea să fie îndreptată spre dreapta. Dacă te mutai în stânga, masa părea să te urmărească.

Guvernatorul Dave Markie era întruchiparea umană a acelei tapiserii. Când intra într-o încăpere avea capacitatea de a face toate persoanele de acolo să simtă că se află permanent în atenția lui. În tinerețe, îl văzusem cucerind o grămadă de femei și nu pentru că era arătos, ci pentru că părea foarte interesat de ele. Privirea lui avea o intensitate hipnotică. Îmi aduc aminte că o prietenă lesbiană de la Rutgers mi-a spus la un moment dat: „Când Dave Markie se uită așa la mine, la naiba, până și eu aș schimba echipa pentru măcar o noapte!”

Asta se întâmpla și acum, la mine în birou. Jocelyn Durels, secretara mea, chicotea. Loren Muse era roșie la față. Chiar și procuroarea statală, Joan Thurston, avea pe față un zâmbet care mă făcea să mă gândesc că așa arătase ea în clasa a șaptea, când se sărutase prima dată cu vreun băiat.

Majoritatea vor spune că puterea asta venea odată cu funcția. Dar eu îl știam dinainte să devină cineva, o personalitate publică. Funcția pe care o ocupa acum îi sporea această putere, nu îi dădea naștere.

Ne-am salutat cu o îmbrățișare. Am observat că bărbații fac asta acum – se îmbrățișează în loc de salut. Îmi place, e o formă reală de contact uman. N-am mulți prieteni adevărați, așa că aceia pe care-i am sunt foarte importanți pentru mine. Sunt aleși pe sprânceană și îi iubesc pe fiecare în parte.

— Sigur nu vrei să fie de față toți oamenii ăștia, îmi șopti Dave.

Ne-am desprins din îmbrățișare. Pe față avea un zâmbet, dar eu înțelesesem mesajul. I-am dat pe toți afară din birou. Joan Thurston a mai rămas. O știam destul de bine. Biroul procurorului statal era chiar în clădirea alăturată. Încercam să colaborăm, să ne ajutăm unul pe celălalt. Aveam aceeași jurisdicție – în districtul Essex se comiteau destule crime – dar ea era interesată de cazurile mari. În momentul de față, se axa pe cele de terorism și de corupție în politică. Când cei de la biroul ei dădeau peste alt gen de infracțiuni, ni le pasau nouă.

Imediat după ce ușa s-a închis și am rămas în birou doar noi trei, zâmbetul dispăru de pe fața lui Dave. Ne-am așezat în jurul mesei de conferințe. Eu stăteam pe o parte. Ei s-au așezat în partea cealaltă.

— E de rău? întrebai eu.

— Foarte.

Mi-am depărtat brațele și i-am făcut semn cu degetele să-mi spună despre ce era vorba. Dave se uită la Joan Thurston. Ea-și drese vocea.

— Chiar în momentul acesta, când noi discutăm, detectivii mei intră în birourile unei instituții caritabile cunoscută sub numele de JaneCare. Au mandat de percheziție. O să ridicăm toate evidențele contabile și toate dosarele. Am sperat să putem ține lucrurile sub tăcere, dar presa a aflat deja de această acțiune.

Am simțit cum mi se accelerează pulsul.

— E o porcărie.

Niciunul dintre ei n-a scos vreo vorbă.

— E mâna lui Jenrette. Pune presiune pe mine pentru ca eu s-o las mai moale cu fiu-său.

— Știm, spuse Dave.

— Și?

Se uită la Thurston.

— Asta nu înseamnă neapărat că acuzațiile nu sunt adevărate.

— Despre ce mama dracului vorbești?

— Investigatorii lui Jenrette au ajuns în locuri în care noi n-am fi ajuns niciodată. Au găsit unele nereguli. Le-au adus la cunoștința celui mai bun om al meu. Omul meu a făcut și mai multe săpături. Am încercat să ținem totul sub tăcere. Știm foarte bine cât rău pot face astfel de acuzații imaginii unei organizații de binefacere.

Nu-mi plăcea direcția în care se îndreptau lucrurile.

— Ați găsit ceva?

— Cumnatul tău a cam deturnat din fonduri.

— Bob? Nici pomeneală.

— A deturnat cel puțin o sută de mii.

— Unde?

Îmi întinse două foi de hârtie. Mi-am aruncat o privire peste ele.

— Cumnatul tău își face piscină, nu-i așa?

N-am spus nimic.

— Cincizeci de mii au fost plătiți către Marston Pools, în mai multe tranșe, care aici sunt înregistrate ca fiind cheltuieli pentru extinderea unei clădiri. JaneCare și-a extins vreo clădire?

N-am spus nimic.

— O altă tranșă, în cuantum de aproape treizeci de mii, a fost plătită către Barry's Landscaping. Cheltuiala asta e înregistrată pentru înfrumusețarea zonelor înconjurătoare.

Biroul nostru se afla într-o casă cu două camere din centrul Newarkului. Nu aveam în plan extinderi sau înfrumusețări. Nu aveam nevoie de mai mult spațiu. Ne concentram pe strânsul banilor pentru tratamente și medicamente. Ăsta era țelul nostru. Văzusem mult prea multe abuzuri în sistemul organizațiilor de

caritate, multe cazuri în care cheltuielile erau mult mai mari decât sumele de bani care mergeau spre scopurile nobile. Vorbisem cu Bob despre chestiile astea. Împărtășeam aceeași viziune.

Mi s-a făcut greață.

— Nu putem face favoritisme, spuse Dave. Știi chestia asta.

— Știu.

— Și chiar dacă am vrut să păstrăm discreția, de dragul prieteniei noastre, n-am putut. Presa a fost anunțată. Joan urmează să susțină o conferință de presă.

— O să-l arestezi?

— Da.

— Când?

Se uită la Dave.

— Este reținut acum. L-am ridicat cu o oră în urmă.

M-am gândit la Greta. M-am gândit la Madison. O piscină. Bob furase din fondurile organizației caritabile înființată în memoria soției mele pentru a-și construi o blestemată de piscină.

— L-ați scutit măcar de arestarea în fața camerelor de luat vederi?

— Nu. Imaginile or să fie difuzate peste aproximativ zece minute. Eu am venit aici ca prieten, dar am convenit amândoi că în astfel de cazuri să mergem mai departe. Nu pot face favoritisme.

Am dat din cap. Așa ne înțeleseserăm, într-adevăr. Nu știam ce să mai cred.

Dave se ridică. Joan Thurston îl urmă.

— Fă-i rost de un avocat bun, Cope. Cred c-o să iasă foarte urât.

•

Am deschis televizorul și am urmărit arestarea lui Bob. Nu, nu era difuzată live pe CNN sau pe Fox, ci pe News 12 New Jersey, canalul local de știri douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Aveau să apară fotografii în toate ziarele importante din Jersey, ca, de exemplu, în *Star-Ledger* și *Bergen Record*. O parte din materialul filmat putea să apară și la televiziunile afiliate, pe rețelele mai mari, deși mă îndoiam.

Arestarea durase câteva secunde. Bob era încătușat. Nu-și ascunsese figura, nu plecase capul. Arăta, asemenea multora, uimit, ca un copil. Am simțit că mi se face rău. Am sunat-o pe Greta atât acasă, cât și pe mobil. Niciun răspuns. I-am lăsat mesaje pe ambele telefoane.

Muse mi-a stat alături pe tot parcursul momentului. Când au trecut la următoarea știre n-a spus decât:

— Nasol.

— Da.

— Ar trebui să-i ceri lui Flair să-l reprezinte.

— Conflict de interese.

— De ce? Din cauza acestui caz?

— Da.

— Nu văd cum ar putea fi vorba de conflict de interese. Nu există legătură între cele două cazuri.

— Tatăl clientului său, EJ Jenrette, a început această investigație.

— Oh, da. Se lăsă pe spate. La naiba!

Am rămas tăcut.

— Ai chef să vorbești despre Gil Perez și despre sora ta?

— Da.

— După cum știi, acum douăzeci de ani, au fost găsite în pădure hainele lor rupte, precum și urme de sânge.

Am dat din cap.

— Tot sângele acela era din grupa 01, Rh pozitiv. La fel și cel al celor doi dispăruți. Patru oameni din zece au grupa asta de sânge, așa că nu e deloc surprinzător. Pe vremea aceea, nu se puteau face teste ADN, așa că nu se putea stabili cu siguranță nimic. Am verificat. Chiar dacă le-am grăbi, testele ADN nu ne-ar putea furniza niște informații concrete decât peste cel puțin trei săptămâni. Probabil, chiar mai mult.

N-o ascultam decât cu o jumătate de ureche. Mă tot gândeam la Bob, la figura lui din momentul arestării. Mă gândeam la Greta, la draga și scumpa de Greta, cât de distrusă avea să fie de arestarea asta. M-am gândit la soția mea, la Jane a mea, cum fundația înființată în memoria ei avea să fie târâtă prin noroi, defăimată. O înfiinţasem în amintirea soției mele, în fața căreia greșisem cât fusese în viață. Acum greșisem din nou în fața ei.

— În afară de asta, pentru testele ADN avem nevoie de un element de comparație. Am putea folosi sângele tău pentru a fi comparat cu acela al surorii tale, dar avem nevoie și de un membru al familiei Perez care să vrea să coopereze.

— Altceva?

— Nu cred că ai nevoie de rezultatele testelor ADN pentru Perez.

— De ce?

— Farrell Lynch a reușit să îmbătrânească fotografia.

Îmi întinse două fotografii. Prima era cea făcută lui Manolo Santiago la morgă. A doua era cea rezultată prin modificarea fotografiei lui Gil Perez.

Se potriveau perfect.

— Oau! exclamai eu.

— Ți-am făcut rost de adresa părinților lui Perez. Îmi întinse o bucată de hârtie. M-am uitat la ea. Stăteau în Park Ridge. La mai puțin de o oră de aici.

— O să mergi să vorbești cu ei? întrebă Muse.

— Da.

— Vrei să mă duc eu?

Am clătinat din cap. Lucy insistase deja să mergem împreună. Două persoane erau de ajuns.

— Mi-a mai venit o idee, spuse ea.

— Și anume?

— Tehnologia pentru găsirea trupurilor îngropate este cu mult mai bună acum decât în urmă cu douăzeci de ani. Ți-l mai amintești pe Andrew Barrett?

— Tipul de la laborator, de la John Jay? Vorbăreț și ciudat.

— Și un geniu, în același timp. Da, el este. Mă rog, el e, probabil, cel mai bun expert din țară, care știe să lucreze cu această nouă tehnologie de căutare, care implică un radar cu penetrare în pământ. E o mașinărie inventată de el. Susține că poate acoperi o arie foarte mare, într-un interval scurt de timp.

— Zona aceea e totuși prea întinsă.

— Dar putem încerca să cercetăm măcar o parte din ea, nu? Uite, Barrett abia așteaptă să testeze mașinăria asta. Spune că are nevoie de muncă de teren.

— Ai vorbit deja cu el?

— Sigur. De ce nu?

Am ridicat din umeri.

— Tu ești investigatorul.

M-am uitat din nou spre TV. Deja difuzau în reluare arestarea lui Bob. De data asta arăta și mai patetic. Mi-am strâns pumnii.

— Cope?

M-am uitat la ea.

— Trebuie să mergem la tribunal, îmi spuse.

Am dat din cap și m-am ridicat fără să scot niciun cuvânt. A deschis ușa. Câteva minute mai târziu, l-am văzut pe EJ Jenrette în hol. Stătea intenționat în calea mea și rânjea uitându-se la mine.

Muse se opri și încercă să mă ajute să-l ocolesc.

— Hai s-o luăm la stânga. Putem ajunge prin…

— Nu.

Am continuat să merg drept înainte. Eram furios la culme. Muse aproape că alerga pentru a ține pasul cu mine. EJ Jenrette stătea nemișcat, urmărindu-mi apropierea.

Muse îmi puse o mână pe umăr.

— Cope…

N-am încetinit pasul.

— Sunt bine.

EJ continua să rânjească. I-am întâlnit privirea, îmi stătea în cale. M-am apropiat de el până ce fețele noastre erau despărțite de doar câțiva centimetri. Idiotul continua să rânjească la mine.

— Te-am avertizat, spuse EJ.

Am rânjit la rândul meu și m-am aplecat și mai aproape de el.

— S-a dus deja vorba, spusei eu.

— Ce vorbă?

— Orice deținut care-l va forța pe micul Edward să-l servească o să capete tratament preferențial. Băiatul tău o să fie târfa pușcăriei.

Am trecut mai departe, fără să aștept vreo reacție. Muse se împleticea după mine.

— Foarte frumos, spuse ea.

Am continuat să merg. Era o amenințare falsă, bineînțeles – păcatele taților n-ar trebui să cadă asupra copiilor – dar, dacă imaginea aceea îi rămânea lui EJ în cap, când își punea capul pe perna lui moale, cu atât mai bine.

Muse îmi sări în față.

— Trebuie să te calmezi, Cope.

— Nu îmi aduc aminte, Muse, ești cumva investigatorul sau psihiatrul meu?

Își ridică mâinile într-un gest de predare și mă lăsă să trec. M-am așezat pe scaunul meu, în așteptarea judecătorului.

Ce dracu' îi trecuse lui Bob prin cap?

În unele zile, sala tribunalului are parte de o agitație furibundă fără niciun rezultat. Astăzi, era una dintre aceste zile. Flair și Mort știau că aveau probleme mari. Voiau să excludă DVD-ul acela din rândul probelor, pe motiv că nu fusese prezentat mai devreme. Au invocat vicii de procedură. Au făcut cereri și au adus probe, hârtii, studii. Probabil că secretarele de la firma lor și stagiarii avuseseră o noapte albă.

Judecătorul Pierce îi ascultă, cu sprâncenele stufoase plecate. Își sprijinise bărbia în pumn și părea foarte – ei bine – judecător. Nu făcu niciun comentariu. Folosi termenul „în pronunțare". Nu eram îngrijorat. Nu aveau nimic solid. Dar un gând începu să-și facă loc în mintea mea și să-mi roadă măruntaiele ca un vierme. Puseseră presiune pe mine. Puseseră foarte multă presiune pe mine.

Oare procedaseră la fel și cu judecătorul?

M-am uitat la fața lui. Nu am reușit să disting nimic pe ea. M-am uitat la ochii lui, am încercat să prind măcar un semn că nu dormea. N-am văzut nimic, dar asta nu însemna nimic.

Am terminat ședința de judecată la ora trei după-amiaza. M-am întors la birou și mi-am verificat mesajele. Nimic de la Greta. Am sunat-o din nou. Niciun răspuns. Am încercat și mobilul lui Bob. Niciun răspuns. Am lăsat un mesaj.

M-am uitat din nou la cele două fotografii – cea cu Gil Perez, îmbătrânit pe calculator, și cea cu Manolo Santiago, cel mort. Apoi am sunat-o pe Lucy. Mi-a răspuns de la primul apel.

— Salut.

A urmat o pauză ciudată, aproape fericită.

— Am făcut rost de adresa familiei Perez, spusei eu. Aș vrea să mai încerc o dată să vorbesc cu ei.

— Când?
— Acum. Nu stau foarte departe de tine. Te pot lua pe drum.
— O să fiu gata.

23.

Lucy arăta fabulos.

Purta un pulover verde, strâmt, care se mula exact acolo unde trebuia, cât trebuia. Părul îl avea legat la spate, în coadă. Își aranjase după ureche o șuviță rebelă. Purta ochelari în seara asta, și îmi plăcea cum îi stătea cu ei.

Imediat după ce s-a urcat în mașină, Lucy s-a apucat să îmi verifice CD-urile.

— Counting Crows, spuse ea. *August and Everything After*.

— Îți plac?

— Cel mai bun album de debut din ultimii douăzeci de ani.

Am dat din cap.

Îl puse în aparat. Începu „Round Here”. Am condus și am ascultat. Când Adam Duritz a început să cânte despre o femeie, spunând că ar trebui să încerci, că zidurile ei se prăbușeau, am riscat să arunc o privire. Lucy avea ochii umezi.

— Ești bine?

— Ce alte CD-uri mai ai?

— Ce vrei?

— Ceva fierbinte și sexy.

— Meat Loaf. Am ridicat carcasa CD-ului la vedere. Un pic de *Bat aut of Hell*?

— Oh, vai, spuse ea. Îți amintești?

— Foarte rar plec la drum fără el.

— Doamne, întotdeauna ai fost un romantic fără leac, spuse ea.

— Ce zici de un pic de „Paradise by the Dashboard Light”?

— Da, dar sări peste partea când ea îl face să-i promită că o va iubi pentru totdeauna, înainte ca ea să-i cedeze.

— „Să-i cedeze”, repetai eu. Îmi place la nebunie exprimarea asta.

Se întoarse spre mine cu tot corpul.

— Tu ce replică ai folosit cu mine?

— Probabil, replica mea patentată, de seducție.

— Care anume?

Am început cu o voce smiorcăită.

— „Te rog? Haide, te rog mult!”

Râse.

— Hei, cu tine a mers.

— Dar eu sunt o ușuratică.

— Da. Așa e, uitasem asta.

Mă plesni în joacă peste braț. Am zâmbit. Se întoarse la loc. L-am ascultat pe Meat Loaf în tăcere o vreme.

— Cope?

— Ce-i?

— Ai fost primul meu bărbat.

Aproape c-am apăsat pe frână.

— Știu că eu ți-am spus altceva. Tata, eu, stilul ăla de viață cu dragoste liberă… Dar eu nu, niciodată. Tu ai fost primul meu bărbat. Ai fost primul bărbat pe care l-am iubit.

Tăcerea era grea.

— Bineînțeles, după tine mi-am pus-o cu toată lumea.

Am clătinat din cap, uitându-mă spre dreapta mea. Zâmbea din nou.

Am luat-o la dreapta, sfătuit de vocea înțepată a GPS-ului meu.

Familia Perez locuia într-un ansamblu rezidențial în Park Ridge.

— Ne așteaptă? întrebă Lucy.

— Nu.

— De unde știi că sunt acasă? mă întrebă ea.

— Am sunat exact înainte să te iau. Numărul meu nu poate fi identificat, nici chiar de cei care sunt abonați ai acelui serviciu special de identificare a apelurilor. Când mi-a răspuns doamna Perez, mi-am schimbat vocea și-am cerut cu Harold. Mi-a spus c-am greșit numărul. Mi-am cerut scuze și-am închis.

— Oau, chiar te pricepi la chestiile astea.

— Încerc să rămân cât mai modest.

Am coborât din mașină. Întreaga proprietate era foarte bine îngrijită. Aerul era parfumat de mireasma florilor. Nu-mi dădeam seama ce flori anume. Poate liliac. Mirosul era prea puternic, înecăcios, de parcă cineva ar fi vărsat o sticlă cu șampon ieftin.

Înainte ca eu să apuc să bat, ușa se deschise. Era doamna Perez. Nu mă salută, nici măcar cu un semn al mâinii. Se uită la mine cu ochii aceia încercănați și așteptă.

— Trebuie să stăm de vorbă, spusei eu.

Ochii i se mișcară spre Lucy.

— Cine ești dumneata?

— Lucy Silverstein, spuse ea.

Doamna Perez închise ochii.

— Fiica lui Ira.

— Da.

Umerii părură să i se prăbușească.

— Putem intra? întrebai eu.

— Și dacă spun nu?

Am privit-o în ochi.

— N-o să las chestia asta să treacă așa de ușor.

— Ce să treacă? Bărbatul acela nu era fiul meu.

— Vă rog, spusei eu. Cinci minute.

Doamna Perez oftă și făcu un pas în spate. Am intrat. Mirosul de șampon era și mai puternic aici. Prea puternic. Închise ușa și ne pofti să ne așezăm pe o canapea.

— Domnul Perez este acasă?

— Nu.

Dintr-unul din dormitoare se auzeau zgomote. În colț, erau câteva cutii de carton. Inscripțiile de pe partea laterală indicau că era vorba de materiale medicale. M-am uitat prin încăpere. Totul, în afara acelor cutii, era atât de aranjat și de ordonat încât puteai să juri că achiziționaseră apartamentul care servise drept model de vânzare.

Apartamentul avea și un șemineu. M-am ridicat și m-am apropiat de polița acestuia. Pe ea erau câteva fotografii de familie. M-am uitat printre ele. În niciuna nu apăreau părinții lui Perez. Nici Gil nu apărea în nicio poză. Polița era plină cu imaginile unor persoane despre care am presupus că erau cei doi frați ai lui Gil și sora lui.

Unul dintre frați ședea într-un scaun cu rotile.

— El e Tomás, spuse ea, arătând spre fotografia unui băiat zâmbitor, în scaun cu rotile, surprins în momentul absolvirii Universității Kean. Are PC. Știi ce înseamnă asta?

— Pareză cerebrală.

— Da.

— Câți ani are?

— Tomás are treizeci și trei de ani acum.

— Și acela cine este?

— Eduardo, spuse ea. După expresia feței ei mi-am dat seama că nu mai puteam insista în direcția asta. Eduardo arăta ca un dur. Îmi amintesc că Gil îmi povestea că fratele lui era într-o bandă sau ceva de genul ăsta, dar eu nu l-am crezut.

Am arătat spre fată.

— Îmi amintesc că Gil îmi povestea despre ea. Avea, cât, doi ani mai mult decât el? Îmi amintesc că-mi spunea că ea încerca să ajungă la colegiu sau cam așa ceva.

— Glenda e avocat, spuse doamna Perez, și pieptul i se umflă de mândrie. A studiat la Facultatea de Drept a Universității Columbia.

— Zău? Și eu tot acolo, spusei eu.

Doamna Perez zâmbi. Se întoarse spre canapea.

— Tomás locuiește în apartamentul alăturat. Am spart peretele despărțitor.

— Poate să trăiască singur?

— Am eu grijă de el. Și mai avem și o asistentă angajată.

— E acasă acum?

— Da.

Am dat din cap și m-am așezat din nou. Nu știam de ce-mi păsa de chestia asta, dar am întrebat oricum. Știa el despre fratele lui, despre ce i se întâmplase, despre unde fusese în ultimii douăzeci de ani?

Lucy nu se ridicase de la locul ei. Rămăsese tăcută, lăsându-mă pe mine să conduc discuția. Voia să se acomodeze cu atmosfera, studia casa, probabil, făcea analizele ei psihologice.

Doamna Perez se uită la mine.

— De ce ai venit aici?

— Trupul pe care l-au găsit era al lui Gil.

— Ți-am explicat deja…

Am ridicat plicul cafeniu.

— Ce-i asta?

Am deschis plicul și-am scos fotografia de deasupra. Era cea veche, din tabără. Am pus-o pe măsuța pentru cafea. S-a uitat fix la imaginea fiului său. I-am urmărit fața, pândindu-i reacția. Nimic nu părea să se miște sau să se schimbe, sau poate că se întâmpla atât de repede, sau cu atâta subtilitate, încât nu reușeam să observ nimic. Acum arăta foarte bine. Apoi, fără niciun fel de explicație, totul se prăbuși. Masca se crăpă, lăsând la vedere durerea, devastarea.

Închise ochii.

— De ce-mi arăți chestia asta?

— Cicatricea.

Ochii îi rămaseră închiși.

— Ați spus că cicatricea lui Gil era pe brațul drept. Dar priviți fotografia asta. Era pe cel stâng.

Nu spuse nimic.

— Doamnă Perez?

— Bărbatul acela nu este fiul meu. Fiul meu a fost ucis de Wayne Steubens acum douăzeci de ani.

— Nu.

Am băgat din nou mâna în plic. Lucy se aplecă, să vadă mai bine. Nu văzuse încă pozele. Am scos cealaltă poză.

— Acesta este Manolo Santiago, bărbatul de la morgă.

Lucy tresări.

— Cum îl chema?

— Manolo Santiago.

Lucy înlemnise de uimire.

— Ce-i? întrebai eu.

Clătină din cap. Am continuat:

— Și asta – am scos și ultima fotografie – este o simulare computerizată a primei fotografii, transformată cu ajutorul unui program ce simulează îmbătrânirea. Cu alte cuvinte, tipii de la laboratorul meu au luat fotografia veche a lui Gil și l-au îmbătrânit cu douăzeci de ani. Apoi, i-au ras capul și i-au pus barbă, ca să semene cu Manolo Santiago.

Am pus cele două fotografii una lângă cealaltă.

— Uitați-vă, doamnă Perez.

Se uită. Se uită mult timp.

— Seamănă cu el, poate. Dar atât. Sau poate ești de părere că toți hispanicii arată la fel?

— Doamnă Perez? Era Lucy, vorbind cu mama lui Gil pentru prima dată de când intrasem în casă. De ce nu țineți nicio fotografie cu Gil acolo? Lucy arătă spre polița de deasupra șemineului.

Doamna Perez nu se uită în direcția indicată. Rămase cu ochii la Lucy.

— Aveți copii, domnișoară Silverstein?

— Nu.

— Atunci nu puteți înțelege.

— Cu tot respectul, doamnă Perez, asta e o tâmpenie.

Doamna Perez arăta de parcă tocmai primise o palmă.

— Acolo aveți fotografii de pe vremea când toți copiii erau mici, de pe vremea când Gil trăia. Dar nicio fotografie cu fiul dumneavoastră? Am tratat părinți care și-au pierdut copiii. Toți aveau fotografiile lor la vedere. Toți. Apoi ați mai și mințit în legătură cu brațul pe care era cicatricea. N-ați uitat, n-ați făcut o greșeală. Nicio mamă nu face o astfel de greșeală. Uitați-vă la fotografiile astea. Ele nu mint. Și, în ultimul rând, Paul nu v-a dat încă lovitura de grație.

Habar n-aveam despre ce lovitură de grație vorbea. Așa că am rămas tăcut.

— Testul ADN, doamnă Perez. Am primit rezultatele acestui test în timp ce veneam încoace. Sunt doar niște rezultate preliminare, dar din câte se pare este vorba de fiul dumneavoastră.

Măi să fie, m-am gândit eu, e bună rău!

— ADN? strigă doamna Perez. N-am dat nimănui permisiunea să se facă un test ADN.

— Poliția nu are nevoie de permisiunea dumneavoastră, spuse Lucy. Și, până la urmă, din cele spuse de dumneavoastră, Manolo Santiago nu este fiul dumneavoastră.

— Dar… cum au făcut rost de ADN-ul meu?

Am răspuns eu.

— Nu avem permisiunea să vă comunicăm acest lucru.

— Nu… nu puteți face asta.

— Ba da, putem.

Doamna Perez se lăsă pe spate. Rămase tăcută, mai multă vreme. Am așteptat-o.

— Mințiți.

— Cum?

— Testul ADN este greșit, spuse ea, sau voi doi mințiți. Bărbatul acela nu este fiul meu. Fiul meu a fost ucis cu douăzeci de ani în urmă. La fel și sora ta. Au murit în tabăra de vară a tatălui tău pentru că nu i-a supravegheat nimeni. Amândoi alergați după niște fantome. Asta-i tot.

M-am uitat la Lucy, sperând ca ea să găsească o soluție.

Doamna Perez se ridică.

— Vreau să plecați, acum.

— Vă rog, îi spusei eu. Și sora mea a dispărut în noaptea aceea.

— Nu te pot ajuta.

Aveam de gând să spun mai multe, dar Lucy m-a tras afară. Am decis că era mai bine să ne regrupăm, să analizăm și părerea ei.

După ce ieșirăm din casă, doamna Perez spuse:

— Să nu mai veniți aici. Lăsați-mă să-l jelesc în pace.

— Credeam că fiul dumneavoastră a murit în urmă cu douăzeci de ani.

— Nu reușești niciodată să treci complet peste asta, spuse doamna Perez.

— Nu, continuă Lucy. Dar, la un moment dat, nu îți mai dorești să fii lăsat în pace, să jelești.

După asta Lucy nu mai continuă. M-am întors spre ea. Ușa s-a închis. După ce ne-am urcat în mașină, am întrebat-o:

— Ei bine?

— Doamna Perez minte, fără îndoială.

•

— Frumoasă cacealma, spusei.

— Cu testul ADN?

— Da.

Lucy schimbă subiectul:

— Când eram înăuntru ai spus ceva de un anume Manolo Santiago.

— Era numele pe care îl folosea Gil.

Procesa informația. Am mai așteptat câteva secunde, apoi am întrebat-o:

— De ce?

— Ieri l-am vizitat pe tatăl meu. La… ăăă… căminul unde stă. Am verificat registrul de intrări. În ultima lună nu a avut decât un singur vizitator în afară de mine. Un bărbat pe nume Manolo Santiago.

— Oau, făcui eu.

— Da.

Am încercat să procesez, la rândul meu, informația. Nu reușeam.

— De ce l-ar fi vizitat Gil pe tatăl tău?

— Bună întrebare.

M-am gândit la ceea ce zisese Raya Singh, cum că eu și Lucy am fi mințit.

— Poți să-l întrebi pe Ira?

— O să încerc. Nu se simte prea bine. Mintea lui are obiceiul să rătăcească.

— Merită să încerci.

Dădu din cap. Am luat-o pe prima stradă la dreapta și m-am hotărât să schimb subiectul.

— De ce ești așa sigură că doamna Perez minte?

— În primul rând, este într-adevăr cuprinsă de durere, jelește. Mirosul acela? Lumânări parfumate. Era îmbrăcată în negru. I-ai văzut și tu ochii roșii, umerii căzuți. Toate astea. Și, în al doilea rând, fotografiile.

— Ce-i cu ele?

— N-am mințit acolo, înăuntru. Este foarte neobișnuit să păstrezi fotografii din copilărie, însă niciuna cu copilul mort. Numai asta n-ar însemna nimic, însă ai observat locurile goale dintre ele? Nu erau destule poze pe polița aceea. Părerea mea e că ea a luat de acolo pozele în care apărea și Gil. În caz că se întâmpla ceva de genul ăsta.

— Adică în cazul în care trecea cineva pe la ea?

— Nu îmi dau seama exact. Dar cred că doamna Perez a dorit să scape de probe. S-a gândit că ea ar fi fost singura persoană care să aibă fotografii cu fiul ei, fotografii care să ajute la o eventuală identificare. Nu s-a gândit că ai fi putut și tu avea una, din vara aceea.

M-am gândit la asta.

— Reacțiile ei au fost ciudate, Cope. Se purta de parcă ar fi jucat un rol. A mințit.

— Deci, întrebarea e: cu privire la ce a mințit?

— Când ai îndoieli, alege cea mai evidentă variantă.

— Care este…?

Lucy ridică din umeri.

— Gil l-a ajutat pe Wayne să-i omoare. Asta ar explica totul. Oamenii au suspectat mereu că Steubens a avut un complice – cum altfel ar fi putut îngropa cadavrele atât de repede? Dar poate că a fost vorba de un singur cadavru.

— Cel al surorii mele.

— Exact. Apoi Wayne și Gil au aranjat lucrurile în așa fel încât să pară că și Gil a murit. Gil îl ajuta întotdeauna pe Wayne. Cine știe?

N-am spus nimic.

— Dacă lucrurile stau așa, zisei eu la un moment dat, înseamnă că sora mea e moartă.

— Știu.

Am rămas tăcut.

— Cope?

— Ce-i?

— Nu e vina ta.

N-am spus nimic.

— Dacă e să fie vina cuiva, atunci e a mea.

Am oprit mașina.

— Cum ai ajuns tu la concluzia asta?

— Tu voiai să stai acolo în noaptea aceea. Voiai să rămâi la post, erai de serviciu. Eu sunt cea care te-a atras în pădure.

— M-ai atras?

Veni rândul ei să rămână tăcută.

— Glumești, nu-i așa?

— Nu, spuse ea.

— Aveam și eu minte, Lucy. Tu nu m-ai obligat să fac nimic.

Tăcu. Apoi spuse:

— Încă te mai învinovățești.

Am simțit cum mâinile mi se strâng pe volan.

— Nu, nu mă mai învinovățesc.

— Ba da, Cope, ba da. Haide. Dincolo de aceste descoperiri recente, știai că sora ta e moartă. Sperai la o nouă șansă. Sperai să îți găsești iertarea.

— Văd că-ți folosește diploma aia în psihologie.

— N-am vrut să…

— Dar tu, Luce? Vocea îmi era mai tăioasă decât aș fi vrut să fie. Tu te învinovățești? De aceea bei atât de mult?

Tăcere.

— N-ar fi trebuit să spun asta, zisei.

Vocea ei era stinsă.

— Nu știi nimic despre viața mea.

— Știu. Îmi pare rău. Nu e treaba mea.

— Acuzațiile alea de conducere sub influența alcoolului datează de mult.

N-am spus nimic. Se întoarse spre geam și începu să privească. Am condus în tăcere.

— S-ar putea să ai dreptate, spusei eu.

Privirea i-a rămas ațintită pe geam.

— Chestia asta n-am mai spus-o nimănui, am zis. Am simțit că mă înroșesc la față și că ochii mi se umplu de lacrimi. După noaptea aceea din pădure, tatăl meu nu m-a mai privit niciodată la fel.

Se întoarse spre mine.

— Poate că am proiectat cumva sentimentul ăsta de vină. Vreau să spun, ai dreptate. M-am învinovățit, într-o anumită măsură. Dacă n-aș fi plecat în pădure? Dacă aș fi rămas la post, unde, de fapt, trebuia să stau? Și poate că privirea lui, expresia feței lui nu era decât durerea unui părinte care pierde un copil. Dar mie

mi s-a părut întotdeauna că era mai mult decât atât. Mi s-a părut că în privirea aceea era și ceva acuzator.

Puse o mână pe brațul meu.

— Oh, Cope.

Am continuat să conduc.

— Așa că poate ai dreptate. Poate chiar am nevoie să-mi răscumpăr păcatele trecutului. Dar tu?

— Dar eu ce?

— Tu de ce te implici în toate astea? Ce speri să câștigi, după atâția ani?

— Glumești?

— Nu. Ce vrei tu să obții, de fapt?

— Viața care știu că s-a sfârșit în noaptea aceea. Nu înțelegi chestia asta?

N-am spus nimic.

— Familiile – chiar și a ta – l-au târât pe tata prin tribunale. Ne-ați luat tot ce aveam. Ira nu era făcut pentru a suporta o astfel de lovitură. N-a rezistat unui astfel de stres.

Am așteptat să spună mai multe. N-a făcut-o.

— Înțeleg asta, am spus. Dar ce urmărești să obții acum? Adică, așa cum ai spus și tu, eu încerc să-mi salvez sora. Sau măcar încerc să aflu ce i s-a întâmplat, de fapt. Tu ce vrei să obții?

Nu-mi răspunse. Am mai condus o bucată de drum în tăcere. Cerul începea să se întunece.

— Nici nu-ți dai seama cât de vulnerabilă mă simt pentru faptul că mă aflu aici, spuse ea.

Nu știam cum să-i răspund la asta. Așa că am zis:

— Nu ți-aș face niciodată niciun rău.

Tăcere.

— O parte din asta chiar îmi face rău, spuse ea. Mă simt de parcă aș fi trăit două vieți. Una de dinainte de noaptea aceea, o viață în care lucrurile mergeau binișor, și una după noaptea aceea, când lucrurile nu mai stau tot atât de bine. Și, da, îmi dau seama cât de patetic sună chestia asta. Dar, uneori, mă simt ca și cum în noaptea aceea aș fi fost împinsă la vale, de pe un deal, și de-atunci mă tot rostogolesc. Ca și cum, uneori, reușesc să-mi găsesc echilibrul, dar povara e atât de mare și panta dealului atât de înclinată, încât mă dezechilibrez din nou și o iau iarăși la vale. Așa că poate – nu știu – dar poate, dacă aflu cum s-au întâmplat, de fapt, lucrurile în noaptea aceea, dacă pot să îndrept ceva din tot răul acela, o să îmi opresc căderea.

Fusese atât de frumoasă când o cunoscusem. Aș fi vrut să-i amintesc asta. Aș fi vrut să-i spun că era prea melodramatică, că era încă frumoasă, că avea succes în carieră și că lucrurile îi mergeau destul de bine în multe aspecte, și că avea un viitor frumos. Dar știam că ar fi putut avea impresia că-i vorbesc de sus.

Așa că, în loc de asta, am spus:

— Îmi pare atât de bine că te văd din nou, Lucy!

Închise ochii, îi strânse de parcă aș fi lovit-o. M-am gândit la ce-mi spusese, că nu voia să pară prea vulnerabilă. M-am gândit la jurnalul acela, la ceea ce spusese, că nu avea să mai găsească niciodată o astfel de dragoste. Voiam să mă întind și să o iau de mână, dar știam că acum era prea devreme pentru astfel de gesturi, prea devreme pentru amândoi, că un astfel de gest ar fi fost prea mult, și prea puțin, în același timp.

24.

Am lăsat-o pe Lucy la biroul ei.

— Mâine de dimineață, spuse ea, o să-l vizitez pe Ira, să văd ce pot să scot de la el despre Manolo Santiago.

— Bine.

Lucy întinse mâna să deschidă portiera.

— Am o grămadă de lucrări de corectat.

— Te conduc până sus.

— Nu.

Lucy ieși din mașină. Am privit-o mergând spre ușă. Stomacul mi s-a strâns. Am încercat să îmi dau seama ce simțeam în momentul acela, dar părea a fi doar un val de emoție. Era greu de deslușit despre ce era cu adevărat vorba.

Mobilul a început să sune. M-am uitat pe ecran. Era Muse.

— Cum a mers cu mama lui Perez? mă întrebă ea.

— Cred că minte.

— Am găsit ceva ce s-ar putea să ți se pară interesant.

— Ascult.

— Domnul Perez frecventează un bar local pe nume Smith Brothers. Îi place să stea acolo cu băieții, să joace darts, chestii de genul ăsta. Din câte am auzit, e un băutor moderat. Dar în ultimele două seri s-a cam aprins. A început să plângă, a sărit la bătaie.

— Suferă, spusei.

La morgă, doamna Perez fusese cea puternică. Se sprijinise pe ea. Îmi amintesc că atunci am putut vedea primele crăpături din mască.

— Și, oricum ar fi, băutura te face mai slobod la gură, spuse Muse.

— Adevărat.

— Apropo, Perez e acolo acum. La bar. Poate că e un moment bun să vorbești cu el.

— Am plecat.

— Încă un lucru.

— Ascult.

— Wayne Steubens a fost de acord să te vadă.

Cred că mi s-a oprit respirația.

— Când?

— Mâine. E închis la închisoarea statală Red Onion din Virginia. Ți-am aranjat și o întâlnire cu Geoff Bedford la biroul FBI-ului de acolo, imediat după. El a fost agentul special care s-a ocupat de cazul lui Steubens.

— Nu pot. Avem instanță.

— Ba poți. Poate să se ocupe și unul dintre ceilalți procurori pentru o zi. Ți-am rezervat bilet pentru un avion de dimineață.

•

Nu știu cum mă așteptasem să fie barul acela. Ceva mai dur, presupuneam eu. În schimb, localul ar fi putut face parte dintr-o rețea de genul T.G.I Friday[19] sau Bennigan's, ceva de felul ăsta. Barul era mai mare decât în restaurantele respective, sala de mese, evident, ceva mai mică. Avea lambriuri din lemn, floricele de porumb pe gratis și muzică din anii optzeci dată tare. În momentul ăsta, Tears for Fears cânta „Head over Heels".

Pe vremea mea, un loc ca ăsta s-ar fi chemat un bar de yuppie[20]. Erau acolo bărbați tineri cu cravatele ușor desfăcute și femei care încercau din răsputeri să arate cât mai aranjat. Bărbații beau bere din sticle, încercând din greu să arate că se simt bine cu prietenii lor, admirând femeile. Femeile beau vin și surogate de martini și le aruncau băieților priviri furișe. Am clătinat din cap. Canalul Discovery ar fi putut filma aici un documentar despre ritualurile de împerechere.

Localul nu părea a fi genul frecventat de Jorge Perez, dar l-am găsit în spate. Stătea la bar, împreună cu patru sau cinci camarazi, bărbați care știau cum se bea, bărbați care își țineau paharele cu alcool de parcă ar fi fost o fetișcană care avea nevoie de protecție. Îi priveau pe tinerii secolului douăzeci și unu, bârfindu-i cu ochii întredeschiși.

Am venit până în spatele domnului Perez și i-am pus o mână pe umăr. S-a întors încet spre mine. La fel și tovarășii lui. Avea ochii apoși și roșii. Am decis să adopt o atitudine directă.

— Condoleanțele mele.

Păru uimit. Prietenii lui, toți hispanici, trecuți de cincizeci de ani, se uitară la mine de parcă le-aș fi făcut ochi dulci fetelor lor. Erau îmbrăcați cu haine de muncă. Domnul Perez avea pe el un tricou Polo și o pereche de pantaloni kaki. M-am întrebat dacă asta însemna ceva, dar nu mi-am putut da seama ce.

— Ce vrei? mă întrebă el.

— Să vorbim.

— Cum m-ai găsit?

Am ignorat întrebarea.

— V-am văzut figura la morgă. De ce mințiți în legătură cu Gil?

Ochii îi deveniră mici.

— Mă faci mincinos?

---

[19] Lanț de restaurante din SUA, orientat către clasa medie (denumirea vine de la expresia „Thank God is Friday" - Slavă Domnului că e vineri).

[20] Denumire generică dată tinerilor americani din orașe, cu venituri peste medie („yuppie" - young urban professional - tânăr profesionist din oraș).

Ceilalți bărbați se uitară la mine un pic mai dur.

— Poate am putea vorbi între patru ochi.

Clătină din cap.

— Nu.

— Știți că și sora mea a dispărut în noaptea aceea, nu?

Se întoarse și-și apucă berea. Era cu spatele la mine când spuse:

— Da, știu.

— Tipul de la morgă era fiul dumneavoastră.

A continuat să stea cu spatele la mine.

— Domnule Perez?

— Pleacă de-aici.

— Nu mă duc nicăieri.

Ceilalți bărbați, bărbați duri, bărbați care munciseră toată viața în aer liber, cu mâinile, se holbară la mine. Unul dintre ei se dădu jos de pe scaunul de bar.

— Stai jos, îi spusei.

Nu s-a mișcat. L-am privit drept în ochi, fără să-mi feresc privirea. Încă un bărbat se ridică și se poziționă spre mine, cu brațele încrucișate.

— Știți cine sunt? întrebai eu.

Am băgat mâna în buzunar și mi-am scos legitimația de procuror. Da, am o astfel de legitimație. Adevărul este că eu sunt la vârful sistemului judiciar din districtul Essex. Nu-mi plăcea să fiu amenințat. Șmecherii mă enervează la culme. Știți cum se zice, că șmecherul nu mai e atât de șmecher dacă îl înfrunți? Ei bine, este adevărat doar dacă ai spate. Și eu aveam.

— Ar fi bine să fiți cu toții în regulă din punct de vedere legal. Și la fel și familiile voastre, și prietenii voștri. Și oamenii cu care vă întâlniți accidental pe stradă, și ei ar trebui să fie în regulă.

Ochii aceia înguști se lărgiră un pic.

— Să văd și eu un act de identitate. La toți.

Cel care se ridicase primul de pe scaun ridică mâinile.

— Hei, nu vrem necazuri.

— Atunci, valea!

Aruncară câteva bancnote pe bar și se cărară. Nu fugiră, nu plecară în grabă, dar nici nu mai dădură semne c-ar mai vrea să stea. De obicei, mă simt prost atunci când mă apuc să fac astfel de amenințări, fără acoperire, când abuzez așa de puterea cu care am fost învestit, dar și ei o ceruseră, mai mult sau mai puțin.

Perez se întoarse spre mine, în mod clar deranjat.

— Hei, spusei eu, ce rost are o legitimație dacă n-o mai și folosești din când în când?

— Nu crezi c-ai făcut destule? mă întrebă el.

Scaunul de bar de lângă el era liber. M-am așezat.

I-am făcut semn barmanului și i-am spus să-mi dea o bere „de care bea domnul” și am arătat spre paharul lui Jorge Perez.

— Bărbatul acela de la morgă era fiul dumneavoastră. V-aș putea arăta dovada, dar știm amândoi că așa este.

Își goli paharul de bere și făcu semn să i se mai toarne unul. Odată cu berea lui veni și a mea. Mi-am ridicat halba de parc-aș fi vrut să țin un toast. S-a uitat la mine și nu s-a obosit să-și ridice berea. Am băut îndelung dintr-a mea. Prima gură de bere după o zi fierbinte precum fusese cea de astăzi este ca prima linguriță de dulceață dintr-un borcan. Nu pot s-o asemuiesc decât cu nectarul lui Dumnezeu.

— Putem să procedăm în două feluri, continuai eu. Dumneavoastră continuați să pretindeți că nu era el. Am cerut deja să se facă teste ADN. Știți cum se fac testele astea, domnule Perez?

Se uită spre restaurant, pe deasupra mulțimii.

— Cine nu știe, în ziua de azi?

— Da. Știu. *CSI* și toate celelalte seriale polițiste de la televizor. Deci știți că n-o să fie foarte greu pentru noi să dovedim că Manolo Santiago a fost, de fapt, Gil.

Perez bău din bere. Mâna îi tremura. Fața i se încreți se. Am insistat.

— Deci întrebarea e, după ce vom dovedi că e vorba de fiul dumneavoastră, ce se întâmplă? Părerea mea e că dumneavoastră și soția dumneavoastră veți spune „Dar, vai! N-am știut, nu ne-am dat seama!” sau o altă porcărie de genul ăsta. Dar asta n-o să țină. De la început, veți apărea în postura de mincinoși. Apoi, oamenii mei vor începe să investigheze serios cazul. O să verificăm toate listele de apeluri efectuate, toate conturile bancare, o să batem pe la uși, o să-i luăm la întrebări pe vecinii și prietenii dumneavoastră, o să punem întrebări despre copiii dumneavoastră…

— Lăsați-mi copiii în pace!

— Nici gând.

— Nu e drept.

— Nedrept e faptul că ne-ați mințit în legătură cu fiul dumneavoastră.

Clătină din cap.

— Nu înțelegi.

— Pe dracu’, nu înțeleg! Sora mea a fost și ea în pădurea aceea, în noaptea aceea.

Lacrimile îi umplură ochii.

— O să vă anchetez pe dumneavoastră, pe soția dumneavoastră, pe copiii dumneavoastră. O să sap și o să sap și, credeți-mă, o să găsesc până la urmă ceva.

Se uita fix la berea lui. Lacrimile i se prelingeau deja pe obraji. Nu le șterse.

— La dracu’! spuse el.

— Ce s-a întâmplat, domnule Perez?

— Nimic.

Își lăsă capul în jos. Mi-am apropiat fața de a lui.

— Fiul dumneavoastră mi-a ucis sora?

Și-a ridicat privirea. Ochii lui îmi scrutau fața de parcă ar fi căutat o urmă de compasiune care n-avea ce să caute acolo. Am rezistat eroic.

— Nu mai vorbesc cu tine, spuse Perez.

— A ucis-o? Asta încercați să ascundeți?

— Nu ascundem nimic.

— Nu vă amenințn în van, domnule Perez. Chiar o să vă anchetez, pe dumneavoastră și pe copiii dumneavoastră.

Mâinile i se mișcară atât de repede, încât n-am avut timp să reacționez. Mă prinse de revere cu ambele mâini și mă trase spre el. Avea cu cel puțin douăzeci de ani mai mult decât mine, dar îi simțeam forța. Mi-am revenit repede și mi-am amintit o mișcare din artele marțiale pe care o învățasem pe vremea când eram copil. L-am lovit peste brațe.

Mi-a dat drumul. Nu știu dacă din cauza loviturii mele sau pentru că așa a vrut el. Dar mi-a dat drumul. S-a ridicat în picioare. M-am ridicat și eu. Barmanul ne privea.

— Aveți nevoie de ajutor, domnule Perez? întrebă el.

Am scos din nou legitimația.

— Îți declari toate bacșișurile la fisc?

S-a dat puțin în spate. Toată lumea minte. Toată lumea are secrete pe care le ține îngropate. Toată lumea încalcă legea și are secrete.

Perez și cu mine am continuat să ne uităm unul la celălalt. Apoi Perez îmi spuse:

— O să simplific un pic lucrurile, pentru tine.

Am așteptat.

— Dacă te iei de copiii mei, o să mă iau și eu de ai tăi.

Am simțit pulsul accelerându-mi-se.

— Ce mama dracului vrea să însemne asta?

— Înseamnă, spuse el, că nu-mi pasă ce fel de legitimație ai. Nu te apuci tu să amenințn că te iei de copiii cuiva.

Ieși pe ușă. M-am gândit la cuvintele lui. Nu-mi plăceau. Apoi mi-am scos telefonul mobil și-am sunat-o pe Muse.

— Află tot ce poți despre familia Perez, îi spusei.

25.

Greta m-a sunat, în sfârșit.

Eram pe drum spre casă, încă în mașină. M-am luptat să-mi pun așa-numitul sistem „mâini-libere”, pentru ca procurorul districtului Essex să nu fie prins încălcând legea.

— Unde ești? mă întrebă Greta.

Îi auzeam lacrimile în glas.

— În drum spre casă.

— Te deranjează dacă ne întâlnim la tine?

— Bineînțeles că nu. Am sunat și înainte și…

— Eram la tribunal.

— Bob a ieșit pe cauțiune?

— Da. E sus, o culcă pe Madison.

— Ți-a spus…?

— La ce oră ajungi acasă?

— În cincisprezece, maximum douăzeci de minute.

— Ne vedem într-o oră, bine?

Greta închise înainte ca eu să apuc să-i răspund.

Cara era încă trează când am ajuns acasă. M-am bucurat. Am culcat-o și ne-am jucat noul ei joc preferat, pe nume „Fantoma”. Jocul acesta e practic de-a v-ați ascunselea combinat cu leapșa. O persoană se ascunde. Când respectiva persoană este găsită, încearcă să-l atingă pe cel care o găsește înainte ca acesta să ajungă la bază. Chestia care făcea versiunea aceasta de joc și mai prostească era că o jucam în patul ei. Din cauza asta locurile în care puteai să te ascunzi erau drastic limitate, la fel și șansele de a ajunge la bază. Cara se băga sub pătură și pretindea că acolo nu o pot vedea. Apoi închidea ochii și eu îmi băgăm capul sub perne. Se pricepea la fel de bine ca și mine la prefăcut. Uneori, mă ascundeam exact în fața ochilor ei, pentru ca ea să mă vadă imediat ce îi deschide. Râdeam amândoi, ca – ei bine – niște copii. Era o prostie naivă, și Cara avea să crească foarte repede, avea să iasă din lumea asta candidă, și eu nu-mi doream deloc lucrul ăsta.

Când Greta intră în casă – cu ajutorul cheii pe care i-o dădusem cu mulți ani în urmă – eram atât de fermecat de copila mea, încât aproape că uitasem totul – uitasem de tineri care violează, de fetițe care dispar în pădure, de ucigași în serie care taie găuri, de cumnați care îți înșală încrederea, de tați îndurerați care amenință fetițe. Dar ciocănitul din ușă mi le-a readus pe toate înapoi în minte.

— Trebuie să plec, îi spusei Carei.

— Încă o tură, se rugă ea.

— A venit mătușa ta, Greta. Trebuie să stau de vorbă un pic cu ea, bine?

— Încă o dată? Te rog?

Copiii se roagă întotdeauna pentru încă puțin. Și dacă cedezi, o vor face din nou, și din nou. După ce-ai cedat o dată nu se mai termină niciodată. Vor cere mereu încă puțin. Așa că am spus:

— Bine, încă una.

Cara zâmbi, și se ascunse, și eu am găsit-o, și ea mi-a dat leapșa, apoi i-am spus că trebuie să plec, și ea s-a rugat de mine să mai facem o tură, dar, dacă nu sunt consecvent, nu rezolv nimic, așa că am sărutat-o pe obraz și am lăsat-o implorând, aproape în lacrimi.

Greta mă aștepta la capătul de jos al scărilor. Nu era palidă. Ochii îi erau uscați. Gura era o linie subțire care îi accentua și mai mult maxilarul prea proeminent.

— Bob n-a venit?

— Are grijă de Madison. Și o să treacă și avocatul lui pe la el.

— Cine este?

— Hester Crimstein.

O știam. Era foarte bună.

Am coborât scările. De obicei, o sărutam pe obraz. Astăzi, n-am făcut-o. Nu eram sigur ce să fac. Nu știam nici ce să spun. Greta s-a îndreptat spre birou. Am urmat-o. Ne-am așezat pe canapea. I-am luat mâinile într-ale mele. M-am uitat la fața aceea, la fața aceea comună și, ca întotdeauna, am văzut îngeri. O adoram pe Greta. Chiar o adoram. Mi se frângea inima pentru ea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebai eu.

— Trebuie să-l ajuți pe Bob, spuse ea. Apoi adăugă: Să ne ajuți pe noi.

— O să fac tot ce pot. Știi asta.

Mâinile îi erau reci ca gheața. Își lăsă capul în jos, apoi se uită drept la mine.

— Trebuie să declari că ne-ai împrumutat banii aceia, spuse Greta pe un ton monoton. Că știai despre ei. Că am fost de acord să ți-i dăm înapoi cu dobândă.

Am rămas nemișcat.

— Paul?

— Vrei să mint?

— Tocmai ai spus că ai face orice ai putea.

— Vrei să spui – a trebuit să mă opresc, să fac o pauză –, vrei să spui că Bob chiar a luat banii aceia? Că a furat de la fundație?

Vocea îi era fermă.

— A împrumutat banii aceia, Paul.

— Glumești, nu-i așa?

Greta își trase mâinile dintr-ale mele.

— Nu înțelegi.

— Atunci explică-mi.

— O să meargă la închisoare, spuse ea. Soțul meu. Tatăl lui Madison. Bob va merge la închisoare, înțelegi asta? Viețile noastre o să fie distruse.

— Bob ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să fure de la o fundație.

— N-a furat. A împrumutat. La serviciu i-a mers destul de greu. Știai că a pierdut cele mai mari două conturi?

— Nu. De ce nu mi-a spus?

— Ce voiai să-ți spună?

— Și-atunci s-a gândit c-ar fi mai bine să fure.

— N-a fu… Se opri în mijlocul negației, clătină din cap. Nu e așa de simplu. Tocmai semnasem actele și contractasem piscina. Am făcut o greșeală. Ne-am extins prea mult.

— Dar banii familiei tale?

— După moartea lui Jane, părinții mei s-au gândit c-ar fi mai bine să păstreze totul într-un singur cont. Nu mă puteam atinge de ei.

Am clătinat din cap.

— Și-atunci a furat?

— Încetează să mai spui asta! Uite. Îmi întinse un teanc de cópii xerox. Bob a ținut evidența fiecărui cent pe care l-a luat. A calculat și o dobândă de șase la sută. Avea să-i dea înapoi imediat după ce se punea pe picioare. Era doar pentru o vreme, cât să trecem peste perioada asta grea.

M-am uitat peste hârtiile acelea, am încercat să găsesc ceva ce i-ar fi putut disculpa, care să-mi dovedească cum că el nu făcuse faptele de care era acuzat. N-am găsit nimic. Erau doar niște bilețele scrise de mână, care ar fi putut fi scrise oricând. Am simțit că mi se rupe sufletul.

— Știai despre chestia asta?

— Nu e relevant.

— Pe dracu' nu e! Știai?

— Nu, spuse ea. Nu mi-a spus de unde avea banii. Dar ascultă, știi câți bani a băgat Bob în JaneCare? El era directorul. Un om în poziția asta ar trebui să aibă un salariu. Cu cel puțin șase cifre.[21]

— Spune-mi, te rog, că n-ai să justifici așa deturnările de fonduri!

— O s-o justific în orice mod pot. Îmi iubesc bărbatul. Tu îl cunoști. Bob e un om bun. A împrumutat banii aceia și avea să-i pună la loc înainte să-și dea seama cineva de lipsa lor. Chestii de genul ăsta se fac tot timpul. Știi asta. Dar pentru că ești cine ești și din cauza acestui blestemat caz de viol poliția a aflat. Și pentru că ești cine ești, o să facă un exemplu din cazul ăsta. O să-l distrugă pe bărbatul pe

[21] În SUA, atunci când se discută despre salarii, perioada de referință este de obicei un an.

care-l iubesc. Și dacă o să-l distrugă pe el, o să mă distrugă și pe mine, o să-mi distrugă și familia. Înțelegi asta, Paul?

Înțelegeam. Mai văzusem astfel de cazuri. Avea dreptate. Aveau să-i pună toată familia la zid. Am încercat să depășesc furia care mă cuprinsese. Am încercat să văd lucrurile așa cum le vedea și Greta, am încercat să îi accept scuzele.

— Nu știu ce vrei să fac.

— Vorbim despre viața mea.

M-am strâmbat când am auzit aceste cuvinte.

— Salvează-ne! Te rog!

— Mințind?

— A fost vorba de un împrumut. Doar că n-a avut timp să îți spună.

Am închis ochii și am clătinat din cap.

— A furat din fondurile fundației. A furat din fundația surorii tale.

— Nu e a surorii mele, spuse ea. E a ta.

Am trecut și peste asta.

— Aș vrea să te pot ajuta, Greta.

— Ne întorci spatele?

— Nu vă întorc spatele. Dar nu pot să mint pentru voi.

Se uită la mine, în tăcere. Îngerii dispăruseră.

— Eu aș face-o pentru tine. Știi asta.

N-am spus nimic.

— Ai dezamăgit pe toată lumea din viața ta, spuse Greta. N-ai avut grijă de sora ta în tabăra aceea. Și la sfârșit, când sora mea suferea cel mai mult… Se opri.

Temperatura camerei scăzu brusc cu zece grade. Șarpele acela ce dormea în pântecul meu se trezi la viață și începu să se târască.

Am privit-o în ochi:

— Spune-o! Haide, spune-o!

— JaneCare n-a fost făcută pentru Jane. A fost făcută pentru tine. A fost rodul sentimentului tău de vinovăție. Sora mea era pe moarte. Avea dureri foarte mari. Eu am fost acolo, lângă patul ei. Iar tu n-ai fost.

Suferința aceea fără sfârșit. Zilele se transformaseră în săptămâni, săptămânile în luni. Am fost acolo. Am văzut totul. Mă rog, cea mai mare parte. Am văzut-o pe femeia pe care o adoram, centrul puterii mele, topindu-se. Am văzut lumina din ochii ei stingându-se încet. Am simțit duhoarea morții venind dinspre femeia care mirosea a liliac când făceam dragoste afară, într-o după-amiază ploioasă. Iar mai apoi, spre sfârșit, n-am mai putut suporta. N-am putut suporta să văd lumina aceea stingându-se de tot. Am cedat. Cel mai urât moment din viața mea. Am cedat și-am fugit, iar Jane a mea a murit fără mine. Greta avea dreptate. Dădusem greș din nou în serviciul de pază. Din nou. N-aveam să trec niciodată

peste asta – și într-adevăr sentimentul de vinovăție mă făcuse să înființez JaneCare.

Greta știa ce făcusem, bineînțeles. După cum tocmai îmi spusese, doar ea mai rămăsese lângă sora ei la sfârșit. Dar nu discutasem niciodată despre asta, până acum. Niciodată nu-mi aruncase această rușine în față. Întotdeauna am vrut s-o întreb dacă Jane întrebase de mine atunci, la sfârșit. Dacă știa că nu sunt acolo. Dar n-am adus niciodată vorba despre asta. M-am gândit s-o întreb acum, dar ce mai conta acum? Ce răspuns m-ar fi putut satisface? Ce răspuns meritam să aud?

Greta se ridică.

— N-o să ne ajuți?

— O să vă ajut. N-o să mint.

— Dacă ai fi putut să o salvezi pe Jane, ai fi mințit?

N-am spus nimic.

— Dacă minciuna ta ar fi putut salva viața lui Jane, dacă o minciună ți-ar putea aduce sora înapoi, ai minți?

— E o situație al dracului de ipotetică.

— Nu, nu e. Pentru că vorbim acum de viața mea. Tu nu vrei să minți pentru a o salva. Și asta e destul de tipic pentru tine, Cope. Ești gata să faci orice pentru morți. Cu viii nu te prea pricepi tu.

26.

Muse îmi trimisese prin fax un rezumat de trei pagini despre Wayne Steubens.

Poți să te bazezi pe Muse. Nu-mi trimisese tot dosarul. Îl citise ea și selectase chestiile mai importante. Cele mai multe le știam. Îmi aminteam că atunci când Wayne fusese arestat mulți se întrebaseră ce-l determinase să ucidă tineri aflați în tabără. Oare avusese vreo experiență urâtă într-o tabără de vară? Un psihiatru explicase că, deși nu vorbise cu Steubens, el credea că fusese molestat sexual într-o tabără de vară pe când era copil. În același timp, un alt psihiatru avansase ipoteza că era vorba de ușurința cu care ucidea. Își omorâse primele patru victime în Tabăra PLUS și scăpase nepedepsit. Și asociase emoția aceea, valul de adrenalină, cu taberele de vară și de aceea continuase cu același tipar criminal.

Wayne nu lucrase la cealaltă tabără. Ar fi fost prea evident, bineînțeles. Dar circumstanțele îl dăduseră de gol până la urmă. Un specialist de top de la FBI, pe nume Geoff Bedford, îl prinsese cu ajutorul dovezilor circumstanțiale. Wayne fusese suspectat, dar cu moderație, de comiterea acelor prime patru crime. Când băiatul acela fusese măcelărit în Indiana, Bedford începuse să-i cerceteze pe toți cei care fuseseră în ambele locuri la momentele potrivite. Și bineînțeles că a început cu persoanele cele mai ușor de suspectat – consilierii din tabăra aceea.

Inclusiv eu, după cum știam foarte bine.

În primă fază, Bedford n-a găsit nimic în Indiana, locul celei de-a doua crime, dar la un bancomat, situat la distanță de două orașe de locul unde fusese ucis băiatul din Virginia, s-a descoperit o retragere făcută de către Wayne Steubens. Asta a fost marea șansă a anchetatorilor. Așa că Bedford s-a pus serios pe făcut săpături. Wayne Steubens nu retrăsese bani de la niciun bancomat din Indiana, dar scosese din Everett, Pennsylvania, și din Columbus, Ohio, lucru care sugera că făcuse un drum cu mașina de acasă, din New York, în direcția respectivă. Nu avea niciun alibi pentru perioada aceea, și într-un final anchetatorii au găsit și un proprietar al unui motel micuț de lângă Muncie care l-a identificat pe Wayne. Bedford a mai făcut niște săpături și a reușit să facă rost de un mandat.

Au găsit suveniruri îngropate în curtea lui Steubens.

Acele suveniruri nu aparțineau primului grup de victime. Dar acelea, teoretic, erau probabil primele lui victime, și fie nu avusese timp suficient să ia astfel de suveniruri, fie nu se gândise la o eventuală colecție.

Wayne refuzase să vorbească. Și-a susținut cu tărie nevinovăția. A spus că i s-a înscenat totul.

L-au condamnat pe viață pentru crimele comise în Virginia și Indiana. Pentru respectivele crime se găsiseră cele mai multe probe. N-au avut suficiente dovezi

pentru a-l acuza și de crimele din tabără. Și cazul mai ridicase și alte probleme. Folosise un singur cuțit. Cum de reușise să-i omoare pe toți patru? Cum îi dusese în pădure? Cum scăpase de două dintre cadavre? Toate puteau fi explicate – nu avusese timp decât pentru două cadavre, pe celelalte le ascunsese pe undeva prin pădure – dar rechizitoriul nu era curat. Pentru crimele din Indiana și Virgina instrumentarea cazului a fost foarte simplă.

Lucy mă sună în jur de miezul nopții.

— Cum a fost cu Jorge Perez? mă întrebă ea.

— Ai avut dreptate. Mint. Dar nici el n-a vrut să spună nimic.

— Și care e următorul pas?

— O să mă întâlnesc cu Wayne Steubens.

— Pe bune?

— Da.

— Când?

— Mâine-dimineață.

Tăcere.

— Lucy?

— Da.

— Când ai auzit că a fost arestat, ce-ai gândit?

— Ce vrei să spui?

— Ce vârstă avea Wayne în vara aceea, cam douăzeci de ani?

— Da.

— Eram consilier la cabana roșie. El era în cea galbenă, două cabane mai jos. Îl vedeam în fiecare zi. Am jucat baschet o săptămână întreagă, doar noi doi, pe terenul acela. Și, într-adevăr, mi se părea ciudat. Dar criminal?

— Înclinația asta, predispoziția asta nu se vede, nu e ca un tatuaj. Ai și tu de-a face cu infractori. Știi foarte bine chestia asta.

— Mda. L-ai cunoscut și tu, nu-i așa?

— Da.

— Ție ce părere ți-a făcut?

— Mie mi s-a părut un dobitoc sadea.

Am zâmbit în sinea mea.

— Îl credeai capabil de una ca asta?

— Adică, dacă îl credeam în stare să taie gâturile oamenilor, să-i îngroape de vii? Nu, Cope. Nu l-am crezut capabil de una ca asta.

— Nu l-a ucis pe Gil Perez.

— Dar i-a ucis pe ceilalți. Știi asta.

— Mda.

— Și, haide, știi că el trebuie să fi fost cel care i-a ucis pe Margot și pe Doug. Adică ce altă teorie s-ar putea aplica aici – a fost consilier într-o tabără unde au avut loc niște crime și, după aceea, a început să ucidă și el?

— Nu e imposibil.

— Ha?

— Poate crimele acelea i-au declanșat lui Wayne un impuls criminal. Poate că avea potențialul necesar pentru a fi un criminal și faptul că a fost consilier în tabăra aceea unde câtorva oameni le-a fost tăiată beregata a funcționat poate ca un catalizator.

— Chiar crezi chestia asta?

— Nu prea, dar cine știe?

— Un singur lucru îmi aduc aminte despre el, spuse ea.

— Ce anume?

— Wayne era un mincinos patologic. Adică acum, după ce mi-am luat diplomele astea în psihologie, pot să-ți confirm că ăsta e termenul tehnic. Dar chiar și pe atunci îl consideram un mincinos. Îți mai aduci aminte ceva de asta? Mințea despre orice. Doar pentru plăcerea de a minți. Era reacția lui naturală. Ar fi mințit și în legătură cu micul dejun.

M-am gândit la asta.

— Da, chiar îmi amintesc. Într-o oarecare măsură, era vorba despre lăudăroșenia specifică celor aflați în tabără. El era un copil de bani gata și încerca să se integreze printre cei mai șmecheri. Era traficant de droguri, povestea el. Făcea parte dintr-o bandă. Avea o prietenă care pozase pentru *Playboy*. Turna întruna numai minciuni.

— Ține minte chestia asta, spuse ea, când o să vorbești cu el.

— Așa o să fac.

Tăcere. Șarpele acela adormit dispăruse. Acum simțeam alte chestii adormite de mult, sentimente, senzații. Încă mai simțeam ceva pentru Lucy. Nu-mi dădeam seama dacă era ceva real sau doar o nostalgie, sau rezultatul acestui stres care se acumulase, dar simțeam ceva și nu voiam să ignor acel ceva, dar știam că trebuia s-o fac.

— Mai ești acolo? spuse ea.

— Da.

— Încă ți se pare ciudat, nu-i așa? Chestia asta, cu noi, vreau să spun.

— Da, este ciudat.

— Să știi, spuse Lucy, că nu ești singurul care simte așa. Și eu simt chestia asta, bine?

— Bine.

— Te ajută într-un fel să știi asta?

— Da. Pe tine te ajută?

— Da. Ar fi cam rău dacă numai unul dintre noi ar simți asta.

Am zâmbit.

— Noapte bună, Cope.

— Noapte bună, Luce.

•

Uciderea în serie a mai multor oameni – sau cel puțin o conștiință foarte încărcată – cred că este o chestie lipsită de stres, pentru că Wayne Steubens aproape că nu îmbătrânise deloc în ultimii douăzeci de ani. Pe vremea când îl cunoscusem eu era un tip arătos. Încă mai era arătos. Acum locul cârlionților lungi fusese luat de o tunsoare militărească, care îi stătea bine totuși. Știam că nu ieșea din celulă decât o oră pe zi, dar probabil că în ora aceea stătea numai la soare, pentru că nu avea deloc paloarea aceea tipică pușcăriașilor.

Wayne Steubens îmi aruncă un zâmbet încrezător, aproape perfect.

— Ai venit să mă inviți la o reuniune cu colegii de tabără?

— Reuniunea se ține în Rainbow Room, în Manhattan. Vai, sper să poți ajunge.

Râse hohotit, de parcă spusesem cea mai bună glumă. Nu fusese bună, bineînțeles. Mi-am dat seama că interogatoriul ăsta avea să semene cu un dans. Fusese interogat de către cei mai buni ofițeri federali din țară. Fusese analizat de psihiatri care știau toate trucurile din Manualul Psihopatului. Aici nu mergeau metodele tradiționale. Aveam un trecut comun. Fusesem oarecum prieteni. Trebuia să mă folosesc de chestia asta.

Râsul lui se transformă într-un chicotit, apoi zâmbetul îi pieri.

— Încă ți se mai spune Cope?

— Da.

— Și ce mai faci, Cope?

— Super.

— Super, repetă Wayne. Parc-ai fi unchiul Ira.

În tabără, le spuneam celor mari, persoanelor mature, unchi și mătuși.

— Ira era un tip sărit de pe fix, nu-i așa, Cope?

— Era dus.

— Așa e.

Wayne își feri privirea. Am încercat să mă concentrez asupra ochilor lui albaștri, dar aceștia se tot mutau de colo-colo. Părea un pic maniac. M-am întrebat dacă era cumva sub influența medicamentelor – probabil – și apoi m-am întrebat de ce nu verificasem aspectul ăsta.

— Deci, spuse Wayne, ai de gând să-mi spui de ce ești aici? Și apoi, înainte ca eu să pot răspunde, ridică palma. Stai. Nu, nu-mi spune. Nu încă.

Mă așteptasem la altceva. N-aș putea spune la ce anume. Mă așteptasem să fie mai evident nebun. Și când spun nebun mă refer la cei pe care ți-i închipui ca fiind ucigași în serie – privirea fixă, scrutătoare, violenți, intenși, cu buzele roșii, mușcate, pumni strânși și deschiși ritmic, furie abia stăpânită. Dar la Wayne nu simțeam nimic din toate astea. Mă așteptam să fie ca sociopații aceia peste care dai în fiecare zi, tipii dezghețați despre care știi că mint și că sunt capabili de lucruri oribile. Nici asta nu simțeam la Wayne.

Wayne îmi dădea o senzație mult mai înspăimântătoare. Faptul că stăteam aici și vorbeam cu el – cu omul care mai mult ca sigur îmi omorâse sora și încă cel puțin șapte persoane – mi se părea un lucru normal. Chiar fără nicio problemă.

— Au trecut douăzeci de ani, Wayne. Trebuie să știu ce s-a întâmplat în pădurea aceea.

— De ce?

— Pentru că sora mea a fost acolo.

— Nu, Cope, nu asta am vrut să spun. Se aplecă puțin spre mine. De ce acum? După cum ai spus și tu, au trecut douăzeci de ani. Deci, de ce, bătrâne prieten, de ce vrei să știi tocmai acum?

— Nu sunt sigur.

Ochii lui își potoliră fuga și se opriră într-ai mei. Am încercat să nu-mi feresc privirea. Inversare de roluri – acum psihoticul încerca să-și dea seama dacă mint.

— Alegerea momentului, spuse el, este foarte interesantă.

— De ce?

— Pentru că nu ești singurul vizitator-surpriză pe care l-am avut în ultima vreme.

Am dat din cap încet, încercând să nu par prea nerăbdător.

— Cine a mai venit?

— De ce ți-aș spune?

— De ce nu?

Wayne Steubens se lăsă pe spate.

— Încă arăți foarte bine, Cope.

— Și tu la fel. Dar cred că nu se pune problema să ne cuplăm.

— Ar trebui să fiu supărat pe tine.

— Oh?

— Mi-ai stricat vara aceea.

M-am rupt de realitate. Am mai vorbit despre asta. Știam că pe fața mea nu se vedea nimic, dar simțeam mii de lame ascuțite înfipte în măruntaie. Făceam conversație cu un criminal în serie. M-am uitat la mâinile lui. Mi-am imaginat sângele. Mi-am imaginat lama cuțitului lângă gâtul dezgolit. Mâinile acelea. Mâinile acelea ce păreau inofensive, care se sprijineau acum pe tăblia de metal a mesei. Ce făcuseră mâinile acelea?

Mi-am păstrat respirația egală, liniștită.

— Cum am reușit asta?

— Ar fi trebuit să fie a mea.

— Cine ar fi trebuit să fie a ta?

— Lucy. Trebuia să se cupleze cu cineva în vara aceea. Dacă n-ai fi fost tu acolo, aș fi avut mai multe șanse, aveam deja bucurii la ea, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Nu prea știam ce să răspund la asta, dar m-am strecurat printre jaloane.

— Am crezut că erai interesat de Margot Green.

Zâmbi.

— Avea un corp a-ntâia, nu?

— Într-adevăr.

— Și se și dădea în spectacol. Mai ții minte atunci când a venit pe terenul de baschet?

Mai țineam minte. Mi-am amintit imediat momentul. Ciudat, cum reușisem să fac asta. Margot era cea mai arătoasă tipă din tabără, și o știa și ea foarte bine. Purta întotdeauna niște maiouri atât de scurte încât păreau mai obscene decât nudul în sine. În ziua aceea, o fată oarecare se rănise pe terenul de volei. Nu-mi aduc aminte cum o chema pe fata aceea. Cred că-și rupsese piciorul, dar cine-și mai aduce aminte chestiile astea? Ceea ce ne aminteam cu toții – imaginea pe care o împărțeam cu psihopatul ăsta – era cea a unei Margot Green panicată, sprintând de-a latul terenului de baschet într-unul dintre maiourile acelea blestemate, cu sânii săltându-i și scuturându-se, strigând după ajutor, iar noi toți, cei treizeci, poate patruzeci de băieți, care ne aflam pe teren, oprindu-ne și holbându-ne la ea cu gura căscată.

Bărbații sunt porci, da. Dar la fel sunt și adolescenții. E o lume tare ciudată. Natura transformă orice mascul între, să zicem, paisprezece și șaptesprezece ani într-o bombă hormonală, într-o erecție pe două picioare. N-ai ce face în privința asta. Și totuși, după regulile societății, ești prea tânăr să faci ceva, nu poți decât să suferi. Și suferința aceea devenea de zece ori mai mare în preajma unei Margot Green.

Dumnezeu are un simț al umorului foarte ciudat, nu credeți?

— Îmi amintesc.

— Ce se mai dădea în spectacol, spuse Wayne. Știi că i-a dat papucii lui Gil?

— Margot?

— Da. Chiar înainte de crimă. Ridică o sprânceană. Te face să-ți pui anumite întrebări, nu-i așa?

N-am făcut nicio mișcare, l-am lăsat pe el să vorbească, sperând c-avea să spună mai multe. Așa a și făcut.

— Eu am avut-o, să știi. Pe Margot. Dar nu era la fel de bună ca Lucy. Își puse mâinile la gură, de parc-ar fi spus prea multe. Juca teatru.

Am rămas nemișcat.

— Știi c-am avut o relație pasageră, Lucy și cu mine, în vara aceea, înainte ca tu să vii în tabără, nu?

— A-ha.

— Pari cam verde, Cope. Nu ești gelos, nu-i așa?

— S-a întâmplat în urmă cu douăzeci de ani.

— Da, într-adevăr. Și, ca să fiu sincer, n-am reușit decât s-o pipăi pe sâni. Pun pariu că tu ai ajuns mai departe, Cope. Pun pariu că tu i-ai cules cireașa, nu-i așa?

Încerca să mă înfurie. Nu i-am făcut jocul.

— Un gentleman nu spune niciodată chestiile astea.

— Da, sigur. Și nu mă înțelege greșit. Voi doi aveați ceva unul pentru celălalt. Până și un orb și-ar fi putut da seama. Tu și cu Lucy erați ceva deosebit. A fost o chestie foarte specială, nu-i așa?

Zâmbi și clipi des spre mine.

— A fost, cu multă vreme în urmă.

— Nici tu nu crezi chestia asta, recunoaște. Îmbătrânim, într-adevăr, dar în multe privințe ne simțim exact la fel ca pe vremea aceea. Nu crezi?

— Nu prea, Wayne.

— Ei bine, oricum, viața merge înainte. Știi, ne-au dat acces la Internet. Nu avem acces la site-urile porno sau la chestii de genul ăsta, și toate comunicațiile sunt atent supravegheate. Dar te-am căutat pe Internet. Știu că ești văduv, știu că ai o fetiță de șase ani. Nu i-am găsit numele pe Internet. Cum o cheamă?

De data asta nu m-am mai putut abține. Efectul a fost visceral. Să-l aud pe psihopatul ăsta vorbind despre fiica mea era mai rău decât să țin fotografia ei în birou. Am ripostat și am revenit la subiect.

— Ce s-a întâmplat în pădurea aceea, Wayne?

— Au murit niște oameni.

— Nu te juca cu mine.

— Doar unul dintre noi se joacă, Cope. Dacă vrei adevărul, atunci să începem cu tine. De ce-ai venit aici? Astăzi. Pentru că momentul ales nu poate fi o coincidență. Știm amândoi chestia asta.

M-am uitat în spatele meu. Știam că eram urmăriți. Cerusem ca nimeni să nu ne asculte conversația. Am făcut semn să intre cineva. Un gardian a deschis ușa.

— Domnule? mi s-a adresat el.

— În ultimele două săptămâni, domnul Steubens a mai avut vreun vizitator?

— Da, domnule. Unul singur.

— Cine?

— Dacă doriți, vă aduc numele lui.

— Chiar vă rog.

Gardianul plecă. M-am uitat înapoi la Wayne, care nu părea supărat.

— *Touché,* spuse el. Dar nu e nevoie. O să-ți spun. Un tip pe nume Curt Smith.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Ah, dar el te știe pe tine. Vezi tu, lucrează pentru o companie pe nume MVD.

— Un detectiv particular?

— Da.

— Și a venit aici pentru că voia – acum înțelegeam, ticăloșii aceia! –, voia să afle lucruri murdare despre mine.

Wayne Steubens își atinse nasul și apoi arătă către mine.

— Ce ți-a oferit?

— Șeful lui a fost un federal mare. A spus că-mi poate obține un tratament mai bun.

— I-ai spus ceva?

— Nu. Din două motive. În primul rând, oferta lui era o prostie. Un fost federal, chiar și mare, nu poate face mare lucru pentru mine.

— Și în al doilea rând?

Wayne Steubens se aplecă în față. Se asigură că-l priveam drept în ochi.

— Vreau să mă asculți, Cope. Vreau să mă asculți cu foarte mare atenție.

I-am susținut privirea.

— Am făcut foarte multe lucruri rele în viața mea. N-o să intru acum în detalii. Nu e nevoie. Am făcut greșeli. Mi-am petrecut ultimii optsprezece ani în gaura asta împuțită plătind pentru aceste greșeli. Nu mai am ce căuta aici. Chiar nu mai am ce căuta aici. Nu vorbesc despre Indiana sau despre Virginia, despre chestiile de genul ăsta. Oamenii aceia, care au murit acolo – nu-i cunoșteam. Erau niște străini.

Se opri, închise ochii și-și frecă fața. Avea o față largă. Tenul îi era lucios, lăsa impresia de ceară. Deschise ochii din nou, se asigură că încă mă mai uitam la el. Mă uitam. N-aș fi putut să mă mișc nici dacă aș fi vrut.

— Dar – și aici este și cel de-al doilea motiv, Cope – habar n-am ce s-a întâmplat în pădurea aceea, acum douăzeci de ani. Pentru că n-am fost acolo. Nu știu ce li s-a întâmplat prietenilor mei – nu erau străini, Cope, îmi erau prieteni –, Margot Green sau Doug Billingham sau Gil Perez sau surorii tale.

Tăcere.

— I-ai ucis pe copiii aceia din Indiana și din Virginia?

— M-ai crede dacă ți-aș spune că nu?

— Au fost o grămadă de probe împotriva ta.

— Da, au fost.

— Dar încă îți mai susții nevinovăția.

— Da.

— Ești nevinovat, Wayne?

— Hai să ne concentrăm asupra unui singur lucru, pe rând, n-ai vrea? Eu vorbesc despre vara aceea. Eu vorbesc despre tabăra aceea. Acolo n-am ucis pe nimeni. Nu știu ce s-a întâmplat în pădurea aceea.

Am rămas tăcut.

— Ești procuror acum, nu-i așa?

Am dat din cap.

— Oamenii sapă în trecutul tău. Înțeleg asta. Eu nu le-aș da prea multă atenție. Doar că acum ai venit și tu aici. Ceea ce înseamnă că s-a întâmplat ceva. Ceva nou. Ceva care are legătură cu noaptea aceea.

— Ce vrei să spui, Wayne?

— Tu ai crezut întotdeauna că eu i-am ucis, spuse el. Dar acum, pentru prima dată, nu mai ești atât de sigur, nu-i așa?

N-am spus nimic.

— Ceva s-a schimbat. Văd pe fața ta asta. Pentru prima dată te întrebi serios dacă eu am avut vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Și, dacă ai aflat ceva nou, ai obligația să-mi spui și mie despre ce e vorba.

— N-am nicio obligație, Wayne. N-ai fost judecat pentru crimele acelea. Ai fost judecat și condamnat pentru crimele din Indiana și din Virginia.

Deschise brațele:

— Atunci de ce să nu-mi spui ce s-a întâmplat?

M-am gândit la asta. Într-un anume sens avea dreptate. Dacă îi spuneam că Gil Perez era încă în viață asta n-ar schimba cu nimic condamnarea pe care o primise, pentru că nu fusese condamnat pentru uciderea lui Gil. Dar ar fi aruncat o umbră. Cazul unui criminal în serie este foarte sensibil. Dacă se află că una dintre presupusele victime nu a murit – cel puțin nu în momentul respectiv și nu ucisă de criminalul în chestiune – atunci întregul caz ar putea exploda foarte ușor.

Am ales să păstrez discreția, cel puțin deocamdată. Până când nu aveam probe solide, care să confirme că Manolo Santiago era într-adevăr Gil Perez, n-aveam niciun motiv să spun ceva. M-am uitat la el. Oare era nebun? Eu așa credeam. Dar cum mama dracului aș fi putut fi sigur? Oricum, aflasem cam tot ce puteam afla, cel puțin astăzi. Așa că m-am ridicat.

— La revedere, Wayne.

— La revedere, Cope.

Am pornit spre ușă.

— Cope?

M-am întors.

— Știi că nu eu i-am ucis, nu-i așa?

N-am răspuns.

— Și, dacă nu i-am ucis eu, continuă el, va trebui să pui sub semnul întrebării tot ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea – nu doar lui Margot, lui Doug, lui Gil și lui Camille. Ci și ce mi s-a întâmplat mie. Și ție.

27.

— Ira, uită-te la mine puțin.

Lucy așteptase până când tatăl ei păruse ceva mai lucid. Stătea în celălalt capăt al camerei, în fața lui. Ira își scosese astăzi discurile vechi, din vinil. Pe jos, erau răspândite mai multe coperți: una cu James Taylor, care avea părul lung – *Sweet Baby James,* alta cu Beatles, traversând Abbey Road (Paul era desculț și deci „mort"), cu Marvin Gaye, purtând o eșarfă în *What's Going On,* și cu Jim Morrison, debordând de sexualitate pe coperta albumului original Doors.

— Ira?

Ira zâmbea uitându-se la o fotografie veche făcută în tabără. Wolksvagenul Broscuță de culoare galbenă fusese decorat de către fetele mai mari. Desenaseră flori și semne ale păcii peste tot. Ira stătea în mijloc, cu brațele încrucișate. Fetele înconjurau mașina. Toți purtau tricouri și zâmbeau cu gura până la urechi. Lucy își amintea de ziua aceea. Fusese o zi bună, una dintre acele zile pe care ai vrea să le pui într-o cutie, într-un sertar, și pe care să o scoți când te cuprinde melancolia.

— Ira?

Se întoarse spre ea.

— Te ascult.

Se auzea „Eve of Destruction", clasicul hit antirăzboi din 1965 al lui Barry McGuire. Deși cântecul ăsta era tulburător, pe Lucy o liniștea întotdeauna. În melodie era zugrăvită o imagine întunecată a lumii. McGuire cânta despre lumea care explodează, despre trupuri neînsuflețite plutind în râul Iordan, despre teama de declanșarea unui atac nuclear, despre ură în China Roșie și în Selma, Alabama – o rimă forțată, care mergea totuși –, despre ipocrizie și ură în lume, iar la refren întreba, parcă ironic, cum oare ascultătorul putea să fie într-atât de naiv încât să se gândească că lumea nu era pe buza prăpastiei.

Și-atunci de ce o liniștea?

Pentru că era adevărat. Lumea era un loc groaznic, teribil. Pe vremea aceea, planeta chiar era pe marginea dezastrului. Dar supraviețuise – unii ar putea spune chiar că o dusese foarte bine. Lumea pare destul de urâtă și astăzi. Chiar nu-ți vine să crezi că o s-o scoatem la capăt. Lumea lui McGuire fusese la fel de îngrozitoare. Poate chiar mai îngrozitoare. Și dacă dai timpul înapoi cu încă douăzeci de ani – al Doilea Război Mondial, nazismul. În comparație cu astea, anii șaizeci ar fi putut părea o excursie la Disneyland. Dar trecusem și peste asta.

Întotdeauna lumea pare să se afle pe marginea prăpastiei. Și întotdeauna reușim să o scoatem la capăt.

Poate că supraviețuim cu toții distrugerii create tot de noi.

Clătină din cap. Cât de naiv. Câtă candoare. Ar fi trebuit să știe mai bine.

Ira avea barba aranjată astăzi. Părul, în schimb, îi era tot în dezordine. Griul căpătase aproape nuanțe albăstrui. Mâinile îi tremurau, iar Lucy se întrebă dacă nu cumva se preconiza și un început de Parkinson. Ultimii lui ani, știa, n-aveau să fie buni. Dar, până la urmă, nu prea fuseseră mulți ani buni în ultimii douăzeci.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Îngrijorarea lui era atât de reală. Era una dintre trăsăturile cele mai sincere și mai bune ale farmecului său – îi păsa cu adevărat de oameni. Era un ascultător fantastic. Simțea durerea și voia să găsească o cale de a o alina. Toată lumea simțea această empatie cu Ira – toți copiii din tabără, toți părinții, toți prietenii. Dar când ești singurul lui copil, persoana pe care o iubește mai mult decât orice pe lume, empatia asta se transformă în cea mai caldă pătură de care ai nevoie în zilele reci.

Doamne, fusese un tată magnific! Îi era atât de dor de el!

— În registru scrie că te-a vizitat un tip pe nume Manolo Santiago. Își lăsă capul într-o parte. Îți amintești chestia asta, Ira?

Zâmbetul îi pieri.

— Ira?

— Da, spuse el. Îmi amintesc.

— Ce-a vrut?

— Să vorbim.

— Despre ce să vorbiți?

Ira își strânse buzele peste dinți, de parcă ar fi vrut să le forțeze să rămână închise.

— Ira?

Clătină din cap.

— Te rog, spune-mi, zise ea.

Gura lui Ira se deschise, dar nu ieși nimic din ea. Când, în sfârșit, începu să vorbească, vocea îi era aproape șoptită.

— Știi despre ce voia să vorbească.

Lucy se uită peste umărul lui. Erau singuri în cameră. „Eve of Destruction” se terminase. The Mamas and the Pappas începură să le povestească cum erau frunzele ruginii.

— Despre tabără? spuse ea.

El dădu din cap.

— Ce voia să știe?

Ira începu să plângă.

— Ira?

— N-am vrut să mă întorc acolo, spuse el.

— Știu că n-ai vrut.
— Mă tot întreba.
— Despre ce, Ira? Despre ce te-a întrebat?
Își prinse fața în palme.
— Te rog…
— Ce mă rogi?
— Nu mă mai pot întoarce acolo. Înțelegi? Nu mă mai pot întoarce acolo!
— Nu-ți mai poate face niciun rău.
Rămase cu fața în mâini. Umerii i se scuturau.
— Bieții copii…
— Ira? Părea de-a dreptul îngrozit. Tati? spuse ea.
— Am dezamăgit pe toată lumea.
— Nu, nu-i adevărat.
Suspinele-i deveniseră de necontrolat. Lucy îngenunche în fața lui. Își simțea și ea ochii plini de lacrimi.
— Te rog, tată, uită-te la mine.
Nu voia să se uite. Asistenta, Rebecca, băgă capul pe ușă.
— Mă duc să-i aduc ceva, spuse ea.
Lucy ridică o mână:
— Nu.
Ira dădu drumul încă unui hohot de plâns.
— Cred că are nevoie de un calmant.
— Încă nu, spuse Lucy. Noi doar… te rog, lasă-ne un moment.
— Am și eu responsabilitățile mele.
— E bine. E o discuție privată. Doar că așa e el, mai emoțional, atât.
— Mă duc să-l aduc pe doctor.
Lucy era pe punctul de a-i spune să nu facă asta, dar asistenta plecase deja.
— Ira, te rog, ascultă-mă!
— Nu…
— Ce i-ai spus?
— N-am putut să-i protejez decât pe puțini dintre ei. Înțelegi?
Nu înțelegea. Îi luă fața în palme și-i ridică capul. Țipătul lui aproape că o trânti la pământ. Îi dădu drumul. El se dădu înapoi, dărâmând scaunul. Se înghesui într-un colț.
— Nu…!
Asistenta Rebecca se întoarse cu încă două femei. Una era doctorița, o recunoscu Lucy. Cealaltă, o altă asistentă, presupuse Lucy, avea o seringă în mână.
— E în regulă, Ira, spuse Rebecca.
Încercară să se apropie de el. Lucy le tăie calea.
— Ieșiți afară, spuse ea.

Doctorița – Julie Contrucci scria pe ecuson că o cheamă – își drese vocea.

— E foarte agitat.

— Și eu la fel, zise Lucy.

— Pardon?

— Ați spus că e agitat. Mare lucru. Agitația face parte din viață. Și eu mă simt agitată uneori. Și dumneata te simți agitată uneori, nu-i așa? Așa că el de ce n-ar putea să fie agitat?

— Pentru că e bolnav.

— E bine. Vreau să fie lucid pentru câteva minute.

Ira dădu drumul încă unui suspin.

— Vreți să spuneți că acum e lucid?

— Vreau să stau un pic de vorbă cu el între patru ochi.

Doctorița Contrucci își încrucișă brațele de-a curmezișul pieptului.

— Nu dumneavoastră decideți asta.

— Sunt fiica lui.

— Tatăl dumneavoastră s-a internat aici benevol. Poate să vină și să plece oricând vrea. Niciun tribunal nu l-a declarat lipsit de discernământ. El decide. Contrucci se uită spre Ira. Vreți un sedativ, domnule Silverstein?

Ochii lui Ira fugeau în toate părțile, ca și cei ai unui animal încolțit, așa cum brusc devenise.

— Domnule Silverstein?

Se holbă la fiica lui. Începu din nou să plângă.

— N-am spus nimic, Lucy. Ce-aș fi putut să-i spun?

Începu să suspine din nou. Doctorița se uită la Lucy, iar ea se uită la tatăl ei.

— E în regulă, Ira.

— Te iubesc, Luce.

— Și eu te iubesc.

Asistentele preluară controlul. Ira își întinse brațul. Ira zâmbi frumos când acul seringii îi pătrunse în carne. Îi amintea lui Lucy de copilăria ei. El fuma iarbă în fața ei fără nicio reținere. Și-l amintea inhalând adânc, zâmbind așa cum zâmbea acum. O făcu să se întrebe acum de ce oare avea el nevoie de asta. Își aminti de vremurile de după tabără. În timpul copilăriei ei, drogurile fuseseră, pur și simplu, o parte din el – o parte dintr-o „mișcare”. Dar acum se întreba. La fel cum era ea cu băutura. Oare moștenise de la tatăl ei o genă specială, gena dependenței? Sau poate Ira, ca și Lucy, se folosea de substanțe – droguri, alcool – pentru a evada, pentru a amorți, pentru a nu se confrunta cu adevărul?

28.

— Spune-mi, te rog, că glumești.

Stăteam împreună cu agentul special FBI Geoff Bedford la masă, într-un local obișnuit, cu folie de aluminiu pe dinafară și cu poze ale celebrităților locale pe dinăuntru. Bedford arăta foarte îngrijit și purta o mustață în furculiță, cu vârfurile răsucite cu ceară. Sunt sigur că am mai văzut o astfel de mustață în viața mea, dar nu-mi amintesc exact unde. Îi tot așteptam pe ceilalți trei tipi să apară, să i se alăture într-un cvartet de frizerie.

— Nu glumesc, spusei eu.

Veni și chelnerița. Nu ne spuse „dragă" sau „iubitule". Uram chestia asta. Bedford luă lista cu felurile de mâncare, dar nu comandă decât o cafea. Am înțeles aluzia și am comandat și eu același lucru. I-am dat meniurile înapoi. Bedford așteptă până ea plecă.

— Steubens a făcut-o, cu certitudine. I-a ucis pe toți oamenii aceia. Până acum n-a existat nicio îndoială. Nici acum nu există nicio îndoială. Și nu vorbesc doar despre acea sintagmă „dincolo de orice urmă de îndoială". Nu există absolut nicio îndoială.

— Primele crime. Cei patru din pădure.

— Ce-i cu ei?

— Nu există nicio dovadă care să facă legătura între el și crimele acelea.

— Nu, nicio dovadă fizică.

— Patru victime. Două dintre ele erau fete tinere. Margot Green și sora mea?

— Exact.

— Dar niciuna dintre celelalte victime ale lui Steubens n-a fost femeie.

— Corect.

— Toți erau bărbați, băieți cu vârsta cuprinsă între șaisprezece și optsprezece ani. Nu ți se pare ciudată chestia asta?

Se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut brusc încă un cap pe umeri.

— Uite ce e, domnule Copeland, am fost de acord să ne întâlnim, în primul rând, pentru că ești procuror districtual și, în al doilea rând, pentru că sora ta a murit de mâna acestui monstru. Dar această punere sub semnul întrebării…

— Tocmai l-am vizitat pe Wayne Steubens.

— Știu asta. Și dă-mi voie să spun că este un psihopat și-un mincinos patologic.

Mi-am adus aminte că și Lucy îmi spusese același lucru. Mi-am amintit, de asemenea, că Wayne îmi spusese că el și Lucy avuseseră o relație pasageră înainte ca eu să ajung în tabără.

— Știu asta.

— Nu sunt foarte sigur că știi. Dă-mi voie să-ți explic. Wayne Steubens a făcut parte din viața mea aproape douăzeci de ani. Gândește-te la chestia asta. Am văzut cât de convingător poate să mintă.

Nu eram sigur ce tactică ar fi trebuit să abordez, așa că am început să tatonez.

— Au apărut dovezi noi.

Bedford se încruntă. Vârfurile mustății i se lăsară spre colțurile gurii.

— Despre ce vorbești?

— Știi cine este Gil Perez?

— Bineînțeles că știu. Îi știu pe toți cei care au fost implicați în cazul ăsta.

— Nu i-ați găsit niciodată cadavrul.

— Așa e. Și nici pe-al surorii tale nu l-am găsit.

— Cum îți explici chestia asta?

— Ai fost în tabăra aceea. Știi terenul de acolo.

— Da.

— Știi câți kilometri pătrați de pădure sunt acolo?

— Da.

Își ridică mâna dreaptă și se uită la ea.

— Salut, domnule Ac. Apoi făcu la fel cu stânga. Fă cunoștință cu prietenul meu Carul cu Fân.

— Wayne Steubens e un tip relativ mic de statură.

— Și?

— Și Doug avea un metru optzeci. Gil era un puști destul de dur. Cum crezi că a putut Wayne să-i ia prin surprindere sau să-i domine pe toți patru?

— Avea un cuțit – așa a reușit. Margot Green era legată. Pur și simplu, i-a tăiat beregata. Nu suntem siguri în ce ordine au urmat ceilalți. Poate că au fost și ei legați – în locuri diferite din pădure. Pur și simplu, nu știm. L-a doborât pe Doug Billingham. Trupul lui Billingham a fost găsit îngropat superficial, la vreo opt sute de metri de cadavrul lui Margot. Avea mai multe plăgi înjunghiate, unele la mâini, răni făcute în timp ce se apăra. Am găsit sânge și haine aparținând surorii tale și lui Gil Perez. Știi toate astea.

— Da.

Bedford se lăsă cu scaunul pe spate, sprijinindu-se doar în vârfurile picioarelor.

— Deci, spune-mi, domnule Copeland. Ce dovezi noi au ieșit brusc la lumină?

— Gil Perez.

— Ce-i cu el?

— N-a murit în noaptea aceea. A murit săptămâna asta.

Scaunul se prăbuși în față, la loc.

— Cum?

I-am spus despre Manolo Santiago, despre care eu credeam că era, de fapt, Gil Perez. Aș spune că părea sceptic, în realitate, lucrurile nu stăteau atât de bine pentru mine. Agentul Bedford se holba la mine de parcă aș fi încercat să-l conving că iepurașul de Paști există cu adevărat.

— Deci, ca să înțeleg, spuse el după ce eu am terminat de vorbit. Chelnerița se întoarse cu cafelele. Bedford nu mai spuse nimic. Ridică cu grijă ceașca și reuși să și-o țină la nivelul mustății. Părinții lui Perez neagă c-ar fi vorba de el. Brigada de Omucideri din Manhattan nu crede că e el. Și dumneata îmi spui…

— El e.

Bedford chicoti.

— Cred că m-ai făcut să pierd destul de mult timp, domnule Copeland.

Își puse ceașca cu cafea jos și se pregătea să iasă din separeu.

— Știu sigur că e el. E doar o chestiune de timp până când o voi putea dovedi.

Bedford se opri.

— Hai să facem așa, spuse el. Hai să acceptăm jocul tău. Hai să spunem că tipul ăla e într-adevăr Gil Perez și că a supraviețuit acelei nopți.

— Așa.

— Asta nu-l absolvă pe Wayne Steubens. Chiar deloc. Sunt mulți – acum se uita mai dur la mine – cei care cred că Steubens a avut, probabil, un complice la primele lui crime. Până și dumneata te-ai întrebat cum ar fi putut el să le vină de hac atâtor persoane deodată. Ei bine, dacă ar fi fost doi și doar trei victime le-ar fi fost mult mai ușor, nu crezi?

— Deci acum crezi că Perez a fost complice?

— Nu. La naiba, nu cred nici măcar c-a supraviețuit acelei nopți. Vorbesc ipotetic. Dacă acel cadavru de la morga din Manhattan se dovedește ca fiind al lui Gil Perez.

Mi-am turnat în cafea un pliculeț de Splenda și un pic de lapte.

— Ai auzit de Sir Arthur Conan Doyle? îl întrebai eu.

— Tipul care a scris Sherlock Holmes.

— Exact. Una dintre axiomele lui Sherlock sună cam așa: „E o mare greșeală să teoretizezi până când nu ai date concrete, pentru că ulterior ai putea interpreta datele respective pentru a se potrivi cu teoria ta, și nu invers”.

— Îmi pui răbdarea la încercare, domnule Copeland.

— Ți-am prezentat câteva date noi. În loc să încerci să regândești ce s-a întâmplat, ai găsit imediat o explicație care să facă aceste date să se potrivească cu teoria dumitale.

Se holbă la mine. Nu-l învinovățeam. Eram dur, dar trebuia să acționez așa.

— Știi ceva despre trecutul lui Wayne Steubens? mă întrebă el.

— Puțin.

— Se potrivește cu profilul la fix.

— Profilurile psihiatrice nu sunt dovezi.

— Dar ajută. De exemplu, știai că în adolescența lui Steubens animalele vecinilor dispăreau frecvent?

— Zău? Ei, asta-i chiar dovada pe care o căutam.

— Pot să-ți dau un exemplu elocvent?

— Te rog!

— Avem un martor ocular la o astfel de dispariție. Un băiat pe nume Charlie Kadison. N-a spus nimic la momentul acela pentru că era prea speriat. Când Wayne Steubens avea șaisprezece ani a îngropat un câine mic și alb – ce rasă e aia, ceva franțuzesc…

— Bichon Frise?

— Exact. A îngropat câinele până la gât. Astfel că numai capul îi rămăsese la suprafață. Bietul animal nu putea să se miște.

— Dezgustător.

— Stai, e și mai rău.

Gustă din nou din cafea. Am așteptat. Puse ceașca înapoi pe masă și-și tamponă gura cu un șervețel.

— Așa, și după ce i-a îngropat trupul, fostul tău tovarăș de tabără s-a dus la casa familiei puștiului, lui Kadison. Vezi tu, familia lui avea o motocositoare, pentru tunsul gazonului. Le-a cerut-o cu împrumut…

Se opri, se uită la mine și dădu din cap.

— Bleah! făcui eu.

— Mai am și alte cazuri ca ăsta. Vreo douăsprezece.

— Și cu toate astea, Wayne Steubens a reușit să-și găsească o slujbă într-o tabără…

— Mare surpriză! Vreau să spun că Ira Silverstein ăla nu prea părea genul de om pe care să-l intereseze trecutul celor pe care-i angaja.

— Și nimeni nu s-a gândit la Wayne după ce au avut loc crimele acelea?

— Nu știam nimic din toate astea. În primul rând, poliția locală s-a ocupat de crimele de la Tabăra PLUS, nu noi. Nu era încă un caz federal. Nu atunci, cel puțin. Pe lângă asta, oamenii erau prea speriați pentru a veni să ne povestească despre ce făcuse Steubens până atunci. Cum era, de exemplu, Charlie Kadison. Trebuie, de asemenea, să ții seama că Steubens provenea dintr-o familie bogată. Tatăl lui a murit când el era mic, dar mama lui l-a protejat, a plătit oamenii deranjați de el, a făcut tot posibilul să-l ocrotească. Era și foarte protectoare, apropo. Foarte conservatoare. Foarte strictă.

— Încă o chestie bifată în profilul de ucigaș pe care l-ați alcătuit?

— Nu e vorba doar despre profilul lui psihiatric, domnule Copeland. Cunoști faptele. Locuia la New York și cu toate astea s-a aflat în toate trei locațiile – din Virginia, Indiana și Pennsylvania – în momentul în care au avut loc acele crime. Ce șanse ar fi fost pentru ca asta să fie doar o coincidență nefericită? Și, bineînțeles, lovitura de grație – după ce am obținut un mandat de percheziție, am

găsit pe proprietatea lui obiecte – trofeele clasice –, lucruri care aparținuseră victimelor.

— Nu de la toate victimele.

— De la destule.

— Dar niciun obiect de la primele patru victime, din tabără.

— Corect.

— De ce nu și de la acele victime?

— Părerea mea? Probabil, se grăbea. Steubens încă ascundea cadavrele. N-a mai avut timp.

— Și de data asta, mi se pare că interpretezi datele ca să se potrivească cu teoria.

Se lăsă pe spate și mă studie.

— Și care e teoria dumitale, domnule Copeland? Mor de curiozitate să o aud.

N-am spus nimic.

Își deschise brațele.

— Că un ucigaș în serie, care le-a tăiat gâtul mai multor băieți din unele tabere în Indiana și Virginia, a fost din întâmplare și consilier la o tabără de vară, unde cel puțin două persoane s-au ales cu gâtul tăiat?

Avea dreptate. Mă gândisem și eu la asta încă de la început, și nu găsisem nicio explicație satisfăcătoare.

— Știi care sunt faptele, interpretate sau nu. Ești procuror. Spune-mi ce crezi dumneata că s-a întâmplat.

M-am gândit la asta. El aștepta. M-am mai gândit puțin.

— Nu știu încă. Poate că e prea devreme să emit o teorie. Poate că mai trebuie să adunăm fapte, dovezi.

— Și în timpul ăsta, spuse el, un tip ca Wayne Steubens mai ucide câțiva tineri aflați în tabără.

Și de data asta avea dreptate. M-am gândit la dovezile pe care le aveam în cazul violului săvârșit de Jenrette și Marantz. Dacă le priveai obiectiv, împotriva lui Wayne Steubens erau cel puțin la fel de multe probe adunate, poate chiar mai multe.

Sau cel puțin fuseseră pe vremea aceea.

— Nu l-a ucis pe Gil Perez.

— Te-am auzit. Hai să adăugăm și asta în ecuație, de dragul discuției. Să zicem că nu l-a ucis pe puștiul acela, Gil Perez. Întoarse palmele în sus. Și ce concluzie tragi din asta?

Am întors pe toate fețele întrebarea lui. Trag concluzia, m-am gândit eu, că habar n-am ce mama dracului s-a întâmplat cu sora mea.

29.

O oră mai târziu, mă aflam în avion. Ușa nu se închisese încă. Mă sună Muse.

— Cum a mers cu Steubens? mă întrebă ea.

— O să-ți povestesc mai târziu. Cum e la tribunal?

— Tot felul de cereri și de alte nimicuri, din câte am auzit. Au folosit foarte des fraza „în pronunțare”. Cred că e foarte plictisitor să fii avocat. Cum de nu-ți zbori creierii când ai parte de o astfel de zi?

— Am antrenament. Deci nu s-a întâmplat nimic?

— Nimic, dar mâine ai zi liberă. Judecătorul vrea să stea de vorbă cu toți avocații în camera de consiliu joi dimineață, la prima oră.

— De ce?

— S-a tot vehiculat fraza aceea, „în pronunțare”, dar asistentul tău, am uitat cum îl cheamă, a spus că, probabil, nu-i o chestie foarte importantă. Ascultă, mai am ceva pentru tine.

— Ce?

— L-am rugat pe cel mai bun tocilar pe care-l avem noi la departamentul de informatică să verifice puțin jurnalele alea pe care le-a primit Lucy.

— Și?

— Și rezultatele s-au potrivit cu cele pe care le știi deja. Cel puțin la început.

— Cum adică, cel puțin la început?

— Am luat informațiile descoperite de el, și apoi am dat câteva telefoane, am făcut câteva săpături. Și am găsit ceva interesant.

— Ce?

— Cred că știu cine i-a trimis jurnalele acelea.

— Cine?

— Ai BlackBerry-ul cu tine?

— Da.

— Sunt o tonă de date. Cred c-ar fi mai bine dacă ți-aș trimite toate detaliile pe e-mail.

— Bine.

— Nu vreau să spun mai multe. Aș prefera să te uiți și tu peste ele și să ajungi la aceeași concluzie ca și mine.

M-am gândit la asta și în minte mi-au răsunat ecourile discuției pe care o avusesem cu Geoff Bedford.

— Nu vrei să interpretez faptele pentru a se potrivi cu teoria, nu?

— Ce?

— Nimic, lasă, Muse. Trimite-mi e-mailul acela.

•

La patru ore după ce mă despărțisem de Geoff Bedford stăteam în biroul de lângă cel al lui Lucy, un birou pe care în mod normal îl folosea un profesor de engleză, care acum era în concediu. Lucy avea cheia.

Se uita pe fereastră când asistentul ei, un tip pe nume Lonnie Berger, intră fără să bată la ușă. Ciudat. Lonnie îmi amintea un pic de tatăl lui Lucy, Ira. Avea acea calitate de Peter Pan, un surogat de rebel. Nu am nimic împotriva hipioților, sau a celor de stânga, sau cum vreți să le mai spuneți. Avem nevoie de ei. Cred cu fermitate că avem nevoie de ambele extreme în politică, chiar și (poate chiar mai ales) de cei cu care nu suntem de acord, pe care am vrea să-i urâm. Ar fi plictisitor fără ei. Argumentele celorlalți nu ar fi atât de bine primite. Gândiți-vă la esența lucrurilor: nu poți avea stânga fără dreapta. Și nu poți avea un centru fără stânga și dreapta.

— Ce s-a întâmplat, Luce? Am o întâlnire importantă cu chelnerița mea cea sexy… Lonnie mă văzu și vocea parcă i se pierdu. Cine-i domnul?

Lucy continua să se uite pe fereastră.

— Și de ce ne aflăm în biroul profesorului Mitnick?

— Sunt Paul Copeland.

I-am întins mâna. Mi-a strâns-o.

— Uau! spuse Lonnie. Tu ești tipul din poveste, nu-i așa? Domnul P sau ceva de genul ăsta. Vreau să zic, am citit și eu despre cazul ăsta pe Internet și…

— Da, Lucy m-a pus la curent cu săpăturile tale de amator. După cum probabil știi, am și eu niște săpători destul de buni – de fapt, investigatori profesioniști – care lucrează pentru mine.

Îmi dădu drumul la mână.

— Vrei să ne destăinui ceva? îl întrebai.

— Despre ce vorbești?

— Aveai dreptate, apropo. E-mailul chiar a fost trimis de pe unul dintre computerele din Biblioteca Frost la ora șase și patruzeci și două de minute. Dar Sylvia Potter n-a fost acolo între șase și șapte.

Începu să facă pași înapoi.

— Tu ai fost, Lonnie.

Arboră un zâmbet strâmb și clătină din cap. Încerca să câștige timp.

— E o porcărie, o minciună. Hei, stai așa… Zâmbetul îi dispăru, mimă șocul și ofensa. Haide, Luce, nu pot să cred că tu chiar ai impresia că eu…

Lucy se întoarse, în sfârșit, spre el. Nu spuse nimic.

Lonnie arătă spre mine.

— Nu-l crezi pe tipul ăsta, nu-i așa? E…

— Ce sunt eu?

Niciun răspuns. Lucy se uita doar la el. Nu scoase niciun cuvânt. Se uită la el până când el începu să cedeze. Până la urmă, se prăbuși într-un scaun.

— La naiba! spuse.

Am așteptat. Și-a lăsat capul în jos.

— Nu înțelegeți.

— Povestește-ne, îl îndemnai.

Și-a ridicat privirea spre Lucy.

— Chiar ai încredere în tipul ăsta?

— Mult mai multă încredere decât în tine, spuse ea.

— Eu n-aș avea încredere. E soi rău, Luce.

— Mulțumesc pentru recomandările extraordinare. Acum, ce-ar fi să ne spui de ce i-ai trimis lui Lucy acele jurnale.

Începu să se joace cu un cercel.

— Nu trebuie să-ți spun nimic ție.

— Ba sigur că da. Sunt procurorul districtual.

— Și?

— Și, Lonnie, te pot aresta pentru hărțuire.

— Nu, nu poți. În primul rând, nu poți dovedi că eu aș fi trimis ceva.

— Ba, sigur că pot. Crezi că te pricepi la calculatoare, și poate că te și pricepi, într-o anumită măsură, ca un amator. Dar experții din biroul meu sunt profesioniști. Știm sigur că tu le-ai trimis. Avem deja dovada.

Se gândi la asta, cântărind dacă ar trebui să continue să nege sau s-o ia de la capăt, cu o nouă atitudine. Optă pentru noua atitudine.

— Și ce dacă? Chiar dacă eu le-am trimis, cum e asta hărțuire? De când este ilegal să trimiți o povestire de ficțiune unui coleg profesor?

Avea dreptate.

— Pot să aranjez să fii dat afară, spuse Lucy.

— Poate da, poate că nu. Dar oficial, Luce, tu ai de dat mai multe explicații decât mine. Tu ești cea care a mințit în legătură cu trecutul tău. Tu ești cea care și-a schimbat numele pentru a-și ascunde trecutul.

Lui Lonnie îi plăcea argumentul ăsta. Se ridică în scaun și își încrucișă brațele, arătând foarte trufaș. Lucy continuă să se uite la el. Nu-i putea suporta privirea. M-am dat un pic în spate, să-i fac loc.

— Credeam că suntem prieteni, spuse ea.

— Suntem.

— Și?

Clătină din cap.

— Nu înțelegi.

— Atunci explică-mi.

Lonnie începu să se joace din nou cu cercelul.

— Nu de față cu el.

— Ba da, de față cu mine, Lonnie.

Gata cu datul înapoi.

L-am bătut pe umăr.

— Sunt noul tău cel mai bun prieten. Știi de ce?

— Nu.

— Pentru că sunt un organ al sistemului judiciar, puternic și furios. Și părerea mea e că, dacă investigatorii mei vor scormoni îndeajuns de adânc, până la urmă tot o să pice ceva.

— Nici gând.

— Ba da. Vrei să-ți dau câteva exemple?

A rămas tăcut.

Mi-am scos BlackBerry-ul.

— Am aici cazierul tău. Vrei să încep să-l scot la imprimantă?

Înfumurarea i se topi dintr-odată.

— Le am pe toate, amice. Chiar și pe cele ascunse. Asta vreau să spun când îți explic că sunt un polițist puternic și supărat. Pot să ți-o trag în cinci feluri până duminica asta. Așa că termină cu porcăriile și spune-mi de ce ai trimis jurnalele acelea.

Am întâlnit privirea lui Lucy. A dat din cap, aproape imperceptibil. Poate că a înțeles. Pusesem la punct strategia înainte ca Lonnie să ajungă aici. Dacă rămânea singur cu ea, Lonnie ar fi redevenit Lonnie – ar fi mințit, ar fi inventat povești, s-ar fi eschivat și s-ar fi folosit de prietenia lor. Știam genul ăsta de om. La suprafață, părea degajat, nepăsător, încerca să se folosească de farmecul zâmbetului lui șmecheresc, dar, dacă-l scuturai un pic, un tip ca Lonnie ceda întotdeauna. Mai mult, frica produce un răspuns mai sincer și mai rapid decât un eventual șantaj sentimental.

Acum se uită la Lucy.

— N-am avut de ales, spuse el.

A început să se scuze. Bine.

— Adevărul e că am făcut-o pentru tine, Luce. Pentru a te proteja. Și, mă rog, pentru a mă proteja și pe mine. Vezi tu, eu n-am amintit de cazierul meu în cererea de înscriere de la Reston. Dacă află cei de la școală, mă dau afară. Imediat. Asta mi-a spus.

— Cine ți-a spus asta? îl întrebai eu.

— Nu le știu numele.

— Lonnie…

— Serios. Nu mi-au spus.

— Deci, ce ți-au spus?

— Mi-au promis că nimic din chestia asta n-o să-i facă rău lui Lucy. N-aveau nimic de împărțit cu ea, nu îi interesa persoana ei. Mi-au spus că lucrurile pe care aveam să le fac erau și spre binele ei, că – Lonnie se întoarse teatral spre mine –, că încercau doar să prindă un criminal.

Se uită la mine, aruncându-mi cea mai rea privire a lui, care nu era însă foarte dură. Mă așteptam să țipe: „*J'accuse*!" Când am văzut că nu strigă asta, am spus:

— Vreau să știi că pe dinăuntru tremur tot.

— Ei cred că tu ai avut ceva de-a face cu crimele acelea.

— Minunat. Mulțumesc. Deci, după aceea, ce s-a întâmplat, Lonnie? Ți-au spus să trimiți jurnalele acelea, nu?

— Da.

— Cine le-a scris?

— Nu știu. Bănuiesc că ei.

— Tot spui „ei". Câți erau?

— Doi.

— Și cum îi cheamă, Lonnie?

— Nu știu. Uite ce e, erau detectivi particulari, bine? Așa. Mi-au spus că au fost angajați de familia uneia dintre victime.

Familia uneia dintre victime. O minciună. O minciună sfruntată. Erau cei de la MVD, firma de detectivi particulari din Newark. Brusc, totul începea să capete sens. Absolut totul.

— Au menționat cumva numele clientului?

— Nu. Au spus că e confidențial.

— Pariez că așa ți-au spus. Ce altceva ți-au mai spus?

— Mi-au spus că firma lor cerceta crimele alea vechi. Că nu credeau versiunea oficială care dădea vina pe Asasinul de Vară.

M-am uitat la Lucy. Îi povestisem despre vizita pe care i-o făcusem lui Wayne Steubens și de discuția cu Geoff Bedford. Discutaserăm despre noaptea aceea, despre rolul nostru în toată tărășenia, despre greșelile pe care le făcusem, despre cum nu mai eram atât de sigur că toți patru erau morți și că Wayne Steubens îi ucisese.

Nu mai știam ce să mai credem.

— Altceva?

— Atât.

— Oh, haide, Lonnie.

— Asta-i tot ce știu, jur.

— Nu, nu cred. Vreau să spun, tipii ăștia i-au trimis lui Lucy jurnalele acelea pentru că voiau ca ea să reacționeze în vreun fel, nu?

Nu spuse nimic.

— Tu trebuia să stai cu ochii pe ea. Tu trebuia să le spui tot ce zice și ce face ea. De aceea, ai venit aici alaltăieri și i-ai spus că ai aflat toate chestiile acelea despre trecutul ei de pe Internet. Ai sperat că o să-și deschidă inima în fața ta, că o să ți se spovedească. Asta era în parte sarcina ta, nu-i așa? Trebuia să-i exploatezi încrederea și să i te strecori în suflet, să-i intri în grații.

— N-a fost chiar așa.

— Ba sigur c-a fost. Ți-au oferit și un bonus dacă veneai cu ceva compromițător?

— Un bonus?

— Da, Lonnie, un bonus. Adică mai mulți bani.

— N-am făcut-o pentru bani.

Am clătinat din cap.

— Asta-i o minciună.

— Cum?

— Hai să nu pretindem c-ai făcut totul doar de frica de a nu fi dat afară sau din altruism, pentru a găsi un ucigaș. Te-au plătit, nu-i așa?

Deschise gura să nege. I-am închis-o eu, înainte să se obosească să mai mintă.

— Aceiași investigatori care au aflat de arestările tale vechi au acces la conturile din bănci. Pot să găsească, de exemplu, depozitul de cinci mii de dolari pe care l-ai făcut acum cinci zile la Chase, în West Orange.

Nu mai scoase niciun sunet. Toată lauda calităților de investigator ale lui Muse. Era de-a dreptul incredibilă.

— N-am făcut nimic ilegal, spuse el.

— Asta-i discutabil, dar în momentul ăsta nu sunt în dispoziția necesară pentru o astfel de discuție. Cine a scris jurnalul?

— Nu știu. Mi-au dat paginile, mi-au spus să i le trimit pe rând, cu țârâita.

— Și ți-au spus și cum au pus mâna pe informațiile acelea?

— Nu.

— Și n-ai nicio idee?

— Mi-au spus că au sursele lor. Uite ce e, știau totul despre mine. Știau totul despre Lucy. Dar pe tine te voiau, amice. Doar de asta le păsa. Orice aș fi putut s-o fac să-mi spună despre Paul Copeland – asta era preocuparea lor principală. Sunt de părere c-ai putea fi un criminal.

— Nu, nu cred asta, Lonnie. Au crezut că tu ai putea fi idiotul care va reuși să-mi mânjească numele.

Lonnie se strădui foarte tare să pară perplex. Se uită la Lucy cu o privire mirată.

— Chiar îmi pare rău. N-aș face niciodată ceva care să te rănească. Știi doar asta.

— Fă-mi o favoare, Lonnie, spuse ea. Piei dracului din ochii mei!

30.

Alexander „Sosh” Siekierky stătea singur în penthouse-ul lui.

Omul se obișnuiește cu mediul. Așa stăteau lucrurile. Devenise prea dependent de confort, mai ales pentru un om cu trecutul lui. Stilul său de viață era acum previzibil. Se întreba dacă mai era la fel de dur ca înainte, dac-ar mai fi putut străbate pădurile și bârlogurile acelea, fără frică, răspândind moarte. Răspunsul cu siguranță era negativ. Nu din cauza vârstei se simțea acum mai slab, ci din cauza confortului.

Pe când era copil, familia lui Sosh fusese prinsă în oribilul asediu al Leningradului. Naziștii înconjuraseră orașul și semănaseră peste tot suferință. Sosh împlinise cinci ani pe 21 octombrie 1941, la o lună după începerea asediului. Avea să împlinească șase și șapte ani, și asediul avea să continue. În ianuarie 1942, când rațiile scăzuseră până la un sfert de pâine pe zi, fratele lui Sosh, Gavril, de doisprezece ani, și sora lui, Alina, de opt, muriseră de foame. Sosh supraviețuise mâncând animalele vagaboande. În majoritate, pisici. Oamenii aud poveștile astea, dar nu-și pot închipui teroarea, agonia acelor zile. Ești neputincios. Pur și simplu, suporți.

Dar chiar și cu asta, chiar și cu acea teroare te obișnuiești până la urmă. Precum confortul, și suferința poate să devină ceva obișnuit.

Sosh își amintea de ziua în care ajunsese în SUA pentru prima dată. Puteai să cumperi mâncare de peste tot. Nu erau cozi, nu erau lipsuri. Își amintea cum își cumpărase un pui. Îl ținuse în frigider. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Un pui. Se trezea noaptea cu sudori reci, fugea la frigider, se uita la puiul acela și se simțea în siguranță.

Încă mai făcea asta.

Majorității colegilor lui sovietici le lipseau vremurile de demult. Duceau dorul puterii pe care o aveau. Câțiva se întorseseră în țară, dar cei mai mulți rămăseseră aici. Erau oameni aspri. Sosh îi angajase pe unii dintre colegii lui pentru că avea încredere în ei și pentru că voia să-i ajute. Aveau un trecut comun. Și când vremurile erau dure și când vechii lui prieteni din KGB se simțeau triști, Sosh știa că și ei își deschideau frigiderele și se minunau de cât de departe au ajuns.

Nu te gândești la fericire și la împliniri când mori de foame.

E bine să-ți aduci aminte chestia asta.

Trăiești printre oameni ridicol de bogați și te pierzi. Începi să-ți faci griji despre prostii ca spiritualitatea, sănătatea eului interior, unele satisfacții și relații. Habar n-ai cât de norocos ești. Habar n-ai ce înseamnă să mori de foame, să te vezi ajungând numai piele și os, să stai neputincios, în timp ce cineva pe care îl

iubești, cineva, care, altfel, era tânăr și sănătos, moare încet, în timp ce o parte din tine, o parte oribilă, instinctuală, aproape că se bucură pentru că acum vei primi o feliuță de pâine de o mușcătură și jumătate, nu doar de o mușcătură, ca astăzi.

Cei care cred că noi nu suntem animale sunt orbi. Toți oamenii sunt niște sălbatici. Cei care sunt bine hrăniți sunt doar mai leneși. Nu mai sunt nevoiți să ucidă pentru a-și procura hrana. Așa că se înțolesc și-și găsesc niște idealuri așa-zis nobile, care să-i facă să creadă că sunt cumva deasupra tuturor. O prostie. Sălbaticii sunt doar mai flămânzi. Atâta tot.

Ești capabil de lucruri oribile pentru a supraviețui. Oricine crede că el n-ar face nimic de genul ăsta își face iluzii aiurea.

Primise mesajul pe computer.

Așa mergeau lucrurile în ziua de astăzi. Nu prin telefon, nu personal. Computere. E-mailuri. Era atât de ușor să comunici în felul ăsta, și, mai ales, nu puteai fi ascultat sau urmărit. Se întrebă cum ar fi reacționat vechiul regim sovietic în privința Internetului. Controlul informației constituia cea mai mare parte a activității lor. Dar cum să controlezi informația atunci când ești pus în fața a ceva de genul Internetului? Sau poate nu era o diferență prea mare. Până la urmă, pe inamici îi descopereai cu ajutorul turnătorilor. Oamenii vorbeau, se vindeau unul pe celălalt. Ei își trădau vecinii și persoanele iubite. Uneori, numai pentru o bucată de pâine. Alteori, pentru un bilet spre libertate. Totul depindea de cât de foame le era.

Sosh citi din nou mesajul. Era scurt și simplu, iar Sosh nu era sigur ce trebuie să facă. Aveau un număr de telefon. Aveau o adresă. Dar primul rând al e-mailului îi atrăgea atenția, se întorcea mereu la el. Era atât de simplu.

Îl citi din nou:

AM GĂSIT-O.

Și acum se întreba ce să facă cu informația asta.

•

Am sunat-o pe Muse.

— Poți s-o găsești pe Cingle Shaker pentru mine?

— Presupun că da. De ce, ce s-a întâmplat?

— Vreau să-i pun câteva întrebări referitoare la felul cum lucrează cei de la MVD.

— Bine, mă ocup de asta.

Am închis și m-am întors spre Lucy. Încă se uita pe fereastră.

— Ești bine?

— Aveam încredere în el.

Voiam să spun: *Îmi pare rău* sau ceva de genul ăsta, dar am decis să mă abțin.

— Ai avut dreptate, spuse ea.

— La ce te referi?

— Lonnie Berger era, probabil, cel mai apropiat prieten al meu. Aveam mai multă încredere în el decât în oricine. Mă rog, în afară de Ira, care, oricum, e cu un braț în cămașa de forță.

Am încercat să zâmbesc.

— Apropo, cum sunt atunci când mă prefac că-mi plâng de milă? Destul de atrăgătoare, ha?

— De fapt, cam da.

Se întoarse de la fereastră și se uită la mine.

— Încercăm din nou, Cope? Vreau să spun, după ce se vor termina toate astea și o să aflăm ce s-a întâmplat cu sora ta. O să ne întoarcem la viețile noastre – sau o să încercăm să vedem ce s-ar putea întâmpla?

— Îmi place la nebunie când te învârți în jurul subiectului.

Lucy nu zâmbea.

— Da, aș vrea să încercăm.

— Bun răspuns. Foarte bun.

— Mulțumesc.

— Nu vreau să fiu mereu cea care-și pune inima la bătaie.

— Nu ești singură, sunt și eu cu tine.

— Deci, cine i-a ucis pe Margot și pe Doug? întrebă ea.

— Oau, ce schimbare rapidă.

— Da, mă rog, cu cât aflăm mai repede ce s-a întâmplat… Ridică din umeri.

— Știi ceva? o întrebai.

— Ce?

— E atât de al dracului de ușor să-mi aduc aminte de ceea ce simt pentru tine.

Lucy se întoarse.

— N-am să încep să plâng, n-am să încep să plâng, n-am să încep să plâng…

— Nu mai știu cine i-a ucis.

— Bine. Ce zici de Wayne Steubens? Încă mai crezi că el a făcut-o?

— Nu știu. Nu știm cine l-a ucis pe Gil Perez.

— Crezi că ți-a spus adevărul?

— A spus c-a avut o relație cu tine.

— Bleah!

— Dar că nu a ajuns decât să te pipăie pe sâni.

— Dacă pui la socoteală faptul că o dată s-a lovit de mine intenționat în timpul unui meci de softball și atunci m-a pipăit, atunci, da, practic spune adevărul. Chiar ți-a spus chestia asta?

— Da. Și mi-a mai spus că s-a culcat cu Margot.

— Asta probabil că e adevărat. O grămadă de tipi au avut-o pe Margot.

— Eu nu.

— Asta pentru că am pus eu mâna pe tine imediat ce ai ajuns în tabără.

— Așa e. Mi-a mai spus că Gil și Margot se despărțiseră.

— Și?

— Crezi că e adevărat?

— Nu știu. Dar știi și tu cum era în tabără. Aceasta era un fel de ciclu al vieții în șapte săptămâni. Oamenii se cuplau, se despărțeau, își găseau pe altcineva.

— Adevărat.

— Dar?

— Dar teoria acestui caz era că ambele cupluri s-au dus în pădure în noaptea aceea să… ăăă… să facă prostii.

— Așa cum am făcut noi, spuse ea.

— Da. Și sora mea și cu Doug erau încă împreună. Nu se iubeau sau ceva de genul ăsta, dar înțelegi ce vreau să zic. Ce vreau eu să spun, dacă Gil și Margot nu mai erau împreună, de ce s-ar fi furișat în pădure?

— Înțeleg. Deci, dacă ea și cu Gil s-ar fi despărțit, și știm că Gil n-a murit în noaptea aceea…

M-am gândit la ceea ce-mi sugerase Raya Singh – o femeie care îl cunoscuse bine pe Gil Perez, dar sub numele de Manolo Santiago.

— Poate Gil a ucis-o pe Margot. Poate Camille și Doug au dat din întâmplare peste ei și-au văzut asta.

— Și Gil i-a redus la tăcere.

— Exact. Acum era în pericol. Ia gândește-te. E un puști sărac. Are un frate cu cazier. Oricum, ar fi fost suspect.

— Deci și-a înscenat propria moarte, spuse ea.

Am rămas amândoi tăcuți.

— Ne scapă ceva, spuse ea.

— Știu.

— S-ar putea să fim destul de aproape de adevăr.

— Sau foarte departe.

— Una din două, fu de acord Lucy.

Doamne, ce bine mă simțeam cu ea!

— Mai e ceva.

— Ce?

— Jurnalele acelea. Despre ce se vorbea în ele – că tu m-ai fi găsit plin de sânge și că eu ți-aș fi spus să nu spunem nimănui.

— Nu știu.

— Hai să începem cu prima parte – aceea pe care au descris-o corect. Partea în care se prezintă cum ne-am furișat în pădure.

— Bine.

— De unde ar fi putut să știe chestia asta?

— Nu știu, spuse ea.

— De unde să fi știut ei că tu m-ai condus?

— Sau – se opri, înghiți în sec – ce simțeam eu pentru tine?

Tăcere.

Lucy ridică din umeri.

— Poate că era evident pentru toată lumea care vedea cum mă uitam la tine.

— Încerc din răsputeri să mă concentrez, să nu zâmbesc.

— Nu te strădui prea mult, spuse ea. Mă rog, am acoperit prima parte a jurnalului. Să trecem la partea a doua.

— Povestea cu mine acoperit de sânge. De unde mama dracului au scos una ca asta?

— Habar n-am. Dar știi ce mă înspăimântă pe mine cel mai tare?

— Ce?

— Că știu că ne-am despărțit. Că știu că ne-am pierdut din ochi unul pe celălalt.

Îmi pusesem și eu întrebări în legătură cu chestia asta.

— Cine ar putea să știe asta?

— N-am spus nimănui nimic, spuse ea.

— Nici eu.

— Cineva ar fi putut să ghicească, spuse Lucy. Se opri, se uită la tavan. Sau…

— Sau ce?

— N-ai spus nimănui că ne-am despărțit, nu?

— Nu.

— Nici eu n-am spus nimănui că ne-am despărțit.

— Așa, și?

— Deci nu e decât o singură explicație, spuse Lucy.

— Care ar fi aceea?

Se uită la mine.

— Cineva ne-a văzut în noaptea aceea.

Tăcere.

— Poate Gil, spusei. Sau Wayne.

— Adică cei doi suspecți ai noștri, nu?

— Da.

— Atunci cine l-a ucis pe Gil?

M-am oprit.

— Gil nu s-a sinucis, nu și-a mutat singur cadavrul, continuă ea. Și Wayne Steubens este într-o închisoare de maximă siguranță, în Virginia.

M-am gândit la asta.

— Deci, dacă nu Wayne e ucigașul, și nici Gil, spuse ea, cine altcineva mai poate fi?

•

— Am găsit-o, spuse Muse în timp ce intra în biroul meu.

Cingle Shaker o urma. Cingle se pricepea cum să intre într-o încăpere, dar nu sunt sigur dacă era vorba de un efort conștient din partea ei. Avea o anume îndrăzneală în mișcări, de parcă ar fi forțat aerul să se dea la o parte. Nici Muse nu era o bleagă, dar, în comparație cu Cingle Shaker, părea o plantă de apartament.

Se așezară amândouă. Cingle își încrucișă picioarele lungi.

— Deci, spuse Cingle, MVD te investighează la greu.

— Așa se pare.

— Așa este. Am verificat. Este o operațiune în forță. Cu buget nelimitat. Fără scrupule. Deja l-au distrus pe cumnatul tău. Au trimis pe cineva în Rusia. Au trimis oameni pe teren – nu știu exact câți. Au trimis pe cineva să-l mituiască pe vechiul tău amic Wayne Steubens. Pe scurt, o să-ți hăcuiască fiecare bucată de piele pe care o găsesc descoperită.

— Ai aflat cumva dacă au găsit ceva până acum?

— Nu, încă nu. Doar ceea ce știi și tu.

I-am spus despre jurnalele lui Lucy. Cingle dădea din cap, ascultându-mă.

— Au mai făcut chestia asta. Cât de exacte sunt jurnalele acelea?

— Sunt o grămadă de greșeli în ele. N-am găsit niciodată sânge, n-am zis că trebuie să nu spunem nimănui nimic sau ceva de genul ăsta. Dar ei știu ce simțeam unul pentru celălalt. Știu cum ne-am furișat în pădure și când, și tot restul.

— Interesant.

— De unde ar fi putut face rost de astfel de informații?

— E greu de spus.

— Dar tu ce crezi?

Se gândi câteva momente.

— După cum ți-am mai spus, așa acționează ei. Vor să tulbure apele, să scoată ceva la iveală. Nu contează dacă e o chestie adevărată sau nu. Uneori, trebuie să schimbi realitatea. Înțelegi ce vreau să spun?

— Nu, nu prea.

— Cum să-ți explic… Cingle căzu pe gânduri câteva secunde. Când m-am angajat prima dată la MVD, știi ce-am fost pusă să fac?

Am clătinat din cap.

— Să-i prind pe soții care-și făceau de cap. E o afacere foarte mare – adulterul. Și la firma mea e la fel. Cam patruzeci la sută din contracte, poate chiar mai mult. Și cei de la MVD se pricep foarte bine la asta, chiar dacă metodele lor nu sunt foarte ortodoxe.

— Cum?

— Depinde de caz, dar primul pas e întotdeauna același: citirea clientului. Adică să se afle ce vrea, de fapt, clientul. Vrea să afle adevărul? Vrea să fie

mințit? Vrea să fie sigur pe relația lui, vrea să găsească un motiv de divorț, în concluzie, ce anume vrea?

— Nu înțeleg. Nu toți vor să afle adevărul?

— Da și nu. Uite ce e, eu uram partea asta a meseriei mele. Nu mă deranja supravegherea sau verificările – știi ce vreau să spun, urmărirea soțului sau a soției, verificarea tranzacțiilor făcute cu cardurile de credit, înregistrările telefoanelor, chestiile de genul ăsta. E destul de urât, dar mergea. Avea sens. Dar mai e și un alt aspect.

— Ce alt aspect?

— Mai sunt și cazurile în care se vrea să existe o problemă. Unele soții, de exemplu, vor ca soții lor să le înșele.

M-am uitat la Muse.

— M-ați pierdut.

— Nu, nu te-am pierdut. Un bărbat trebuie să-i fie credincios soției lui până la moarte, nu? De exemplu, am cunoscut un tip care la telefon – înainte să ne întâlnim față în față – îmi tot spunea că el nu și-ar înșela niciodată soția, că el o iubește pe nevastă-sa, bla, bla, bla. Dar tipul era un urât, care lucra ca asistent al unui director la o firmă de calculatoare sau ceva de genul ăsta, așa că mi-am spus: „Cine ar putea să îl caute pe tipul ăsta?" N-am dreptate?

— Încă nu reușesc să înțeleg.

— E ușor să fii un tip onorabil, bun, când nu există tentații. Dar, în cazuri de genul ăsta, MDV schimbau un pic realitatea. Folosindu-mă pe mine ca momeală.

— Pentru ce?

— Pentru ce crezi? Dacă o soție voia să-și prindă soțul înșelând-o, treaba mea era să-l seduc pe respectivul. Așa lucra MVD. Să zicem că soțul era la un bar sau ceva de genul ăsta. Mă trimiteau pe mine ca să facem – făcu semnul ghilimelelor cu degetele – un „test de fidelitate".

— Și?

— Și cu riscul de a părea lipsită de modestie, uită-te un pic la mine. Cingle își desfăcu brațele. Chiar și îmbrăcată cu un pulover larg, priveliștea oferită era într-adevăr impresionantă. Dacă asta nu este o înscenare, nu știu cum altfel i-am putea spune.

— Pentru că ești atrăgătoare?

— Da.

Am ridicat din umeri.

— Dacă un tip chiar e credincios soției lui, n-ar trebui să conteze cât de atrăgătoare este o altă femeie.

Cingle Shaker se strâmbă.

— Te rog!

— Ce mă rogi?

— Chiar faci pe prostul? Cât de greu crezi că mi-a fost să-l fac pe domnul de care am amintit mai sus să îmi arunce o privire?

— Una e să-ți arunce o privire. Alta e să facă mai mult decât atât.

Cingle se uită la Muse.

— Vorbește serios?

Muse ridică din umeri.

— Hai să punem altfel problema, spuse Cingle. Am făcut, probabil, treizeci sau chiar patruzeci de astfel de teste de fidelitate. Cam câți bărbați crezi tu că m-au refuzat?

— Habar n-am.

— Doi.

— Da, statisticile nu sunt așa grozave, recunosc, dar…

— Stai, că n-am terminat. Cei doi care m-au refuzat? Știi de ce au făcut-o?

— Nu.

— S-au prins. Și-au dat seama că era ceva necurat la mijloc. Amândoi s-au gândit: „Stai așa. De ce o femeie care arată în felul ăsta s-ar da la mine?” Au mirosit capcana – de aceea n-au mers mai departe. Crezi că asta-i face să fie mai buni decât ceilalți?

— Da.

— Cum așa?

— N-au făcut pasul spre infidelitate.

— Dar oare asta ar trebui să conteze? Poate că un tip o să refuze de frică să nu fie prins. Asta-l face mai moral decât tipul care nu e speriat? Poate că tipul care nu e speriat își iubește mai mult nevasta. Poate că e un soț mai bun, mai devotat. Poate că alt tip ar vrea să-și înșele nevasta, în stânga și în dreapta, dar e atât de molâu și de timid, încât nu poate s-o facă.

— Și?

— Și frica – nu dragostea, nu jurămintele făcute la cununie, nu devotamentul – este singurul lucru care-l obligă la cinste. Deci care tip este mai bun? Cel care se preface sau cel care acționează?

— E o întrebare grea, Cingle.

— Tu ce zici, domnule procuror?

— Exact. Eu sunt procuror. Pentru mine contează acțiunile.

— Deci acțiunile noastre ne definesc?

— Din punct de vedere juridic, da.

— Deci tipul care a fost prea speriat să acționeze e cinstit?

— Da. N-a făcut-o. De ce n-a făcut-o n-are importanță. Nimeni nu spune că trebuie să-și respecte jurămintele din iubire. Frica poate să fie un motiv la fel de bun ca oricare altul.

— Oau, spuse ea. Eu nu sunt de acord.

— Mi se pare corect. Dar discuția asta are vreun rost?

— Uite care e rostul ei. MVD vrea să găsească lucruri compromițătoare despre tine. Dacă realitatea curentă nu le oferă astfel de chestii – adică dacă soțul nu își înșală deocamdată nevasta – o să schimbe această realitate – adică găsesc pe cineva ca mine, și trimit persoana respectivă să se dea la soț. Înțelegi acum ce vreau să spun?

— Cred că da. Nu numai că trebuie să fiu atent la ceea ce am făcut, dar trebuie să am grijă și la ce fac sau la ceea ce mi se pare că fac, pentru că ar putea fi vorba de o cursă, de o înscenare.

— Bingo.

— Și n-ai nicio idee de unde ar fi putut să facă rost de informațiile acelea pentru jurnale?

— Încă nu. Dar, hei, acum m-am angajat să fac contraspionaj. Cine știe ce-o să aflu? Se ridică în picioare. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, Cingle, cred că mi-ai spus tot ce voiam să aflu.

— Bine. Apropo, am aici factura pentru serviciile prestate pentru cazul Jenrette-Marantz. Cui să i-o dau?

— O s-o iau eu, spuse Muse.

Cingle i-o dădu, apoi îmi zâmbi.

— Mi-a plăcut de tine la tribunal, Cope. I-ai aranjat bine pe ticăloșii ăia.

— N-aș fi putut să o fac fără ajutorul tău.

— Eh. Am mai văzut o grămadă de procurori. Tu ești unul adevărat.

— Mulțumesc. Însă mă tot gândesc. Apropo de definiția ta, nu cumva și noi am schimbat puțin realitatea?

— Nu. Tu m-ai pus să aflu informații corecte. Fără înscenări. Da, e adevărat, m-am folosit de felul în care arăt pentru a obține adevărul. Dar nu e nimic rău în asta.

— Sunt de acord.

— Oau! Atunci ar trebui să ne despărțim în termenii ăștia.

Mi-am împreunat mâinile și mi-am sprijinit ceafa cu ele.

— Cred că cei de la MVD îți simt lipsa.

— Am auzit că și-au găsit o nouă păpușică. Se pare că e foarte bună.

— Sunt sigur că nu se compară cu tine.

— Nu paria pe chestia asta. Oricum, s-ar putea să încerc să le-o fur. Aș avea nevoie de încă o tipă trăsnet, și ea se pare că aparține unui alt grup etnic.

— Cum adică?

— Eu sunt blondă. Fata de la MVD are pielea măslinie.

— E afro-americană?

— Nu.

Și atunci am simțit că podeaua cedează sub mine, când Cingle Shaker a adăugat:

— Cred că e din India.

31.

Am sunat-o pe Raya Singh pe mobil. Cingle Shaker plecase, dar Muse rămăsese în birou.

Raya a răspuns după al treilea apel.

— Alo?

— Poate că ai dreptate, îi spusei.

— Domnul Copeland?

Accentul ăla era atât de fals. Oare cum de o crezusem – sau poate o parte din mine știuse asta tot timpul?

— Spune-mi Cope.

— Bine, ăăă, Cope. Vocea îi era atât de caldă. Am simțit unda aceea atotcunoscătoare. Și în legătură cu ce aș putea avea dreptate?

— De unde știu eu că nu ai fi tu aceea? De unde știu eu că nu tu m-ai putea face nebun de fericire?

Muse își dădu ochii peste cap. Apoi se prefăcu că-și bagă degetele pe gât și că vomită violent.

Am încercat să stabilesc o întâlnire pentru seara aceea, dar Raya nu voia. N-am insistat. Dacă insistam, ar fi putut deveni suspicioasă. A rămas să ne întâlnim de dimineață.

Am închis și m-am uitat la Muse, iar ea clătină din cap spre mine.

— Nu începe.

— Chiar a folosit cuvintele astea? „Nebun de fericire”?

— Am spus să nu începi.

Clătină din nou din cap.

M-am uitat la ceas. Opt și jumătate seara.

— Ar trebui să mă duc acasă.

— Bine.

— Dar tu, Muse?

— Mai am niște treburi de făcut.

— E târziu. Du-te acasă.

Mă ignoră.

— Jenrette și Marantz, spuse Muse. Chiar vor să pună presiune pe tine.

— Mă descurc.

— Știu că te descurci. Dar e uimitor ce pot părinții să facă pentru copiii lor, pentru a-i proteja.

Eram pe punctul de a-i spune că înțelegeam, că aveam și eu o fetiță, că aș fi făcut orice ca s-o știu în siguranță, s-o feresc de necazuri. Dar ar fi sunat prea încrezut din partea mea.

— Nimic nu mă mai miră, Muse. Lucrezi și tu aici, zi de zi. Vezi de câte sunt în stare oamenii.

— Exact asta voiam să spun.

— Ce anume?

— Jenrette și Marantz au auzit că vrei să avansezi în carieră, că țintești un post mai înalt. Și-au închipuit că ăsta e punctul tău slab. Așa că au început să sape, să te atace, să facă totul pentru a te intimida. O chestie deșteaptă. Foarte mulți tipi ar fi cedat în locul tău. Oricum, cazul tău e destul de slăbuț. Și-au închipuit că o să vezi informațiile pe care le au și că o să cazi la pace.

— Au greșit. Și?

— Și crezi că o să cedeze? Crezi că doar pe tine te-au atacat? Nu crezi că există un motiv pentru care judecătorul Pierce vrea să vă întâlniți mâine după-amiază în camera de consiliu?

•

Când am ajuns acasă am văzut că Lucy îmi trimisese un e-mail.

Ții minte cum ne puneam unul pe celălalt să ascultăm anumite cântece? *Nu știu dacă l-ai mai auzit pe ăsta, dar uite. N-o să fiu prea îndrăzneață, n-o să-ți spun să te gândești la mine când o să-l asculți.*

Dar sper s-o faci.

Cu dragoste,
Lucy

Am descărcat cântecul atașat. Era o melodie clasică, destul de rară, de-a lui Bruce Springsteen, numită „Back in Your Arms”[22]. Am stat la calculator și am ascultat-o. Bruce cânta despre indiferență și despre regrete, despre tot ce aruncase și tot ce pierduse, despre tot ce tânjea să aibă din nou și apoi o implora dureros să-l lase să se întoarcă în brațele ei.

Am început să plâng.

Stând acolo, singur, ascultând cântecul acela, gândindu-mă la Lucy, am plâns pentru prima dată de la moartea soției mele.

Mi-am încărcat melodia pe iPod și mi-am adus-o în dormitor. Am ascultat-o din nou. Apoi încă o dată. Și după o vreme, m-a luat, în sfârșit, somnul.

•

[22] Înapoi în brațele tale.

În dimineața următoare, Raya mă aștepta în față la Bistro Janice în Ho-Ho-Kus, un orășel din nord-estul statului New Jersey. Nimeni nu știa cu siguranță dacă numele respectiv era Ho Ho Kus sau HoHoKus. Unii spuneau că vine de la un cuvânt amerindian folosit de către Lenni Lenape care controla toată zona asta înainte ca olandezii să înceapă să se stabilească aici, în 1698. Dar niciuna dintre variante nu se sprijină pe dovezi, deși asta nu-i împiedică niciodată pe vârstnici să se certe pe marginea subiectului.

Raya purta o pereche de jeanși închiși la culoare și o bluză albă descheiată la gât. Ucigătoare. De-a dreptul ucigătoare. Frumusețea ei mă impresiona, chiar dacă știam acum cine era ea cu adevărat. Eram furios pentru că fusesem înșelat, și totuși nu mă puteam opri să nu simt o oarecare atracție, și mă uram pentru asta.

Pe de altă parte, oricât de tânără și de frumoasă era, n-am putut să nu observ că nici nu se compara cu Lucy. Îmi plăcea sentimentul ăsta. L-am păstrat. Am continuat să mă gândesc la Lucy și pe față mi-a apărut un zâmbet caraghios. Respirația mi-a devenit un pic mai accelerată. Așa se întâmplase mereu când eram alături de Lucy. Și acum începuse să se întâmple din nou.

Încearcă să deslușești dragostea, dacă poți.

— Îmi pare atât de bine că ai sunat, spuse Raya.

— Și mie.

Raya mă sărută pe obraz. Un miros subtil de levănțică venea dinspre ea. Tot peretele era ocupat de o pictură cu oameni de dimensiuni reale – opera fiicei patronului. Ochii aceia pictați păreau să ne urmărească. Separeul nostru era ultimul, deasupra aveam un ceas gigantic. De patru ani mâncam la bistroul ăsta. Niciodată n-am văzut ceasul respectiv arătând ora exactă. Presupun că era o glumă de-a patronului.

Ne-am așezat. Raya mi-a aruncat cel mai frumos zâmbet al ei. M-am gândit la Lucy, iar zâmbetul n-a mai avut niciun efect asupra mea.

— Așa, începui eu, ești detectiv particular.

N-avea niciun rost să folosesc subtilități, n-ar fi mers aici. Oricum, n-aveam nici timpul și nici răbdarea necesare pentru așa ceva. Am înaintat repede, înainte ca ea să înceapă cu scuzele.

— Lucrezi pentru Most Valuable Detection, din Newark, New Jersey. De fapt, nu lucrezi la un restaurant indian. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta în momentul în care am văzut că femeia de la intrare nu știa cine ești.

Zâmbetul îi tremură puțin, dar rămase la fel de intens. Ridică din umeri.

— Cum de m-ai descoperit?

— O să-ți spun mai târziu. Cât din ce mi-ai povestit erau, de fapt, minciuni?

— De fapt, nu prea mult.

— Încă mai insiști în povestea ta inițială, că nu știai cine este în realitate Manolo Santiago?

— Partea aceea a fost adevărată. N-am știut că era Gil Perez decât când mi-ai spus tu.

Lucrul ăsta a avut darul să mă deruteze.

— Cum v-ați întâlnit, totuși?

Se lăsă pe spate și-și încrucișă brațele.

— Știi, nu sunt obligată să-ți răspund. Intră sub clauza de confidențialitate a contractului meu și toate informațiile aparțin de drept avocatului care m-a angajat.

— Dacă Jenrette te-a angajat fie prin Mort, fie prin Flair, ai putea să folosești acest argument. Dar uite care e problema ta: eu sunt obiectul investigației tale. N-ai cum să susții că Gil Perez ar putea intra sub incidența contractului tău cu Jenrette sau Marantz.

Nu spuse nimic.

— Și pentru că n-ai avut nicio greață să te năpustești asupra mea, pot să mă iau și eu de tine. Cred că nu trebuia să lași să-ți fie aflată adevărata identitate. Dar MVD nu trebuie să afle chestia asta. Tu mă ajuți pe mine, eu te ajut pe tine. Câștigăm amândoi. Dacă vrei să folosești și alt clișeu de genul ăsta, ești invitata mea.

Zâmbi.

— L-am întâlnit pe stradă, spuse ea. Exact așa cum ți-am povestit.

— Dar nu din întâmplare.

— Nu, nu din întâmplare. Misiunea mea era să mă apropii cât mai mult de el.

— De ce de el?

John, patronul de la Bistro Janice – Janice era nevasta lui și bucătăreasa localului –, apăru la masa noastră. Îmi strânse mâna și mă întrebă cine era încântătoarea domniță. I-am prezentat-o. I-a sărutat mâna. M-am încruntat la el. A plecat.

— Susținea că are informații despre tine.

— Nu înțeleg. Gil Perez venea la MVD…

— Pentru noi era Manolo Santiago.

— Așa. Bine, deci Manolo Santiago vine la voi și vă spune că poate să vă furnizeze mizerii despre mine.

— „Mizerii” e un cuvânt destul de tare, Paul.

— Mai bine mi te-ai adresa cu domnule procuror Copeland. Asta a fost sarcina ta, nu? Să găsești informații compromițătoare despre mine? Să încerci să mă faci să dau înapoi?

Nu-mi răspunse. Nici nu era nevoie.

— Și în mod sigur nu te poți ascunde în spatele confidențialității specifice relației dintre un avocat și clientul său, nu-i așa? De aceea îmi răspunzi la întrebări. Pentru că Flair n-ar lăsa niciodată vreun client de-al său să facă una ca

asta. Și nici măcar Mort, așa enervant cum e el, nu e atât de lipsit de etică. EJ Jenrette v-a angajat de capul lui.

— N-am voie să spun asta. Și, sincer, nici n-aș avea de unde să știu astfel de amănunte. Eu lucrez pe teren. Nu tratez cu clienții.

Nu-mi păsa de procedurile de lucru de la agenția ei. Însă cuvintele ei păreau să-mi confirme supozițiile.

— Deci, Manolo Santiago vine la voi. Spune că are informații despre mine. Apoi ce se întâmplă?

— N-a spus exact despre ce este vorba. Era evaziv. Voia bani. Mulți bani.

— Și voi i-ați transmis mesajul lui Jenrette.

Ridică din umeri.

— Și Jenrette a fost de acord să plătească. De aici continuă tu.

— Noi am insistat să vedem dovezile. Manolo a început să spună că mai are nevoie de timp să pună la punct anumite detalii. Dar uite care-i chestia. L-am verificat și pe el. Am aflat că Manolo Santiago nu e numele lui adevărat. Dar am aflat, de asemenea, că ar putea avea informații despre ceva mare. Uriaș, chiar.

— Cum ar fi?

Chelnerul ne aduse paharele cu apă. Raya bău dintr-al său.

— Ne-a spus că știa ce se întâmplase cu adevărat în noaptea aceea în care patru tineri muriseră în pădure, cu mulți ani în urmă. Spunea că poate dovedi că ai mințit în declarațiile date la poliție.

N-am spus nimic, un timp.

— Cum a aflat?

— Ce vrei să spui?

M-am gândit puțin.

— Ați trimis oameni în Rusia, să facă săpături, să adune informații despre părinții mei.

— Nu eu.

— Nu, niște investigatori de la MVD. Și voi știți totul despre crimele acelea, despre declarațiile date de mine la poliție. Așa că…

Acum înțelegeam.

— Așa că ați început să luați la întrebări pe toată lumea care avea o legătură cu acel caz. Ați făcut o vizită familiei Perez. Mama lui, tatăl lui sau altcineva din familie v-a sunat. Perez a văzut în asta posibilitatea de a face rost de niște bani. A venit la voi. Nu v-a spus cine era în realitate. Dar v-a dat îndeajuns de multe informații pentru a vă stârni curiozitatea. Așa că MVD te-a trimis pe tine să, ce? Să-l seduci?

— Să mă apropii de el. Nu să-l seduc.

— Tu spui „roșie”, eu spun „tomată”. Și? A mușcat momeala?

— Bărbații, de obicei, o mușcă.

M-am gândit la ce-mi spusese Cingle. Nu voiam să mai merg pe drumul acela.

— Și ce ți-a spus?

— Aproape nimic. Vezi tu, ne-a spus că în noaptea aceea erai cu o fată, pe nume Lucy. Asta-i tot ce știa – ce ți-am spus. A doua zi, după ce ne-am întâlnit, l-am sunat pe Manolo pe mobil. Mi-a răspuns detectivul York. Restul îl știi.

— Deci Gil încerca să vă aducă o dovadă? Pentru a face rost de bani?

— Da.

M-am gândit puțin la asta. Îl vizitase pe Ira Silverstein. De ce? Ce-ar fi putut să-i spună Ira?

— Gil a spus ceva despre sora mea?

— Nu.

— A spus ceva despre… despre Gil Perez? Sau despre vreuna dintre victime?

— Nimic. Era foarte evaziv, după cum ți-am spus. Dar se vedea clar că avea informații importante.

— Și apoi a fost găsit mort.

Zâmbi.

— Imaginează-ți ce ne-a trecut nouă prin cap.

Veni chelnerul. Ne luă comanda. Eu am cerut salată specială. Raya a comandat un cheeseburger, în sânge.

— Ascult, spusei.

— Un tip spune că are informații compromițătoare despre tine. Vrea să ne furnizeze toate probele, contra unui preț. Și apoi, înainte ca el să apuce să ne spună ce avea, e descoperit mort. Raya rupse o bucățică de pâine și o înmuie în ulei de măsline. Tu la ce te-ai fi gândit?

Am sărit peste răspunsul evident.

— Deci, când Gil a fost găsit mort, ținta ta a fost schimbată.

— Da.

— Trebuia să încerci să te apropii de mine.

— Da. Am crezut că povestea mea, cu fata neajutorată din Calcutta, avea să te impresioneze. Păreai a fi genul.

— Care gen?

Ridică din umeri.

— Un gen, atâta tot. Nu știu. Dar am văzut după aceea că nu suni. Așa că te-am sunat eu pe tine.

— Apartamentul acela din Ramsey. Cel în care spuneai că a locuit Gil…

— Era un apartament închiriat de noi. Pe atunci încercam să te fac să admiți ceva.

— Și ți-am spus ceva?

— Da. Dar nu eram siguri dacă spuneai adevărul sau dacă erai exact în afirmații. Nimeni nu credea cu adevărat că Manolo Santiago era Gil Perez. Ne-am gândit că, probabil, era vorba de vreo rudă de-a lui.

— Și tu? Ce-ai gândit?

— Ca să-ți spun sincer, eu te-am crezut pe tine.

— Ți-am spus și că Lucy era prietena mea.

— Știam deja asta. De fapt, o și găsisem în momentul acela.

— Cum?

— Doar suntem o agenție de detectivi. Dar din câte ne-a spus Santiago, și ea mințea în legătură cu tot ce se întâmplase în noaptea aceea. Așa că ne-am gândit că o discuție directă n-ar prea merge.

— Și în locul unei astfel de discuții i-ați trimis fragmente de jurnal.

— Da.

— De unde ați făcut rost de informațiile acelea?

— Asta nu știu.

— Și apoi Lonnie Berger trebuia să o spioneze?

Nu se obosi să răspundă.

— Altceva?

— Nu, spuse ea. De fapt, să știi că asta e o ușurare pentru mine, faptul că tu ai aflat. Nu era o problemă atunci când credeam că ești un criminal. Acum însă mă simt murdară.

M-am ridicat.

— Aș putea avea nevoie de tine, să depui mărturie.

— N-o s-o fac, spuse ea.

— Da. Aud asta mai mereu.

32.

Loren Muse făcea cercetări despre familia Perez.

Observă aproape imediat un lucru ciudat. Familia Perez era proprietara barului, cel în care Jorge Perez se întâlnise cu Cope. Lui Muse chestia asta i se părea interesantă. Inițial, fuseseră o familie săracă de imigranți, și acum aveau o avere estimată la peste patru milioane de dolari, net. Bineînțeles, atunci când începi cu aproape un milion de dolari, în urmă cu douăzeci de ani, chiar și o investiție rezonabilă le-ar fi adus un astfel de profit.

Se întreba ce însemna chestia asta, dacă însemna ceva, în momentul în care sună telefonul. Se întinse după receptor și și-l ținu între umăr și ureche.

— Muse la telefon.

— Hei, drăguță, sunt eu, Andrew.

Andrew Barrett era omul ei de legătură cu Colegiul John Jay, tipul de la laborator. În dimineața asta trebuia să se ducă pe locul fostei tabere și să înceapă căutările cadavrului cu noua lui mașinărie cu radar.

— Drăguță?

— Eu lucrez toată ziua cu mașinile, spuse el. Nu mă pricep la oameni.

— Înțeleg. Deci, avem vreo problemă?

— Ăăă, nu chiar.

În vocea lui se ghicea o urmă de veselie.

— Ai ajuns chiar la locul stabilit? întrebă ea.

— Glumești? Bineînțeles că am ajuns. Imediat ce mi-ai dat undă verde am fost acolo. Am plecat încă de aseară, am rămas peste noapte la un anume Motel Six și am început să lucrăm chiar de la prima rază de lumină.

— Și?

— Și cum stăteam noi așa în pădure, am început să lucrăm cu XRJ-ul – ăsta e numele mașinii, XRJ. La început, n-a prea mers cum trebuie, dar l-am aranjat între timp. Oh, am adus și doi studenți cu mine. E în regulă, nu?

— Nu-mi pasă.

— Nici nu mă gândeam că ți-ar păsa. Nu-i cunoști. Adică, de ce ți-ar păsa? Sunt niște copii buni, știi, foarte entuziasmați că au parte de ceva muncă de teren. Știi și tu minte cum e. Toată noaptea au stat pe Google, căutând informații despre cazul ăsta, despre tabără și alte chestii de genul ăsta.

— Andrew?

— Da, scuză-mă. Cum ziceam, mă pricep la mașini, nu prea mă descurc cu oamenii. Bineînțeles, nu predau mașinilor, nu? Adică, vreau să spun că studenții

sunt oameni, în carne și oase, dar totuși… Își drese vocea. Așa, mă rog, știi că ți-am povestit că mașinăria asta, XRJ, e o adevărată minune?

— Da.

— Ei bine, am avut dreptate.

— Vrei să spui că…?

— Vreau să spun c-ar trebui să vii încoace, imediat. Doctorul e pe drum, dar cred că vrei să vezi și tu asta.

•

Telefonul detectivului York începu să sune. Răspunse.

— York.

— Salut, Max aici, de la laborator.

Max Reynolds era omul de legătură de la laborator pentru cazul ăsta. Era o chestie nouă de la laborator. Omul de legătură. De fiecare dată când era vorba de un caz de crimă, primeai un om de legătură. Lui York îi plăcea puștiul ăsta. Era dezghețat și știa cum să-i dea informațiile. Unii dintre tipii de la laborator se uitau la prea multe seriale la televizor și credeau că monologul explicativ era obligatoriu de fiecare dată.

— Ce s-a întâmplat, Max?

— Am primit rezultatele de la testele fibrelor de covor. Știi care, cele găsite pe cadavrul lui Manolo Santiago.

— Bine.

De obicei, omul de legătură trimitea un raport.

— Ceva ieșit din comun?

— Da.

— Ce anume?

— Fibrele sunt vechi.

— Nu cred că înțeleg.

— Testul ăsta se face oricum, e ceva normal. Producătorii de mașini folosesc cam aceleași surse pentru mochete. Deci poți să îți dai seama, de exemplu, că e vorba de o mașină GM[23] și se identifică și o perioadă de cinci ani în care mașina respectivă ar fi putut fi produsă. Uneori, poți avea parte de mai mult noroc. O culoare care e folosită doar pentru un model anume sau doar pentru mașinile produse într-un anumit an. Chestii de genul ăsta. Deci, în raport – mă rog, știți chestia asta –, în raport va fi scris „mașină produsă de Ford, interior gri, fabricată în 1999-2004”. Ceva de genul ăsta.

— Așa.

— Fibrele din mocheta asta sunt vechi.

— Poate că nu sunt de la o mașină. Poate cineva l-a înfășurat într-o mochetă sau într-un covor vechi.

[23] General Motors.

— Asta am crezut și noi la început. Dar am mai făcut câteva verificări. E de mochetă dintr-o mașină. Dar mașina trebuie să fie mai veche de treizeci de ani.

— Oau!

— Mocheta asta a fost folosită între 1968 și 1974.

— Altceva?

— Producătorul, spuse Reynolds, era german.

— Mercedes Benz?

— Nu chiar atât de simandicos, spuse el. Părerea mea? Producătorul este, probabil, Volkswagen.

•

Lucy decise să mai facă o încercare cu tatăl său.

Ira picta când ajunse ea la el. Asistenta Rebecca era cu el. Ea îi aruncă o privire lui Lucy când aceasta intră în cameră. Tatăl ei era cu spatele la ea.

— Ira?

Când se întoarse, Lucy aproape că făcu un pas în spate. Arăta oribil. Fața îi era lipsită de culoare. Se bărbierise neglijent, uitase petice întregi de păr pe obraji și pe gât. Părul îl avusese mereu cumva în dezordine, era o imagine care îl prindea, oarecum. Nu și acum. Astăzi, părul arăta ca și cum stăpânul lui ar fi trăit ani buni printre cei fără casă.

— Cum te simți? întrebă Lucy.

Asistenta Rebecca îi aruncă o privire de genul „ți-am spus eu”.

— Nu prea bine, spuse el.

— La ce lucrezi?

Lucy se apropie de pânză. Se dădu înapoi când văzu despre ce era vorba.

Pădure.

O purtă înapoi în timp. Era pădurea lor, bineînțeles. Locul vechii tabere. Știa exact unde era locul pictat de tatăl ei. Ira reprodusese exact toate detaliile. Uimitor. Știa că el nu mai avea fotografii cu locul acela, și, oricum, nimeni n-ar fi făcut o fotografie din unghiul ăsta. Ira își amintea. Imaginea asta rămăsese blocată în creierul lui.

În pictură era surprins un tablou de noapte. Luna lumina vârfurile copacilor.

Lucy se uită la tatăl ei, iar el se uită la ea.

— Am vrea să rămânem singuri, îi spuse Lucy asistentei.

— Nu cred că-i o idee foarte bună.

Asistenta Rebecca era de părere că o eventuală discuție i-ar fi înrăutățit situația. De fapt, lucrurile stăteau invers. Acolo, în capul lui Ira, era închis, încuiat ceva. Trebuiau să-l scoată la iveală acum, după atâția ani.

— Rebecca? spuse Ira.

— Da, Ira?

— Ieși afară.

Așa, pur și simplu. Glasul lui nu era rece, dar nici amabil. Rebecca își aranjă halatul, oftă și se ridică în picioare.

— Dacă ai nevoie de mine, spuse ea, strigă-mă. Bine, Ira?

Ira nu spuse nimic. Rebecca plecă. Nu închise ușa.

Astăzi, nu se auzea niciun fel de muzică. Asta o surprinse pe Lucy.

— Vrei să pun niște muzică? Poate un pic de Hendrix?

Clătină din cap.

— Nu, nu acum.

Închise ochii. Lucy se așeză lângă el și-i luă mâinile într-ale ei.

— Te iubesc, spuse ea.

— Și eu te iubesc. Mai mult decât orice pe lume. Întotdeauna. Pentru totdeauna.

Lucy așteptă. El rămase cu ochii închiși.

— Te gândești la vara aceea, spuse ea.

Ochii lui rămaseră închiși.

— Când te-a vizitat Manolo Santiago…

Ira își strânse și mai tare ochii.

— Ira?

— De unde ai aflat?

— Ce?

— Că m-a vizitat.

— Din registrul tău.

— Dar… Deschise în sfârșit ochii. Nu e doar atât, nu?

— Ce vrei să spui?

— Te-a vizitat și pe tine?

— Nu.

Păru uimit de răspunsul ăsta. Lucy se decise să încerce și într-un alt fel.

— Îl mai ții minte pe Paul Copeland?

El închise din nou ochii, de parcă întrebarea asta l-ar fi durut.

— Bineînțeles.

— M-am văzut cu el, spuse ea.

Ochii lui se deschiseră brusc.

— Cum?

— Mi-a făcut o vizită.

Rămase cu gura căscată.

— Se întâmplă ceva, Ira. Cumva, după toți anii ăștia, ceva aduce totul înapoi. Și eu trebuie să aflu ce anume.

— Nu, nu trebuie să afli.

— Ba da. Ajută-mă, bine?

— De ce…? Vocea i se frânse. De ce te-a vizitat Paul Copeland?

— Pentru că voia să știe ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea. Înclină capul. Ce i-ai spus lui Manolo Santiago?

— Nimic! țipă el. Absolut nimic!

— E în regulă, Ira. Dar ascultă, trebuie să aflu…

— Nu, nu trebuie.

— Ce nu trebuie? Ce i-ai spus, Ira?

— Paul Copeland.

— Te-am auzit, Ira. Ce-i cu el?

Ochii îi păreau aproape clari.

— Vreau să-l văd.

— Bine.

— Acum. Vreau să-l văd acum.

Devenea din ce în ce mai agitat, cu fiecare secundă care trecea. Își îndulci vocea.

— O să-l sun, bine. Aș putea să-l aduc…

— Nu!

Se întoarse și începu să se holbeze la tablou. Ochii i se umplură de lacrimi. Întinse mâna spre pădure, de parcă ar fi putut dispărea în ea.

— Ira, ce s-a întâmplat?

— Singur, spuse el. Vreau să mă întâlnesc cu Paul Copeland singur.

— Nu vrei să vin și eu?

Clătină din cap, continuând să se uite la pădurea pictată.

— Ție nu pot să-ți spun lucrurile astea, Luce. Aș vrea. Dar nu pot. Paul Copeland. Spune-i să vină încoace. Singur. O să-i spun ce vrea să audă. Și apoi, poate, fantomele astea vor adormi din nou.

•

Când m-am întors la birou am avut parte de încă un șoc.

— Glenda Perez e aici, spuse Jocelyn Durels.

— Cine?

— Spune că este avocată. Dar mi-a spus că s-ar putea s-o știi mai bine ca sora lui Gil Perez.

Numele îmi dispăruse din minte. M-am năpustit în sala de așteptare și-am recunoscut-o imediat. Glenda Perez arăta la fel ca în pozele acelea de pe polița șemineului.

— Domnișoară Perez?

Se ridică și-mi strânse scurt mâna.

— Presupun că-mi acordați puțin timp.

— Da.

Glenda Perez nu mă așteptă s-o iau înainte. Intră în biroul meu cu capul sus. Am urmat-o și am închis ușa. Aș fi apăsat butonul interfonului și-aș fi spus: „Să

nu fiu întrerupt", dar mi-am dat seama că Jocelyn înțelesese deja asta din limbajul trupului meu.

I-am făcut semn să ia loc. Nu s-a așezat. Eu am ocolit biroul și m-am așezat. Glenda Perez își puse mâinile în șolduri și mă privi de sus.

— Spune-mi, domnule Copeland, îți place să amenințiți bătrânii?

— Nu, la început nu mi-a plăcut. Dar, după aceea, după ce am prins gustul, da, bine, e destul de distractiv.

Mâinile îi căzură din șolduri.

— Crezi că ești amuzant?

— De ce nu te așezi, domnișoară Perez?

— Mi-ai amenințat părinții?

— Nu. Stai așa, da. Pe tatăl dumitale. I-am spus că, dacă nu-mi spune adevărul, o să-i distrug lumea și o să îl anchetez atât pe el, cât și pe copiii lui. Dacă numești asta amenințare, atunci, da, am făcut-o.

I-am zâmbit. Se așteptase, probabil, să neg, să mă scuz, să mă apuc să-i dau explicații. Nu i-am oferit nimic din așa ceva, nu am mai pus și eu paie pe focul ei. Deschise gura, o închise, se așeză.

— Deci, hai să sărim peste partea introductivă. Fratele tău a ieșit viu din pădurea aceea acum douăzeci de ani. Vreau să știu ce s-a întâmplat.

Glenda Perez purta un costum gri, elegant. Avea ciorapi albi. Își încrucișă picioarele și încercă să pară relaxată. Nu prea îi ieșea. Am așteptat.

— Nu e adevărat. Fratele meu a fost ucis odată cu sora dumitale.

— Credeam că trecem peste partea introductivă.

Rămase tăcută, bătându-se cu un deget peste buză.

— Chiar o să-mi anchetezi familia?

— Vorbim despre uciderea surorii mele. Dumneata, domnișoară Perez, ar trebui să înțelegi lucrul ăsta.

— O să consider asta un răspuns afirmativ la întrebarea mea.

— Un „da" mare și rău.

Se mai bătu un pic peste buză. Am continuat să aștept.

— Ce-ai zice dacă ți-aș povesti o situație ipotetică?

Am întins mâinile în lături.

— Îmi plac la nebunie situațiile ipotetice.

— Să presupunem, începu Glenda Perez, că tipul ăsta mort, Manolo Santiago, ar fi într-adevăr fratele meu. Îți reamintesc că vorbim de o situație pur ipotetică.

— Bine, bine. Deci, presupunem asta. Mai departe?

— Ce crezi că ar însemna asta pentru familia mea?

— Ar însemna că m-ați mințit.

— Nu doar pe tine.

M-am lăsat pe spate.

— Pe mai cine?

— Pe toată lumea. Începu din nou să se bată peste buză. După cum știi, cele patru familii, printre care și ale noastre, au început atunci un proces. Am câștigat milioane. În noile condiții, asta ar însemna fraudă, nu-i așa? Ipotetic vorbind?

Am rămas tăcut.

— Am folosit acei bani, i-am investit, am cumpărat afaceri, din banii aceia a fost plătită școala mea, tratamentul medical al fratelui meu. Tomás ar fi fost mort sau într-un azil dacă n-am fi câștigat banii aceia. Înțelegi?

— Da.

— Și, vorbind tot ipotetic, dacă Gil ar fi fost viu și noi am fi știut asta, atunci întregul caz e bazat pe o minciună. Am putea fi amendați, ba chiar puși sub urmărire penală. Mai la obiect, forțele de poliție au investigat o crimă cvadruplă. Și-au întemeiat cazul pe ipoteza că toți cei patru adolescenți au murit. Dar, dacă Gil ar fi supraviețuit, am putea fi acuzați pentru obstrucționarea unei anchete în curs. Înțelegi?

Ne-am uitat unul la celălalt. Acum ea era cea care aștepta.

— Mai e o problemă cu situația ta ipotetică.

— Care anume?

— Patru oameni intră în pădure. Unul iese viu. Ține ascuns faptul că a rămas în viață. Cineva ar putea, pe baza acestor ipoteze, să speculeze că el ar fi ucigașul celorlalți trei.

Bătându-se peste buză:

— Pot să înțeleg de ce raționamentul tău ar lua-o în direcția aceasta.

— Dar?

— N-a făcut-o.

— Să te cred pe cuvânt în privința asta?

— Mai contează?

— Bineînțeles că da.

— Dacă fratele meu i-ar fi ucis, atunci chestia asta ar fi încheiată, nu-i așa? E mort. Nu-l mai poți învia și trimite în judecată.

— Ai dreptate.

— Mulțumesc.

— Fratele tău a ucis-o pe sora mea?

— Nu, n-a ucis-o.

— Cine a ucis-o?

Glenda Perez se ridică în picioare.

— Multă vreme n-am știut. În situația ipotetică pe care tocmai am discutat-o, eu n-am știut că fratele meu e încă în viață.

— Dar părinții tăi?

— Nu am venit aici să vorbesc despre ei.

— Dar trebuie să aflu…

— … cine a ucis-o pe sora ta. Am înțeles asta.

— Și?

— Și o să-ți mai spun un singur lucru. Și atât. O să ți-l spun cu o singură condiție.

— Care?

— Ca această situație să rămână ipotetică pentru totdeauna. Că te vei opri din a mai spune autorităților că Manolo Santiago este fratele meu. Că promiți să-i lași în pace pe părinții mei.

— Nu-ți pot promite toate astea.

Tăcere. Iată. Ajunsesem într-un impas. Glenda Perez se ridică, gata să plece.

— Ești și tu avocat. Dacă te voi ancheta, riști să fii exclusă din barou…

— Gata cu amenințările, domnule Copeland.

M-am oprit.

— Știu un singur lucru despre ceea ce i s-a întâmplat surorii tale în noaptea aceea. Dacă vrei să știi despre ce e vorba, trebuie să cădem la învoială.

— Și vei accepta doar cuvântul meu drept garanție pentru toate astea?

— Nu. Am redactat un document legal, un contract.

— Glumești!

Glenda Perez băgă mâna în buzunarul sacoului și scoase hârtiile. Le desfăcu. Era o convenție de confidențialitate. În cuprinsul ei se mai arăta că eu aveam să mă abțin de la a mai susține că Manolo Santiago este Gil Perez și de la orice acțiune în sensul ăsta, și că părinții ei aveau să fie imuni la orice măsură promovată de mine.

— Știi că o astfel de convenție este lipsită de orice forță legală.

Ridică din umeri.

— Doar de atât am fost în stare.

— N-o să spun nimic, decât dacă va fi absolut necesar s-o fac. N-am niciun interes să fac vreun rău familiei tale. De asemenea, n-o să-i mai spun nici lui York și nici altcuiva că eu cred că Manolo Santiago este fratele tău. Îți promit c-o să fac tot ce-mi stă în putință. Dar știm amândoi că doar atât pot face.

Glenda Perez ezită. Apoi împături hârtiile și le îndesă înapoi în buzunar. Se îndreptă spre ușă. Puse o mână pe clanță și se întoarse spre mine.

— Continuăm să vorbim ipotetic? mă întrebă ea.

— Da.

— Dacă fratele meu ar fi ieșit viu din pădurea aceea, n-ar fi ieșit singur.

Am simțit că mi se răcește tot trupul. Nu mai puteam vorbi. Am încercat să spun ceva, dar n-am reușit să articulez nimic. Am privit-o pe Glenda Perez în ochi. Și ea, la rândul ei, pe mine. Dădu din cap. Am văzut că avea ochii umezi. Se întoarse și apăsă pe clanță.

— Nu te juca cu mine, Glenda.

— Nu mă joc, Paul. Asta-i tot ce știu. Fratele meu a supraviețuit acelei nopți. La fel și sora ta.

33.

Ziua ceda încet în fața umbrelor nopții când Loren Muse ajunse pe locul fostei tabere.

Pe indicator scria Lake Charmaine Condominium Center. Suprafața de teren era imensă, știa asta, întinzându-se de-o parte și de alta a fluviului Delaware, care separă statele New Jersey și Pennsylvania. Lacul și cabanele erau pe partea dinspre Pennsylvania. Cea mai mare parte a pădurii era în New Jersey.

Lui Muse nu-i plăcea deloc pădurea. Îi plăceau sporturile, dar nu putea să sufere tot ce însemna „aer liber". Ura insectele și pescuitul, și drumețiile și excursiile, făcute în vederea găsirii de antichități rare, și mizeria și mersul de colo-colo, și momelile și porcii, care câștigau concursuri de frumusețe, și târgurile de țară și tot restul ce putea fi considerat rural.

Se opri lângă baraca în care stătea paznicul, îi arătă acestuia legitimația și așteptă să se ridice bariera. Care nu se ridică. Paznicul, un umflat, tipul de fost halterofil, îi duse legitimația înăuntru și ridică receptorul telefonului.

— Hei, mă grăbesc.

— Ține-ți chiloții pe tine.

— Să-mi țin chiloții…?

Fierbea de nervi.

În față, se zăreau lumini. Probabil, câteva mașini de poliție, parcate, se gândi ea. Probabil, toți polițiștii de pe o rază de optzeci de kilometri voiau să ia parte la acțiunea asta.

Paznicul închise telefonul. Rămase în cabina lui. Nu se întoarse la mașina ei.

— Hei, strigă Muse.

Nu răspunse.

— Hei, amice, cu tine vorbesc!

Se întoarse încet spre ea. La naiba! se gândi ea. Tipul era destul de tânăr. Asta era o problemă. Dacă dai de un paznic trecut de floarea vârstei, ei bine, de obicei ai de-a face cu un tip bine intenționat, plictisit, care își suplimentează și el cumva pensia. Dacă dai de o femeie? De obicei, e vorba de o mamă care lucrează pentru a-și suplimenta veniturile. Dar un tip tânăr? În șapte cazuri din zece, era vorba de tipi musculoși fără creier, care doreau să se facă polițiști. Dintr-un motiv sau altul nu reușiseră să-și vadă visul cu ochii. Fără să desconsider vreo profesie, e limpede că, dacă un tip își pune în cap, își stabilește ca țel să devină polițist și nu reușește, există adesea un motiv, și de cele mai multe ori respectivul motiv e de natură să te facă să nu-ți dorești să stai prea mult prin preajma lui.

Și ce altă modalitate mai bună de a-ți îmbunătăți viața de rahat decât să pui un investigator-șef – mai mult, un investigator-șef *femeie* – să aștepte?

— Scuză-mă! încercă ea din nou, de data asta cu o octavă mai jos.

— Nu poți intra încă, spuse el.

— De ce?

— Trebuie să aștepți.

— Ce anume?

— Pe șeriful Lowell.

— Pe șeriful Lobo?

— Lowell. El a spus să nu intre nimeni fără permisiunea lui.

Paznicul își ridică pantalonii.

— Sunt investigatorul-șef al districtului Essex, spuse Muse.

Paznicul pufni.

— Ți se pare că aici suntem în districtul Essex?

— Oamenii aceia de acolo sunt oamenii mei. Trebuie să intru.

— Ține-ți chiloții pe tine.

— Foarte bună.

— Ce anume?

— Replica asta cu chiloții. Ai folosit-o deja de două ori. Este foarte, foarte amuzantă. Aș putea s-o folosesc și eu din când în când, știi, când vreau să îmi bat joc de cineva? O să spun că de la tine am învățat-o.

El luă un ziar, ignorând-o. Ea se gândi ce-ar fi dac-ar trece cu mașina prin bariera lăsată.

— Ai pistol? îl întrebă Muse.

Lăsă ziarul jos.

— Ce?

— Pistol. Ai așa ceva? Știi, îl poți folosi dacă-ți termini replicile acide.

— Taci dracului din gură.

— Eu am unul, să știi. Uite ce e, dacă îmi deschizi poarta, te las să-l atingi.

El rămase tăcut. La naiba cu atinsul, se gândi Muse. Mai bine-l împușc direct.

Paznicul se holba la ea. Ea începu să-și scarpine obrazul, arătându-i, în același timp, și degetul mijlociu. După cum se uita la ea, își dădu seama că atinsese un punct sensibil.

— Faci pe deșteapta cu mine?

— Hei, spuse Muse, punându-și înapoi mâna pe volan, ține-ți chiloții pe tine.

Era o prostie, Muse știa asta, dar era și distractiv, în același timp. Simțea cum i se vărsa adrenalina în sânge. Era nerăbdătoare, voia să știe ce găsise Andrew Barrett. Judecând după mulțimea de girofaruri care luminau locul, sigur era vorba de ceva important.

Ca, de exemplu, un cadavru.

Trecură două minute. Muse era pe punctul de a-și scoate pistolul și de a-l forța pe paznic să-i deschidă poarta când văzu un bărbat în uniformă apropiindu-se încet de mașină. Purta o pălărie cu boruri mari și avea o insignă de șerif. Pe plăcuța pe care era trecut numele se putea citi: LOWELL.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară?

— Domnișoară? Nu ți-a spus cine sunt?

— Ăă, nu, îmi pare rău. Mi-a spus doar că…

— Sunt Loren Muse, investigatorul-șef din districtul Essex. Muse arătă spre gheretа paznicului. Tipul ăla, Bile-Mici, mi-a luat legitimația.

— Hei, cum mi-ai spus?

Șeriful Lowell oftă și-și șterse nasul cu o batistă. Avea nasul borcănat și imens. La fel îi erau și restul trăsăturilor – lungi și lăsate, de parcă cineva ar fi desenat o caricatură a lui și apoi ar fi lăsat-o să se topească în bătaia soarelui. Flutură mâna în care ținea batista spre paznic.

— Liniștește-te, Sandy.

— Sandy, repetă Muse. Se uită spre gheretă. Ăsta nu-i nume de fată?

Șeriful Lowell se uită în jos, de-a lungul nasului său imens, spre ea. Probabil, dojenitor. Nu putea să-l învinovățească pentru asta.

— Sandy, dă-mi legitimația doamnei.

Chiloțel, apoi domnișoară, acum doamnă. Muse încerca din răsputeri să-și păstreze calmul, să nu se înfurie. Era aici, la mai puțin de două ore de Newark și de New York, dar la fel de bine ar fi putut să fie și în blestematul de Mayberry.

Sandy îi dădu legitimația lui Lowell, care își șterse din nou nasul, mai tare de data asta – avea pielea atât de lăsată, încât lui Muse îi era teamă că avea să i se desprindă o bucată. Examină legitimația, oftă și spuse:

— Ar fi trebuit să-mi spui cine e, Sandy.

— Dar mi-ai spus să nu las pe nimeni să intre fără aprobarea ta.

— Și tu puteai să-mi spui la telefon despre cine e vorba, și eu aș fi lăsat-o să intre.

— Dar…

— Uite ce e, băieți, îi întrerupse Muse, faceți-mi și mie o favoare. Discutați despre comportamentul vostru pădureț la următoarea întâlnire din poiană, bine? Trebuie să ajung acolo.

— Parchează pe dreapta, spuse Lowell, fără să pară prea deranjat. O să mergem pe jos până acolo. Te conduc eu.

Lowell dădu din cap spre Sandy, care apăsă pe un buton, și bariera se ridică. Muse se scărpină din nou pe obraz, cu degetul ridicat când trecu prin dreptul gheretei. Sandy suferea în tăcere, neputincios, spre satisfacția lui Muse.

Opri mașina. Lowell veni după ea. Avea două lanterne, îi întinse ei una. Răbdarea lui Muse era pe sfârșite. Smulse lanterna și spuse:

— Bine, bine, deci încotro?

— Văd că știi cum să te porți cu oamenii, spuse el.

— Mulțumesc, domnule șerif.

— La dreapta. Haide.

Muse locuia într-un apartament de bloc, într-o clădire din cărămidă, prea standard pentru a fi cu adevărat standard, așa că nu era cea mai în măsură să-și dea cu părerea, dar pentru ochiul ei de amator această comunitate arăta ca oricare alta, cu excepția faptului că arhitectul țintise spre un stil cvasirustic, dar îl ratase în întregime. Exteriorul realizat din aluminiu era nepotrivit la cabanele acelea din bușteni, o privelițte ce arăta ridicol într-o așezare de genul ăsta, în care casele aveau numai trei etaje. Lowell părăsi drumul asfaltat și o luă pe o cărare prăfuită.

— Sandy ți-a spus să-ți ții chiloții pe tine? întrebă Lowell.

— Da.

— Nu te supăra. Cuvintele astea le spune tuturor. Chiar și bărbaților.

— El trebuie să fie cel mai amuzant tip din grupul vostru.

Muse numără șapte mașini de poliție și încă trei vehicule de urgență, de toate felurile. Toate aveau girofarurile pornite. La ce le foloseau acele girofaruri, habar n-avea. Cei ce locuiau în zonă – un amestec de bătrâni și familii tinere – se adunaseră aici, atrași de acele lumini inutile, și se uitau, de fapt, la nimic.

— Cât e de mers pe jos? întrebă Muse.

— Cam doi kilometri și ceva. Vrei să-ți și prezint zona, pe drum?

— Ce zonă să-mi prezinți?

— Zona în care au avut loc crimele. O să trecem prin locul în care am găsit unul dintre cadavre, acum douăzeci de ani.

— Te-ai ocupat de cazul acela?

— Periferic, spuse el.

— Ce înseamnă asta?

— Periferic. M-am ocupat de aspectele minore sau irelevante. M-am ocupat de partea neesențială, de periferia cazului. Deci periferic.

Muse se uită la el.

Era posibil ca Lowell să fi zâmbit, dar era greu de spus, având în vedere toate cutele pe care le avea pe față.

— Nu-i rău pentru un țărănoi pădureț, care se adună cu prietenii prin poieni, nu?

— Sunt de-a dreptul impresionată, spuse Muse.

— Poate c-ai face bine să fii mai drăguță cu mine.

— De ce?

— În primul rând, ai trimis niște oameni să caute un cadavru pe teritoriul meu, fără să mă informezi. În al doilea rând, eu conduc investigația aici. Ești venită ca oaspete, ai permisiunea să asiști din pură curtoazie profesională.

— Sper că n-ai să te joci cu mine de-a jurisdicția.

— Nu, spuse el. Dar îmi place să fac pe durul. Cum mi-a ieșit?

— Așa și așa. Deci, continuăm turul?

— Sigur.

Poteca se îngustă până când, la un moment dat, dispăru pur și simplu. Acum se cățărau pe bolovani, ocoleau trunchiuri de copaci. Muse fusese dintotdeauna mai băiețoasă. Îi plăcea să fie activă. Și – blestemat fie Flair Hickory – pantofii chiar o ajutau.

— Stai așa, spuse Lowell.

Soarele continua să apună. Profilul lui Lowell era doar o siluetă. Își scoase haina și-și suflă din nou nasul în batistă.

— Aici l-am găsit pe puștiul acela, Billingham.

Doug Billingham.

Pădurea păru că se scufundă în liniște la auzul numelui, apoi vântul începu să fluiere un cântec vechi. Muse se uită în jos. Un puști. Billingham avea doar șaptesprezece ani. Fusese găsit cu opt plăgi înjunghiate, cele mai multe făcute în timp ce se apăra. Se luptase cu atacatorul lui. Se uită la Lowell. Avea capul plecat și ochii închiși.

Muse își mai aminti ceva – o chestie din dosar. Lowell. Numele acela.

— Periferic pe dracu'! zise ea. Ai fost conducătorul investigației.

Lowell nu răspunse.

— Nu înțeleg. De ce nu mi-ai spus?

El ridică din umeri.

— Tu de ce nu mi-ai spus că-mi redeschizi cazul?

— Nu aveam de gând să-l redeschid, zău așa, nu credeam că avem ceva care să impună redeschiderea lui.

— Deci, tipii trimiși de tine să sape, spuse el, au avut, pur și simplu, noroc?

Lui Muse nu-i prea plăcea direcția pe care o lua discuția.

— La ce depărtare a fost găsită Margot Green? întrebă ea.

— Cam la opt sute de metri spre sud.

— Margot Green a fost găsită prima, nu?

— Da. Vezi, acolo, pe unde ai intrat? Căsuțele acelea? Acolo era partea din tabără destinată fetelor. Știi ce vreau să spun. Cabanele lor. Băieții stăteau mai spre sud. Fata aceea, Green, a fost găsită în apropiere.

— La cât timp după descoperirea cadavrului lui Green l-ați găsit și pe cel al puștiului Billingham?

— Treizeci și șase de ore.

— Cam mult.

— Mult teren de acoperit.

— Chiar și așa. Cadavrul era lăsat acolo, pur și simplu?

— Nu, era îngropat superficial. Probabil, tocmai din această cauză nu l-am găsit la prima cercetare. Știi cum se întâmplă. Lumea a auzit că lipsește un copil și toți au vrut s-o facă pe cetățenii model, așa că au venit aici și ne-au ajutat să

acoperim o suprafață cât mai mare de teren. Au trecut peste el. Nu și-au dat seama că e aici.

Muse se uita la pământ. Nimic deosebit. Doar o cruce mică, asemenea celor pe care le vezi pe marginea drumului, acolo unde au avut loc accidente mortale. Dar crucea era veche și aproape căzută. Pe ea nu se vedea nicio fotografie de-a lui Billingham. Nu erau vaze cu flori și nici ursulețidin pluș. Doar o cruce veche. Singur, în pădurea asta. Muse aproape că se înfioră.

— Ucigașul – probabil, știi chestiile astea – se numea Wayne Steubens. Consilier în tabără, după cum s-a descoperit ulterior. Există o grămadă de teorii despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea, dar cei mai mulți sunt de părere că Steubens a avut grijă, mai întâi, de cei doi copii dispăruți – Perez și Copeland. I-a îngropat. A început să sape un mormânt și pentru Douglas Billingham, dar atunci a fost găsită Margot Green. Așa că a tulit-o. După isteții ăia de la Quantico, îngroparea cadavrelor îl incita în egală măsură. Știi că Steubens și-a îngropat toate celelalte victime, nu? Cele făcute în celelalte state?

— Da, știu.

— Știi că două dintre victime erau încă în viață în momentul în care le-a îngropat?

Știa și asta.

— L-ai interogat vreodată pe Wayne Steubens? întrebă Muse.

— Am stat de vorbă cu toți cei din tabăra aceea.

Pronunțase aceste cuvinte încet, cu grijă. În capul lui Muse se declanșă un semnal de alarmă. Lowell continuă:

— Și da, puștiul acela, Steubens, m-a îngrozit – cel puțin așa gândesc acum. Sau poate că e doar o părere. Nici eu nu mai știu. N-am găsit nicio probă care să-l indice pe Steubens ca autor al crimelor. Practic n-am găsit nicio probă care să incrimineze pe cineva. În plus, Steubens era bogat. Familia lui a angajat un avocat. După cum îți poți imagina, tabăra și-a încheiat imediat programul. Toți copiii au plecat acasă. Steubens a fost trimis în străinătate pentru semestrul următor. Într-o școală din Elveția, cred.

Muse încă se mai uita la cruce.

— Ești gata să mergem mai departe?

Dădu din cap. Porniră din nou la drum.

— Și de când ești investigator-șef? o întrebă Lowell.

— De câteva luni.

— Și înainte de asta?

— Am lucrat la brigada de Omucideri timp de trei ani.

Își șterse din nou nasul imens.

— Munca asta nu devine niciodată mai ușoară, nu-i așa?

Întrebarea părea retorică, așa că ea își continuă drumul în tăcere.

— Nu-i vorba de grozăviile pe care le vezi, spuse el. Nici măcar de morți. Ei se duc. Nu poți face nimic pentru asta. Este vorba de ceea ce rămâne după aceea – ecoul. Pădurile astea prin care mergem acum. Unii bătrâni spun că ecoul rătăcește în pădurile astea neîncetat. Și dacă stai să te gândești la asta, chiar pare plauzibil. Puștiul ăsta, Billingham. Sunt sigur că a țipat. El a țipat, ecoul țipătului lui s-a lovit de copaci, sunetul a devenit din ce în ce mai mic, fără să dispară niciodată. E ca și cum o parte din el încă mai strigă, poate chiar și acum. Crimele au astfel de ecouri.

Muse continuă să se uite în jos, privindu-și picioarele mișcându-se pe pământ.

— Te-ai întâlnit cu vreo rudă de-a victimelor?

Se gândi la asta.

— Unul dintre ei este șeful meu.

— Paul Copeland, spuse Lowell.

— Ți-l amintești?

— După cum ți-am spus, am interogat pe toată lumea din tabăra aceea.

Semnalul de alarmă din capul lui Muse sună din nou.

— El este cel care te-a pus să faci cercetări în cazul ăsta? întrebă Lowell.

Ea nu-i răspunse.

— Crimele nu sunt corecte, continuă el. Dumnezeu are un plan anume, pune o ordine în lucruri. Și apare unul care de capul lui strică ordinea asta. Dacă rezolvi cazul, sigur, e bine, ajută. Dar e ca și cum ai mototoli o folie din aluminiu. Găsirea ucigașului ajută la netezirea ei, dar, pentru familie, aceasta nu își recapătă niciodată forma.

— Folie din aluminiu?

Lowell ridică din umeri.

— Ești un adevărat filosof, șerifule.

— Uită-te din când în când în ochii șefului tău. Chestia aia care s-a întâmplat în noaptea aceea în pădure? E încă acolo. Încă se mai aude ecoul, nu-i așa?

— Nu știu, spuse Muse.

— Iar eu nu știu dacă ar trebui să fii aici.

— De ce spui asta?

— Pentru că eu l-am interogat pe șeful tău în noaptea aceea.

Muse se opri din mers.

— Crezi că aici e un fel de conflict de interese?

— Cred că exact asta am vrut să spun.

— Paul Copeland a fost unul dintre suspecți?

— Cazul e încă deschis. Și în ciuda amestecului tău, cazul e încă al meu. Așa că n-o să-ți răspund la întrebarea asta. Dar o să-ți spun asta. Paul Copeland a mințit în declarația dată despre ce s-a întâmplat.

— Era un puști care era de serviciu în noaptea aceea. Nu știa cât de serioasă era treaba.

— Asta nu e o scuză.

— A spus adevărul mai târziu, nu?

Lowell nu răspunse.

— Am citit și eu dosarul, spuse Muse. A greșit și n-a făcut ceea ce trebuia să facă un consilier de serviciu în noaptea aceea. Vorbești despre durere, devastare. Ce zici de sentimentul de vinovăție pe care probabil că l-a simțit după chestia aceea? Sigur, îi lipsește sora lui. Dar cred că mai tare îl roade vinovăția.

— Interesant.

— Ce anume?

— Ai spus că-l roade vinovăția, zise Lowell. Ce fel de vinovăție?

Ea continuă să meargă.

— Și e curios, nu crezi?

— Ce anume? întrebă Muse.

— Că și-a părăsit postul în noaptea aceea. Vreau să spun, gândește-te și tu. El era un puști responsabil. Toată lumea a spus asta despre el. Și brusc, în noaptea în care puștii ăia din tabără s-au furișat în pădure, în noaptea în care Wayne Steubens plănuia să comită crimele acelea, Paul Copeland decide să tragă chiulul.

Muse nu spuse nimic.

— Asta, mai tânăra mea colegă, mi s-a părut întotdeauna o coincidență al dracului de mare.

Lowell zâmbi și se întoarse.

— Haide, spuse el. Se întunecă, și cred că vrei să vezi ce-a găsit prietenul tău, Barrett.

•

N-am izbucnit în plâns după plecarea Glendei Perez, dar nici mult nu mai aveam.

Am rămas în birou, singur, încremenit de uimire, fără să fiu prea sigur ce să fac, ce să gândesc, ce să simt. Trupul îmi tremura. M-am uitat la mâinile mele. Tremurau vizibil. Am făcut până și chestia aia pe care o faci atunci când te întrebi dacă visezi. Am verificat. Nu visam. Toate astea se întâmplau cu adevărat.

Camille trăia.

Sora mea ieșise din pădurea aceea. Așa cum ieșise și Gil Perez.

Am sunat-o pe Lucy pe mobil.

— Salut, spuse ea.

— N-o să-ți vină să crezi ce mi-a spus sora lui Gil Perez.

— Ce anume?

Am pus-o la curent cu ultimele noutăți. Când am ajuns la partea cu Camille ieșind din pădure, Lucy oftă surprinsă.

— O crezi? mă întrebă Lucy.

— Te referi la ce-a spus despre Camille?

— Da.

— De ce mi-ar fi spus asta, dacă n-ar fi fost adevărat?

Lucy rămase tăcută.

— Ce? Crezi că minte? Ce motiv ar avea?

— Nu știu, Paul. Dar ne lipsesc atâtea informații…

— Înțeleg asta. Dar gândește-te. Glenda Perez nu avea niciun motiv să mă mintă în legătură cu asta.

Tăcere.

— Ce s-a întâmplat, Lucy?

— Mi se pare ciudat, atâta tot. Dacă sora ta este în viață, unde mama dracului a stat tot timpul ăsta?

— Nu știu.

— Și acum ce ai de gând să faci?

M-am gândit la asta, am încercat să mă liniștesc. Era o întrebare bună. Și acum ce facem? Ce facem mai departe?

— Am stat din nou de vorbă cu tata, spuse Lucy.

— Și?

— Își amintește ceva în legătură cu noaptea aceea.

— Ce anume?

— N-a vrut să-mi spună. Mi-a zis că numai ție îți va spune.

— Mie?

— Da. Ira a spus că vrea să stea de vorbă cu tine.

— Acum?

— Dacă vrei.

— Vreau. Trec să te iau?

Lucy ezită.

— Ce s-a întâmplat?

— Ira a spus că vrea să stea de vorbă cu tine între patru ochi. Că n-o să spună nimic cu mine de față.

— Bine.

O nouă ezitare.

— Paul?

— Ce-i?

— Vino, oricum, să mă iei. O să aștept în mașină cât stați voi de vorbă.

•

Detectivii de la Omucideri, York și Dillon, stăteau în camera „de serviciu” și mâncau pizza. Camera de serviciu era, de fapt, o încăpere folosită ca spațiu comun, de întâlnire, unde aveau televizorul, aparatul video și alte asemenea.

În încăpere intră Max Reynolds.

— Ce mai faceți, băieți?

— Pizza asta e groaznică, spuse Dillon.

— Îmi pare rău.

— Suntem la New York, pentru numele lui Dumnezeu. Marele Măr[24]. Patria pizzei. Dar chestia asta are gust de gunoi.

Reynolds dădu drumul la televizor.

— Îmi pare rău că bucătăria nu se ridică la standardele tale.

— Exagerez? Dillon se întoarse spre York. Acuma, zău așa, chestia asta are gustul vomei de vagabond, nu-i așa?

— Ești la a treia felie, spuse York.

— Și probabil că asta va fi și ultima. Doar ca să-mi confirm punctul de vedere.

York se întoarse spre Max Reynolds.

— Ce noutăți ai pentru noi?

— Cred că l-am găsit pe omul vostru. Sau cel puțin i-am găsit mașina.

Dillon mușcă din nou din felia de pizza.

— Mai puțină vorbărie, mai mult spectacol.

— Două străzi mai jos de locul unde ați găsit cadavrul, pe colț, este un magazin universal, începu Reynolds. Proprietarul a tot avut probleme cu hoții, care furau din produsele expuse pe trotuar. Așa că și-a orientat camerele de supraveghere în direcția aceea.

— E coreean? întrebă Dillon.

— Cum?

— Patronul magazinului acela universal. E coreean, nu?

— Nu sunt sigur. Ce legătură are asta cu restul?

— Pun pariu pe o cutie de gogoși că e coreean. Tipul își orientează camerele de supraveghere spre trotuar pentru că un biet nenorocit i-a furat o portocală. Și după aia se apucă să urle că el plătește impozite, când, probabil, are zece angajați la negru, și că ar trebui cineva să facă ceva și să-i rezolve problema. Ca, de exemplu, poliția să ia la puricat casetele lui ieftine și cu imagini neclare pentru a-l găsi pe domnul Hoț de Fructe.

Se opri. York se uită la Max Reynolds.

— Așa, mă rog, exact, camera de supraveghere ne oferă o imagine parțială a străzii. Așa am început să caut în înregistrări mașini care să corespundă din punctul de vedere al vechimii – adică, mai vechi de treizeci de ani – și uite ce-am găsit.

Reynolds pregătise deja banda la secvența respectivă. Prin imagine trecea un Volkswagen vechi, model Broscuță. Apăsă pe butonul care oprea imaginea.

— Aia e mașina noastră? întrebă York.

---

[24] The Big Apple, în original, unul dintre numele de alint ale New Yorkului.

— Un Volkswagen Broscuță din 1971. Unul dintre experții noștri a identificat modelul după suspensiile MacPherson din partea din față și după portbagajul situat în față. Și acum, ce e mai important, tipul ăsta de mașină corespunde cu fibrele de mochetă pe care le-am găsit pe hainele domnului Santiago.

— La naiba! spuse Dillon.

— Se vede și numărul de înmatriculare? întrebă York.

— Nu. Nu avem decât o imagine din lateral. Nu se vede numărul nici măcar parțial și nici statul în care e înregistrată.

— Dar câte Broscuțe originale, galbene, se mai află în circulație? spuse York. Începem cu evidențele serviciului de înmatriculări din New York, apoi ne mutăm în New Jersey și Connecticut.

Dillon dădu din cap și începu să vorbească în timp ce mesteca asemenea unei vaci:

— Ar trebui să găsim ceva.

York se întoarse spre Reynolds.

— Altceva?

— Dillon a avut dreptate, calitatea imaginilor nu e foarte bună. Dar dacă măresc imaginea asta – apăsă un buton și o parte a imaginii se lăți pe tot ecranul – avem o imagine parțială a șoferului.

Dillon se uită la ecran, mijind ochii.

— Tipul ăsta arată ca Jerry Garcia sau cam așa ceva.

— Păr lung, cărunt, barbă lungă, căruntă, fu de acord Reynolds.

— Atât?

— Atât.

York se întoarse spre Dillon.

— Hai să începem căutările în registrul de înmatriculări. Mașina asta n-o să fie prea greu de găsit.

34.

Ecourile acuzațiilor șerifului Lowell încă se mai auzeau prin pădure.

Lowell, pe care nu-l păcălea nimeni, credea că Paul Copeland mințise în declarațiile date în legătură cu crimele acelea.

Oare mințise? Oare asta conta?

Muse se gândi la asta. Îi plăcea Cope, fără îndoială. Era un șef minunat și un procuror al dracului de bun. Dar acum cuvintele lui Lowell o aduseră cu picioarele pe pământ. Îi amintiră ceea ce știa deja: acesta era un caz de crimă. Ca toate celelalte. Investigația mergea înainte, chiar dacă se îndrepta spre șeful ei.

Fără favoritisme.

Câteva minute mai târziu, din tufișuri se auzi un zgomot. Muse îl văzu pe Andrew Barrett. Acesta mergea foarte ciudat, avea mâinile și picioarele lungi, iar când le mișca îi săreau parcă din încheieturi. Trăgea de o chestie care semăna cu un cărucior de copii. Probabil că era vorba de XRJ. Muse îl strigă. Barrett își ridică privirea, în mod evident nemulțumit de întrerupere. Când văzu despre cine era vorba, fața i se lumină.

— Salut, Muse!

— Andrew.

— Oau, ce bine-mi pare să te văd.

— A-ha, spuse ea. Ce faci?

— Cum adică, ce fac? Puse aparatul jos. Pe lângă el mergeau câțiva tineri îmbrăcați cu tricouri pe care scria John Jay – probabil studenți, presupuse ea. Caut morminte.

— Credeam c-ai găsit ceva.

— Am găsit. Este acolo, cam o sută de metri mai în față. Dar am crezut că e vorba de două cadavre, așa că mi-am spus, hei, de ce să mă culc pe lauri, înțelegi ce vreau să spun?

Muse înghiți în sec.

— Ai găsit un cadavru?

Pe fața lui Barrett se ghicea un entuziasm specific marilor prezentări de invenții.

— Muse, mașinăria asta! Oh, Doamne, e minunată! Bineînțeles, am avut și noroc. În zona asta n-a mai plouat de nu mai știu când. Cam de când, domnule șerif?

— Două, trei săptămâni, spuse Lowell.

— Vezi, asta ne-a fost de mare ajutor. Pământ uscat. Cunoști principiile de operare ale radarului pentru pământ? Am pus un emițător de 800 MHz pe

puișorul ăsta. Asta îmi permite să cercetez până la un metru douăzeci adâncime, dar e o distanță suficientă. În cea mai mare parte a timpului, se caută prea adânc. Dar foarte puțini ucigași sapă mai jos de un metru, un metru și douăzeci. O altă problemă pe care o au mașinile de genul ăsta este că nu fac distincție între obiectele de aceeași mărime. De exemplu, nu deosebesc o bucată de țeavă sau o rădăcină de ceea ce ne interesează pe noi, adică de oase. În schimb, XRJ-ul nu numai că produce imagini mult mai clare ale secțiunilor de sol cercetate, dar cu noul sistem de redare în 3D…

— Barrett? spuse Muse.

El își ridică ochelarii.

— Ce?

— Ți se pare că m-ar interesa cât negru sub unghie cum anume funcționează jucăria asta a ta?

Își ridică din nou ochelarii.

— Ăăă… ăăă…

— Mie nu-mi pasă decât că funcționează. Așa că, te rog, spune-mi ce-ai găsit, înainte să împușc pe cineva.

— Oase, Muse, spuse el zâmbind. Am găsit oase.

— Umane, nu?

— În mod sigur. De fapt, primul lucru pe care l-am găsit a fost un craniu. Atunci am oprit noi săpăturile. Acum se ocupă profesioniștii de excavație.

— Cât de vechi sunt?

— Ce, oasele?

— Nu, Barrett, stejarii ăia. Normal că oasele.

— De unde mama dracului să știu eu? Poate că medicul legist ar putea avea o idee. O găsești la excavație.

Muse trecu aproape în goană pe lângă el. Lowell se luă după ea. În față se vedeau câteva reflectoare mari, asemenea celor de pe platourile de filmare. Știa că majoritatea echipelor de săpători foloseau proiectoare puternice, chiar și atunci când săpau la lumina zilei. După cum îi spusese ei odată un tip din echipa de criminaliști, lumina puternică îi ajuta să distingă aurul de gunoaie: „Fără lumină puternică e ca și cum ai judeca frumusețea unei tipe beat fiind, într-un bar slab luminat. Poți să crezi că ai pus mâna pe ceva special, dar a doua zi de dimineață să vină să-ți dai palme.”

Lowell arătă spre o femeie atrăgătoare care purta mănuși din latex. Muse își închipui că e vorba tot de o studentă – n-avea cum să aibă mai mult de treizeci de ani. Avea părul lung, negru ca abanosul, strâns perfect la spate, asemenea unei dansatoare de flamenco.

— Ea e medicul O’Neill, spuse Lowell.

— E legistul vostru?

— Da. Știi că aici postul ăsta e ocupat prin alegeri?

— Adică se face campanie electorală și chestii de genul ăsta? Ca, de exemplu: „Bună, eu sunt medicul O'Neill. Mă pricep foarte bine la morți"?

— Ți-aș da o replică isteață, spuse Lowell, dar voi, orășenii, sunteți prea șmecheri pentru noi, ăștia mai de la țară.

Pe măsură ce se apropia, Muse constată că adjectivul „atrăgătoare" o cam nedreptățea pe doctoriță. Tara O'Neill era superbă. Muse observă și că frumusețea ei distrăgea atenția membrilor echipei de criminaliști. Nu medicul legist conduce cercetările de la locul unei crime. Poliția se ocupă de asta. Dar toți aruncau priviri furișe spre O'Neill. Muse se apropie cu pași repezi de ea.

— Sunt Loren Muse, investigatorul-șef al districtului Essex.

Femeia îi întinse o mână înmănușată.

— Tara O'Neill, medic legist.

— Ce-mi puteți spune despre cadavru?

Femeia păru precaută la început, dar Lowell dădu din cap, făcându-i semn că era în regulă.

— Dumneata l-ai trimis pe domnul Barrett aici? întrebă O'Neill.

— Da.

— Interesant tip.

— Da, știu asta.

— Oricum, mașinăria lui merge. Nu știu cum Dumnezeu a găsit oasele astea. Dar e foarte bun. Cred că a contat că au găsit mai întâi craniul. O'Neill clipi și se uită într-o parte.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Muse.

O'Neill clătină din cap.

— Am crescut în zona asta. Mă jucam pe-aici, chiar în locul ăsta. Te gândești, nu știu, te gândești că ar trebui să simți ceva, o răceală, un fior. Dar nu, n-am simțit nimic de genul ăsta.

Muse bătu ușor din picior, așteptând.

— Aveam zece ani când au dispărut adolescenții aceia. Făceam împreună cu prietenii mei drumeții în zona asta, știi? Făceam focuri de tabără. Inventam povești despre copiii aceia care n-au fost găsiți niciodată, spuneam că încă bântuie pe aici, ne urmăresc, că nu sunt chiar morți sau ceva de genul ăsta și că aveau să ne vâneze și să ne omoare. Niște prostii. Era o modalitate să-l faci pe prietenul tău să-ți dea geaca și să te ia pe după umeri.

Tara O'Neill clătină din cap și zâmbi.

— Doamnă doctor O'Neill?

— Da.

— Spuneți-mi, vă rog, ce ați găsit aici.

— Încă mai facem cercetări, dar din câte văd avem un schelet destul de complet. A fost găsit la o adâncime de un metru. Va trebui să examinez oasele în laborator pentru o identificare mai completă.

— Ce-mi puteți spune acum?

— Veniți încoace.

O conduse pe Muse de cealaltă parte a digului. Oasele erau etichetate și aranjate pe un covoraș albastru.

— Haine nu ați găsit? spuse Muse.

— Nu, niciuna.

— S-au dezintegrat între timp sau cadavrul a fost îngropat fără haine pe el?

— Deocamdată nu pot spune nimic sigur. Dar cum n-am găsit nici monede și nici bijuterii, nici nasturi, nici vreun fermoar, nici măcar încălțăminte – de obicei, astea rezistă perioade foarte îndelungate de timp – părerea mea e că a fost îngropat fără haine.

Muse se uită la craniul cafeniu.

— Cauza morții?

— E prea devreme să mă pronunț. Dar sunt câteva lucruri de care pot fi sigură.

— Cum ar fi?

— Oasele sunt într-o formă destul de proastă. N-au fost îngropate prea adânc, și sunt aici de multă vreme.

— De cât de mult timp?

— E greu de spus. Am fost anul trecut la un seminar dedicat mostrelor de sol prelevate de la locul unei crime. Poți să-ți dai seama după modul în care e deranjat pământul de cât timp a fost săpată groapa. Dar e o constatare preliminară.

— Măcar ceva? O presupunere, orice?

— Oasele sunt aici de ceva vreme. Cea mai corectă estimare a mea – de cel puțin cincisprezece ani. Pe scurt – ca să răspund și întrebării tale nerostite – este posibil, chiar foarte posibil, să fie îngropate în aceeași perioadă în care au avut loc crimele din pădurea asta, acum douăzeci de ani.

Muse înghiți în sec și puse adevărata întrebare care-o frământa încă de la început.

— Ați putea să-mi precizați sexul cadavrului? Îmi puteți spune dacă oasele aparțin unei femei sau unui bărbat?

O voce groasă o întrerupse:

— Ăăă, doamnă doctor?

Era unul dintre criminaliști, purta chiar și o geacă de serviciu pe care scria chestia asta. Era un tip solid, cu o barbă deasă și cu o burtă destul de mare. În mână avea o lopată scurtă și răsufla greu, semn că era de mult ieșit din forma necesară pentru o astfel de muncă fizică.

— Ce s-a întâmplat, Terry? întrebă O'Neill.

— Cred că le-am găsit pe toate.

— Vreți să încheiați.

— Da, cred că pentru seara asta, cel puțin. Poate mai venim și mâine, să mai căutăm. Dar am vrea să transportăm acum rămășițele, dacă ne dați voie.

— Lăsați-mă două minute, spuse O'Neill.

Terry dădu din cap și le lăsă singure. Tara O'Neill rămase cu privirea la oase.

— Aveți unele cunoștințe despre scheletul uman, doamnă investigator Muse?

— Câte ceva, da.

— Fără o examinare minuțioasă e destul de dificil să faci diferența dintre scheletul unui bărbat și cel al unei femei. Unul dintre criteriile folosite este mărimea și densitatea oaselor. Cele ale bărbatului au tendința să fie mai groase și mai mari, bineînțeles. Uneori, și înălțimea victimei ne ajută – bărbații sunt mai înalți. Dar lucrurile de genul ăsta nu sunt întotdeauna foarte exacte.

— Vreți să îmi spuneți că nu știți?

O'Neill zâmbi.

— Nu spun deloc asta. Lăsați-mă să vă arăt.

Tara O'Neill se lăsă pe vine. Muse o imită. O'Neill avea o lanternă mică în mână, de genul celor care aruncă o rază subțire și puternică.

— Am spus „destul de dificil". Nu imposibil. Uitați-vă.

Îndreptă raza lanternei spre craniu.

— Știți la ce ne uităm acum?

— Nu, spuse Muse.

— În primul rând, oasele par a fi mai degrabă mici. În al doilea rând, uitați-vă acolo, în locul unde au fost sprâncenele.

— Așa.

— Termenul științific pentru bucata aceea este creasta supraorbitală. Este mai pronunțată la bărbați. Femeile au frunțile foarte verticale. Acum, craniul acesta este foarte tocit, dar se poate vedea că respectiva creastă nu este pronunțată. Dar adevăratul indiciu – ce vreau să vă arăt – se află în zona pelviană, mai exact în cavitatea pelviană.

Mută raza lanternei.

— Vedeți acolo?

— Da, văd. Așa cred. Și?

— E destul de largă.

— Și asta ce înseamnă?

Tara O'Neill stinse lanterna.

— Înseamnă, spuse O'Neill, ridicându-se în picioare, că victima dumneavoastră este de rasă albă, în jur de un metru șaizeci și cinci înălțime – cam de înălțimea lui Camille Copeland, apropo – și, da, femeie.

•

Dillon spuse:

— N-o să-ți vină să crezi.

York ridică privirea.

— Ce?

— Am găsit ceva despre Volkswagenul acela în baza de date computerizată. Nu sunt decât paisprezece mașini de genul ăsta în cele trei state din zonă. Dar asta e chiar culmea. Unul dintre ele e înregistrat pe numele unui anume Ira Silverstein. Îți spune ceva numele ăsta?

— Nu e tipul care avea tabăra aceea?

— Chiar el.

— Vrei să spui că e posibil ca tipul ăla, Copeland, să aibă dreptate?

— Am adresa unde-l putem găsi pe acest Ira Silverstein, spuse Dillon. E un fel de sanatoriu.

— Și ce mai așteptăm? spuse York. Hai să ne mișcăm fundurile.

35.

În momentul în care Lucy se urcă în mașină, am apăsat butonul CD-player-ului. Începu melodia lui Bruce, „Back in Your Arms”. Zâmbi.

— Ai pus-o deja pe un CD?

— Da.

— Îți place?

— Foarte mult. Am mai pus și alte piese pe CD. O înregistrare pirat dintr-un concert solo de-al lui Springsteen, „Drive All Night”.

— Melodia aia mă face de fiecare dată să plâng.

— Toate melodiile te fac să plângi.

— Nu și „Super Freak” a lui Rick James.

— Ai dreptate.

— Și nici „Promiscuous”. Nici aceea nu mă face să plâng.

— Nici când Nelly cântă „Is your game MVP like Steve Nash?”[25]

— Doamne, mă cunoști atât de bine!

Am zâmbit.

— Pari foarte calm pentru un tip care tocmai a aflat că e posibil ca sora lui moartă să fie încă în viață.

— Compartimentez.

— Cuvântul ăsta chiar există?

— Asta fac. Așez lucrurile în cutii diferite. Așa reușesc să supraviețuiesc tuturor acestor nebunii. Pur și simplu, am pus informația asta deoparte pentru o vreme.

— Compartimentarea, spuse Lucy.

— Exact.

— Noi, specialiștii în psihologie și psihiatrie, avem un alt termen pentru compartimentarea asta, spuse Lucy. Îi spunem „Negare Majoră”.

— Spune-i cum vrei. Am o presimțire, Luce. O s-o găsim pe Camille. Și o să fie bine.

— Noi, psihologii, avem un termen și pentru asta. Se numește „Iluzii sau chiar idei bolnave”.

Am mai mers o bucată de drum.

— Ce-ar putea tatăl tău să-și amintească acum, după atâta vreme?

---

[25] Jucătorul cel mai bun din jocul tău e asemenea lui Steve Nash? – traducere literală. Steve Nash a câștigat titlul de MVP – *most valuable player* – cel mai bun jucător – în NBA All Star Game doi ani la rând, în sezoanele 2004-2005 și 2005-2006.

— Nu știu. Dar știm că Gil Perez l-a vizitat. Părerea mea e că vizita aceea a răscolit ceva în capul lui Ira. Nu știu ce. S-ar putea să nu fie vorba de ceva important. Nu se simte prea bine. Ar putea fi vorba de ceva ce și-a imaginat sau de vreo invenție de-a lui.

Am parcat chiar lângă Volkswagenul Broscuță al lui Ira. Era ciudat să văd mașina aceea din nou. Ar fi trebuit să mă poarte cumva înapoi în timp. O conducea tot timpul prin tabără. Își scotea capul pe geam și zâmbea și făcea tot felul de comisioane. Îi lăsa pe copii să o decoreze și pretindea că merge în fruntea unei parade. Dar în momentele astea vechiul Volkswagen nu-mi spunea nimic.

Compartimentarea mea începea să cedeze.

Pentru că acum începusem să sper.

Speram că aveam să-mi găsesc, în sfârșit, sora. Speram că interacționam cu adevărat cu o femeie de la moartea lui Jane, că puteam să-mi simt inima bătând la unison cu inima altei persoane.

Am încercat să mă pun în gardă. Am încercat să-mi amintesc că speranța era cea mai crudă dintre toate amantele posibile, că îți putea strivi sufletul ca pe un pahar de plastic. Dar, în momentul ăsta, nu voiam să mă gândesc la asta. Doream să sper, să mă agăț de speranța aceea și să o las să mă facă să mă simt mai ușor, măcar pentru scurtă vreme.

M-am uitat la Lucy. Zâmbea, și am simțit că zâmbetul ei îmi spintecă pieptul. Trecuse atât de multă vreme de când simțisem așa ceva, de când simțisem amețeala asta plăcută. Apoi, m-am surprins chiar și pe mine. Am întins amândouă brațele și i-am luat fața în mâini. Zâmbetul i s-a topit. Ochii ei îi căutau pe-ai mei. I-am lăsat capul într-o parte și am sărutat-o atât de ușor, încât aproape că m-a durut. Am simțit o descărcare electrică. Am auzit-o oftând surprinsă. M-a sărutat la rândul ei.

Am simțit cum mă rupe în bucăți de fericire.

Lucy și-a lăsat capul pe pieptul meu. Am auzit-o suspinând ușor. Am lăsat-o. Am mângâiat-o pe păr și m-am luptat cu vârtejul care amenința să mă cuprindă. Nu știu cât am stat așa. Poate că au trecut cincisprezece minute, poate doar cinci. Pur și simplu, nu știu.

— Ar fi mai bine să te duci, spuse ea.

— Rămâi aici?

— Ira mi-a spus foarte clar. Doar tu, singur. Eu o să mă duc, probabil, să-i pornesc mașina, să-i mai încarc bateria.

N-am mai sărutat-o. Am ieșit din mașină și aproape că am plutit pe alee. Întregul ansamblu era liniștit și plin de verdeață. Conacul era din cărămidă, construit în stil georgian, bănuiam eu, aproape perfect rectangular, cu niște coloane albe în față. Îmi amintea de o casă simandicoasă de confrerie.

La recepție era o femeie. I-am spus numele. Mi-a cerut să semnez în registru. Am semnat. A dat un telefon și a vorbit ceva în șoaptă. Am așteptat, ascultând versiunea instrumentală a unei melodii de Neil Sedaka[26], care semăna cu toate melodiile de genul celor care se aud prin clădirile publice sau supermarketuri.

O femeie cu părul roșcat, îmbrăcată cu haine civile, veni să îmi vorbească. Arăta ca o asistentă care nu voia să pară o asistentă.

— Eu sunt Rebecca, spuse ea.

— Paul Copeland.

— Vă conduc la domnul Silverstein.

— Mulțumesc.

Mă așteptam să mă conducă pe un coridor, dar am ieșit pe ușa din spate a clădirii. Grădinile stabilimentului erau foarte bine întreținute. Era cam devreme pentru luminile de grădină, dar acestea erau aprinse. Un gard viu, des, înconjura ansamblul asemenea unor câini de pază.

L-am recunoscut imediat pe Ira Silverstein.

Se schimbase, dar, în același timp, parcă rămăsese același. Cunoașteți genul ăsta de oameni, îmbătrânesc, încărunțesc, se lățesc, se îngrașă, și, cu toate astea, rămân exact la fel. Așa era și cu Ira.

— Ira?

Nimeni nu folosea numele ăsta în tabără. Toți adulții erau Mătuși și Unchi, dar nici nu mai puteam să-l strig „Unchiul Ira”.

Purta un poncho – ultima oară văzusem un astfel de articol de îmbrăcăminte într-un documentar despre Woodstock. În picioare, avea o pereche de sandale. Ira se ridică încet și întinse mâinile spre mine. Așa era și în tabără. Toată lumea se îmbrățișa. Toată lumea iubea pe toată lumea. Era o atmosferă foarte hippie. L-am lăsat să mă îmbrățișeze. M-a strâns tare în brațe, cu toată puterea. I-am simțit barba pe obraz.

Mi-a dat drumul și i-a spus lui Rebecca:

— Lasă-ne singuri.

Rebecca s-a întors. Ira m-a condus spre o băncuță din ciment și lemn verde, de genul celor care sunt în parcuri. Ne-am așezat.

— Nu te-ai schimbat deloc, Cope, spuse el.

Ținea minte porecla mea.

— Nici dumneata.

— Ai crede că anii ăștia duri care au trecut peste noi ar fi trebuit să lase urme mai adânci pe fețele noastre, nu?

— Presupun, Ira.

— Și, cu ce te ocupi acum?

— Sunt procuror districtual.

---

[26] Compozitor și cântăreț american de succes, faimos în anii ’60 și ’70.

— Zău?

— Da.

Se încruntă.

— Asta e parte din administrația publică.

Același Ira.

— Nu-i pun sub acuzare pe protestatarii antirăzboi, l-am asigurat eu. Mă ocup de ucigași și violatori. Oameni de genul ăsta.

Miji ochii.

— De asta ai venit aici?

— Poftim?

— Încerci să găsești ucigași și violatori?

Nu știam ce să înțeleg din asta, așa că am procedat instinctiv.

— Într-un fel, da. Încerc să aflu ce s-a întâmplat în noaptea aceea în pădure.

Ochii lui Ira se închiseră.

— Lucy mi-a spus că vrei să mă vezi.

— Da.

— De ce?

— Vreau să știu de ce te-ai întors.

— N-am plecat nicăieri.

— Să știi că i-ai frânt inima lui Lucy.

— I-am scris. Am încercat să o sun. N-a vrut să mă caute.

— Chiar și așa. A suferit foarte mult.

— N-am vrut s-o rănesc.

— Și deci, de ce te-ai întors acum?

— Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu sora mea.

— A fost ucisă. Asemenea celorlalți.

— Nu, n-a fost ucisă.

A rămas tăcut. M-am decis să insist puțin.

— Știi asta, Ira. Gil Perez a venit aici, nu-i așa?

Ira plescăi din buze.

— Uscat.

— Cum?

— Sunt uscat. Aveam un prieten din Cairns. Asta vine undeva, în Australia. Cel mai tare tip pe care l-am cunoscut vreodată. Obișnuia să-mi spună: „Omul nu e cămilă, amice”. Era stilul lui de a cere ceva de băut. Ira rânji.

— Nu cred că putem face rost de ceva de băut aici, Ira.

— Oh, știu. N-am fost niciodată cine știe ce băutor, oricum. Eu aveam o slăbiciune pentru ceea ce acum se cheamă „droguri recreaționale”. Dar mă

refeream la apă. Au niște apă minerală Poland Spring[27] în frigiderul ăla. Știai că apa minerală Poland Spring vine direct din Maine?

Râse. Nu l-am corectat în privința acelei vechi reclame de la radio. Se ridică și merse împleticit spre dreapta. L-am urmat. Acolo era un frigider – mai degrabă o ladă frigorifică – cu emblema celor de la New York Rangers pe el. Ira ridică capacul, scoase o sticlă cu apă, mi-o dădu, își luă și el una. Răsuci dopul de plastic și bău cu poftă. Apa i se prelingea pe față, transformând albul bărbii într-un gri-închis.

— Ahhhh, spuse el după ce termină.

Am încercat să-l readuc la subiect.

— I-ai spus lui Lucy că vrei să mă vezi.

— Da.

— De ce?

— Pentru că ești aici.

Am așteptat să continue.

— Sunt aici, spusei eu încet, pentru că ai cerut să mă vezi.

— Nu *aici.* Aici, adică înapoi în viețile noastre.

— Ți-am spus. Încerc să aflu…

— De ce acum?

Din nou întrebarea aceea.

— Pentru că Gil Perez n-a murit în noaptea aceea. S-a întors. Te-a vizitat, nu-i așa?

Privirea lui Ira era pierdută undeva, într-un punct aflat la kilometri distanță. Începu să meargă. L-am prins din urmă.

— A fost aici, Ira?

— N-a folosit numele acela, spuse el.

Continua să meargă. Am observat că șchiopăta.

Fața îi era schimonosită de durere.

— Te simți bine?

— Trebuie să merg.

— Unde?

— Sunt poteci. În pădure. Haide.

— Ira, n-am venit aici să…

— A spus că-l cheamă Manolo și nu mai știu cum. Dar știam cine e. Micul Gilly Perez. Îl mai ții minte? De pe vremea aceea, vreau să spun?

— Da.

Ira clătină din cap.

— Un băiat de treabă. Dar așa de ușor de manipulat.

— Ce voia de la tine?

---

[27] Izvorul Poloniei.

— Nu mi-a spus cine era. Nu la început, cel puțin. Nu arăta chiar la fel ca pe vremea aceea, dar gesturile lui parcă erau aceleași, știi? Poți să ascunzi anumite lucruri. Poți să te îngrași. Dar Gil era un pic sâsâit. Și se mișca la fel. De parcă tot timpul era în gardă. Știi ce vreau să spun?

— Da.

Crezusem că erau garduri de jur împrejurul curții, dar nu erau. Ira se strecură printr-o breșă făcută în gardul viu. L-am urmat. În fața noastră era un deal împădurit. Ira începu să urce pe potecă.

— Ai voie să ieși?

— Bineînțeles. Sunt aici de bunăvoie. Pot să vin și să plec când poftesc.

A continuat să meargă.

— Ce-a vrut Gil să-ți spună?

— Voia să știe ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Nu știa?

— Știa câte ceva. Voia să afle mai multe.

— Nu înțeleg.

— Nici nu trebuie să înțelegi.

— Ba da, Ira, trebuie.

— S-a terminat. Wayne e în pușcărie.

— Wayne nu l-a ucis pe Gil Perez.

— Eu credeam că l-a ucis.

N-am prea înțeles ultima frază. Începuse să se miște mai rapid, șchiopătând. Durerea îi era evidentă. Voiam să-i strig să se oprească, dar și gura i se mișca.

— Gil a spus ceva de sora mea?

Se opri pentru un moment. Zâmbetul îi era trist.

— Camille.

— Da.

— Biata de ea.

— A spus ceva de ea?

— L-am iubit pe tatăl tău, să știi. Un om atât de drăguț, atât de încercat de viață.

— Gil a spus ceva despre ce i s-a întâmplat surorii mele?

— Biata Camille.

— Da, Camille. A spus ceva de ea?

Ira începu din nou să urce.

— Atât de mult sânge în noaptea aceea…

— Te rog, Ira, trebuie să te concentrezi. Gil a spus ceva despre Camille?

— Nu.

— Atunci ce-a vrut?

— Același lucru ca și tine.

— Adică?

Se întoarse.

— Răspunsuri.

— La ce întrebări?

— Aceleași întrebări, ca și ale tale. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Nu a înțeles, Cope. S-a terminat. Sunt morți. Ucigașul e în pușcărie. Ar trebui să lași morții să se odihnească.

— Gil n-a fost mort.

— Până în ziua aceea, în ziua care m-a vizitat, a fost. Înțelegi?

— Nu.

— S-a terminat. Morții s-au dus. Cei vii sunt în siguranță.

Am întins mâna și l-am apucat de braț.

— Ira, ce ți-a spus Gil Perez?

— Nu înțelegi.

Ne-am oprit. Ira s-a uitat în vale. I-am urmărit privirea. Acum nu se mai vedea decât acoperișul casei. Eram în inima pădurii. Amândoi respiram greu, mai greu decât ar fi trebuit. Ira era palid la față.

— Trebuie să rămână îngropat.

— Ce anume?

— Asta i-am spus lui Gil. S-a terminat. Mergi mai departe. S-a întâmplat atât de demult. Era mort. Acum nu mai era. Dar ar fi trebuit să fie.

— Ira, ascultă-mă. Ce ți-a spus Gil?

— N-ai de gând să lași baltă chestia asta, nu?

— Nu. N-am de gând s-o las baltă.

Ira dădu din cap. Părea foarte trist. Apoi a băgat mâna sub poncho și a scos un pistol, l-a îndreptat spre mine și, fără să mai spună niciun cuvânt, m-a împușcat.

36.

— Aici avem o problemă.

Șeriful Lowell își șterse nasul cu o batistă atât de mare, încât putea înlocui fără probleme mantia unui clovn. Secția lui era mai modernă decât se așteptase Muse, dar așteptările ei nu fuseseră foarte mari. Clădirea era nouă, interiorul era aranjat modern, curățel, cu compartimente și computere. Mult alb și nuanțe de gri.

— Aici avem un cadavru, replică Muse.

— Nu asta am vrut să spun. Făcu un gest spre cana din mâna ei. Cum e cafeaua?

— Sincer, excelentă.

— Până nu demult era de tot rahatul. Unii o făceau prea tare, alții prea slabă. Rămânea în filtru cu zilele. Și apoi, anul trecut, unul dintre bravii cetățeni ai acestui oraș a donat o mașină de cafea care folosește plicuri de cafea. Ai folosit vreodată plicuri de cafea?

— Domnule șerif?

— Da?

— E cumva asta una dintre încercările dumitale de a mă vrăji cu farmecul ăsta rustic?

Lowell rânji.

— Un pic.

— Consideră-mă vrăjită. Care e problema noastră?

— Tocmai am găsit un cadavru care stă îngropat în pădure de o grămadă de timp, după primele estimări. Știm trei lucruri: albă, femeie, un metru și șaizeci și cinci înălțime. Asta-i tot ce știm acum. Am căutat deja în arhivă. Nu există fete dispărute care să se potrivească acestei descrieri pe o rază de optzeci de kilometri.

— Știm amândoi cine este, spuse Muse.

— Nu, deocamdată nu știm.

— Ce crezi, că o altă fată de un metru șaizeci și cinci a fost ucisă în tabăra aceea cam în aceeași perioadă, și îngropată în apropierea celorlalte două cadavre?

— N-am spus asta.

— Atunci ce-ai spus?

— Că nu avem o identitate sigură a victimei. Doctorița O'Neill se ocupă de asta. Am cerut să ne fie trimise amprentele dentare ale lui Camille Copeland. Ar

trebui să avem o certitudine într-o zi sau două. Nu e nicio grabă. Mai avem și alte cazuri.

— Nicio grabă?

— Asta am spus.

— Atunci nu înțeleg.

— Vezi tu, aici eu trebuie să încep să mă întreb, investigator Muse, ce ești tu în primul și-n primul rând? Ești polițistă sau ești implicată politic?

— Ce mama dracului vrea să însemne asta?

— Ești investigatorul-șef al districtului, spuse Lowell. Acum, aș vrea să cred că o persoană, mai ales o doamnă de vârsta ta, a ajuns în poziția asta datorită talentului și calităților sale. Dar, în același timp, sunt un om cu picioarele pe pământ. Sunt familiarizat cu favoritismele, cu învârtelile, cu pupatul în fund. Așa că întreb…

— L-am meritat.

— Sunt sigur că l-ai meritat.

Muse clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să mă justific în fața dumitale.

— Dar, din păcate, draga mea, trebuie s-o faci. Pentru că acum, dacă ăsta era cazul tău și apăream eu, iar tu ai fi știut că o să dau fuga acasă și o să torn totul șefului meu – care este implicat, ca să nu spunem mai mult, în povestea asta – ce-ai fi făcut?

— Crezi că aș putea să-i mușamalizez eventuala implicare?

Lowell ridică din umeri.

— Te întreb din nou, dacă eu aș fi fost ajutorul de șerif, dacă șeriful mi-ar fi dat slujba asta, iar șeriful ar fi fost implicat în cazul de crimă instrumentat de tine, tu ce-ai crede?

Muse se lăsă pe spate.

— Mi se pare corect, spuse ea. Deci, ce-aș putea să fac pentru a te convinge?

— Ai putea să mă lași să identific cadavrul.

— Nu vrei ca Paul Copeland să afle că am găsit ce-am găsit?

— A așteptat douăzeci de ani. Ce mai contează o zi sau două?

Muse înțelese unde voia să ajungă cu asta.

— Vreau să fac ceea ce trebuie pentru ca investigația să meargă bine, spuse ea, dar nu-mi prea place să mint un om în care am încredere și care-mi place.

— Viața e dură, investigator Muse.

Se încruntă.

— Și mai vreau ceva, continuă Lowell. Vreau să-mi spui de ce era tipul ăla, Barrett, în pădure cu jucărioara aia a lui, căutând cadavre.

— Ți-am spus. Voiau să-și testeze mașinăria pe teren.

— Lucrezi în Newark, statul New Jersey. Vrei să-mi spui că în zona aceea nu există niciun presupus mormânt unde puteai să-l trimiți?

Avea dreptate, bineînțeles. Era momentul să spună adevărul.

— A fost găsit un bărbat ucis în New York City, spuse Muse. Șeful meu crede că e Gil Perez.

Lowell rămase cu gura căscată.

— Poftim?

Era pe punctul să înceapă să-i explice cum stăteau lucrurile, când Tara O'Neill se năpusti în încăpere. Lowell păru iritat de această întrerupere, dar își păstră un ton neutru al vocii.

— Ce s-a întâmplat, Tara?

— Am găsit ceva la cadavrul acela, spuse ea. Cred că-i vorba de ceva important.

•

După ce Cope ieșise din mașină, Lucy rămăsese încă pe puțin cinci minute fără ca pe buzele ei să apară vreo urmă de zâmbet. Încă se mai simțea transportată de sărutul lui. Nu mai simțise niciodată ceva de genul ăsta, cum mâinile lui mari îi cuprinseseră fața, cum se uitase la ea… Era de parcă inima ei nu numai că începuse să bată din nou, dar își luase și zborul.

Era minunat. Era înspăimântător.

Se uită prin colecția lui de CD-uri, alese unul cu Ben Folds și puse melodia „Brick". Nu știuse niciodată sigur despre ce era cântecul acela – despre o supradoză de droguri, despre un avort, despre o prăbușire nervoasă – dar, la sfârșit, se spunea că femeia este o cărămidă, care-l trage la fiind.

Muzica tristă era mai bună decât băutura, presupuse ea. Dar nu cu mult mai bună.

Opri motorul și văzu o mașină verde, un Ford cu numere de New York, care opri în fața clădirii. Mașina oprise chiar sub semnul de „Parcarea Interzisă". Din ea coborâră doi bărbați – unul înalt, unul pătrățos – care intrară înăuntru. Lucy nu știa ce să înțeleagă din asta. Probabil că nu era nimic important.

Cheia de la Broscuța lui Ira era în geanta ei. Răscoli prin poșetă și o găsi într-un final. Băgă o bucată de gumă în gură. Dacă Cope o săruta din nou, n-avea să lase respirația urât mirositoare să-i stea în cale.

Se întrebă ce oare avea să-i spună Ira lui Cope. Se întrebă ce-și mai amintea, de fapt, Ira. Nu vorbiseră niciodată despre noaptea aceea, ca de la tată la fiică. Nici măcar o singură dată. Ar fi trebuit să o facă. Poate că asta ar fi schimbat totul. Sau poate că n-ar fi schimbat nimic. Morții ar fi rămas morți, viii tot vii. Nu era cea mai profundă constatare, dar asta era.

Coborî din mașină și o luă spre vechiul Volkswagen. Luă cheia în mână și o îndreptă spre mașină. Ciudate mai sunt gesturile astea reflexe. În ziua de astăzi nicio mașină nu se mai descuie cu cheia. Toate au telecomandă. Bineînțeles, Broscuța nu avea așa ceva. Băgă cheia în broasca portierei de pe partea șoferului

și o întoarse. Yala era ruginită, trebui să răsucească cu putere, dar reuși până la urmă să o descuie.

Se gândi la modul în care își trăise viața, la greșelile pe care le făcuse. Ar fi stat de vorbă cu Cope despre senzația pe care o avusese în noaptea aceea, senzația că fusese împinsă la vale, că se rostogolea și că nu știa cum să se oprească. Era adevărat. De-a lungul anilor, el încercase să dea de ea, dar ea rămăsese ascunsă. Poate că ar fi trebuit să ia legătura cu el mai devreme. Poate că ar fi trebuit să treacă imediat peste ce se petrecuse în noaptea aceea. În loc să îngroape acele întâmplări. Refuzi să le înfrunți, îți e teamă de o eventuală confruntare, așa că găsești modalități de a te ascunde – Lucy o alesese pe cea mai simplă, pe fundul unei sticle. Oamenii nu aleg alcoolul ca pe o scăpare.

Îl folosesc pentru a se ascunde.

Se strecură în scaunul șoferului și își dădu imediat seama că ceva era în neregulă.

Primul indiciu pe care-l văzu se afla pe podeaua din fața scaunului pasagerului. Se uită în jos și se încruntă.

O cutie de suc.

O cutie de cola fără zahăr, mai exact.

O luă de jos. Încă mai era puțin lichid în ea. Se gândi la asta. Cât trecuse de când se urcase ultima oară în Broscuță? Cel puțin trei, patru săptămâni. Atunci cutia nu fusese în mașină. Sau, dacă fusese, ea nu o văzuse. Era și asta o posibilitate.

Atunci a izbit-o mirosul.

Își aminti ceva ce se întâmplase în pădurea de lângă tabără pe vremea când avea doar doisprezece ani. Ira o luase la o plimbare. Auziseră împușcături și pe Ira îl apucase o criză. Vânătorii le invadaseră terenul. Îi găsise și începuse să țipe la ei că erau pe o proprietate privată. Unul dintre vânători începuse și el să țipe. Se apropiase de ei, împingându-l pe Ira în piept, și Lucy își amintea că mirosea oribil.

Același miros îl simțea și acum.

Lucy se întoarse și se uită pe bancheta din spate.

Pe podea era sânge.

Și atunci auzi în depărtare un foc de armă.

•

Rămășițele scheletului erau întinse pe o masă argintie prevăzută cu găurele mici. Găurile făceau ca masa să fie curățată mai ușor, cu furtunul. Podeaua era acoperită cu gresie și înclinată spre o gură de canalizare situată în centru, asemenea sălii dușurilor de la o sală de sport, făcând astfel mai ușoară curățirea. Muse nu voia să se gândească la resturile care rămâneau în astfel de scurgeri și ce se folosea pentru a le îndepărta, dacă se folosea un produs obișnuit sau ceva mai puternic.

Lowell stătea de o parte a mesei, Muse de cealaltă, împreună cu Tara O'Neill.

— Deci, ce s-a întâmplat?

— În primul rând, ne lipsesc niște oase. O să mă întorc la locul excavației și o să mai caut. Chestii mici, nimic important. E un lucru normal într-un astfel de caz. Tocmai eram pe punctul de a face niște teste cu raze X, să verific centrii de osificare, mai ales din clavicule.

— Ce-am putea afla așa?

— Putem să ne facem o idee în ceea ce privește vârsta. Oasele se opresc din creștere pe măsură ce îmbătrânim. Ultimul loc de osificare e aici, sus, cam unde se întâlnește clavicula cu sternul. Procesul de creștere se încheie în jurul vârstei de douăzeci și unu de ani. Dar asta nu e important acum.

Lowell se uită la Muse, care ridică din umeri.

— Deci, care-i marea descoperire pe care ai făcut-o?

— Asta.

O'Neill arătă spre pelvis.

— Mi-ați mai arătat asta, spuse Muse. Asta e dovada că scheletul aparține unei femei.

— Ei bine, da. Pelvisul e mai larg, așa cum am mai spus. În plus, mai avem și o creastă mai puțin proeminentă și o densitate mai mică a oaselor – toate indică faptul că este vorba de o femeie. Nu există îndoială cu privire la acest lucru. Privim scheletul unei femei.

— Dar ce vrei să ne arăți?

— Osul pelvian.

— Ce-i cu el?

— Vedeți, aici? Noi îi spunem la asta perforarea – sau, mai corect, concavizarea oaselor pelviene.

— Bine.

— Cartilajele țin oasele laolaltă. Asta face parte din anatomia elementară. Probabil că știți chestia asta. În general, când spunem cartilaje ne gândim la coate sau la genunchi. Sunt elastice. Se întind. Dar vedeți asta? Semnele de pe suprafața oaselor pelviene? Acestea s-au format pe suprafața cartilaginoasă când oasele s-au apropiat, apoi s-au depărtat.

O'Neill își ridică privirea spre ei. Fața îi radia.

— Mă urmăriți?

— Nu, spuse Muse.

— Aceste perforații apar când cartilajul este supus unei presiuni mari. Când oasele pelviene se separă.

Muse se uită la Lowell. Lowell ridică din umeri.

— Și asta ce înseamnă? își încercă Muse norocul.

— Asta înseamnă că la un moment dat în viața femeii acesteia oase s-au separat. Și asta înseamnă, doamnă investigator Muse, că victima dumneavoastră a născut.

37.

Lumea nu pare că își încetinește mersul atunci când vezi o armă îndreptată spre tine.

Din contră, parcă accelerează. Când Ira a îndreptat pistolul spre mine, mă așteptam să am timp să reacționez. Am început să ridic mâinile, cea mai primitivă demonstrație de pasivitate. Am început să deschid gura, să încerc să scap cu vorba bună din această situație, să-i spun că aveam să-i fac pe plac, să cooperez. Inima a început să-mi bată mai tare, respirația mi s-a oprit, iar ochii nu mai puteau vedea decât pistolul, doar gaura neagră a țevii, o imensă gaură neagră care era acum îndreptată spre mine.

Dar n-am avut timp pentru toate astea. N-am avut timp să-l întreb pe Ira de ce vrea să mă împuște. N-am avut timp să-l întreb ce se întâmplase cu sora mea, dacă era moartă sau dacă trăia, cum reușise Gil să iasă viu din pădure în noaptea aceea, dacă Wayne Steubens avea sau nu vreun amestec în toată povestea. N-am avut timp să-i spun lui Ira că avea dreptate: că ar fi trebuit să las lucrurile așa cum erau, că aveam să le las baltă de acum încolo, că puteam cu toții să ne întoarcem la viețile noastre.

N-am avut timp să fac nimic din toate astea.

Pentru că Ira apăsa deja pe trăgaci.

În urmă cu un an, am citit o carte numită *Clipește,* scrisă de Malcolm Gladwell. Nu-mi permit să îi simplific argumentele și susținerile, dar în mare măsură spunea că trebuie să ne bazăm mai mult pe instinctele noastre – pe partea animalică a creierului nostru, care ne va face să sărim automat, instinctiv, din fața unui camion ce vine în viteză spre noi. Mai spunea autorul că facem raționamente fulgerătoare, bazate, uneori, pe informații infime, pe așa-numitele presimțiri, iar aceste raționamente sunt de cele mai multe ori corecte. Poate că așa a fost și în cazul meu. Poate că ceva din atitudinea lui Ira, din modul în care stătea, din felul în care a scos pistolul, mă rog, ceva de genul ăsta, m-a făcut să-mi dau seama că nu avea să aibă loc nicio discuție, că avea să tragă, iar eu aveam să mor.

Ceva m-a făcut să sar imediat.

Dar glonțul tot m-a lovit.

Țintise spre centrul pieptului meu. Glonțul m-a lovit într-o parte, străpungându-mi șoldul ca o suliță încinsă. Am căzut rău, pe o parte, și am încercat să mă rostogolesc în spatele unui copac. Ira a tras din nou. De data asta a ratat. Am continuat să mă rostogolesc.

Am găsit o piatră, pipăind cu mâna. Nu mai gândeam coerent. Am ridicat piatra și, în timp ce mă rostogoleam, am aruncat-o în direcția lui. A fost o mișcare jalnică, născută din disperare, ceva ce-ar fi încercat să facă și un copil culcat pe burtă.

N-am aruncat cu putere. Piatra l-a lovit, dar nu cred că asta a contat prea mult. Mi-am dat atunci seama că ăsta fusese planul lui Ira încă de la început. De aceea voise să-mi vorbească între patru ochi. De aceea mă dusese în pădure. Voise să mă împuște.

Ira, sufletul acela blând, era un criminal.

M-am uitat în spate. Era prea aproape. Mi-am amintit o scenă din versiunea originală a filmului *Cuscrii,* o comedie, o scenă în care lui Alan Arkin i se spune să evite gloanțele alergând în zigzag. Chestia asta n-ar fi mers aici. Tipul nu era decât la doi-trei metri în spatele meu. Avea un pistol. Eu eram deja rănit, simțeam sângele scurgându-se din mine.

Aveam să mor.

Coboram panta dealului, eu încă rostogolindu-mă, Ira încercând să nu cadă, încercând să-și găsească echilibrul necesar unei noi împușcături. Știam că avea să reușească. Știam că aveam la dispoziție doar câteva secunde.

Singura mea șansă era să schimb direcția.

M-am apucat de pământ și m-am oprit. Surprins, Ira s-a dezechilibrat. A încercat să încetinească. M-am apucat cu ambele mâini de un copac și am încercat o mișcare de secerare cu picioarele. Și asta, am gândit eu, era o mișcare patetică, parc-aș fi fost un gimnast prost, evoluând pe un cal cu mânere. Dar Ira era în raza loviturii mele și era deja dezechilibrat. L-am lovit cu piciorul în partea exterioară a gleznei drepte. Nu foarte tare. Dar îndeajuns de tare.

A strigat de durere și s-a prăbușit la pământ.

Pistolul, m-am gândit. Pune mâna pe pistol.

M-am împleticit spre el. Era mai mare. Eu eram mai tânăr. Eram într-o formă mult mai bună. El era un bătrân cu creierul pe jumătate prăjit. Sigur, era în stare să tragă cu o armă. Brațele și picioarele lui aveau destulă forță. Dar vârsta și abuzul îndelungat de droguri îi încetiniseră reflexele.

M-am urcat pe el, căutând arma. Fusese în mâna lui dreaptă. M-am concentrat spre mâna respectivă. Brațul. Doar brațul. L-am apucat cu ambele mâini, m-am rostogolit cu tot corpul pe el, l-am țintuit de pământ și i l-am răsucit la spate.

Dar nu avea nimic în mână.

Fusesem atât de preocupat de brațul drept încât nu-i văzusem stânga venind spre mine. Mâna îi descrise un arc de cerc larg. Probabil că scăpase arma când căzuse. O avea acum în stânga, o ținea ca pe o piatră. Mă lovi cu patul în frunte.

Parcă mă trăsnise un fulger în cap. Mi-am simțit creierul deplasându-se spre dreapta, de parcă s-ar fi smuls din membrana lui și ar fi început să se lovească de craniu. Trupul mi se scutura convulsiv.

I-am dat drumul.

Mi-am ridicat privirea. Avea pistolul îndreptat spre mine.

— Stai! Poliția!

Am recunoscut vocea. Era York.

Aerul parcă s-a oprit, trosnind. Mi-am mutat privirea de la armă la ochii lui Ira. Eram foarte aproape unul de celălalt, cu pistolul îndreptat spre fața mea. Și am văzut. Avea să mă împuște fix în față. Polițiștii nu puteau să-l oprească. Ajunseseră la el, pentru el, oricum, se sfârșise totul. Sigur își dădea seama de asta. Dar avea să mă împuște, oricum.

— Tată! Nu!

Lucy. Îi auzi vocea și ceva în ochii lui se schimbă.

— Aruncă arma, acum! Fă-o! Acum!

York strigă din nou. Privirea mea era fixată tot în ochii lui Ira.

Mă privea și el, la rândul lui.

— Sora ta e moartă, îmi spuse.

Apoi a luat pistolul din fața mea, și-a băgat țeava în gură și a apăsat pe trăgaci.

38.

Am leșinat.

Cel puțin asta mi s-a spus. Îmi mai amintesc și eu câte ceva totuși, dar destul de vag. Îmi amintesc cum Ira a căzut pe mine, cu jumătate de cap lipsă. Îmi amintesc că am auzit-o pe Lucy țipând. Îmi amintesc că m-am uitat în sus și am văzut cerul albastru, cu norii care treceau peste mine. Presupun că eram pe spate, pe o targă, eram dus spre ambulanță. Aici amintirile se opresc. La cerul albastru. La norii albi.

Și apoi, când începusem să mă simt aproape împăcat și calm, mi-am amintit cuvintele lui Ira.

Sora ta e moartă…

Am scuturat din cap. Nu. Glenda Perez îmi spusese că sora mea, Camille, ieșise din pădurea aceea. Ira n-avea de unde să știe. Nu putea ști asta.

— Domnule Copeland?

Am deschis ochii, clipind. Eram pe un pat. Într-un salon de spital.

— Sunt doctorul McFadden.

Mi-am plimbat privirea prin încăpere. L-am văzut pe York în spatele lui.

— Ați fost împușcat în partea laterală. V-am cusut. O să vă faceți bine, dar o să vă mai doară…

— Doctore?

McFadden începuse tirada lui obișnuită de doctor, fără să se aștepte la o întrerupere atât de timpurie. Se încruntă.

— Da?

— Sunt bine, da?

— Da.

— Atunci am putea vorbi despre starea detaliată a sănătății mele un pic mai târziu? Chiar trebuie să vorbesc cu domnul polițist de acolo.

York își ascunse un zâmbet. Mă așteptasem la proteste. Doctorii sunt și mai aroganți decât avocații. Dar nu m-a certat. A ridicat din umeri și a spus:

— Sigur. Rugați o asistentă să mă cheme după ce terminați.

— Mulțumesc, doctore.

Plecă fără să mai scoată vreun cuvânt. York se apropie de pat.

— Cum de v-ați dat seama că e vorba de Ira?

— Tipul de la laboratorul nostru a descoperit, după fibrele de mochetă găsite pe cadavrul lui… ăăăă… Vocea lui York se pierdu. Încă nu avem o identitate sigură, dar, dacă vrei, putem să-i spunem Gil Perez.

— Ar fi bine.

— Așa. Mă rog, am descoperit niște fibre dintr-o mochetă pe el. Știam că provin de la mocheta unei mașini vechi. Am descoperit și niște imagini surprinse de o cameră de supraveghere din apropierea locului unde a fost aruncat cadavrul. Am văzut că era vorba despre un Volkswagen galben, al cărui proprietar era Silverstein. Așa că am mers repede la azil.

— Unde-i Lucy?

— Dillon îi pune câteva întrebări.

— Nu înțeleg. Ira l-a ucis pe Gil Perez?

— Da.

— Sigur?

— Foarte sigur. În primul rând, am găsit sânge pe bancheta din spate a Volkswagenului. Sunt sigur că probele de laborator o să dovedească faptul că e vorba de sângele lui Perez. În al doilea rând, personalul de la azil a confirmat că Perez – dându-se drept Manolo Santiago – l-a vizitat pe Silverstein în ziua de dinaintea crimei. Personalul a confirmat, de asemenea, că l-a văzut pe Silverstein plecând cu Volkswagenul a doua zi de dimineață. Ieșea pentru prima dată în ultimele șase luni.

M-am strâmbat:

— Și nu s-au gândit să-i spună toate astea și fiicei lui?

— Cei care l-au văzut nu erau de serviciu în ziua când Lucy Gold l-a vizitat. În plus, hei, cei din personal mi-au spus de mai multe ori că Silverstein n-a fost niciodată declarat iresponsabil sau ceva de genul ăsta. Era liber să vină și să plece când voia.

— Nu înțeleg. De ce să-l fi ucis Ira?

— Presupun că din același motiv pentru care voia să te ucidă și pe dumneata. Amândoi voiați să aflați ce se întâmplase în tabăra aceea acum douăzeci de ani. Domnul Silverstein nu voia ca asta să se întâmple.

Am încercat să pun informațiile cap la cap.

— Deci el i-a ucis pe Margot Green și pe Doug Billingham?

York rămase tăcut câteva momente, de parcă ar fi așteptat să o adaug pe listă și pe sora mea. N-am făcut-o.

— S-ar putea.

— Și Wayne Steubens?

— Probabil că au lucrat împreună, în vreun fel. Nu știu. Ce știu sigur e că Ira Silverstein l-a ucis pe *tipul meu.* Ah, și încă un lucru. Arma cu care te-a împușcat Ira? Este același pistol folosit și în cazul lui Gil Perez. Acum se fac testele balistice, dar știi și dumneata care vor fi rezultatele. Așa că, dacă mai adăugăm și sângele găsit pe bancheta din spate a Broscuței, imaginile surprinse de camera de supraveghere în care apare atât el, cât și vehiculul lui în apropierea locului în care a fost găsit cadavrul… Vreau să spun, haide, sunt mai multe probe concludente decât e, în general, nevoie. Dar, hei, Ira Silverstein e mort și, după

cum știi și dumneata, e foarte greu să trimiți un om mort în judecată. Cât despre ce a făcut sau nu a făcut Ira Silverstein cu douăzeci de ani în urmă… York ridică din umeri. Și eu sunt curios, dar altcineva trebuie să dezlege misterul ăsta.

— O să ne ajuți și dumneata, dacă vom avea nevoie de ajutor?

— Sigur. Cu cea mai mare plăcere. Și după ce afli tot ce e de aflat și pui lucrurile cap la cap, ai putea să vii în vizită la New York, fac cinste c-o friptură.

— S-a făcut.

Ne-am strâns mâinile.

— Cred c-ar trebui să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

— Da, ar trebui. Doar că nu cred că eu ți-am salvat-o.

Mi-am amintit expresia de pe fața lui Ira, hotărârea lui de a mă ucide. O văzuse și York – Ira avea de gând să mă împuște, oricare ar fi fost consecințele. Vocea lui Lucy mă salvase mai degrabă decât pistolul lui York.

Apoi York plecă. Zăceam singur într-o rezervă de spital. Sunt, probabil, și alte locuri în care poți să fii singur, locuri mult mai rele, dar acum nu mă puteam gândi la un astfel de loc. Mintea mi-a zburat la Jane a mea, la cât de curajoasă fusese ea, cum singurul lucru care o speria de moarte, o îngrozea de-a dreptul, era să fie singură într-o rezervă de spital. Așa că rămâneam peste noapte cu ea. Dormeam în fotoliile acelea care se pot transforma în cele mai neconfortabile paturi de pe Pământ. Nu spun asta pentru a fi aplaudat. A fost un moment de slăbiciune al lui Jane, prima noapte pe care urma să o petreacă în spital, când ea m-a luat de mână și mi-a spus, încercând să-și reprime disperarea din glas: „Te rog, nu mă lăsa singură aici”.

Așa că nu am putut s-o las singură. Nu atunci. Ci mult mai târziu, când ea venise deja acasă, unde voia mai degrabă să moară decât să se întoarcă într-o cameră precum cea în care eram eu acum…

Acum venise și rândul meu. Eram singur aici. Asta nu mă speria totuși foarte mult. M-am gândit la asta, la unde mă dusese viața mea. Cine avea să-mi stea alături într-un moment de cumpănă? Pe cine mă puteam baza să găsesc lângă patul meu când mă trezeam într-un spital? Primele nume care mi-au apărut în minte au fost Greta și Bob. Când mă tăiasem la mână, cu un an în urmă, în timp ce încercam să tai un covrig, Bob mă dusese cu mașina la spital, iar Greta rămăsese cu Cara. Erau familia mea, singura familie care îmi mai rămăsese. Și acum dispăruseră și ei.

Mi-am amintit ultima dată când fusesem internat. Aveam doisprezece ani și m-am îmbolnăvit de reumatism acut. Pe vremea aceea, era o boală destul de rară, acum, e și mai rară. Am petrecut zece zile într-un spital. Îmi aduc aminte de vizitele pe care mi le făcea Camille. Uneori își aducea și enervantele ei prietene, pentru că știa că așa îmi distrăgea atenția de la boală. Ne jucam foarte mult Boggle. Băieții erau topiți după Camille. Îi aduceau casete cu selecții de melodii, aranjate special pentru ea, cu formații ca: Steely Dan și Supertramp și Doobie

Brothers. Camille îmi spunea ce trupe sunt la modă, ce trupe sunt jalnice, și eu îi urmam sfaturile și gusturile de parcă ar fi fost literă de lege.

Oare suferise, acolo, în pădure?

Asta mă întrebasem dintotdeauna. Ce-i făcuse Wayne Steubens? O legase și o chinuise, așa cum făcuse cu Margot Green? Oare se luptase cu el și suferise răni defensive, ca Doug Billingham? Oare o îngropase de vie, ca pe victimele acelea din Indiana sau Virginia? De câtă durere avusese parte Camille? Cât de îngrozitoare fuseseră ultimele ei clipe de viață?

Și acum… Noua întrebare: oare Camille reușise cumva să scape vie din pădurea aceea?

Mi-am îndreptat gândurile spre Lucy. M-am întrebat prin ce trecuse, când îl văzuse pe preaiubitul ei tată zburându-și creierii, dacă se întrebase cine era de vină, de ce se întâmplau toate astea. Voiam să vorbesc cu ea, să-i spun ceva, să încerc s-o liniștesc, s-o alin cumva.

Se auzi o ciocănitură în ușă.

— Intră.

Mă așteptam să fie o asistentă. Nu era. Era Muse. I-am zâmbit. Mă așteptam să-mi zâmbească. N-o făcu. Fața ei nici că putea fi mai impenetrabilă decât era.

— Nu-ți lua fața asta de înmormântare, i-am spus. Sunt bine.

Muse se apropie de pat. Expresia feței încă nu i se schimbase.

— Am spus…

— Am vorbit deja cu doctorul. Mi-a spus că s-ar putea să nu fie nevoie să te țină aici peste noapte.

— Atunci de ce ai fața asta?

Muse apucă un scaun și-l trase lângă pat.

— Trebuie să stăm de vorbă.

O mai văzusem pe Loren Muse cu fața asta.

Era fața ei de joc. Era fața ei atunci când își punea în minte să înfunde pe cineva. Era fața ei atunci când voia să spună: „Nu încerca să minți, o să mă prind”. O văzusem tratându-i cu fața asta pe criminali, pe violatori, pe hoții de mașini și pe violatorii în grup. Acum, mă trata și pe mine cu fața asta.

— Ce s-a întâmplat?

Expresia ei nu se îmblânzi deloc.

— Cum a mers cu Raya Singh?

— Așa cum ne-am închipuit noi că va merge. I-am dat toate detaliile, pe scurt, pentru că, zău așa, mi se părea că n-avea niciun rost să vorbim despre Raya în momentul ăsta. Dar vestea cea mare e că sora lui Gil Perez a trecut pe la mine. Mi-a spus despre Camille că este încă în viață.

Am văzut că pe fața ei se schimbă ceva. Era bună, fără nicio îndoială, dar și eu sunt destul de bun. Se spune că reacția necontrolată a unui individ care minte, cea după care poate fi recunoscută minciuna, durează mai puțin de o zecime de

secundă. Dar eu am observat-o. Nu era foarte surprinsă de ceea ce îi spuneam. Dar, oricum, o făcusem să tresară.

— Ce s-a întâmplat, Muse?

— Astăzi am vorbit cu șeriful Lowell.

M-am încruntat.

— Nu s-a pensionat încă?

— Nu.

Urma să o întreb de ce l-a căutat, dar știam că Muse era foarte meticuloasă. Pentru ea era ceva firesc să ia legătura cu persoana care condusese investigația în cazul acelor crime. Așa se explica, parțial, și comportamentul ei față de mine.

— Lasă-mă să ghicesc, am spus. Crede că am mințit în declarațiile date despre noaptea aceea.

Muse nu spuse nici da, nici nu.

— E ciudat, nu crezi? Deși erai de serviciu în noaptea aceea, n-ai stat în post.

— Știi de ce. Ai citit și tu jurnalele acelea.

— Da, le-am citit. Te-ai furișat în pădure împreună cu prietena ta. Și n-ai vrut s-o bagi în bucluc.

— Exact.

— Dar în jurnalele acelea mai scria și că erai plin de sânge. Și asta e adevărat?

M-am uitat la ea.

— Ce mama dracului se întâmplă?

— Pretind că nu ești șeful meu.

Am încercat să mă ridic. Copcile mă dureau al dracului de tare.

— Lowell ți-a spus că sunt suspect?

— N-a trebuit să-mi spună asta. Și nici tu nu trebuie să fii suspect, pentru ca eu să-ți pun întrebări. Ai mințit în privința acelei nopți…

— O protejam pe Lucy. Știi deja asta.

— Știu ce mi-ai spus tu, da. Dar pune-te în situația mea. Trebuie să tratez cazul ăsta fără părtinire, fără niciun fel de prejudecată. Dacă ai fi în locul meu, tu nu te-ai simți obligat să pui întrebările astea?

M-am gândit la asta.

— Înțeleg. Bine, în regulă, dă-i drumul. Întreabă-mă tot ce vrei.

— Sora ta a fost vreodată gravidă?

Am rămas ca trăsnit. Întrebarea mă lovise ca un croșeu puternic. Probabil că asta și intenționase Muse.

— Vorbești serios?

— Da.

— De ce dracu' mă întrebi așa ceva?

— Răspunde-mi la întrebare.

— Nu, sora mea n-a fost niciodată însărcinată.

— Ești sigur?

— Cred c-aș fi știut dacă ar fi fost.

— Ai fi știut? întrebă ea.

— Nu înțeleg. De ce mă întrebi asta?

— Am avut cazuri în care fetele au ascuns sarcina de familie. Știi foarte bine asta. La naiba, am avut un caz în care nici fata n-a știut până când a născut. Îți aduci aminte?

Îmi aminteam.

— Uite ce e, Muse, o să fac uz de grad și de funcție. De ce mă întrebi dacă sora mea a fost gravidă?

Se uită cu atenție la fața mea. Îi simțeam privirea scurgându-mi-se pe figură, asemenea unor viermi scârboși.

— Termină.

— Trebuie să faci cerere de abținere, Cope. Știi asta.

— Nu trebuie să fac nimic.

— Ba da, trebuie. Lowell se află încă la conducerea anchetei. Este puiul lui.

— Lowell? Țărănoiul ăla n-a mai lucrat la caz de când l-au arestat pe Wayne Steubens, acum optsprezece ani.

— Chiar și așa. E ancheta lui. El o conduce.

Nu-mi dădeam seama ce-ar fi trebuit să înțeleg din asta.

— Lowell știe că Gil Perez a fost în viață în tot acest timp?

— I-am spus teoria ta.

— Atunci de ce te năpustești așa asupra mea cu întrebări despre o eventuală sarcină a lui Camille?

Nu spuse nimic.

— Bine, fă cum vrei. Uite ce e. I-am promis Glendei Perez că o să încerc să nu-i amestec familia în toată chestia asta. Dar spune-i lui Lowell și despre ea. Poate o să te lase să te ocupi și tu de anchetă – am mai multă încredere în tine decât în șeriful ăla din fundul pădurii. Cel mai important lucru e că Glenda Perez a spus că sora mea a ieșit vie din pădurea aceea.

— Da, spuse Muse, iar Ira Silverstein a spus că e moartă.

Camera parcă împietri. Acum semnele erau mai evidente. M-am uitat la ea intens. A încercat să-mi susțină privirea, dar într-un final cedă.

— Ce mama dracului se întâmplă, Muse?

Se ridică. În spatele ei se deschise ușa. Intră o asistentă. Spuse un „bună ziua” mormăit, îmi înfășură în jurul brațului un aparat de măsurare a tensiunii și începu să pompeze. Îmi băgă și un termometru în gură.

— Mă întorc imediat, spuse Muse.

Aveam încă termometrul în gură. Asistenta îmi luă pulsul. Probabil că era foarte accelerat. Am încercat să vorbesc pe lângă termometru.

— Muse!

Plecase deja. Am rămas în pat, fierbând.

Însărcinată? Oare Camille fusese însărcinată?

Nu-mi puteam imagina asta. Am încercat să-mi amintesc. Oare începuse să poarte haine mai largi? Cât fusese gravidă – în câte luni? Tatăl meu ar fi observat dacă s-ar fi văzut vreun pic – era doctor ginecolog. N-ar fi putut să-i țină ascuns așa ceva.

Dar poate că nici nu-i ascunsese.

Aș fi spus că așa ceva era un nonsens, că era absolut imposibil ca sora mea să fi fost gravidă, doar că mai era un lucru care trebuia luat în considerare. Nu știam ce mama dracului se petrecea aici, dar Muse știa mai multe decât îmi spunea. Întrebarea ei nu fusese pusă la întâmplare. Uneori, un bun procuror trebuie să facă asta, în anumite anchete, să acorde o șansă și celei mai nebunești variante. Doar să vezi. Să vezi cum s-ar putea potrivi cu imaginea mai mare.

Asistenta termină. Am întins mâna spre telefon și am sunat acasă, să văd ce făcea Cara. Am fost surprins să aud vocea Gretei, care răspunse cu un „alo" foarte prietenos.

— Salut.

Cordialitatea dispăru din glasul ei.

— Am auzit c-o să te faci bine.

— Așa mi-au spus și ei.

— Sunt cu Cara acum, spuse Greta, preocupată. Dacă vrei, pot s-o iau la mine în seara asta.

— Ar fi minunat, mulțumesc.

Urmă o scurtă tăcere.

— Paul?

De obicei, îmi spunea Cope. Nu-mi plăcea asta.

— Da?

— Cara este foarte importantă pentru mine. Ea rămâne nepoata mea. Fata surorii mele.

— Înțeleg.

— Pe de altă parte, tu nu însemni nimic pentru mine.

Închise telefonul.

M-am lăsat pe spate și am așteptat ca Muse să revină, încercând să întorc problema pe toate fețele în capul care mă durea îngrozitor. Am parcurs-o pas cu pas.

Glenda Perez spusese că sora mea ieșise vie din pădurea aceea.

Ira Silverstein spusese că era moartă.

Deci, pe cine să cred?

Glenda Perez îmi păruse oarecum normală. Ira Silverstein fusese un nebun.

Avantaj Glenda Perez.

De asemenea, mi-am dat seama că Ira tot vorbea despre lucruri care ar trebui să rămână îngropate. Îl ucisese pe Gil Perez – și fusese gata să mă ucidă și pe

mine – pentru că voia ca noi să ne oprim din săpat. Poate că și-a închipuit că, atâta vreme cât eu cred că sora mea este în viață, aveam să continui cercetările. Că aveam să sap și că aveam să fac orice ar fi fost necesar, indiferent de consecințe, dacă mai credeam că mai exista măcar o șansă s-o aduc pe Camille înapoi acasă. Ira, în mod clar, nu-și dorea asta.

Asta-i dădea un motiv să mintă – să spună că murise.

Pe de altă parte, Glenda Perez voia și ea să opresc căutările. Atâta vreme cât investigația mea avea să continue, familia ei s-ar fi aflat într-un real pericol. Frauda lor, ca și celelalte cvasiinfracțiuni, pe care mi le înșirase, puteau fi scoase la lumină. Deci, și ea probabil că se gândise că poate cel mai bun mod de a mă face să renunț era să mă convingă că într-adevăr nimic nu se schimbase de douăzeci de ani, că Wayne Steubens îmi ucisese sora. Ar fi fost în interesul ei să-mi spună că sora mea era moartă.

Dar nu făcuse asta.

Avantaj Glenda Perez.

Am simțit cum în pieptul meu crește speranța – iarăși cuvântul acela.

Loren Muse se întoarse în cameră. Închise ușa în spatele ei.

— Tocmai am vorbit cu șeriful Lowell, spuse ea.

— Oh?

— După cum ți-am spus, el conduce ancheta asta. Nu pot să vorbesc despre anumite lucruri fără acordul lui prealabil.

— Chestia asta are legătură cu întrebarea despre eventuala sarcină a surorii mele?

Muse se așeză de parcă i-ar fi fost frică să nu rupă scaunul. Își puse mâinile în poală. Era o chestie ciudată la ea. De obicei, Muse gesticula ca un sicilian plin de amfetamine care tocmai fusese cât pe ce să fie lovit de o mașină. N-o văzusem niciodată atât de calmă. Avea privirea îndreptată în jos. Mi se rupea un pic inima de mila ei. Încerca din greu să facă ceea ce trebuia. Întotdeauna făcea asta.

— Muse?

Ridică privirea. Nu mi-a plăcut ce-am văzut.

— Ce se întâmplă?

— Îți aduci aminte că l-am trimis pe Andrew Barrett în pădurea unde a fost tabăra?

— Bineînțeles. Barrett voia să încerce nu știu ce nou radar de penetrare a solului. Și?

Muse se uită la mine. Doar atât făcu. Se uită la mine și am văzut cum ochii i se umplură de lacrimi. Apoi dădu din cap spre mine. Era cel mai trist gest pe care-l văzusem.

Am simțit că lumea mea se năruie brusc.

Speranța. Speranța se cuibărise încet în inima mea. Acum, își întinsese tentaculele și o zdrobise. Nu mai puteam respira. Am scuturat din cap, dar Muse continua să dea dintr-al ei.

— Au găsit niște rămășițe vechi nu departe de locul unde au fost găsite celelalte două cadavre, spuse ea.

Am scuturat și mai tare din cap. Nu acum. Nu după tot ce se întâmplase.

— Femeie, un metru șaizeci și cinci, probabil, îngropată cu între cincisprezece și treizeci de ani în urmă.

Am mai scuturat puțin din cap. Muse se opri, așteptând să-mi revin. Am încercat să-mi fac ordine în gânduri, am încercat să nu aud ce spunea. Am încercat să blochez informațiile astea, să dau cumva înapoi timpul. Apoi mi-am amintit ceva.

— Stai așa. M-ai întrebat dacă cumva Camille a fost gravidă. Vrei să spui că acest cadavru… se poate spune dacă respectiva femeie era gravidă?

— Nu doar gravidă, spuse Muse. A și născut.

Am rămas împietrit. Am încercat să procesez informația. Nu puteam. Era un lucru să aud că fusese gravidă. Asta s-ar fi putut întâmpla, ar fi fost posibil. Ar fi putut să facă un avort sau ceva de genul ăsta, nu știu. Dar să ducă sarcina la capăt și să și nască, și acum să fie moartă, după toate astea…

— Află ce s-a întâmplat, Muse.

— O să aflu.

— Și dacă există un copil…

— O să aflăm și chestia asta.

39.

— Am veşti.

Alexei Kokorov era încă un specimen impresionant, deşi hidos. Spre sfârşitul anilor optzeci, chiar înainte ca Zidul să se prăbuşească şi vieţile lor să se schimbe pentru totdeauna, Kokorov fusese subalternul lui Sosh la Intourist. Era amuzant când te gândeai. Acasă făcuseră parte din elita KGB-ului. În 1974, făcuseră parte din *Spetsgruppa A* – Grupul Alfa. Respectivul grup se ocupa de contraterorism şi infracţionalitate, dar într-o dimineaţă geroasă de Crăciun, în 1979, unitatea lor atacase Palatul Darulaman din Kabul. Nu multă vreme după aceea, Sosh primise postul de la Intourist şi se mutase la New York. Kokorov, un tip cu care Sosh nu se înţelesese niciodată prea bine, venise şi el. Amândoi îşi lăsaseră familiile acasă. Aşa era atunci. New Yorkul era seducător. Doar cei mai duri şi mai înrăiţi sovietici primeau permisiunea să meargă acolo. Dar chiar şi aceştia trebuiau supravegheaţi de un coleg pe care nu-l prea înghiţeau şi în care nu aveau încredere. Chiar şi celor mai duri şi mai înrăiţi trebuia să li se reamintească faptul că aveau familii acasă, oameni dragi cărora li se puteau întâmpla lucruri foarte rele, care ar fi putut avea de suferit.

— Spune, zise Sosh.

Kokorov era cam beţiv. Dintotdeauna îi plăcuse să bea, dar în tinereţe lucrul ăsta fusese – curios – un avantaj pentru el. Era puternic şi isteţ, iar băutura îl făcea foarte rău. Executa ordinele orbeşte, ca un câine. Acum, anii îl ajunseseră din urmă. Copiii i se făcuseră mari şi nu prea mai vorbeau cu el. Nevasta îl părăsise în urmă cu mulţi ani. Era patetic, dar acesta era trecutul. Nu se plăcuseră unul pe celălalt, era adevărat, dar între ei tot exista o legătură. Kokorov ajunsese să-i fie foarte loial lui Sosh. Aşa că Sosh l-a păstrat pe statul său de plată.

— Au găsit un cadavru în pădurea aceea, spuse Kokorov.

Sosh închise ochii. Nu se aşteptase la asta, dar cu toate astea nu era chiar aşa de surprins. Pavel Copeland dorise să scormone în trecut. Sosh sperase că avea să-l poată opri. Sunt lucruri pe care un bărbat e mai bine să nu le ştie. Gavril şi Alina, fratele şi sora lui, fuseseră îngropaţi într-o groapă comună. Fără cruce, fără demnitate. Asta nu-l deranjase niciodată pe Sosh. Morţii cu morţii, viii cu viii, şi aşa mai departe. Dar, uneori, se întreba. Uneori, se întreba dacă nu cumva Gavril avea să se scoale din morţi într-o zi şi avea să-l arate cu un deget acuzator pe fratele lui mai mic, cel care furase o muşcătură de pâine în plus, în urmă cu mai bine de şaizeci de ani. Nu fusese decât o muşcătură, Sosh ştia bine asta. Nu schimbase cu nimic situaţia. Şi totuşi, Sosh se gândea în fiecare dimineaţă la ceea ce făcuse, la bucăţica aceea de pâine furată.

Oare așa era și cu Pavel? Oare morții cereau răzbunare?

— Cum ai aflat asta? întrebă Sosh.

— De la ultima vizită a lui Pavel am urmărit știrile locale, spuse Kokorov. Pe Internet. S-a anunțat.

Sosh zâmbi. Doi vechi duri din KGB folosind Internetul american pentru adunarea de informații – culmea ironiei.

— Ce-ar trebui să facem? întrebă Kokorov.

— Să facem?

— Da. Ce-ar trebui să facem?

— Nimic, Alexei. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— În țara asta omorurile nu au termen de prescripție. O să se facă o anchetă.

— Și ce-or să descopere?

Kokorov nu spuse nimic.

— S-a terminat. Acum nu mai avem de protejat vreo țară sau vreo agenție.

Tăcere. Alexei își mângâia barba și privea în gol.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ți-e dor de zilele acelea, Sosh? zise Alexei.

— Îmi e dor de tinerețea mea, spuse el. De nimic mai mult.

— Oamenii se temeau de noi, spuse Kokorov. Tremurau de frică atunci când treceam pe lângă ei.

— Și ce, asta era un lucru bun, Alexei?

Zâmbetul lui era o chestie oribilă, avea dinții prea mici pentru gura pe care i-o dăruise natura, semăna cu un rozător.

— Nu te preface. Aveam putere. Eram zei.

— Nu, eram niște bătăuși. Nu eram zei, eram servitorii zeilor, cei însărcinați cu treburile murdare. Ei aveau puterea. Noi eram speriați, așa că îi speriam și noi puțin mai tare pe ceilalți. Asta ne făcea să ne simțim oameni mari – faptul că-i terorizam pe cei slabi.

Alexei făcu un gest cu mâna în direcția lui Sosh.

— Îmbătrânești.

— Amândoi îmbătrânim.

— Nu-mi place că se întoarce chestia asta.

— Nici faptul că s-a întors Pavel nu ți-a plăcut. Și asta pentru că-ți aduce aminte de bunicul lui, nu-i așa?

— Nu.

— Bărbatul pe care l-ai arestat. Bătrânul acela, cu soția lui, la fel de bătrână.

— Crezi că tu ai fost mai bun, Sosh?

— Nu. Știu că n-am fost.

— N-a fost decizia mea. Știi asta. Au fost denunțați, noi am trecut numai la acțiune.

— Exact, spuse Sosh. Zeii ți-au comandat s-o faci. Așa c-ai făcut-o. Acum te mai simți așa un om mare?

— N-a fost chiar așa.

— Ba exact așa a fost.

— Tu ai fi făcut același lucru.

— Da, așa aș fi făcut.

— Ajutam la construirea unei cauze măreațe.

— Chiar ai crezut asta vreodată, Alexei?

— Da. Și încă o mai cred. Încă mă mai întreb dacă am greșit atât de mult. Când văd pericolele pe care le-a adus cu sine libertatea, încep să-mi pun întrebări.

— Eu nu, spuse Sosh. Eram niște bătăuși.

Tăcere.

— Deci, acum ce se întâmplă – acum că au găsit cadavrul? spuse Kokorov.

— Poate nimic. Poate să moară mai mulți. Sau poate că Pavel va avea, în sfârșit, ocazia să-și înfrunte trecutul.

— I-ai spus că n-ar trebui să facă asta? Că ar trebui să lase trecutul îngropat?

— Da, spuse Sosh. Dar n-a vrut să mă asculte. Cine știe care dintre noi se va dovedi că a avut dreptate?

•

Doctorul McFadden veni și-mi spuse că avusesem noroc, glonțul trecuse prin mine fără să atingă niciun organ intern. Întotdeauna când aud că eroul e împușcat și-și continuă viața ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat îmi dau ochii peste cap. Dar adevărul e că sunt o grămadă de răni de glonț care se vindecă foarte repede. Și, oricum, dacă stăteam în patul ăsta rana nu s-ar fi vindecat mai repede decât dacă aș fi stat la mine acasă.

— Sunt mai îngrijorat pentru lovitura pe care ați primit-o în cap, spuse el.

— Dar pot să plec acasă?

— Ar fi bine să mai dormiți o vreme, bine? Să vedem cum vă simțiți după ce vă treziți. Cred c-ar trebui să rămâneți peste noapte aici.

Aș fi protestat, dar n-aveam nimic de câștigat dacă mergeam acasă. Mă simțeam destul de rău, aveam dureri. Probabil că arătam ca dracu' și aș fi speriat-o pe Cara cu înfățișarea mea.

Muse îmi trimisese prin faxul spitalului raportul preliminar al autopsiei. Deocamdată, nu știau prea multe, dar era greu de crezut c-ar fi fost vorba de sora mea. Lowell și Muse cercetaseră mai în amănunt arhiva cu femei dispărute din zona aceea, să vadă dacă existau femei care să se fi potrivit cu descrierea făcută și care să fi fost date dispărute în perioada respectivă. Deocamdată, căutările nu fuseseră încununate de succes – după cercetarea preliminară, singura care se potrivea descrierii și perioadei era sora mea.

Până în prezent, medicul legist nu identificase cauza morții. Nu era ceva neobișnuit atunci când era vorba de un schelet descoperit într-o astfel de stare. Dacă ucigașul i-ar fi tăiat gâtul sau ar fi îngropat-o de vie, probabil că nu s-ar fi aflat niciodată. Oasele n-ar fi păstrat niciun fel de urmă. Cartilajele și organele interne au dispărut de mult, au căzut pradă viermilor care se ospătaseră din ele cu multă vreme în urmă.

Am sărit pasajele până la punctul-cheie. Perforația osului pelvian.

Victima născuse.

Am început să-mi pun din nou întrebări cu privire la acest lucru. Mă întrebam dacă așa ceva ar fi fost posibil. În niște condiții normale, acest lucru m-ar fi ajutat să sper că acel schelet nu aparține surorii mele. Dar, dacă nu era al ei, ce concluzie aș fi putut să trag? Că, în aproximativ aceeași perioadă, o altă fată – de care însă nu-și amintește nimeni și pe care n-o știa nimeni – fusese ucisă și îngropată în același loc în care fuseseră îngropate și celelalte două victime din tabără?

O astfel de teorie nu prea avea sens.

Îmi scăpa ceva. Îmi lipseau câteva informații-cheie.

Mi-am scos telefonul mobil. În spital, nu aveam acoperire, dar am căutat numărul lui York în agendă. Am sunat de pe telefonul din cameră.

— Ai vreo noutate? îl întrebai.

— Știi cât e ceasul?

Nu știam. M-am uitat la ceas.

— E cu puțin trecut de zece. Ceva noutăți?

Oftă.

— Testele balistice au confirmat ceea ce știam deja. Pistolul folosit de Silverstein pentru a te împușca e aceeași armă cu care a fost ucis Gil Perez. Și deși testele ADN vor mai dura câteva săptămâni, pot să-ți spun că grupa sângelui prelevat de pe bancheta din spate a Volkswagenului Broscuță se potrivește cu cea a lui Perez. Dacă ar fi să vorbim în termeni sportivi, ți-aș spune că e game, set și meci.

— Lucy ce-a spus?

— Dillon mi-a spus că ea nu ne-a prea fost de ajutor. Era în stare de șoc. A spus că tatăl ei nu se simțea foarte bine, că, probabil, își imagina tot felul de amenințări.

— Și Dillon a crezut-o?

— Sigur. De ce nu? Oricum, cazul e închis. Dumneata cum te simți?

— Foarte bine.

— Și Dillon a fost împușcat, o dată.

— Doar o dată?

— O dată și bine. Oricum, asta nu-l împiedică să arate cicatricea tuturor femeilor pe care le cunoaște. El spune că asta le excită. Să ții minte asta.

— Ponturi de agățat femei de la Dillon. Mulțumesc.
— Ghici ce replică folosește după ce le arată cicatricea.
— „Hei, scumpo, ai vrea să-mi vezi pistolul?”
— La naiba, de unde ai știut?
— Unde s-a dus Lucy după ce ați terminat de vorbit cu ea?
— Am dus-o cu mașina la apartamentul ei din campus.
— Bine, mulțumesc.

Am închis și-am format numărul lui Lucy. A intrat robotul. I-am lăsat un mesaj. După aceea, am sunat-o pe Muse pe mobil.

— Unde ești?
— Mă duc spre casă. De ce?
— Mă gândeam că poate vrei să te duci la Universitatea Reston, să-i pui câteva întrebări lui Lucy.
— Am fost deja acolo.
— Și?
— N-a vrut să-mi deschidă ușa. Dar am văzut lumină. Era acasă.
— E bine?
— De unde vrei să știu eu?

Nu-mi plăcea deloc. Tatăl ei a murit, iar ea e singură în casă.

— Cât de departe ești de spital?
— Cincisprezece minute.
— Ce-ar fi să vii să mă iei?
— Ai voie să pleci?
— Cine-o să mă oprească? Și, oricum, n-o să dureze mult.
— Și tu, șeful meu, îmi ceri să te duc cu mașina acasă la prietena ta?
— Nu, eu, procurorul districtual, îți cer să mă duci cu mașina la domiciliul unui martor foarte important pentru rezolvarea unui caz de crimă.
— Oricum, spuse Muse, n-am cum să ratez asta.

•

Nu a încercat nimeni să mă oprească să părăsesc spitalul.

Nu îmi era prea bine, dar putea fi și mai rău. Îmi făceam griji în privința lui Lucy și mi-am dat seama că ceea ce simțeam era mai mult decât o îngrijorare obișnuită.

Îmi era dor de ea.

Îmi era dor de ea așa cum îți e dor de persoana iubită. Puteam să mă învârt în jurul declarației ăsteia, să o îndulcesc cumva, să spun că eram foarte surescitat din punct de vedere emoțional din cauza tuturor celor ce mi se întâmplaseră, că era, de fapt, o nostalgie după niște vremuri mai bune, mai inocente, niște vremuri când părinții mei erau împreună și sora mea era în viață, și, la naiba, chiar și Jane era încă sănătoasă și frumoasă și într-un loc fericit. Dar nu era chiar așa.

Îmi plăcea să stau cu Lucy. Îmi plăcea cum mă simțeam în preajma ei. Îmi plăcea să stau lângă ea, așa cum îți place să stai lângă cineva pe care-l iubești. N-avea niciun rost să încerc explicații mai detaliate.

Muse conducea. Mașina ei era mică și înghesuită. Nu era o mașină de bărbat, habar n-aveam ce marcă era, dar știu că duhnea a fum de țigară. Probabil că văzu expresia pe care o aveam pe față, pentru că spuse:

— Mama mea fumează țigară de la țigară.

— A-ha.

— Locuiește cu mine. E doar ceva temporar. Până când și-l va găsi pe Soțul numărul Cinci. Între timp, îi tot spun să nu mai fumeze la mine în mașină.

— Și ei nici că-i pasă.

— Nu, nu, cred că tocmai faptul că-i spun mereu o face să fumeze și mai mult. La fel și în apartamentul meu. Când vin acasă de la serviciu și deschid ușa, mă simt de parc-aș înghiți scrum.

Mi-aș fi dorit să conducă mai repede.

— Crezi c-o să te simți îndeajuns de bine mâine pentru a merge la tribunal? întrebă ea.

— Da, cred că da.

— Judecătorul Pierce vrea să ne întâlnim cu avocații părții adverse în camera de consiliu.

— Ai vreo idee de ce?

— Nu.

— La ce oră?

— La nouă fix.

— O să fiu acolo.

— Vrei să trec să te iau?

— Da.

— Atunci pot să iau o mașină de la firmă?

— Nu lucrăm la o firmă. Lucrăm pentru administrația districtului.

— Atunci măcar o mașină a districtului?

— Se poate.

— Super. Mai conduse în tăcere o bucată de drum. Îmi pare rău pentru sora ta.

N-am spus nimic. Încă nu mă obișnuisem să reacționez la ideea asta. Poate că trebuia să aud că fusese într-adevăr identificată ca fiind cea căreia îi aparținea scheletul acela. Sau poate că o jelisem timp de douăzeci de ani, și acum n-o mai puteam jeli. Sau poate, cel mai probabil, îmi ascundeam toate emoțiile în spatele sufletului.

Acum mai muriseră încă doi oameni.

Orice s-ar fi întâmplat în urmă cu douăzeci de ani în pădurea aceea… poate că puștii din locurile acelea aveau dreptate, cei care spuneau că un monstru îi mâncase pe toți sau că omul negru îi luase cu el. Oricine-ar fi fost cel care îi

ucisese pe Margot Green și pe Doug Billingham, și cel mai probabil și pe Camille Copeland, era încă în viață, încă mai lua vieți. Poate că dormise timp de douăzeci de ani. Poate că se dusese în altă parte, se mutase în alte păduri, din alte state. Dar acum monstrul acela se întorsese și eram hotărât să nu-l las să scape din nou.

Clădirile care adăposteau apartamentele profesorilor de la Universitatea Reston erau mohorâte. Erau construite din cărămidă și parcă aruncate laolaltă. Iluminatul public era destul de slab, dar mă gândesc că poate era mai bine așa.

— Te deranjează dacă te rog să rămâi în mașină?

— Am de făcut un comision rapid, spuse Muse. Mă întorc imediat.

Am luat-o pe alee. Luminile erau stinse, dar se auzea muzică. Am recunoscut melodia – „Somebody" a lui Bonnie McKee. A dracului de deprimantă – acel „cineva"[28] era dragostea perfectă, despre care ea știa că se află undeva acolo, în lume, dar pe care știa că n-o va găsi niciodată – dar așa era Lucy. Adora cântecele triste. Am ciocănit la ușă. Nu mi-a răspuns nimeni. Am sunat, am ciocănit din nou. Tot nimic.

— Luce!

Nimic.

— Luce!

Am ciocănit din nou. Efectul medicamentelor pe care mi le dăduseră la spital era pe cale să se sfârșească. Simțeam deja copcile într-o parte. Simțeam exact ce se întâmpla – fiecare mișcare mai amplă îmi sfâșia pielea.

— Luce!

Am încercat clanța. Încuiat. Nu aveam cum să mă uit pe fereastră. Era prea întuneric. Am încercat să le deschid. Amândouă erau încuiate.

— Haide, știu că ești acolo.

Am auzit o mașină în spatele meu. Era Muse. A oprit mașina și a coborât.

— Uite aici, îmi spuse.

— Ce-i asta?

— Cheia de la apartament. Am luat-o de la paznicul campusului.

Muse.

Mi-o aruncă și se întoarse în mașină. Am băgat cheia în broască, am mai ciocănit o dată, am întors cheia. Ușa se deschise. Am pășit înăuntru și-am închis ușa după mine.

— Nu aprinde lumina!

Era Lucy.

— Lasă-mă în pace, Cope, bine?

[28] *Somebody* înseamnă cineva în limba engleză.

iPod-ul trecu la următoarea melodie. Alejandro Escovedo se întreba în cântec ce fel de dragoste e aceea care distruge o mamă și o trimite să se lovească de copaci înlănțuiți.

— Ar trebui să te ocupi de realizarea unei colecții de genul celor puse în vânzare, i-am spus.

— Ce?

— Știi tu, colecțiile acelea de melodii la care se face reclamă pe TV. TimeLife prezintă „Cele mai depresive cântece din toate timpurile”.

Am auzit-o pufnind. Ochii mi se obișnuiau cu întunericul. Am zărit-o stând pe canapea. M-am apropiat de ea.

— Nu, spuse ea.

Dar am continuat să mă apropii. M-am așezat lângă ea. Avea o sticlă de votcă în mână. Era pe jumătate goală. M-am uitat prin apartament. N-am văzut nimic personal, nimic nou, nimic strălucitor sau care să emane veselie.

— Ira, spuse ea.

— Îmi pare foarte rău.

— Polițiștii spun că el l-a ucis pe Gil.

— Tu ce crezi?

— Am văzut sânge în mașina lui. Te-a împușcat. Așa că, da, bineînțeles, cred și eu că l-a ucis pe Gil.

— De ce?

Nu-mi răspunse. Bău zdravăn din sticlă.

— Ce-ar fi să-mi dai mie sticla aceea?

— Asta sunt eu, Cope.

— Nu, nu ești.

— Nu sunt pentru tine. Nu poți să mă salvezi.

Mi-au venit în minte câteva replici, dar toate sunau ca niște clișee. Așa că am lăsat-o baltă.

— Te iubesc, spuse ea. Vreau să zic, n-am încetat niciodată să te iubesc. Am fost cu alți bărbați. Am avut relații. Dar tu ai fost mereu acolo. În cameră cu noi. Chiar și în pat. E o prostie, o imbecilitate, eram doar niște copii, dar așa stau lucrurile.

— Înțeleg.

— Ei cred că poate Ira a fost cel care i-a ucis pe Margot și pe Doug.

— Tu nu crezi asta?

— El voia doar să scape de tot. Știi? Evenimentele acelea l-au rănit atât de mult, au cauzat atât de multă distrugere. Și apoi, când l-a văzut pe Gil, probabil c-a fost de parcă ar fi văzut o fantomă care se întorcea să-l bântuie.

— Îmi pare rău.

— Du-te acasă, Cope.

— Mai degrabă aș rămâne.

— Nu e alegerea ta. Asta-i casa mea. Viața mea. Du-te acasă.

Bău din nou din sticlă.

— Nu-mi place să te las așa.

Râsul ei era aproape nebunesc.

— Ce, crezi că e prima dată?

Se uită la mine, parcă provocându-mă să ripostez. N-am făcut-o.

— Asta fac. Beau în întuneric și ascult cântecele acelea blestemate. În curând, o să amețesc sau o să leșin, mă rog, cum vrei să-i spui. Apoi, mâine, o să fiu ușor mahmură.

— Vreau să rămân.

— Eu nu vreau să rămâi.

— Nu pentru tine. Pentru mine. Vreau să fiu cu tine. Mai ales în seara asta.

— Nu te vreau aici. Prezența ta aici o să înrăutățească lucrurile.

— Dar…

— Te rog, spuse ea, și glasul ei aproape implora. Te rog, lasă-mă singură. Mâine. Putem să începem din nou mâine.

40.

Doctorul Tara O'Neill dormea foarte rar mai mult de patru-cinci ore pe noapte. Pur și simplu, nu avea nevoie de mai mult somn. Era înapoi în pădure la șase fix, la prima rază de lumină. Îi plăcea la nebunie pădurea asta – ca de altfel toate pădurile. Făcuse școala pregătitoare și Facultatea de Medicină în oraș, la Universitatea Pennsylvania, în Philadelphia. Oamenii se gândeau că avea să-i placă în oraș. Ești o fată atât de drăguță, spuneau ei. Și orașul e atât de viu, sunt atât de mulți oameni, atât de multe lucruri care se întâmplă.

Dar, în timpul anilor petrecuți în Philadelphia, O'Neill se întorsese acasă la fiecare sfârșit de săptămână. Până la urmă, candidase pentru funcția de medic legist și mai câștiga ceva bani în plus lucrând și ca anatomopatolog la Wilkes-Barre. Încercase să-și găsească propriul stil de viață și găsi o frază spusă de o vedetă rock – Eric Clapton, credea ea – într-un interviu. Acesta spusese că nu era un mare fan al, ăăă, oamenilor. Nici ea nu era. Prefera – oricât de ridicol ar fi sunat – să stea singură. Îi plăcea să citească și să se uite la filme, fără comentarii. Nu prea se descurca cu bărbații, nu suporta orgoliile lor, lăudăroșenia lor și nici imensa nesiguranță, atât de specifică lor. Nu voia să aibă un partener de viață.

Asta – mersul prin pădure, ca acum – o bucura cel mai mult.

O'Neill cără după ea trusa cu instrumente, dar din toate sculele noi și fițoase, cumpărate din bani publici, cea mai folositoare i se părea și cea mai simplă – o sită. Era aproape exact ca aceea pe care o avea acasă, la bucătărie. O scoase din trusă și începu să sape.

Sita era folosită pentru găsirea dinților și a oaselor mici.

Era o muncă epuizantă, solicitantă, nu foarte diferită de săpăturile arheologice – făcuse și ea așa ceva, în ultimul an de liceu. Își făcuse ucenicia în Badlands, din Dakota de Sud, într-o zonă cunoscută sub numele de Big Pig Dig[29], pentru că acolo fusese găsit inițial un *Arheoterium,* care era, de fapt, un porc preistoric imens. Lucrase cu fosile de porc și de rinocer preistoric. Fusese o experiență minunată.

Lucra acum la locul unde fusese descoperit scheletul cu aceeași răbdare – o muncă pe care majoritatea oamenilor o găseau extrem de plictisitoare și de migăloasă. Dar Tara O'Neill o savura, de-a dreptul.

O oră mai târziu, găsi mica bucată de os.

[29] Groapa marelui porc – traducere literală.

O'Neill simți cum i se accelerează pulsul. Se așteptase la asta, își dăduse seama că era foarte posibil, mai ales după radiografiile care determinaseră gradul de osificare. Și totuși. Să găsești bucățica lipsă…

— Oh, Doamne…

Spusese asta cu voce tare. Ecoul cuvintelor se răspândi în pădurea tăcută. Nu-i venea să creadă, dar dovada era chiar acolo, în palma ei înmănușată.

Era osul hioid.

Mă rog, o jumătate din el. Foarte calcifiat, aproape casant. Se întoarse la căutările ei, cernând pământul cât de repede putea. De data asta nu dură mult. După doar cinci minute, O'Neill găsi și cealaltă jumătate. Puse cele două bucăți laolaltă.

Chiar și după trecerea atâtor ani, fragmentele de os se potriveau ca două piese ale unui puzzle.

Pe fața Tarei O'Neill înflori un zâmbet fericit. Pentru câteva secunde se uită la rezultatele muncii ei, clătinând încântată din cap.

Scoase telefonul mobil. Nu avea semnal. O luă repede înapoi, pe drumul spre oraș, până când, după aproape un kilometru, pe ecranul telefonului apărură două liniuțe. Formă numărul șerifului Lowell. Acesta răspunse după al doilea apel.

— Tu ești, doctore?

— Da.

— Unde ești?

— La groapă, spuse ea.

— Pari fericită.

— Sunt.

— De ce?

— Am găsit ceva în pământ.

— Și?

— Și tot ce-am crezut până acum despre cazul ăsta se schimbă.

•

M-a trezit un zgomot ascuțit, specific aparatelor de monitorizare din spital. M-am întors încet, am deschis ochii, am clipit des și-am văzut-o pe doamna Perez stând alături de pat.

Își trăsese un scaun chiar lângă pat. Avea poșeta în poală. Genunchii îi erau lipiți, spatele drept. Am privit-o în ochi. Plânsese.

— Am auzit de domnul Silverstein, spuse ea.

Am așteptat.

— Am auzit, de asemenea, că s-au găsit niște oase în pădurea aceea.

Eram mort de sete. M-am uitat spre dreapta. Pe noptieră era cana de un plastic galben-cafeniu, specifică spitalelor, care pare special făcută să dea apei un gust oribil. Eram pe punctul de a mă întinde după ea, dar doamna Perez s-a ridicat înainte ca eu să apuc să întind mâna. A turnat apă într-un pahar și mi l-a întins.

— Vrei să te ridici? mă întrebă doamna Perez.

— Cred că e o idee bună.

A apăsat unul dintre butoanele telecomenzii și partea din spate a început să se ridice, patul transformându-se într-un fotoliu.

— E bine așa?

— E bine.

Se așeză la loc pe scaun.

— N-ai de gând să lași chestia asta baltă, spuse ea.

Nu m-am obosit să-i răspund.

— Ei spun că domnul Silverstein l-a ucis pe Gil al meu. Crezi că e adevărat?

Gil al meu. Deci, gata cu minciunile. Gata cu ascunsul în spatele minciunii, ori a unei fiice. Gata cu ipotezele.

— Da.

Dădu din cap.

— Uneori, mă gândesc că Gil a murit cu adevărat în pădurea aceea. Așa i-a fost scris. Toată perioada de după aceea a fost luată cumva cu împrumut. Când polițistul acela m-a sunat, alaltăieri, știam deja. Mă așteptam la asta, înțelegi? O parte din Gil n-a scăpat din pădurea aceea.

— Povestiți-mi ce s-a întâmplat.

— Credeam că știu. Toți anii ăștia… Dar poate că n-am știut niciodată adevărul. Poate că Gil m-a mințit.

— Spuneți-mi ce știți.

— Erai și tu în tabăra aceea, în vara aceea. Îl știai pe Gil.

— Da.

— Și o știai și pe fata aia. Pe Margot Green.

I-am spus că o știam.

— Gil s-a îndrăgostit foarte tare de ea. Era un copil nevoiaș. Locuiam într-o zonă săracă din Irvington. Domnul Silverstein avea un program prin care în tabără puteau fi înscriși și copiii muncitorilor. Eu munceam la spălătorie. Știi asta.

Știam.

— Îmi plăcea foarte mult de mama ta. Era atât de deșteaptă. Vorbeam foarte mult. Despre orice. Despre cărți, despre viață, despre dezamăgirile noastre. Natașa era, așa cum spuneam noi, un suflet bătrân, înțelegi?

— Cred că da.

— Mă rog, Gil s-a îndrăgostit foarte tare de Margot Green. Era de înțeles. Avea optsprezece ani. În ochii lui, ea era un fotomodel cum numai în reviste vezi. Așa e cu toți bărbații. Sunt conduși de dorință. Gil al meu nu era nici el diferit. Dar ea i-a frânt inima. Și asta se întâmplă foarte des, nu e ceva neobișnuit. Ar fi trebuit să sufere câteva săptămâni, și apoi să-i treacă. Așa probabil că ar fi și făcut.

Se opri.

— Și ce s-a întâmplat?

— Wayne Steubens.

— Ce-i cu el?

— A început să-i șoptească lui Gil la ureche. I-a spus că n-ar trebui s-o lase pe Margot să scape nepedepsită. A făcut apel la orgoliul lui Gil. Margot, spunea el, își bătea joc de Gil. „Trebuie să-i plătești faptul că te-a ispitit", îi șoptea Wayne Steubens la ureche. Și, după o vreme – nu știu după câtă vreme – Gil a fost de acord.

M-am strâmbat.

— Și i-au tăiat gâtul?

— Nu. Dar Margot se fâțâia prin toată tabăra. Ții minte asta, nu?

Wayne spusese adevărul. Ispitea pe toată lumea.

— Erau mulți copii care ar fi vrut să-i dea cu ceva în cap. Fiul meu, bineînțeles. Doug Billingham, și el. Poate și sora ta. Și ea era acolo, dar asta, probabil, s-a întâmplat pentru că Doug a luat-o cu el. Nu e important.

O asistentă deschise ușa.

— Nu acum!

Mă așteptam la vociferări și proteste, dar, probabil, ceva din tonul vocii mele mă ajută. Asistenta se retrase și lăsă ușa să se închidă în urma ei. Privirea doamnei Perez era îndreptată spre podea. Se uita la poșeta ei de parcă ar fi existat pericolul să i-o smulgă cineva din poală.

— Wayne a plănuit totul cu foarte mare atenție. Asta mi-a spus Gil. Aveau de gând s-o atragă pe Margot în pădure. Avea să fie o farsă. Sora ta a ajutat și ea la convingerea lui Margot. I-a spus că aveau să se întâlnească în pădure cu niște băieți drăguți. Gil și-a tras o mască pe față. A înșfăcat-o pe Margot. A legat-o. Asta trebuia să fie tot, aici trebuia să se termine. Urmau s-o lase acolo câteva minute. Și ea fie reușea să se elibereze singură, fie ar fi dezlegat-o ei până la urmă. Era o prostie, o chestie foarte imatură, dar în tabere se fac astfel de farse.

Știu că se făceau. Pe vremea aceea, tabăra era plină de farse. Îmi aduc aminte că, la un moment dat, l-am luat pe un puști noaptea cu tot cu pat și l-am dus în pădure. S-a trezit a doua zi de dimineață singur, afară, îngrozit. Apoi aprindeam lanterna în ochii câte unui puști care dormea, făceam ca trenul, îi zgâlțâiam și urlam: „Dă-te de pe șine!" și-l vedeam pe puști sărind ca ars din pat. Țin minte că erau doi puști care făceau pe șmecherii și le spuneau celorlalți copii „poponari". Într-o noapte, când dormeau amândoi adânc, l-am luat pe unul dintre ei, l-am dezbrăcat și l-am pus în pat cu celălalt. De dimineață, ceilalți copii i-au văzut goi în același pat. După aceea, cei doi s-au calmat.

Legatul unei fete care făcea pe vampa și lăsatul ei în pădure pentru puțin timp… nu era o farsă ieșită din comun.

— Apoi, s-a întâmplat ceva, spuse doamna Perez.

Am așteptat. O lacrimă se prelinse pe obrazul doamnei Perez. Se căută în geantă și scoase un pachet de șervețele. Se tamponă la ochi, luptându-se cu lacrimile.

— Wayne Steubens a scos un cuțit.

Cred că ochii mi s-au lărgit un pic la auzul acestor cuvinte. Aproape că puteam vizualiza scena. Puteam să-i văd pe cei cinci în pădure, le puteam vedea fețele, surpriza întipărită pe ele.

— Vezi tu, Margot știa ce se întâmplă, și-a dat imediat seama că e o farsă. Și le-a făcut jocul. L-a lăsat pe Gil să o lege. Apoi a început să-și bată joc de fiul meu. A început să râdă de el, să-i spună că nu știa cum să se poarte cu o femeie adevărată. Aceeași insultă pe care femeile au aruncat-o bărbaților de-a lungul întregii istorii. Dar Gil n-a făcut nimic. Ce putea să facă? Însă, brusc, Wayne a scos cuțitul. La început, Gil a crezut că face parte din scenariul farsei. Că voia să o sperie cu el. Doar că Wayne n-a ezitat deloc. S-a apropiat de Margot și i-a tăiat gâtul de la o ureche la cealaltă.

Am închis ochii. Am revăzut scena în minte. Am văzut lama tăind pielea tânără, sângele țâșnind, viața părăsind trupul. M-am gândit la asta. În timp ce Margot Green era înjunghiată, eu mă aflam la doar câteva sute de metri depărtare, făcând dragoste cu prietena mea. Probabil era ceva extraordinar, cel mai oribil gest de care e în stare un om să se petreacă, în același timp, cu cel mai frumos, dar acum îmi era greu să mă gândesc la asta.

— Câteva secunde nimeni n-a mișcat. Au rămas, pur și simplu, împietriți. Apoi Wayne a zâmbit spre ei și le-a spus: „Mulțumesc pentru ajutor”.

M-am încruntat, dar începeam să înțeleg. Camille o atrăsese pe Margot în pădure, Gil o legase…

— Apoi, Wayne a ridicat din nou cuțitul. Gil spunea că se vedea cât de mult îi plăcuse ce făcuse. După cum se holba la cadavrul lui Margot. Avea o dorință nebună în el. O porni spre ei. Și ei au luat-o la fugă. Au fugit în direcții diferite. Wayne s-a luat după ei. Gil a fugit kilometri întregi. Nu știu ce s-a întâmplat exact. Dar pot să presupun. Wayne l-a prins din urmă pe Doug Billingham. L-a ucis. Dar Gil a reușit să scape. Și la fel și sora ta.

Asistenta se întoarse în cameră.

— Îmi cer scuze, domnule Copeland, dar trebuie să vă iau pulsul și tensiunea.

I-am făcut semn să intre. Trebuia să-mi trag răsuflarea. Îmi simțeam inima bătându-mi ca un ciocan în piept. Din nou. Și dacă nu mă calmam aveau să mă țină internat aici pe vecie.

Asistenta lucra repede și eficient. Doamna Perez se uita împrejur, prin cameră, de parcă abia atunci intrase, de parcă abia acum își dădea seama unde se află. Îmi era teamă c-am s-o pierd.

— E în regulă, îi spusei.

Dădu din cap.

Asistenta termină ce avea de făcut.

— O să fiți externat în dimineața aceasta.

— Minunat.

Îmi aruncă un zâmbet încordat și ne lăsă singuri. Am așteptat ca doamna Perez să continue.

— Gil era îngrozit, bineînțeles. Poți să-ți imaginezi. La fel era și sora ta. Trebuie să vezi lucrurile și din punctul lor de vedere. Erau tineri. Aproape că fuseseră uciși. Văzuseră cum Margot Green fusese înjunghiată. Dar poate cel mai rău era că erau bântuiți de cuvintele lui Wayne: „Mulțumesc pentru ajutor". Înțelegi?

— I-a implicat și pe ei.

— Da.

— Și ce-au făcut mai departe?

— S-au ascuns, pur și simplu. Pentru mai bine de douăzeci și patru de ore. Mama ta și cu mine eram foarte îngrijorate. Soțul meu era acasă, în Irvington. Tatăl tău era și el în tabără. Dar el era plecat cu echipele de căutare. Mama ta și cu mine eram împreună când a sunat telefonul. Gil știa numărul telefonului public din spatele bucătăriei. Sunase de trei ori până atunci, dar închisese când auzise vocea altcuiva. Apoi, la mai mult după o zi de la dispariția lor, am răspuns eu.

— Gil v-a spus ce s-a întâmplat?

— Da.

— Și dumneavoastră i-ați spus mamei?

Dădu din cap. Începeam să înțeleg.

— L-ați abordat pe Wayne Steubens?

— N-a trebuit să facem asta. El o abordase deja pe mama ta.

— Și ce-i spusese?

— Nimic incriminator. Dar a lăsat să se înțeleagă foarte clar. Își găsise un alibi pentru noaptea respectivă. Și, vezi tu, noi știam deja. Așa sunt mamele, simt.

— Ce știați?

— Fratele lui Gil, Eduardo, era închis. Gil avea și el cazier – furase o mașină împreună cu niște prieteni. Familia ta era săracă. Familia noastră era la fel. Pe frânghie aveau să se găsească amprente. Poliția ar fi început să se întrebe de ce a dus-o sora ta pe Margot Green în pădure. Wayne scăpase de probele care-l incriminau. Era bogat, plăcut de toată lumea, și-ar fi putut angaja cei mai buni avocați. Dumneata ești procuror, domnule Copeland. Spune-mi dumneata: dacă Gil și Camille apăreau, i-ai fi crezut?

Am închis ochii.

— Deci le-ați spus să rămână ascunși?

— Da.

— Cine a dus în pădure hainele îmbibate cu sângele lor?

— Eu. M-am întâlnit cu Gil. Era încă în pădure.

— Ați văzut-o și pe sora mea?

— Nu. El mi-a adus hainele. S-a tăiat, a ținut tricoul presat de rană. I-am spus să rămână ascuns până când punem un plan la punct. Mama ta și cu mine am încercat să găsim o cale de a răsuci cumva lucrurile, să facem cumva ca poliția să afle adevărul. Dar nu ne-a venit nicio idee. Au trecut mai multe zile. Știam cum lucrează poliția. Chiar dacă ne-ar fi crezut, Gil ar fi fost acuzat pentru complicitate. La fel și Camille.

Am mai înțeles un lucru.

— Aveți un fiu handicapat.

— Da.

— Și aveați nevoie de bani. Ca să aveți grijă de el. Și poate pentru a plăti o școală decentă, pentru Glenda. M-am uitat în ochii ei. Când v-ați dat seama c-ați putea câștiga bani de pe urma unui proces?

— La început, nu ne-am gândit la asta. Abia mai târziu – când tatăl lui Billingham a început să țipe că domnul Silverstein nu a avut grijă de fiul lui.

— Ați văzut o oportunitate.

Se foi în scaun.

— Domnul Silverstein ar fi trebuit să aibă grijă de ei. Așa nu s-ar fi dus niciodată în pădurea aceea. Nu era complet lipsit de vină în toată tărășenia asta. Așa că, da, am văzut o oportunitate. Și la fel și mama ta.

Mi se învârtea capul. Am încercat să-l opresc puțin, cât să pot accepta această nouă realitate.

— Vreți să-mi spuneți… M-am oprit. Îmi spuneți că părinții mei știau că sora mea este în viață?

— Părinții tăi nu, spuse ea.

Am simțit un fior rece în inimă.

— Oh, nu…

Nu spuse nimic.

— Nu i-a spus nimic tatălui meu, nu-i așa?

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că-l ura.

Am rămas mască. M-am gândit la certurile dintre ei, la amărăciunea, la nefericirea părinților mei.

— Atât de mult?

— Cum?

— E una să urăști un bărbat. Dar oare îl ura atât de tare pe tatăl meu, încât să-l lase să creadă că fiica lui e moartă?

Nu-mi răspunse.

— V-am pus o întrebare, doamnă Perez.

— Nu știu răspunsul. Îmi pare rău.

— Dumneavoastră i-ați mărturisit domnului Perez, nu?

— Da.

— Dar ea nu i-a spus niciodată tatălui meu.

Niciun răspuns.

— Se ducea în pădurea aceea și o căuta. Acum trei luni, pe patul de moarte, ultima lui dorință a fost ca eu să continui s-o caut. Atât de mult l-a urât, doamnă Perez?

— Nu știu, spuse ea din nou.

Am început să înțeleg. Adevărurile mă loveau ca niște picături grele de ploaie. Picături mari.

— A tras de timp, nu-i așa?

Doamna Perez nu-mi răspunse.

— A ținut-o pe sora mea ascunsă. Nu a spus nimic nimănui, nici măcar… nici măcar mie. A așteptat până când au venit banii de la proces. Ăsta a fost planul ei. Și imediat ce i-a primit… a fugit. A luat o parte din bani și a fugit, și s-a întâlnit cu sora mea.

— Ăsta a fost… ăsta a fost planul, da.

Următoarea întrebare, pur și simplu, mi-a țâșnit de pe buze:

— De ce nu m-a luat și pe mine?

Doamna Perez se uită la mine. M-am gândit la asta. De ce? Apoi mi-am dat seama de ceva.

— Dacă mă lua și pe mine, tatăl meu n-ar fi încetat niciodată căutările. I-ar fi cerut ajutorul unchiului Sosh și colegilor lui din KGB. Pe mama putea s-o lase să plece. Probabil că nici n-o mai iubea. Se gândea că sora mea e moartă, așa că n-ar fi contat prea mult. Dar mama știa că la mine n-ar fi renunțat niciodată.

Mi-am adus aminte de ceea ce-mi spusese unchiul Sosh, despre o eventuală întoarcere a ei în Rusia. Oare erau amândouă acolo? Erau amândouă acolo acum? Avea vreun sens?

— Gil și-a schimbat numele, continuă ea. A călătorit peste tot. Viața lui nu era deloc spectaculoasă. Și când detectivii aceia particulari au venit la noi acasă și au început să pună întrebări, a aflat și el. A văzut în asta o posibilitate de a încasa din nou niște bani. Vezi tu, era ciudat. Te învinovățea și pe tine.

— Pe mine?

— N-ai stat la post în noaptea aceea, nu ți-ai făcut treaba.

N-am spus nimic.

— Așa că o parte din el te învinovățea și pe tine. Credea că acum era un moment foarte bun să se răzbune.

Se potrivea. Se potrivea perfect cu ce-mi spusese Raya Singh.

Se ridică în picioare.

— Asta-i tot ce știu.

— Doamnă Perez?

Se uită la mine.

— Sora mea era însărcinată?

— Nu știu.

— Ați văzut-o vreodată?

— Cum?

— Pe Camille. Gil v-a spus că era în viață. Mama mea v-a spus că era în viață. Dar ați văzut-o vreodată cu ochii dumneavoastră?

— Nu, spuse ea. N-am văzut-o niciodată pe sora ta.

41.

Nu știam ce să mai cred.

Și aproape că n-aveam timp de nimic. La cinci minute după ce doamna Perez a plecat din camera mea, a venit Muse.

— Trebuie să mergem la tribunal.

Externarea mea a mers ca pe roate, fără prea multă zarvă. Aveam un costum de rezervă la birou. L-am luat pe mine. Și apoi ne-am îndreptat spre camera de consiliu a judecătorului Pierce. Flair Hickory și Mort Pubin erau deja acolo. Auziseră ce mi se întâmplase cu o seară înainte, dar, dacă le păsa, nu aveau să o arate astăzi.

— Domnilor, spuse judecătorul. Sper să găsim o modalitate de rezolvare pe cale amiabilă a acestui caz.

N-aveam niciun chef de așa ceva.

— Despre asta e vorba?

— Da.

M-am uitat la judecător. El s-a uitat la mine. Am clătinat din cap. Da, avea sens. Dacă încercaseră să pună presiune pe mine, să-mi forțeze mâna prin dezgroparea a tot felul de mizerii, ce-ar fi putut să-i oprească să procedeze la fel și cu judecătorul?

— Procuratura nu este interesată de o înțelegere, spusei.

M-am ridicat în picioare.

— Stai jos, domnule Copeland, spuse judecătorul Pierce. S-ar putea să fie anumite probleme cu DVD-ul pe care l-ai adus ca probă. S-ar putea să trebuiască să-l resping.

Am luat-o spre ușă.

— Domnule Copeland!

— Nu mai stau. Dă vina pe mine, domnule judecător. Dumneata ți-ai făcut partea de treabă. Dă vina pe mine.

Flair Hickory se încruntă.

— Despre ce vorbești?

Nu i-am răspuns. Am întins mâna spre clanță.

— Stai jos, domnule Copeland, sau o să te pun sub acuzare pentru sfidarea Curții.

— Pentru că nu vreau să cad la pace?

M-am întors și m-am uitat la Arnold Pierce. Buza de jos îi tremura puțin.

— Îmi explică și mie cineva ce mama dracului se petrece aici? spuse Mort Pubin.

Judecătorul și cu mine l-am ignorat. Am dat din cap spre Pierce, i-am făcut semn că am înțeles. Dar n-aveam de gând să cedez. Am apăsat clanța și-am ieșit. Am luat-o pe hol. Șoldul rănit mă durea. Capul îmi crăpa de durere. Voiam să mă așez undeva și să plâng. Voiam să mă așez undeva și să mă gândesc la ce aflasem despre mama mea și despre sora mea.

— Nici eu n-am crezut că o să meargă.

M-am întors. Era EJ Jenrette.

— Încerc doar să-mi salvez fiul, spuse el.

— Fiul dumitale a violat o fată.

— Știu.

M-am oprit. În mână avea un plic cafeniu.

— Stai jos o secundă, spuse Jenrette.

— Nu.

— Imaginează-ți-o pe fiica dumitale. Pe Cara a dumitale. Imaginează-ți că într-o zi va crește mare. Poate bea un pic mai mult la o petrecere. Poate că se urcă băută la volan și lovește pe cineva cu mașina. Poate persoana respectivă moare. Ceva de genul ăsta. Face o greșeală.

— Violul nu este o greșeală.

— Ba da, este. Știi că n-o să mai facă niciodată așa ceva. A făcut-o lată. Credea că e invincibil. Acum știe că nu e așa.

— N-o să purtăm din nou aceeași conversație.

— Știu. Dar toată lumea are secrete. Toți fac greșeli, comit infracțiuni, cine știe ce fac. Doar că unii oameni se pricep mai bine decât alții să le ascundă, să le îngroape.

Am rămas tăcut.

— N-am pornit niciodată împotriva copilului tău, spuse Jenrette. Împotriva ta am pornit. Împotriva trecutului tău. Ba chiar și împotriva cumnatului tău. Dar niciodată împotriva copilului tău. Asta e limita mea personală.

— Ești un prinț. Deci, cu ce îl ai la mână pe judecătorul Pierce?

— Asta nu e important.

Avea dreptate. Nu trebuia să știu eu asta.

— Ce aș putea face eu pentru a-mi ajuta fiul, domnule Copeland?

— Calul acela a pornit deja în cursă.

— Chiar crezi asta? Chiar crezi că viața lui s-a sfârșit?

— Fiul dumitale va face probabil cinci, maximum șase ani de pușcărie. Ceea ce va face el acolo, la închisoare, și ceea ce va face după ce va ieși – asta va decide cum va fi viața lui.

EJ Jenrette ridică plicul cafeniu.

— Nu știu ce să fac cu ăsta.

N-am spus nimic.

— Un bărbat face tot ce-i stă în putință pentru a-și apăra copiii. Poate că asta a fost scuza mea. Poate că asta a fost și scuza tatălui dumitale.

— A tatălui meu?

— Tatăl dumitale a făcut parte din KGB. Știai asta?

— N-am timp de asta.

— Ăsta e un rezumat al dosarului lui. Oamenii mei l-au tradus în engleză.

— N-am nevoie să-l văd.

— Eu cred c-ar trebui, domnule Copeland. Mi-l întinse. Nu l-am luat. Dacă vrei să vezi până unde poate merge un tată pentru a asigura o viață mai bună copiilor săi, ar trebui să citești asta. Poate că atunci o să mă înțelegi mai bine.

— Nu vreau să te înțeleg.

EJ Jenrette îmi întinse din nou dosarul. Până la urmă, l-am luat. A plecat fără să mai spună niciun cuvânt.

M-am întors în birou și-am închis ușa. M-am așezat la birou și am deschis dosarul. Am citit prima pagină. Nimic surprinzător. Apoi am citit și cea de-a doua pagină și, încă o dată, atunci când credeam că durerea nu poate fi și mai mare, cuvintele de acolo mi-au spintecat pieptul și m-au rupt în bucăți.

Muse intră fără să bată la ușă.

— Scheletul pe care l-au găsit în tabără, spuse ea. Nu e al surorii tale.

Nu puteam vorbi.

— Vezi tu, acest doctor O'Neill a găsit ceva, un os numit hioid. Osul ăsta se află în gât, presupun. Are forma unei potcoave. Mă rog, când l-a găsit era rupt în două. Asta înseamnă că, probabil, victima a fost ucisă prin strangulare. Dar vezi tu, osul acela vechi nu este casant la oamenii tineri – e mai degrabă un cartilaj. Așa că O'Neill a făcut niște teste de osificare cu ajutorul razelor X. Pe scurt, e mult mai probabil ca scheletul să aparțină unei femei trecute de patruzeci de ani, poate chiar de cincizeci, decât al unei fete de-o vârstă cu Camille.

N-am spus nimic. Mă uitam la pagina din fața mea.

— Nu înțelegi? Nu e sora ta.

Am închis ochii. Îmi simțeam inima atât de grea!

— Cope?

— Știu.

— Ce?

— Cea din pădure nu e sora mea. E mama.

42.

Sosh nu era surprins să mă vadă.

— Știai, nu-i așa?

Vorbea la telefon. Puse mâna pe receptor.

— Stai jos, Pavel.

— Te-am întrebat ceva.

Termină de vorbit la telefon și puse receptorul în suportul său. Apoi văzu plicul maroniu din mâna mea.

— Ce e ăla?

— Este un rezumat al dosarului de la KGB al tatălui meu.

Umerii i se prăbușiră.

— Să nu crezi tot ce se scrie acolo, spuse Sosh, dar cuvintele lui păreau goale. Parcă le citea de pe un teleprompter.

— La pagina doi, spusei, încercând să-mi stăpânesc tremurul vocii, scrie ce-a făcut tatăl meu.

Sosh se uită la mine.

— I-a denunțat pe bunicul și pe bunica, nu-i așa? El a fost sursa care i-a trădat. Propriul meu tată.

Sosh tot nu voia să vorbească.

— Răspunde-mi, la naiba!

— Tot nu înțelegi.

— Tatăl meu i-a turnat pe bunicii mei, da sau nu?

— Da.

M-am oprit.

— Tatăl tău a fost acuzat că a dat greș la o naștere. Nu știu dacă așa a fost sau nu. Nu conta, oricum. Guvernul voia să-l aresteze. Ți-am povestit despre metodele lor de presiune. V-ar fi distrus întreaga familie.

— Așa că i-a vândut pe bunicii mei pentru a-și salva pielea?

— Guvernul ar fi ajuns, oricum, la ei. Dar da, bine, Vladimir a ales să-și salveze copiii cu prețul socrilor. Nu știa că lucrurile vor merge atât de rău. Credea că regimul avea doar să-i sperie un pic, o simplă demonstrație de forță, atâta tot. S-a gândit că-i vor reține pe bunicii tăi pentru câteva săptămâni, cel mult. Și, în schimb, familia ta urma să primească o a doua șansă. Tatăl tău avea să ofere o viață mai bună copiilor lui și copiilor copiilor lui. Nu înțelegi?

— Nu, îmi pare rău, dar nu înțeleg.

— Pentru că acum ești bogat și o duci bine.

— Nu-mi servi mie rahaturile astea, Sosh. Oamenii nu-și vând, nu-și trădează familiile. Ar trebui să știi mai bine asta. Ai supraviețuit asediului. Oamenii din Leningrad nu s-au predat. Indiferent ce v-au făcut naziștii, ați suportat și v-ați păstrat capul sus.

— Și crezi că asta a fost inteligent din partea noastră? izbucni el. Mâinile i se strânseră în pumni. Doamne, cât de naiv ești! Fratele și sora mea au murit de foame. Înțelegi asta? Dacă ne-am fi predat, dacă le-am fi dat nemernicilor ălora orașul acela blestemat, Gavril și Alina ar fi încă în viață acum. Până la urmă, lucrurile s-ar fi întors împotriva naziștilor. Dar fratele și sora mea ar fi trăit – ar fi avut copii, nepoți, ar fi ajuns să îmbătrânească. Însă în loc de asta…

Se întoarse.

— Când a aflat mama ce a făcut el?

— Chestia asta îl bântuia. Pe tatăl tău, vreau să spun. Cred că o parte din mama ta a știut dintotdeauna. Cred că de aceea îl disprețuia atât de mult. Dar în noaptea în care Camille a dispărut, a crezut că sora ta era moartă. S-a prăbușit. A cedat. Și i-a mărturisit mamei tale adevărul.

Avea sens. Un sens oribil. Mama aflase ce făcuse tata. N-avea cum să-l ierte niciodată pentru ceea ce le făcuse preaiubiților ei părinți. Avea să-l facă să sufere cu orice preț, avea să-l lase să creadă că fiica lui era moartă.

— Deci, mama a ascuns-o pe sora mea. A așteptat până când a făcut rost de destui bani, de pe urma procesului. Apoi, a plănuit să dispară împreună cu Camille.

— Da.

— Dar asta nu rezolvă principala problemă, nu-i așa?

— Ce problemă?

— Cum rămânea cu mine, singurul ei fiu? Cum a putut mama să mă părăsească, pur și simplu?

Sosh nu spuse nimic.

— Toată viața mea… Toată viața mea am crezut că mamei mele nu i-a păsat de mine. Că a fugit, pur și simplu, și nu s-a mai uitat în urmă. Cum ai putut să mă lași să cred una ca asta, Sosh?

— Crezi că adevărul era mai bun?

M-am gândit cum îl spionam pe tatăl meu în pădurea aceea. Săpa și săpa după fiica lui. Și apoi, într-o zi, s-a oprit. Crezusem că se oprise din cauză că mama fugise. Îmi aduc aminte cum în ultima zi în care a plecat în pădure mi-a spus să nu vin după el.

„*Astăzi nu, Paul. Astăzi merg singur*…”

În ziua aceea a săpat ultima groapă. Nu pentru a o găsi pe sora mea. Ci pentru a o îngropa pe mama.

Era justiție poetică – o îngropase în același pământ unde credea că se afla și sora mea, dar în același timp era și o decizie practică – cine s-ar fi gândit să caute un cadavru într-un loc care fusese deja cercetat în amănunt?

— A aflat că voia să fugă?

— Da.

— Cum?

— I-am spus eu.

Sosh mă privi în ochi. N-am spus nimic.

— Am aflat că mama ta a transferat o sută de mii de dolari din contul comun al familiei. Era protocolul obișnuit, în KGB, să stăm cu ochii unul pe celălalt. L-am întrebat pe tatăl tău despre retragerea respectivă.

— Și el a înfruntat-o.

— Da.

— Și mama mea… Vocea mi se rupse. Mi-am dres glasul, am clipit, am încercat din nou: Mama mea nu plănuia să mă abandoneze. Avea de gând să mă ia și pe mine cu ea.

Sosh se uită în ochii mei și dădu din cap.

Adevărul acesta ar fi trebuit să-mi ofere un oarecare confort. Nu s-a întâmplat însă așa.

— Știai c-a ucis-o, Sosh?

— Da.

— Așa, pur și simplu?

Rămase din nou tăcut.

— Și n-ai făcut nimic în privința asta, nu-i așa?

— Încă lucram pentru guvern, spuse Sosh. Dacă se afla că era un ucigaș, puteam fi cu toții în pericol.

— V-ar fi fost distrusă acoperirea.

— Nu doar a mea. Tatăl tău îi cunoștea pe mulți dintre noi.

— Așa că l-ai lăsat să scape.

— Așa procedam pe vremea aceea. Făceam sacrificii pentru o cauză mai nobilă. Tatăl tău a spus că ea a amenințat că ne dă pe toți în vileag.

— Și ai crezut asta?

— Mai contează ce am crezut eu? Tatăl tău n-a vrut s-o omoare. Și-a pierdut cumpătul. Natașa avea de gând să fugă și să se ascundă. Voia să-i ia copiii și să dispară pentru totdeauna.

Mi-am amintit ultimele cuvinte ale tatălui meu, cele de pe patul de moarte.

„*Paul, trebuie s-o găsim*…”

Se referea oare la cadavrul lui Camille? Sau la Camille?

— Tatăl meu a aflat că sora mea era încă în viață.

— Nu e chiar așa de simplu.

— Ce vrei să spui, cum adică nu e chiar așa de simplu? A aflat sau nu? I-a spus mama?

— Natașa? Sosh scoase un zgomot. Niciodată. Vorbești despre curaj, despre puterea de a rezista în fața durităților. Mama ta n-ar fi cedat niciodată. Indiferent ce i-ar fi făcut tatăl tău.

— Nici dacă o strângea de gât?

Sosh nu spuse nimic.

— Atunci cum a aflat?

— După ce a ucis-o pe mama ta, tatăl tău i-a căutat prin hârtii, a verificat evidențele apelurilor telefonice. A pus lucrurile cap la cap – sau cel puțin avea niște suspiciuni.

— Deci cum a aflat?

— După cum am spus, nu e atât de simplu.

— Nu te prea înțeleg, Sosh. A căutat-o pe Camille?

Sosh închise ochii. Se mută în spatele biroului.

— M-ai întrebat mai înainte despre asediul Leningradului, spuse el. Știi ce-am învățat eu atunci? Că morții nu reprezintă nimic. Sunt duși. Îi înmormântăm și apoi mergem mai departe.

— O să țin minte chestia asta, Sosh.

— Ai început căutarea asta. Nu i-ai lăsat pe morți să se odihnească. Și cu ce te-ai ales? Au mai murit încă doi. Ai aflat că preaiubitul tău tată a ucis-o pe mama ta. A meritat, Pavel? A meritat să agiți fantomele astea vechi?

— Depinde.

— De ce anume?

— De ceea ce s-a întâmplat cu sora mea.

Am așteptat.

Mi-au venit în minte ultimele cuvinte ale tatălui meu…

„*Știai*?”

Crezusem că mă acuza pe mine, că văzuse vinovăția pe chipul meu. Dar nu era asta. Știam eu care fusese adevărata soartă a surorii mele? Știam eu ce făcuse? Știam eu că îmi omorâse mama și o îngropase în pădure?

— Ce s-a întâmplat cu sora mea, Sosh?

— Asta am vrut să spun când ți-am zis că nu e așa de simplu.

Am așteptat.

— Trebuie să înțelegi. Tatăl tău n-a fost niciodată sigur. A găsit niște dovezi, da, dar tot ce știa cu siguranță era că mama ta voia să fugă cu banii și să te ia cu ea.

— Și?

— Și m-a rugat pe mine să-l ajut. M-a rugat să mă uit peste dovezile pe care le avea. M-a rugat s-o găsesc pe sora ta.

M-am uitat la el.

— Și ce-ai făcut?

— M-am ocupat, da. Făcu un pas spre mine. Și când am terminat, i-am spus tatălui tău că a înțeles greșit.

— Ce?

— I-am spus tatălui tău că sora ta a murit în noaptea aceea, în pădure.

Eram confuz.

— Și așa e, a murit?

— Nu, Pavel. N-a murit în noaptea aceea.

Am simțit cum inima începe să mi se mărească în piept.

— L-ai mințit. Nu voiai s-o găsească.

Nu spuse nimic.

— Și acum? Unde e ea acum?

— Sora ta știa ce făcuse tatăl tău. Bineînțeles, nu putea să vină să declare la poliție așa ceva. Nu avea nicio probă care să-i dovedească vinovăția. Și încă mai exista o problemă – de ce dispăruse inițial? Și, bineînțeles, se temea de tatăl tău. Cum ar fi putut ea să se întoarcă la bărbatul care-i ucisese mama?

M-am gândit la familia Perez, la acuzațiile de fraudă și la tot restul. S-ar fi întâmplat la fel și cu sora mea. Chiar înainte să-l adaug și pe tata în ecuație, ar fi fost dificil pentru Camille să se întoarcă acasă.

Speranța mi-a umplut din nou pieptul.

— Și, deci, ai găsit-o?

— Da.

— Și?

— Și i-am dat bani.

— Ai ajutat-o să se ascundă de el.

Nu-mi răspunse. Nici nu era nevoie.

— Unde e acum?

— Am întrerupt legăturile cu mai mulți ani în urmă. Trebuie să înțelegi. Camille nu voia să-ți facă rău. Se gândea să te ia și pe tine cu ea. Dar era o soluție nepractică. Știa cât de mult îl iubeai pe tatăl tău. Și apoi mai târziu, când ai ajuns o personalitate publică, s-a gândit la ce-ar însemna întoarcerea ei, la scandalurile care ar izbucni, la cât rău ți-ar face asemenea scandaluri. Vezi tu, dacă revenea, trebuia să și recunoască tot. Și după ce s-ar fi întâmplat asta, cariera ta ar fi fost compromisă.

— Deja e compromisă.

— Da. Acum noi știm asta.

Spusese „noi”. *Noi.*

— Deci, unde e Camille?

— E aici, Pavel.

Încăperea se goli parcă de aer. Nu mai puteam respira. Am clătinat din cap.

— A durat un pic să o găsim, după atâția ani, spuse el. Dar am găsit-o. Am stat de vorbă. Nu știa că tatăl tău murise. I-am spus. Și asta, bineînțeles, a schimbat totul.

— Stai puțin. Tu… M-am oprit. Tu și Camille ați stat de vorbă?

Cred că era vocea mea.

— Da, Pavel.

— Nu înțeleg.

— Când ai venit, cu ea vorbeam la telefon.

Am înțepenit.

— Stă la un hotel, la două străzi distanță de aici. I-am spus să vină încoace. Se uită spre ascensor. Cred că ea e. Urcă acum.

M-am întors și m-am uitat la numerele care se succedau deasupra liftului. Am auzit un zgomot de clopoțel. M-am apropiat cu un pas de lift. Nu-mi venea să cred. Era un truc, o păcăleală crudă. Speranța își bătea din nou joc de mine.

Ascensorul se opri. Am auzit ușile începând să se deschidă. Nu alunecau ușor. Se mișcau greoi, de parcă n-ar fi vrut să dea drumul pasagerului. Am înghețat. Inima îmi bătea ca un ciocan pneumatic. Am rămas cu ochii lipiți de ușile liftului, pe deschizătura dintre ele.

Și apoi, la douăzeci de ani după ce se evaporase în pădurea aceea, sora mea, Camille, păși din nou în viața mea.

EPILOG

O lună mai târziu

Lucy nu voia ca eu să plec în călătoria asta.
— S-a terminat, în sfârșit, îmi spuse ea chiar înainte să plec spre aeroport.
— Am mai auzit asta până acum.
— Nu trebuie să stai din nou de vorbă cu el, Cope.
— Ba da. Am nevoie de niște răspunsuri.
Lucy închise ochii.
— Ce-i?
— Totul e atât de fragil, știi?
Știam.
— Îmi e teamă că o să răscolești din nou pământul.
Înțelegeam. Dar trebuia s-o fac și pe asta.

O oră mai târziu, mă uitam pe geamul avionului. În ultima lună, viața mea se întorsese mai mult sau mai puțin la normal. Cazul lui Jenrette și al lui Marantz luase câteva întorsături ciudate, neașteptate, sfârșindu-se apoi glorios. Familiile nu renunțaseră. Continuaseră să pună presiune pe judecătorul Arnold Pierce, și acesta cedase până la urmă. Îmi respinsese proba cu DVD-ul pornografic pe motiv că nu o produsesem în timp util. Cazul nostru părea să fie în pericol. Dar juriul văzuse adevărul prin această perdea de fum, așa că verdictul a fost unul de condamnare. Flair și Mort au atacat sentința, bineînțeles, cu apel.

Aș vrea să-l pun sub acuzare pe judecătorul Pierce, dar n-am să reușesc. Aș vrea să-l pun sub acuzare pe EJ Jenrette și pe cei de la MVD pentru șantaj. Mă îndoiesc că o să reușesc. Dar procesul civil al lui Chamique merge destul de bine. Se zvonește că vor să scape repede de ea. Se pregătește o înțelegere care se învârte în jurul unei sume cu șapte cifre. Sper să primească banii. Dar, când mă uit în globul meu de cristal, tot nu văd prea multă fericire pentru Chamique Johnson în viitor. Nu știu. Viața ei a fost atât de agitată și plină de necazuri. Am senzația că banii nu vor schimba lucrul ăsta.

Cumnatul meu, Bob, a fost eliberat pe cauțiune. Am cedat în privința asta. Le-am spus autorităților federale că, deși nu îmi mai aminteam „prea bine”, cred că Bob mi-a spus că avea nevoie de un împrumut și că eu am aprobat să ia un astfel de împrumut. Nu știu dacă va ține. Nu știu dacă fac ceea ce trebuie sau greșesc (probabil, greșesc), dar nu vreau s-o distrug pe Greta și familia ei. Sunteți liberi să mă faceți ipocrit – chiar sunt –, dar linia aceea de demarcație între bine și rău

este câteodată învăluită într-o ceață deasă, este foarte neclară. E neclară în lumina orbitoare a lumii reale.

Și, bineînțeles, e neclară și în întunericul pădurii aceleia.

Iată și un scurt, dar amănunțit rezumat despre Loren Muse. Muse rămâne Muse. Și îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru asta. Guvernatorul Dave Markie nu mi-a cerut demisia încă, și nici eu nu i-am înaintat-o. Probabil că ar trebui s-o fac, probabil că o voi face, dar deocamdată mai atârn pe aici.

Raya Singh a plecat până la urmă de la Most Valuable Detection și a devenit parteneră cu nimeni alta decât Cingle Shaker. Cingle spune că se află în căutarea unei a treia „bunăciuni", ca să schimbe numele agenției în „Îngerii lui Charlie".

Avionul aterizează. Cobor. Îmi verific BlackBerry-ul. Am primit un mesaj de la sora mea, Camille.

„Salutare, frate – Cara și cu mine o să mâncăm în oraș, apoi mergem la cumpărături. Mi-e dor de tine și te iubesc, Camille."

Sora mea, Camille. E fantastic s-o am înapoi în viața mea. Nu-mi vine să cred cât de repede a devenit o parte importantă din viețile noastre, cât de bine s-a integrat. Dar adevărul e că între noi se mai simte o tensiune latentă. Lucrurile sunt pe calea cea bună. O să fie și mai bine. Dar tensiunea e acolo, e de necontestat și, uneori, ne străduim din răsputeri să o combatem, spunându-ne unul altuia „frate" și „soro" și zicându-ne că ne „iubim" și ne e „dor" unul de celălalt.

Nici acum n-am aflat toată povestea lui Camille. Sunt anumite detalii pe care ea le evită. Știu că a luat-o de la capăt, cu o identitate nouă, la Moscova, dar că n-a stat prea mult acolo. A stat doi ani la Praga, apoi încă unul în Begur, pe Costa Brava, în Spania. S-a întors în Statele Unite, s-a mai mutat de colo-colo, s-a căsătorit și s-a stabilit undeva lângă Atlanta, apoi, a divorțat acum trei ani.

Copii n-a avut, dar e deja cea mai bună mătușă din lume. O iubește pe Cara și sentimentul e mai mult decât reciproc. Camille locuiește cu noi. E minunat – mai bine decât aș fi sperat vreodată – și lucrul ăsta ajută mult la calmarea tensiunilor.

Bineînțeles, o parte din mine încă se mai întreabă de ce oare i-a luat atât de mult lui Camille pentru a se întoarce acasă – de aici vine și cea mai mare parte a tensiunii, cred. Înțeleg ce mi-a spus Sosh, că voia să mă protejeze, că voia să-mi protejeze reputația, amintirea tatălui meu. Și știu că se temea de tatăl meu, atâta vreme cât acesta trăia.

Dar cred că mai e vorba și de altceva.

Camille a ales să păstreze tăcerea despre ce s-a întâmplat în pădurea acea. N-a spus niciodată nimănui ce-a făcut Wayne Steubens. Alegerea ei, bună sau rea, i-a permis lui Wayne să rămână liber să mai ucidă și pe alții. Nu știu ce-ar fi trebuit să facă – dacă ar fi fost mai bine sau mai rău pentru ea dacă ar fi anunțat poliția. Se poate spune că Wayne tot ar fi scăpat, că ar fi fugit sau ar fi rămas în Europa, că ar fi fost mult mai atent cu viitoarele lui victime, ar fi reușit să facă mai multe.

Cine știe? Dar minciunile au obiceiul să fiarbă, să se extindă ca o plagă. Camille credea că poate să îngroape minciunile acelea. Poate că toți făceam asta.

Dar niciunul dintre noi n-a scăpat neatins din pădurea aceea.

Cât despre viața mea sentimentală, ei bine, sunt îndrăgostit. Așa de simplu. O iubesc pe Lucy din toată inima. N-am luat-o ușor. Am plonjat amândoi cu capul înainte, încercând să recuperăm timpul pierdut. Poate că este vorba și de o disperare nesănătoasă, de o obsesie, poate că ne agățăm de viață ca înecații de un buștean. Vedem multe unul în celălalt, și atunci când nu suntem împreună mă simt pierdut și dezorientat și vreau să fiu din nou lângă ea. Vorbim la telefon. Ne trimitem mesaje scrise și e-mailuri fără încetare.

Dar așa e dragostea, nu?

Lucy e amuzantă și neîndemânatică și caldă și deșteaptă și frumoasă și mă copleșește în cel mai bun mod. Părem a fi de acord în absolut tot.

Bineînțeles, în afară de faptul că eu am decis să fac această călătorie.

Îi înțeleg teama. Știu prea bine cât de fragilă e situația asta. Dar nici nu pot trăi pe muchie de cuțit. Așa că iată-mă aici, în închisoarea statală Red Onion din Pound, Virginia, așteptând să aflu încă câteva, ultime, adevăruri.

Wayne Steubens intră în cameră. Ne aflăm în aceeași încăpere ca și data trecută când ne-am întâlnit. Se așază în același loc.

— Măi, măi, îmi spuse el. Ai fost un băiat tare ocupat, Cope.

— I-ai omorât. Până la urmă tu, criminalul în serie, tu ai făcut-o.

Wayne zâmbi.

— Ai plănuit totul cu atenție, nu-i așa?

— Ne ascultă cineva?

— Nu.

Ridică mâna dreaptă.

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu.

— Atunci da, sigur, de ce nu? Da, am făcut-o. Am plănuit crimele acelea.

Deci asta era. Se decisese și el să înfrunte trecutul.

— Și le-ai dus la îndeplinire, așa cum a spus și doamna Perez. Ai spintecat-o pe Margot. Apoi Gil, Camille și Doug au fugit. Te-ai luat după ei. L-ai prins pe Doug. L-ai ucis și pe el.

Ridică degetul arătător. Aici am făcut o greșeală. Vezi tu, m-am cam grăbit cu Margot. Voiam s-o las la urmă, pentru că ea era, oricum, legată. Dar gâtul ei era atât de deschis, atât de vulnerabil… N-am putut rezista.

— La început, nu înțelegeam niște chestii. Dar acum cred că știu.

— Ascult.

— Jurnalele acelea pe care detectivii particulari i le-au trimis lui Lucy.

— Ahhh.

— Mă întrebam cine ne văzuse în pădure, dar Lucy a avut dreptate. Singura persoană care putea să știe era ucigașul. Tu, Wayne.

Întinse mâinile în lături.

— Modestia mă împiedică să spun mai multe.

— Tu ești cel care a dat MVD-ului informațiile pe care le-au folosit în jurnalele acelea. Tu ai fost sursa.

— Modestia, Cope. Fac din nou apel la modestie.

Îi plăcea la nebunie asta.

— Cum l-ai convins pe Ira să te ajute?

— Dragul de unchiul Ira. Hipiotul cu creierul prăjit.

— Da, Wayne.

— Nu m-a ajutat foarte mult. Voiam doar să nu-mi stea în cale. Vezi tu – chestia asta o să te șocheze, Cope – Ira lua droguri. Am fotografii, dovezi. Dacă se afla, draga lui tabără s-ar fi dus de râpă. Și la fel și el.

Zâmbi și mai mult.

— Așa că atunci când Gil și cu mine amenințam să dezgropăm totul, Ira s-a speriat. După cum ai spus și tu, avea creierul cam prăjit încă de pe vremea aceea. Acum era și mai rău. Paranoia i-a încețoșat mintea. Tu erai deja închis – Gil și cu mine am fi putut înrăutăți lucrurile, dacă deschideam din nou subiectul. Ira a intrat în panică. L-a redus pe Gil la tăcere, a încercat să-mi închidă și mie gura.

Wayne zâmbi din nou.

Dar în zâmbetul lui era ceva diferit acum.

— Wayne?

Nu vorbea. Rânjea doar. Nu-mi plăcea. Am reascultat în minte tirada pe care tocmai o încheiasem. Tot nu-mi plăcea.

Wayne continua să zâmbească.

— Ce-i?

— Ai scăpat ceva din vedere, Cope.

Am așteptat.

— Ira nu a fost singurul care m-a ajutat.

— Știu. Gil a contribuit și el. A legat-o pe Margot. Și sora mea a fost acolo. A ajutat la atragerea lui Margot în pădure.

Wayne miji ochii și-și depărta foarte puțin arătătorul de degetul mare.

— Încă îți mai scapă un lucru foarte, foarte mic, spuse el. Un mic secret pe care l-am ținut ascuns toți acești ani.

Mi-am ținut respirația. El zâmbea. Am spart tăcerea.

— Ce?

Se aplecă spre mine și-mi șopti.

— Pe tine, Cope.

Am rămas mut.

— Uiți ce contribuție ai avut tu la toate astea.

— Știu ce-am făcut. Mi-am părăsit postul.

— Da, adevărat. Și dacă n-ai fi făcut-o?

— Te-aș fi putut opri.

— Da, spuse Wayne, trăgând de cuvinte. Exact.

Am așteptat să-mi spună mai multe. Dar n-a făcut-o.

— Asta voiai să auzi, Wayne? Că mă simt și eu parțial responsabil?

— Nu. Nu e chiar atât de simplu.

— Atunci ce?

Clătină din cap.

— Îți scapă esențialul.

— Care esențial?

— Gândește-te, Cope. Adevărat, ți-ai părăsit postul. Dar ai spus-o chiar tu. Am plănuit totul.

Își făcu mâinile pâlnie și șopti:

— Așa că răspunde-mi la întrebarea asta. De unde am știut eu că tu n-o să fii la post în noaptea aceea?

•

Am mers cu Lucy cu mașina în pădure.

Căpătasem deja permisiunea șerifului Lowell, așa că paznicul despre care mă avertizase Muse nu ne-a făcut nicio problemă. Ne-a făcut semn să intrăm. Am lăsat mașina în parcarea complexului rezidențial. Era ciudat. Nici eu și nici Lucy nu mai fuseserăm aici de douăzeci de ani. Bineînțeles, pe vremea aceea nu existase un astfel de complex rezidențial. Dar chiar și așa, după atâta timp, știam exact unde ne aflam.

Tatăl lui Lucy, dragul ei Ira, fusese proprietarul acestui pământ. Ea venise aici acum mulți ani, se simțise ca Magellan când descoperise o lume nouă. Ira, probabil, văzuse în pădurea asta întruchiparea visului lui de-o viață – o tabără, o comunitate, un habitat natural, liber de păcatele specifice omului, un loc al păcii și al armoniei, mă rog, ceva de genul ăsta, care să-i fi reprezentat valorile.

Bietul Ira.

Cele mai multe infracțiuni încep prin ceva mic. Soția se înfurie pe soțul ei pentru un lucru neînsemnat – unde e telecomanda, o cină rece etc. – și, apoi, lucrurile escaladează. Dar în cazul ăsta fusese vorba de opusul acestei situații. Ceva mare a pus lucrurile în mișcare. Până la urmă, cel care a început totul a fost un criminal în serie, nebun. Setea de sânge a lui Wayne Steubens declanșase totul.

Poate că noi toți i-am făcut munca mai ușoară într-un fel sau altul. Până la urmă, frica s-a dovedit a fi cel mai bun complice al lui Wayne. EJ Jenrette îmi arătase acest lucru – dacă oamenilor le este îndeajuns de teamă de tine, vor face ceea ce le ceri. Doar că asta nu funcționase și în cazul de viol în care era acuzat

fiul său. Nu fusese în stare s-o sperie pe Chamique Johnson. Nici pe mine nu reușise să mă sperie.

Poate pentru că noi fusesem îndeajuns de speriați deja.

Lucy avea cu ea un buchet de flori, dar ar fi trebuit să știe mai bine. Noi nu punem flori pe morminte, în tradiția noastră nu există așa ceva. Noi punem pietre. De asemenea, nu știu exact pentru cine sunt florile acelea – pentru mama mea, pentru tatăl ei. Probabil, pentru amândoi.

Am luat-o pe poteca veche – da, încă mai exista, deși fusese năpădită de buruieni – spre locul în care Barrett găsise rămășițele mamei mele. Groapa unde zăcuse atâția ani era acum goală. Resturile benzilor galbene de plastic, folosite pentru marcarea unei zone în care se desfășurau cercetări, fluturau în vânt.

Lucy îngenunche. Am ascultat vântul, întrebându-mă dacă aș fi putut auzi țipetele. Nu le-am auzit. Nu auzeam nimic, doar golul din inima mea.

— De ce-am mers în pădure în noaptea aceea, Lucy?

Nu-și ridică privirea spre mine.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Toți ceilalți s-au întrebat. Toată lumea s-a întrebat cum am putut să fiu atât de iresponsabil. Însă eu nu. Pentru mine era evident. Eram îndrăgostit. Mă furișasem în pădure cu prietena mea. Ce putea fi mai natural decât asta?

Ea puse florile jos, cu grijă. Încă nu mă privea.

— Nu Ira l-a ajutat pe Wayne Steubens în noaptea aceea, îi spusei femeii pe care o iubeam. Tu l-ai ajutat.

Am auzit vocea procurorului din mine. Aș fi vrut să tacă din gură și să dispară. Dar n-a făcut-o.

— Wayne mi-a spus. Crimele au fost plănuite cu multă atenție – așa că de unde să știe el că eu nu eram la post? Pentru că a fost treaba ta, să te asiguri că n-aveam să fiu acolo.

Am văzut-o începând să se facă din ce în ce mai mică.

— De aceea, n-ai putut să dai ochii cu mine. De aceea te simți de parcă te-ai rostogoli la vale, fără să te poți opri. Nu pentru că familia ta a pierdut tabăra, reputația, banii. Ci pentru că l-ai ajutat pe Wayne Steubens.

Am așteptat. Lucy și-a plecat capul. Stăteam în picioare în spatele ei.

Își cuprinde fața în mâini. Suspină. Umerii i se scutură, simt că inima mi se frânge. Fac un pas spre ea. La naiba cu toate astea, mă gândesc. De data asta, unchiul Sosh are dreptate. Nu trebuie să știu totul. Nu trebuie să dezgrop totul.

Am nevoie de ea. Așa că fac pasul.

Lucy mă oprește ridicând o mână. Se adună, încetul cu încetul.

— Nu știam ce avea de gând să facă, spune ea. Mi-a spus că, dacă nu-l ajut, o să îl denunțe pe Ira, și poliția o să-l aresteze. M-am gândit… M-am gândit că o s-o sperie puțin pe Margot. Știi. O farsă stupidă.

Simt un nod în gât.

— Wayne știa că ne despărțiserăm.

Dă din cap.

— De unde știa?

— M-a văzut.

— Pe tine, spun. Nu pe noi.

Dă din nou din cap.

— Tu ai găsit cadavrul, nu-i așa? Cadavrul lui Margot, vreau să spun. De aceea, în jurnalul acela, se vorbea despre sânge. Wayne nu vorbea de mine. De tine vorbea.

— Da.

M-am gândit la asta, la cât de speriată probabil că fusese, la cum probabil că fugise la tatăl ei, cum Ira se panicase și el.

— Ira te-a văzut plină de sânge. Și s-a gândit că…

Nu mai scoate niciun sunet. Dar acum înțeleg.

— Ira nu ne-ar fi ucis, pe Gil și pe mine, pentru a se proteja pe el. Dar era și el tată. Până la urmă, dincolo de toată pacea, iubirea și înțelegerea, Ira era, în primul și în primul rând, tată. Un tată ca oricare altul. Așa că a ucis pentru a-și proteja fetița.

Începe din nou să plângă.

Toată lumea păstrase tăcerea. Tuturor le fusese frică – surorii mele, mamei mele, lui Gil, familiei lui, și acum și lui Lucy. Cu toții aveau o parte de vină, cu toții plătiseră scump. Dar eu? Îmi place să mă scuz invocând tinerețea mea și nevoia de a… Ce? De a-mi rezolva niște porniri instinctuale? Dar asta este într-adevăr o scuză? Aveam o responsabilitate, trebuia să veghez asupra celor din tabără în noaptea aceea. M-am eschivat, m-am dat rănit.

Copacii parcă ne împresurau. Mi-am ridicat ochii spre ei, apoi m-am uitat la fața lui Lucy. Am văzut frumusețea. Am văzut distrugerea. Vreau să mă duc la ea. Dar nu pot. Nu știu de ce. Vreau, știu că asta trebuie să fac. Dar nu pot.

În loc de asta mă întorc și plec de lângă femeia pe care o iubesc. Aștept să strige după mine să mă opresc. Dar n-o face. Mă lasă să plec. O aud plângând. Mai merg un pic. Merg până ies din pădure și ajung la mașină. Mă așez pe bordură și închid ochii. Până la urmă, va trebui să se întoarcă aici. Așa că o să stau și o s-o aștept. Mă întreb unde vom merge după ce ea va ieși din pădure. Mă întreb dacă vom pleca împreună sau dacă, după atâția ani, pădurea asta va mai face încă o victimă.

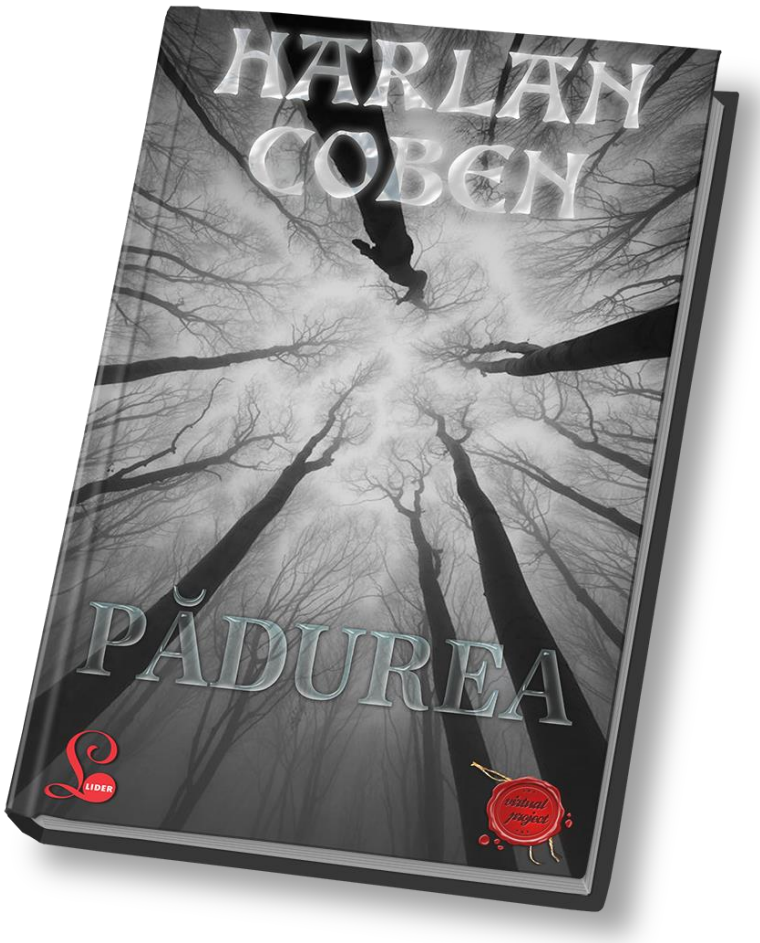

virtual-project.eu